

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

800047794.

TAYLOR INSTITUTION,

C176.

—
BEQUEATHED

TO THE UNIVERSITY

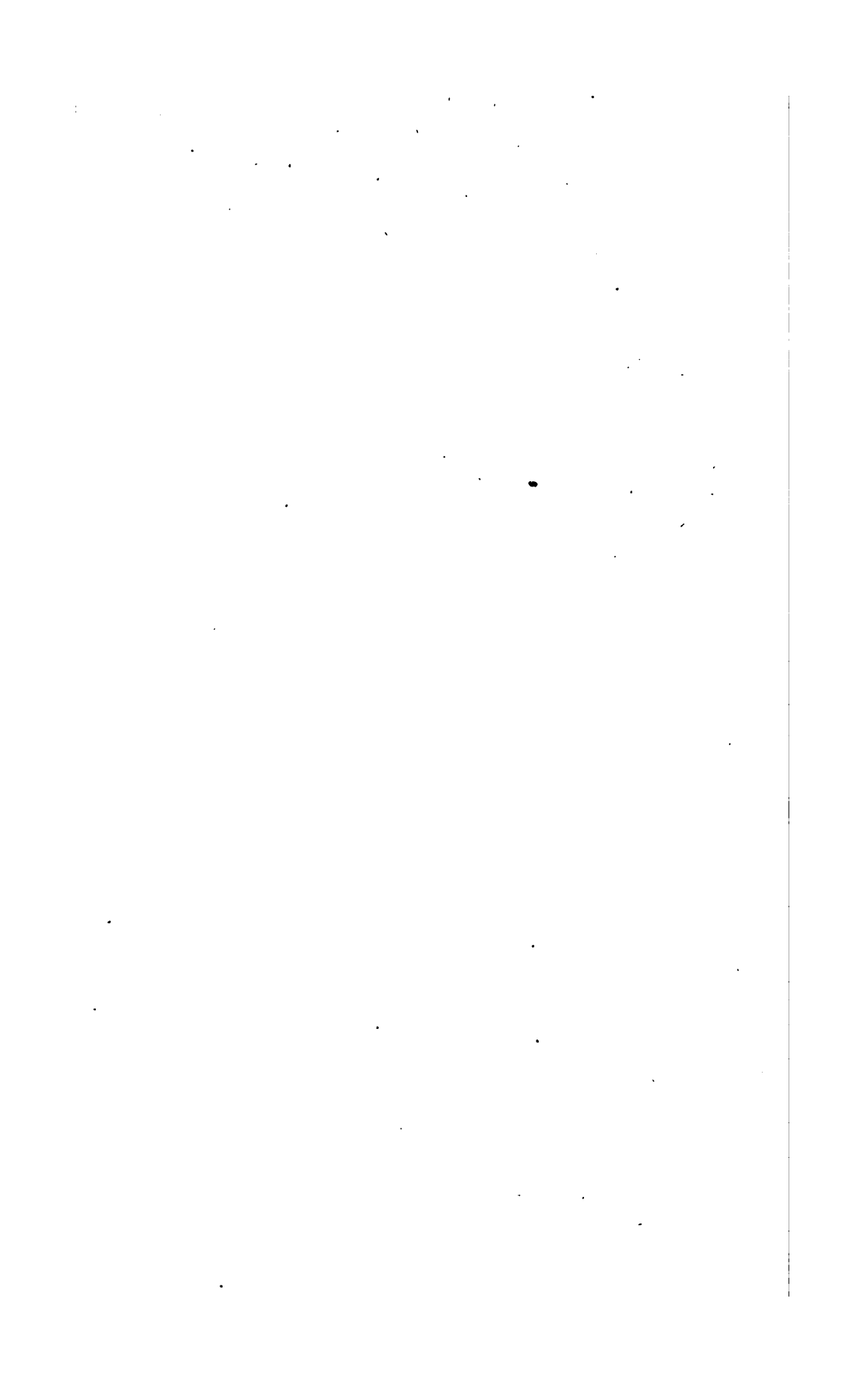
OF

ROBERT FINCH, M.A.

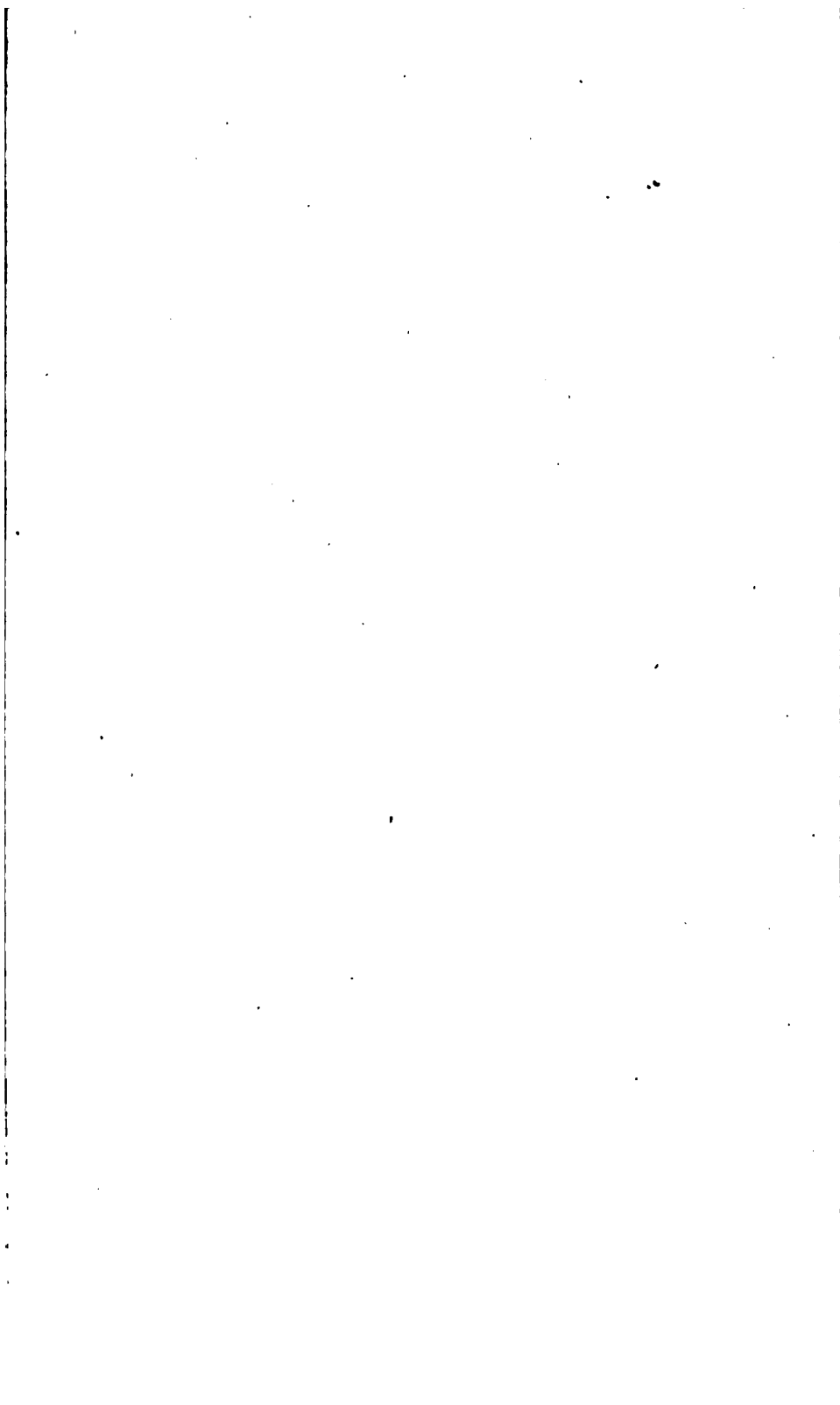
OF SALEM COLLEGE.

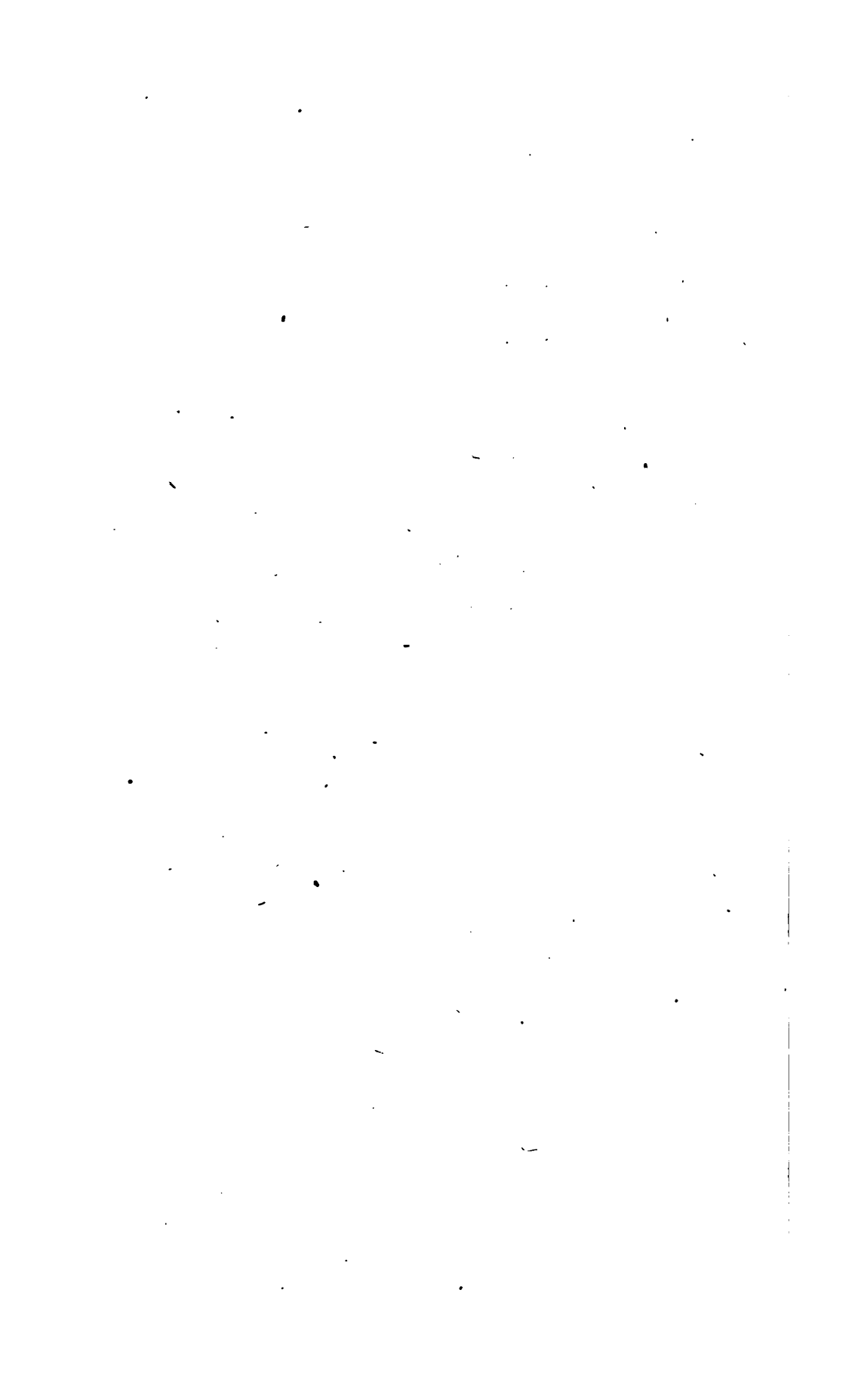
2936 d:21

2/22

SOPHOCLIS
TRAGOEDIAE SEPTEM

CUM

SCHOLIIS VETERIBUS
VERSIONE LATINA ET NOTIS

ACCEDUNT

DEPERDITORUM DRAMATUM

FRAGMENTA

EX EDITIONE

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

TOMUS I

ARGENTORATI.

MDCCLXXXVIII

LECTORI S.

ELEGANTIORUM virorum in gratiam emittitur iterata haec SOPHOCLEIS editio; quorum haud vilis quum sit annona, consentaneum fuit. operis illis dicati pauca excudi exemplaria. Numerus infra CCL substitit. Scholia antiqua non amplius adeo adstricta ad fidem Romanae Editionis, aliquot in locis correcta, majore cum fructu legentur. In ea, ut in Tragici poësin, receptae emendationes partim novae, partim nobis jam ante indicatae. Sicubi reposita antiqua lectio, vel docti cujuspian viri conjectura, quam prius rejectam demum amplexi sumus, ne quis nos idcirco levitatis et inconstantiae insimulet. Patrocinio viri inter paucos eruditi nos tuebimur,

OBERTI GIFANII, cujus haec sunt verba *Conlectaneis in Lucretium*, voce *AQUA*. *Si quis autem putet in his literis, quae ab humanitate sunt appellatae, variare non licere, nae ille saevus est, et rerum inperitus, et ab omni ipse humanitate alienus.*

Datum ARGENTORATI Calendis Oct. MDCCLXXXVIII.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΒΙΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ τὸ μὲν γένος ἦν Αθηναῖος, υἱὸς δὲ Σοφίλου, ὃς αὐτε, ὡς Αριστόξενός φησι, τέκλων ἢ χαλκεὺς ἦν· οὔτε, ὡς Ἰσῆρος, μαχαιροπωλοῖς τὴν ἐργασίαν· τυχὸν δὲ ἐκέκλῃο δούλους χαλκεῖς καὶ τέκλονας. οὐ γὰρ εἰκὸς τὸν ἐκ τοιοῦτου γενόμενον στρατηγίας ἀξιοθῆναι σὺν Περικλεῖ καὶ Θουκυδίδῃ, ταῖς πρώτοις τῆς πόλεως. ἀλλ' οὐδ' ἂν ὑπὸ τῶν κωμωδῶν ἀδηκῆος ἀφείδῃ, τῶν οὐδὲ Θεμιστοκλέους ἀποσχομένων. ἀπιστητέον δὲ καὶ τῷ Ἰσῆρῳ, φάσκοντι αὐτὸν οὐκ Αθηναῖον, ἀλλὰ Φλιάσιον εἶναι. εἰ δὲ καὶ τὸ ἀνέκαθεν Φλιάσιος ἦν, ἀλλὰ πλήν Ἰσῆρου, παρ' οὐδενὶ ἐτέρῳ τοῦτό ἐστιν εὐρεῖν. ἐγένετο οὖν Σοφοκλῆς τὸ γένος Αθηναῖς, δῆμου Κολώνηθεν, καὶ τῷ βίῳ καὶ τῇ ποιήσει περιφανής. καλῶς τε ἐπαυδεύθη καὶ ἐτράφη ἐν εὐπορίᾳ, καὶ ἐν πολιτείᾳ καὶ ἐν πρεσβείαις ἐξετάζετο. γεννηθῆναι δὲ αὐτὸν φασιν ἐβδομηκοστῇ πρώτῃ Ὀλυμπιάδι κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ἐπὶ ἄρχοντος Αθήνησι Φιλίππου. ἦν δὲ Αἰσχύλου νεώτερος ἔτη δέκα ἐπ' αὐτόν. Εὐριπίδου δὲ παλαιότερος εἴκοσι τέσσαρα. διεπονθήθη δὲ ἐν παισὶ καὶ περὶ παλαιότρων καὶ μουσικῇ, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων ἐστὶ φανώθη, ὡς φησιν Ἰσῆρος. ἐδιδάχθη δὲ τὴν μουσικὴν παρὰ Λάμπρῳ· καὶ μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν Αθηναίων περὶ τρώπαιον ὄντων, μετὰ λύρας γυμνὸς ἀλημιμένος ταῖς παιανίζουσι τῶν ἐπινικίων ἐξῆρχε. παρ' Αἰσχύλῳ δὲ τὴν τραγωδίαν ἔμαθε, καὶ πολλὰ ἐκαινούργησεν ἐν τοῖς αἰγῶσι· πρῶτον μὲν καταλύσας τὴν ὑπόκρισιν τοῦ ποιητοῦ,

διὰ τὴν ἰδίαν ἰσχυροφωμίαν· πάλαι γὰρ καὶ ὁ ποιητὴς ὑπεκρί-
 νετο· αὐτὸς δὲ καὶ τοὺς χορευτάς ποιήσας ἀντὶ δώδεκα πεντε-
 καίδεκα, καὶ τὸν τρίτον ὑποκριτὴν ἐξεύρε. Φασὶ δὲ ὅτι καὶ
 κιθάραν ἀναλαβὼν ἐν μόνῳ τῷ ΘΑΜΥΡΙΔΙ ποτὲ ἐκιδάρισεν·
 ὅθεν καὶ ἐν τῇ ποικίλῃ σφοᾷ μετὰ κιθάρας αὐτὸν γεγράφθαι.
 Σάτυρος δὲ φησιν ὅτι καὶ τὴν καμπύλην βακτηρίαν αὐτὸς
 ἐπενέησε. φησὶ δὲ καὶ Ἰσῆρος τὰς λευκὰς κρηπίδας αὐτὸν
 ἐξευρηκέναι, ὥς ὑποδοῦνται οἱ τε ὑποκριταί, καὶ οἱ χορευταί·
 καὶ πρὸς τὰς φύσεις αὐτῶν γράψαι τὰ δράματα· ταῖς δὲ
 Μούσαις θίασον ἐκ τῶν πεπαιδευμένων συναγαγεῖν. καὶ
 ἀπὸ τῶν ὥς ἐστὶν εἰπεῖν, τοῦ ἤθους τοσαύτη γέγονε χάρις, ὥστε
 πάντα καὶ πρὸς ἀπαπάντων αὐτὸν σφίγγεσθαι· νίκας δὲ ἔλαβεν
 εἴκοσιν, ὥς φησι Καρύσιος· πολλάκις δὲ καὶ δευτερεῖα ἔλαβε,
 τρίτα δὲ οὐδέποτε. καὶ Ἀθηναῖοι δὲ αὐτὸν πεντήκοστα ἐπὶ
 ἐτῶν ὄντα σφραττηγὸν εἴλοντο, πρὸ τῶν Πελοποννησιακῶν ἔτεσιν
 ἐπὶ, ἐν τῷ πρὸς Ἀναίαν πολέμῳ. αὐτῷ δὲ φιλαθηναϊότατος
 ἦν, ὥστε πολλῶν βασιλέων μεταπατεμπτομένων αὐτὸν, οὐκ
 ἐθέλησε τὴν πατρίδα καταλιπεῖν· ἔσχε δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἀλα-
 νος ἱερωσύνην, ὃς ἥρως ἦν μετὰ Ἀσκληπιοῦ παρὰ Χείρωνι·
 ἰδρύθη δὲ ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱοῦ μεία τὴν τελευτήν. γέγονε δὲ
 καὶ Θεοφίλης ὁ Σόφοκλῆς, ὥς οὐκ ἄλλος, κατὰ φησιν Ἱερώνυμος
 περὶ τῆς χρυτῆς σφειφάνης. ταύτης γὰρ ἐξ ἀκροπόλεως
 κλαπείσης, κατ' ὄναρ Ἡρακλῆς ἐδήλωσε Σοφοκλεῖ λέγων,
 τὴν οὖσαν οἰκίαν ἐν δεξιᾷ εἰσιόντι ἐρευνῆσαι, ἐνθα ἐκρύπτετο.
 ἐμήνυσε δὲ αὐτὴν τῷ δήμῳ, καὶ τάλαντον ἐδέξατο· τοῦτο γὰρ
 ἦν προκηρυχθέν. λαβὼν οὖν τὸ τάλαντον, ἱερὸν ἰδρύσατο Μηνυ-
 τοῦ Ἡρακλέους. φαίνεται δὲ καὶ παρὰ πολλοῖς ἢ πρὸς τὸν υἱὸν
 Ἰοφῶντα γενομένη αὐτῷ δίκη ποτέ. ἔχων γὰρ ἐκ μὲν Νικα-

σφράγης Ιοφῶντα, ἐκ δὲ Θεωρίδος Σικυωνίας Αῤῥίσωνα, τὸν ἐκ
τούτου γενόμενον παῖδα, Σοφοκλέα ταῦνομα, πλεόν ἔσθιεργε,
καὶ ποτε ἐν δράματι εἰσήγαγε τὸν Ιοφῶντα αὐτῷ φθονοῦντα,
καὶ πρὸς τοὺς Φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρὶ, ὡς ὑπὸ γήρεως
παραφρονοῦντι· οἱ δὲ τῷ Ιοφῶντι ἐπετίμησαν. Σάτυρος δὲ
φησιν αὐτὸν εἰπεῖν· Εἰ μὲν εἰμὶ Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ·
εἰ δὲ παραφρονῶ, οὐκ εἰμὶ Σοφοκλῆς· καὶ τότε τὸν Οἰδί-
ποδα παραναγνώnai. τελευτῆσαι δὲ αὐτὸν Ἰσθρος καὶ Νεάνθης
φασὶ τούτον τὸν τρόπον· Καλλιπασίδην ὑποκριτὴν ἀπὸ ἐργα-
σίας ἐξ Ὀπποῦντος ἤκουσα παρὰ τοὺς Χόας, πέμψαι αὐτῷ
σφαυλὴν· τὸν δὲ Σοφοκλέα λαβόντα, καὶ βαλόντα εἰς τὸ
στόμα ῥάγκα ἐτι ὀμφακίζουσιν, ὑπὸ τοῦ ἄγαν γήρεως ἀπο-
πνιγέμεντα τελευτήσαι. Σάτυρος δὲ φησὶ τὴν Αντιγόνην ἀναγι-
γνώσκουσα, καὶ ἐμπροσθέντα περὶ τὰ τέλη νοήματι μακροῦ, καὶ
μέσση, ἢ ὑποσφιγμένη πρὸς ἀνάπαυσιν μὴ ἔχοντι, ἄγαν ἀπο-
τείνουσα τὴν Φωνήν, σὺν τῇ Φωνῇ καὶ τὴν ψυχὴν ἀφείναι. οἱ δὲ,
ὅτι μετὰ τὴν τοῦ δράματος ἀνάγνωσιν ἄτε νικῶν ἐκηρύχθη,
χαρᾷ νικηθεὶς ἐξέλιπε. τῶν δὲ πατέρων αὐτοῦ τάφων ἐπὶ
Δεκείλειαν κειμένων πρὸ σφαιδίων τοῦ τείχους ἑνδεκα, καὶ τούτον
τὸν τόπον ἐπιτελείχικόντων Λακεδαιμονίων κατὰ τῶν Αθηναίων,
ἐπέπερ οὐχ οἷόν τε ἦν αὐτὸν ἐκεῖ θάπτειν, Διόνυσος κατ' ὄναρ
ἐπιστὰς Λυσάνδρῳ ἐκέλευσεν ἐπιτρέψαι τεθῆναι τὸν ἄνδρα εἰς
τὸν τάφον· ὡς δὲ ὠλιγώρησεν ὁ Λύσανδρος, δεύτερον αὐτῷ
ἐπέστη ὁ Διόνυσος τὸ αὐτὸ κελεύων. ὁ δὲ Λύσανδρος πυνθα-
νόμενος παρὰ τῶν Φυγάδων τίς εἴη ὁ τελευτήσας, καὶ μαθὼν
ὅτι Σοφοκλῆς, κήρυκα πέμψας, ἐδίδου θάπτειν τὸν ἄνδρα.
φασὶ δὲ καὶ ὅτι τῷ μνήματι αὐτοῦ σειρῆνα ἐπέσκησαν· οἱ δὲ,
χελιδόνα χαλκῆν· ἐπιγεγράφθαι δὲ τῷ τάφῳ αὐτοῦ τάδε·

Κρύπτω τῷδε τάφῳ Σοφοκλῆν πρωτεύει λαβόντα
τῇ τραγικῇ τέχνῃ, σχῆμα τὸ σεμνότατον.
Ἰσῆρος δὲ φησιν, Αθηναίους διὰ τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀρετὴν καὶ ψή-
φισμα πεποιθέναι, κατ' ἔτος ἑκάστον αὐτῷ θύειν· ἔγραψε
δὲ, ὡς φησιν Αριστοφάνης, δράματις ἑκατὸν τριάκοις· τούτων
δὲ νοθεύεται δέκα ἑπτά. συνηγωνίζετο δὲ Αἰσχύλῳ καὶ Εὐρι-
πίδῃ, καὶ Χοιρίλῳ, καὶ Αριστίᾳ, καὶ ἄλλοις, καὶ Ἰοφῶντι
τῷ υἱῷ. τὸ πᾶν μὲν οὖν Ὀμηρικῶς ὠνόμαζε, τοὺς τε μύθους
φέρει κατ' ἔχνος τοῦ ποιητοῦ· καὶ τὴν Οδύσσειαν δὲ ἐν πολλοῖς
δράμασιν ἀπογράφει. παρετυμολογεῖ δὲ καὶ Ὀμηρον καὶ
τὸ ὄνομα τοῦ Οδυσσεύος·

Ορῶς δ' Ὀδυσσεὺς εἴμ' ἐπώνυμος κακοῖς.

πολλοὶ γὰρ ὠδύσαντο δυσσιβεῖς ἐμοί,

ἡθοποιεῖ δὲ καὶ ποιικίλει, καὶ τοῖς ἐπινυήμασι τεχνικῶς χρῆ-
ται, Ὀμηρικὴν ἐκματίζόμενος χάριν· ὅθεν εἰπεῖν φασι Ἰωνικόν
τινα, μόνον Σοφοκλέα τυγχάνειν Ὀμήρου μαθητὴν. καὶ ἄλλοι
μὲν γὰρ πολλοὶ μεμίνηναι τινος τῶν πρὸ αὐτῶν, ἢ τῶν κατ'
αὐτούς· μόνος δὲ Σοφοκλῆς ἀφ' ἑκάστου τὸ λαμπρὸν ἀπαν-
θίζει· κατὰ καὶ μέλιτα ἐλέγχο. ἤνεγκε δὲ τὰ μικρά· εὐκαι-
ρίαν, γλυκύτητα, τόλμαν, ποικιλίαν. οἷδε δὲ καιρὸν συμμε-
τρῆσαι καὶ πράγματι, ὥστ' ἐκ μικροῦ ἡμισιχίου, ἢ λέξεως
μιας, ὅλον ἡθοποιεῖν πρόσωπον. ἔστι δὲ τοῦτο μέγιστον ἐν τῇ
ποιητικῇ, δηλοῦν ἥθος ἢ πάθος. φησὶν οὖν Αριστοφάνης, ὅτι
κηρὸς ἐπεκαθέζετο τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ· ἄλλοι δὲ, Σοφοκλέους,
τοῦ μέλιτι τὸ στέμα κεχρισμένου. φησὶ δὲ Αριστόξενος, ὡς
πρῶτος τῶν Αθηνῶν ποιητῶν τὴν Φρυγίαν μελοποιῶν εἰς τὰ
ἴδια ἄσματα παρέλαβε, καὶ τῷ διθυραμβικῷ τρόπῳ κατέμειξεν.

EX ATHENAEI LIB. XIII.

Ιερώνυμος ὁ Ρόδιος ἐν τοῖς ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι φησὶν, ὅτι Σοφοκλῆς εὐτρεπῆ παιδα ἔξω τοῦ τείχους ἀπαγγαγε χρησόμενος αὐτῷ. ὁ μὲν οὖν παῖς τὸ ἴδιον ἱμάτιον ἐπὶ τῇ πόρᾳ ὑπέσθραυε, τὴν δὲ τοῦ Σοφοκλέους χλανίδα περιεβάλλοντο. μετ' οὖν ὁμιλίαν ὁ παῖς ἀρπάσας τὸ τοῦ Σοφοκλέους χλανίδιον ὤχληο, καί αὐτῶν τῷ Σοφοκλεῖ τὸ ἑαυτοῦ παιδικὸν ἱμάτιον. οἷα δὲ εἰκὸς διαλαληθέντος τοῦ συμβεβηκότος, Εὐριπίδης πυθόμενος καὶ ἐπιθωπάζων τὸ γεγονός, καὶ αὐτὸς ποτὲ ἔφη τούτῳ κεχρησθαι τῷ παιδί, ἀλλὰ μηδὲν προσθεῖναι, τὸν δὲ Σοφοκλέα διὰ τὴν ἀκαλασίαν καὶ ἀφρονηθῆναι. καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἀκούσας ἐποίησεν εἰς αὐτὸν τοιοῦτον ἐπίγραμμα, χρησάμενος τῷ περὶ τοῦ Ἡλίου καὶ Βορέου λόγῳ, καὶ τοι πρὸς μοιχείαν αὐτοῦ παραινιζόμενος.

Ἥλιος ἦν, οὐ παῖς, Εὐριπίδη, ὅς με χλαιῖαν
γυμνὸν ἐποίησεν· σοὶ δὲ φιλοῦνθ' ἑτέραν
Βορῆας ὠμίλησε. σὺ δ' οὐ σοφός, ὅς τὸν Εὐρίπην,
ἀλλοτρίαν σπαίρων, λωποδύτην ἀπάγεις.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΙΣ ΣΟΦΟΚΛΗΝ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Εὐεσίθης, γηραιὲ Σοφόκλεες, ἄνθος αἰοιδῶν,
οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Ἡρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλῆς, ἡρέμα κιστὲ
 ἔσπύζοις, χλοερούς ἐκπαροχέων πλοκάμους·
 καὶ πεταλὸν πάντα θάλλοι ῥόδον, ἥ τε Φιλορῶξ
 ἄμπελος, ὕγρα πέριξ κλήμασι χευαμένη,
 εἵνεκεν εὐεπίας πινυλόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
 ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

- " Τύμβος ὅδ' ἔστ', ὧ' νηρωπῇ, Σοφοκλῆς, ὃν παρὰ Μουσῶν
 ἱρὴν παρθεσίην, ἱερὸς ὦν, ἔλαχον·
 ὅς με τὸν ἐκ Φλιοῦντος, ἔτι τρίβωλον πατέοντα,
 πρίνινον, ἐς χρύσειον σχῆμα μεθηρμόσατο,
 καὶ λεωπὴν ἐνέδυσεν αἰλουργίδα· τοῦ δὲ θανόντος
 εὐφειὸν ὀρχησίην τῇδ' ἀνέπαυσα πόδα.
 " Ολβιος, ὡς ἀγαθὴν ἔλαχες σῆσιν· ἡ δὲ ἐνὶ χερσὶ
 κούρμιος, ἐκ ποίης ἥδε διδασκαλίας;
 " Εἴτε σοι Αντιγόνην εἰπαῖν φίλον, οὐκ ἂν ἀμάρβοις,
 εἴτε καὶ Ηλέκτραν. ἀμφοτέραι γὰρ ἄκρον.

ΕΡΥΚΙΟΥ.

Αἰεὶ τοι λιπαρῶ ἔπῳ σήμασι, δῖε Σοφόκλεις,
 σκηνίτης μαλακοὺς κιστὸς ἄλοιτο πόδας·
 αἰεὶ τοι βούπαισι περισφάζοιτο μελίσσαις
 τύμβος, Ὑμηττείῳ λειβόμενος μέλιτι,
 ὡς ἂν τσι ρεῖη μὲν αἰένναος Ατθίδι δέλτω
 κηρὸς, ὑπὸ σφεφάνοις δὲ αἰὲν ἔχης πλοκάμους.

IN VITAM SOPHOCLES NOTAE.

P. v. l. 19. *παρὰ Λάμπρῳ*. Veteribus Lyricis adnumeratur Lamprus, qui magna fuit in musicis gloria, teste Cornelio Nepote in Epaminondae vita cap. 2. Socratis etiam fuit magister. Perperam in T. scriptum *παρὰ Λαμπίου*, ut Turnebus edidit. In membr. proxime ad verum *παρὰ Λάμπρῳ*. In meo *παρὰ Λαμπίῳ*. In Triclinii recensione lemmati additum: *διωβώδη δὲ παρὰ τοῦ σωφωτάτου Μαγίστρου*. Thomas is est. Verum plurimis in locis ejus corectionibus membranarum scripturam praetulimus.

P. vi. l. 14. *πεντήκοντα ἐπὶ τῶν ὄντα*. Sic scribere debuit auctor hujus vitae, si modo sibi constare voluit. Nam quum in lucem editus fuisset Sophocles an. 2. Ol. LXXI. septimo ante Peloponnesiaci belli exortum anno non plus vel minus quam quinquaginta septem annos natus erat. Enimvero Praetor lectus fuit cum Pericle in bello contra Samios an. 4. Ol. LXXXIV. Nihil magis obnoxium fuit librariorum negligentiae aut fraudi, quam numerales notae: in membr. hae sunt ξθ. id est 69: In T. ξε. id est 65. qui numerus in meo plene scriptus est. *ἐν τῷ πρὸς Αναίαν πολέμῳ*. Sic bene edidit Turnebus. In veteribus libris scriptum *πρὸς Αναίους*, in T. *πρὸς Αναίαν*. Anaëa urbs est Cariae e regione Sami, cujus frequens mentio in bellorum historia, quae gesserunt Samii.

P. vi. l. 26. *Μηνητοῦ Ἡρακλείους*. Vide Meursii Athenas Atticas L. II. cap. 10. Pro *τὴν οὖσαν οἰκίαν*, in membr. scriptum *τὴν μὴ οἰκοῦσαν οἰκίαν*.

P. viii. l. 12. Senarios hos ex Tragici nostri dramate sumtos opinamur, cui titulum fecit *Νίστρα*, vel *Οδυσεὺς ἀκαιοπολήξ*.

P. viii. l. 21. *ἐκ μικροῦ ἡμισιγίου, ἢ λέξιως μιᾶς*. Sic depravatam locum bene restituisse mihi videor. Veterum librorum scriptura est, *ἐκ μικροῦ ἡμισιγίου ἤλεγξεν ὡς μιᾶς ἔλον ἡθοποιῶν πρόσωπον*. Inde vulgatam lectionem temeraria correctione extudit Thomas: *ὥστε ἐκ βραχίως κώλοσ ἤρμισεν ἔλον ἡθοποιῶται τὸ πρόσωπον*.

P. viii. l. 24. *κηρός*. Latet in hac voce menda. Proclive est reponere *κηρίον*. Verum non video quid *κηρίον* melius quam *κηρὸς* insidere dicatur alicujus labiis. Platonis infantis in ore sederunt *apes*: *κιμίνου αὐτοῦ, μέλιται προσελθούσαι πεπληρώκασι αὐτοῦ τὸ στόμα κηρίων μέλιτος*. Auctores

qui hujus fabulae meminere laudat Davisius ad Ciceronem de *Divinatione* I. 36. Noti sunt Eupolidis versus in *Δήμους* de Pericle, cui

Παιδὼ τις ἐπικαίρειν ἐπὶ τοῖς χυλίσιν.

Simile quid forte de Sophocle dixerat laudatus hoc loco Aristophanes, qui utrum Comicus fuerit, an Grammaticus, non decernam.

IN DIOSCORIDIS EPIGRAMMA.

E Cl. Salmasii notis in Historiam Augustam p. 499.

Tumulo Sophoclis imposita erat Bacchi statua, quae manu personam sive larvam *κούριμον παρθένον* sustinebat. Bacchus igitur in hoc epigrammate viatorem alloquitur et dicit: *Tumulus hic Sophoclis est, o homo, quem Musae mihi sacrae virgines saero ipsi ac divo, custodiendum mandarunt. Ille me Phliunte profectum, adhuc sentes et rubos inambulantem, et ex acerno stipite properanti falce dedolatum, in aureum habitum reformavit, et delicata purpurea veste induit. Sed postquam morti datus est, saltationum oblitus, agilem et salium pedem quieti dedi, et hic super ejus sepulcro reposui.* Respondet viator: *O felicem te, qui talem stationem sortitus sis! sed unde haec κούριμος, quam manibus retines, aut ex quo dramate sumta est?* Ad haec Bacchus viatori: *Sive tibi Antigonen eam accipere placeat, sive Electram, non erraveris: utraque enim summam inter ejus tragoedias obtinet.* ἡ κούριμος, est ἡ κούριμος παρθένης, et erat persona tragica, quam ita Pollux describit: ἡ κούριμος παρθένης ἀντὶ ἕκτου, ἔχει τριῶν κατεψημένων δάκρυων, καὶ βραχέα ἐν κύκλῳ περιέκασται. ὕψωρος δὲ τὴν χροῖαν. ἡ δὲ εἰς τὴν κούριμος παρθένης, τὰ ἄλλα ὁμοίως πλὴν τῆς διαφύσεως, καὶ τῶν κύκλῳ βοστρυχῶν, ὡς ἐκ πολλῶν δυστυχούσων. Tales Antigone et Electra virgines in tragoediis cognominibus.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

Τομ. Ι.

Α

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ
ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΟΙΔΙΠΟΥΝ.

Λατῶν Κόρινθον Οιδίπους, πατὺρ νόθος,
πρὸς τῶν ἀπαύγων λοιδορούμενος ξένος,
ἦλθεν πυθέσθαι Πυθικῶν θεσπισμάτων,
ζητῶν ἑαυτὸν, καὶ γένους φυτοσπόρον.
εὐρὼν δὲ τλήμων ἐν σιναῖς ἀμαξιτοῖς,
ἄκων ἔπεφνε Λαῖον γεννῆτορα.
Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θανάσιμον λύσας μέλος,
ἤσχυνε μητρὸς ἀγνοουμένης λέχος.
λοιμὸς δὲ Θήβας εἴλε, καὶ νόσος μακρά.
Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἐστίαν,
ὅπως πύθοιτο τοῦ κακοῦ παυσίηριον,
ἤκουσε Φωνῆς μανικῆς θεοῦ πάρα,
τὸν Λαίειον ἐκδικηθῆναι φόνον.
ὅθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οιδίπους τάλας
πύρραισι δισσὰς ἐξανάλωσεν κόρας,
αὐτὴ δὲ μήτηρ αἰχλόναις διώλετο.

ΔΙΑ ΤΙ ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΕΠΙΓΕΓΡΑΠΤΑΙ.

Ο ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ἐπὶ διακρίσει πατέρου ἐπιγέγραπται. χαριέντως δὲ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ἀπάντες αὐτὸν ἐπέγραφον, ὡς ἐξέχοντα πάσης τῆς Σοφοκλέους ποιήσεως, κατὰ τὴν ἡγήθεντα ὑπὸ Φιλοκλέους, ὡς φησι Δικαίαρχος. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ ΠΡΟΤΕΡΟΝ αὐτὸν, οὐ ΤΥΡΑΝΝΟΝ, ἐπιγράφοντες, διὰ τοὺς χρόνους τῶν διδασκαλιῶν, καὶ διὰ τὰ πράγματα· ἀληθινὰ γὰρ καὶ πηρὲν Οἰδίποδα τὸν ἐπὶ Κολωνῷ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀφικνεῖσθαι. ἴδιον δὲ τι πεπώνθασιν οἱ μετ' Ὀμηρον ποιηταί, τοὺς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν βασιλεῖς ΤΥΡΑΝΝΟΥΣ προσαγορεύοντες, ὅψι ποτε τούτῳ τοῦ ὀνόματος εἰς τοὺς Ἕλληνας διαδοθέντος, κατὰ τοὺς Ἀρχιλόχου χρόνους, κατὰ τὴν Ἰωνίας ὁ σοφιστὴς Φησιν. Ὀμηρος γοῦν τὸν πάντων παρανομήτατον Ἐχέτον, βασιλέα φησὶ, καὶ οὐ τύραννον· (Ὀδυσσ. Σ. 84.)

Εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα —
προσαγορευθῆναι δὲ φασι τὸν τύραννον ἀπὸ τῶν Τυρρηνῶν· χαλεπὸν γὰρ τινὰς περὶ λησείαν τούτους γενέσθαι. ὅτι δὲ νεώτερον τὸ τῶν τυράννου ὄνομα, δῆλον. οὔτε γὰρ Ὀμηρος, οὔτε Ἡσίοδος, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν παλαιῶν, τύραννον ἐν ταῖς ποιήμασιν ὀνομάζει. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν Κυμαιῶν πολιτείᾳ, τοὺς τυράννους φησὶ τὸ πρότερον Αἰστυμνήτας προσαγορεύεσθαι. εὐφημότερόν γ' ἐκείνο τὸ ὄνομα.

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩ.

Λαίε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς.
δῶσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ πεπωρωμένον ἐστὶ
παῖδος ἐοῦ χεῖρεσσι λιπαῖν Φάος. ὥς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖσι πιθῆσας,
οὗ φίλον ἤρπασας υἱόν· ὃ δ' ἤρξατό σοι τάδε πάλῃα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

Ἐστὶ δίπῃσιν ἐπὶ γῆς καὶ τέτραπῃσιν, οὗ μία φωνή,
καὶ τρίπῃσιν· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσ' ἐπὶ γαῖαν
ἐσπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόρον.
ἀλλ' ὅπῃσιν πλείστοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνει,
ἐνθα τάχος γυίοισιν ἀφαιρόμενον πέλει αὐτοῦ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Κλύθι, καὶ οὐκ ἐθέλουσα, κακώτερε Μοῦσα θανόντων,
φωῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμπαλακίης.
ἄνθρωπον κατέλεξας, ὅς, ἡνίκα γαῖαν ἐφέρεται,
πρῶτον ἔφυ τετράπους νήπιος ἐκ λαγόνων·
γῆραλέος δὲ πέλων, τρίτατον πόδα, βάκτρον ἐρείδει,
αὐχένῳ φορτίζων, γῆραι καμωτόμενος.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΙΕΡΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ *ἐκ γερόντων Θηβαίων.*

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ *Λαίαν.*

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ω τέκνα Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή,
τίνας ποθ' ἔδρας τάσδ' ἐμοὶ θοάζετε,
ικηρίοις κλάδοισιν ἐξεσχημένοις
πέλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμαμάτων γέμει,
5 ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ σπενσγμάτων·
ἀ' γὰρ δικαίων μὴ παρ' ἀγέλων, τέκνα,
ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ᾧδ' ἐλήλυθα,
ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.
ἀλλ', ὦ γεραί, φράζ', ἐπεὶ πρέπων ἔφυς
10 πρὸ τῶνδε Φωνεῖν, τίνι τρώπῳ καθέσθαι;
δείσαντες, ἢ στέρξαντες; ὡς θεῶντος ἂν
ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν. δυσάλγητος γὰρ ἂν
εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικίειραν ἔδραν.

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ', ὦ κρατύνων, Οἰδίπους, χώρας ἐμῆς,
15 ὄρεας μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα
βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν
πλῆσθαι σθένοντες· οἱ δὲ σὺν γέρεα βαρεῖς
ιερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός· οἱ δὲ τ' ἠθέων
λακίῃ· τὸ δ' ἄλλο Φῦλον ἐξεσχημένον
20 ἀγοραῖσι θακεῖ, πρὸς τε Παλλάδος διπλοῖς
ταῖς, ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντεῖα σπαδῶ.
πόλις γὰρ, ὥσπερ καὶ αὐτὸς εἰσορᾷς, ἄγαπ

- ἤδη σαλεύει, καὶ ἀνακουφίσαι κάρα
 βυθῶν ἔτ' οὐχ οἷα τε φοινίου σάλου,
 25 Φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐκάρπτοις χθονὸς,
 Φθίνουσα δὲ ἀγέλαις βουνόμοις, τόκοισί τε.
 ἀγόνους γυναικῶν· ἐν δὲ ὁ πυρφόρος θεὸς
 σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν,
 ὑφ' οὗ κενοῦται δῶμα Καδμείων· μέλας δὲ
 30 Αἰδης σίναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.
 θεοῖσι μὲν νυν οὐκ ἰσούμενόν σ' ἐγὼ,
 οὐδ' οἶδε παῖδες, ἐζόμεσθ' ἐφέσιοι,
 ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἐν τε συμφοραῖς βίου
 κρίνοης, ἐν τε δαιμόνων ξυλλαγαῖς·
 35 ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ Καδμείων μολῶν,
 σκληρᾶς αἰδοῦ δασμὲν, ὃν παρείχομεν,
 καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον,
 οὐδ' ἐκδιδαχθεῖς· ἀλλὰ προσθήκη θεοῦ
 λέγει νομίζῃ θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον.
 40 νῦν τ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα,
 ἱκετεύομέν σε πάντες οἶδε πρόσρηστοι,
 ἀλκὴν τιν' εὐρεῖν ἡμῖν, εἴτε του θεῶν
 φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἰσθά που·
 ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς
 45 ζώσας ὀρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων.
 ἔθ', ὦ βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσον πόλιν,
 ἔθ', εὐλαβήθηθ'· ὡς σὲ νῦν μὲν ἦδε γῇ
 σωτήρα κλήζει τῆς πάρος προθυμίας·
 ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνήμεθα,
 50 σιάντες τ' ἐς ὀρθόν, καὶ πεσόντες ὕστερον·

- ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τῇσδ' ἀνόρθωτον πόλιν.
 ἔρηνθι γὰρ καὶ τὴν τότε αἰσίῳ τύχῃ
 παρέσχες ἡμῖν, καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ.
 ὡς, ἔπειρ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
 55 ζῶν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κεῖς κρατεῖν.
 ὡς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος, οὔτε ναῦς,
 ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ζυποικούνῳ ἔσω.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

- ὦ παῖδες οἰκτροὶ, γνωτὰ, κοῦκ ἀγνωτὰ μοι
 προσήλθεθ' ἱμεύοντες. εὐ γὰρ οἶδ' ὅτι
 60 νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσαῦντες, ὡς ἐγὼ
 οὐκ ἔστιν ὑμῶν ἕστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
 τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν ἔρχεται
 μένον καθ' αὐτὸν, κοῦδέν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμὴ
 ψυχὴ πόλιν τε καὶ μὲ καί σ' ὁμοῦ στένει.
 65 ὥστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὐδονίᾳ μ' ἐξεγείρετε,
 ἀλλ' ἴσῃ πολλὰ μὲν με δακρύσαντα δὴ,
 πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα Φρονίδος πλάνοις.
 ἣν δ' εὖ σκοπῶν εὕρισκον ἴασιν μένην,
 ταύτην ἔπραξα. παῖδα γὰρ Μεναικῶς
 70 Κρέοντ', ἐμαυτοῦ γαμβρόν, ἐς τὰ Πυθικὰ
 ἔπεμψα Φοῖβου δῶμαθ', ὡς πύθουθ' ὅ τι
 δρῶν, ἢ τί Φωνῶν, τῇδε ρυσαίμην πόλιν.
 καὶ μ' ἡμᾶρ ἤδη ζυμμετρούμενον χρόνῳ
 λυπεῖ, τί πράσσει. τοῦ γὰρ εἰκότος πέρας,
 75 ἄπεισι πλείῳ τοῦ καθήκουτος χρόνου.
 ὅταν δ' ἴκηται, τηρικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
 μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ' εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας· οἶδε γ' ἀρτίως
Κρέοντα προσείχοντα σημαίνουσί μοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

80 ὦ ἄναξ Ἀπώλλων, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γε τῶς
σωτῆρι βαίῃ, λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι.

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδύς. σὺ γὰρ ἂν κάρα
πυλυσφιφῆς ὥσθ' εἴσῃ παγκάρπου δάφνης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

85 τάχ' εἰσόμυσθα· ζύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.
ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μεινοικέως,
τίν' ἡμῖν ἤκεις τοῦ Θεοῦ φήμην φέρον;

ΚΡΕΩΝ.

ἐσθλήν. λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

90 ἔσθιν δὲ ποῖον τοῦτος; οὔτε γὰρ θρασυς,
οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λέγω,

ΚΡΕΩΝ.

εἰ τῶνδε χρήσεις πλησιαζόντων κλύειν,
ἔτοιμος εἴπειν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἰς πάντας αὐδά. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.

ΚΡΕΩΝ.

95 λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα τοῦ Θεοῦ πάρα.
ἀνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ

μίαςμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
ἐν τῇδ', ἐλαύνειν, μήδ' ἀνήμερον τρέφειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποιῶ καθαρῶ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;

ΚΡΕΩΝ.

100 ἀνδρηλατουῖας, ἣ φόνω φόνον πάλιν
λύοντας, ὡς τήνδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποιού γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μῆνυι τύχην;

ΚΡΕΩΝ.

ἦν ἡμῖν, ὦ ἄναξ, Λαῖός ποθ' ἡγεμὼν
γῆς τῆσδε, πρὶν σε τήνδ' ἀπειθύνειν πόλιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

105 ἔξοισδ' ἀκούων· οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω.

ΚΡΕΩΝ.

τούτου θανόντος, νῦν ἐπισηλέλλει σαφῶς
τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἷδ' εἰσὶ ποῦ γῆς; ποῦ τόδ' εὐρεθήσεται
ἔχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;

ΚΡΕΩΝ.

110 ἐν τῇδ' ἔφασκε γῆ. τὸ δὲ ζητούμενον
αἰλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τὰ μελούμενον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πότερα δ' ἐν οἴκοις, ἢ ἔν ἀγροῖς ὁ Λαῖος,
ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης, τῶνδε συμπτώσει φόνω;

ΚΡΕΩΝ.

θεωρὸς, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν, πάλιν

115 πρὸς οἶκον οὐκ ἔθ' ἵκεθ', ὡς ἀπασιγῆς ἀλλή.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐδ' ἄγγελός τις, οὐδὲ συμπαράκλιωρ ὁδοῦ
πατεῖσθ', ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;

ΚΡΕΩΝ.

θνήσκουσι γάρ, πλὴν εἰς τις, ὅς φόβῳ Φυγῶν,
ῶν εἶδε, πλὴν ἐν, οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

120 τὸ πόϊον; ἐν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν,
ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.

ΚΡΕΩΝ.

λησθῆς ἔφασκε συνιυχόνας, οὐ μᾶ
ρώμῃ κίανειν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

125 πῶς οὖν ὁ ληστής, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
ἐπράσσειτ' ἐνθ' ἐνθ' ἔσθ', εἰς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη;

ΚΡΕΩΝ.

δοκοῦντα ταῦτ' ἦν· Λαῖου δ' ἐλωλότες
οὐδὲς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κακὸν δὲ πόϊον ἐμποδὼν, τυραννίδος
οὕτω πεισούσης, εἴργε τοῦτ' ἐξειδένας;

ΚΡΕΩΝ.

130 ἢ ποικιλωδὲς Σφίγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν,
μεθ' ἐνίας ἡμᾶς τὰ Φανῇ, προσήγετο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

· ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὐθις αὐτ' ἐγὼ Φανῶ.
ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ,

- 135 πρὸ τοῦ θανάτου τῆσδ' ἔθεσθ' ἐπιτεροφῆν·
ὥστ' ἐνδίκως οἴεσθε καὶ με σύμμαχον,
γῇ τῇδε τιμωροῦντα, τῷ θεῷ θ' ἅμα.
ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ, ταῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
140 ὅστις γὰρ ἦν ἐκείνων ὁ κτενὼν, τάχ' ἂν
καὶ με' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.
κείνῳ προσαρκῶν οὖν, ἐμαυτὸν ὠφελῶ.
ἀλλ' ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρον
ἴσασθε, τοῖσδ' ἄρασις ἐκλήρας κλάδους·
ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧδ' ἀθροίζετω,
145 ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσονται. ἢ γὰρ εὐτυχεῖς·
ζὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἢ πεπληκότες.

ΙΕΡΕΥΣ.

- ὦ παῖδες, ἰσώμεσθα· τῶνδε γὰρ χάριν
καὶ δεῦρ' ἔβην, ὣν ὅδ' ἐξαγέλλεται.
Φοῖβος δ', ὁ πύμψας τάσδε μαλίστας, ἅμα
150 σωτήρ θ' ἵκοιτο, καὶ νόσου παυσήριος.

ΧΟΡΟΣ.

- Ω Διὲς ἀδυνάτης Φάτι, τίς ποτε τῶς παλινχρύσου εἰροφῆ.
Πυθῶνος ἀγλαὰς ἕξας
Θήβας; ἐκλέταμαι φοβεράν Φοῖνον, δειμάτι πάλλων,
(Ἰήϊε, Δάλιε, Παιάν.)
155 ἀμφὶ σοὶ ἀζόμενος, τί μοι ἢ νέον,
ἢ περιελλομένης ὥρας πάλιν,
ἐξανύσεις χοῆος.
εἰπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον Ἐλπίδος, ἄμβροτι Φάσμα.
πρῶτά σε κεκλομένῳ, θύγατρ' Διός, ἄμβροτ' Αἰθάνῃ, αἰνίσθι.

- 160 γαιάοχόν τ' ἀδελφείαν
 Ἀρβειμν, ἀ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει,
 καὶ Φοῖβον ἐκατόλον, ἰὼ
 τρισσὶ ἀλαξίμοροι προφάνητέ μοι·
 εἴ ποτε καὶ πρετέρας ἄτας ὕπερ
- 165 ὀρνυμένας πόλει,
 ἤνυσσ' ἐκίσωίαν φλόγα πῆματος, ἔλθῃς καὶ νῦν.
 ὦ πόπποι, ἀνάρηθμα γὰρ
 φέρω πῆματα·
 νοσῇ δ' ἐμοὶ πρόπας σφόδρος,
- 170 οὐδ' ἐνὶ φροσίδος ἔγχος,
 ὃ τις ἀλέζεται. οὔτε γὰρ
 ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς
 αὖξεται, οὔτε τόκοισιν
 ἱήϊων καμμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες·
- 175 ἄλλον δ' ἂν ἄλλω προσίδοις,
 ἅπτερ εὐπύρεον ὄρνιν,
 κρεῖσσον αἰμαυμακέτου πυρὸς ὄρμενον ἀκλῆν
 πρὸς ἐσπέρου θεοῦ,
 ὣν πόλις ἀνάρηθμος ὄλλυται.
- 180 νηλέα δὲ γένεθλα
 πρὸς πέδῳ θαναστηφόρῳ
 κεῖται ἀνοίκτως·
 ἐν δ' ἄλοχοι, παλαιά τ' ἐπὶ ματέρες,
 αὐτὰν παραβώμιον
- 185 ἄλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων
 ἐκλήρες ἐπισίοναχοῦσι·
 παιᾶν δὲ λάμπει σιγούεσσά τε γῆρυς ὀμαυλος·

- ὦν ὕπερ, ὦ χρυσέα θύγατερ Διὸς
 εὐῶπα, πέμψον ἀλκὰν,
 190 Ἀρεά τε τὸν μαλερόν,
 εἰς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων
 φλέγει με πειρώητος ἀντιάζων,
 παλίσυτον δράμημα νωτίσαι
 πάτρας ἄπουρον, εἴτ' εἰς μέγαν
 195 θάλαμον Δμφιτρίτας,
 εἴτ' εἰς τὸν ἀπόξενον ὄρμον
 Θρήκιον κλύδωνα·
 τέλει γὰρ ἦν τι νύξ ἀφῆ·
 τοῦτ' ἐπ' ἡμᾶρ ἔρχεται·
 200 τὸν, ὦ πυρφόρων ἀσφρατῶν
 κράτη νέμων, ὦ Ζεῦ πάτερ,
 ὑπὸ σῶ φθίσον κεραυνῶ.
 Λύκει' ἀναξ, τά τε σὰ χρυσοσφρόφων
 ἀπ' ἀΐκυλῶν βέλεα θέλοιμ' ἄν
 205 ἀδάμαστ' ἐνδατεῖσθαι,
 ἀρωγὰ προσθαθέντα,
 τάς τε πυρφόρους Ἀρτέμιδος
 αἴγλας, ξὺν αἷς Λύκει' ὄρεα
 διάσσει· τὸν χρυσομίτραν
 210 τε κικλήσκω, τᾷσδ' ἐπαώνυμον
 γᾶς, οἰνῶπα Βάκχον εὖιον,
 Μαινάδων ὁμόσηλον,
 πिलाσθῆναι, φλέγοντ'
 ἀγλαῶσι πύκα,
 215 ἐπὶ τὸν ἀπώτιμον ἐν θεοῖς θεόν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- Αἰτεῖς· ἀ δὲ αἰτεῖς, τὰ μ' εἰάν θύλης ἔπη
 κλύων δέχεσθαι, τῇ νόσῳ θ' ὑπαρρετεῖν,
 αἰλκήν λάβοις ἀν κἀνακούφισιν κακῶν·
 ἀ γὰρ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξεῖρῶ,
 220 ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος. οὐ γὰρ ἀν μακρὰν
 ἔχγουον αὐτὸς, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον.
 νῦν δὲ, ὕστερος γὰρ ἀσίου εἰς ἀσίους τελῶ,
 ὑμῖν προφωτῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε.
 ὅσῃς ποθ' ὑμῶν Λαῖον τὸν Λαβδάκου
 225 κάτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διαώλετο,
 τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί·
 καὶ μὲν φοβεῖται, τοῦτ' ἐκλήμ' ὑπεξελών
 αὐτὸς καθ' αὐτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
 ἀσπεργές οὐδέν· γῆς δὲ ἀπεισιν ἀβλαβής.
 230 εἴ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς
 τὸν αὐτόχμηρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
 κέρδος τελῶ γὰρ, χ' ἡ χάρις προσκίσεται.
 εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καὶ τις ἢ φίλου
 θείσας ἀπώσσει τοῦτος, ἢ χ' αὐτοῦ, τόδε,
 235 ἀ κ' τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ.
 τὸν ἀνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅσῃς ἐστὶ, γῆς
 τῆσδ', ἥς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
 μήτ' εἰσδέχεσθαι, μήτε προσφανεῖν τινὰ,
 μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασι
 240 κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χερνίβας νέμειν·
 ἀθρεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσμαθ' οἷος
 τοῦδ' ἡμῖν ὄντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ

μανθεῖον

- μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.
 ἐγὼ μὲν οὖν τοιοῦδε τῷ τε δαίμονι
 245 τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω.
 κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
 εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
 κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκρήψαι βίον.
 εὐτεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ξυνέσιος
 250 ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτο μὴ οὐ ξυνειδότης,
 παθεῖν, ἄπειρ τοῖσδ' ἀρτίως ἡρασάμην.
 ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκῆπτω τελεῖν,
 ὑπὲρ τ' ἐμαυτοῦ, τοῦ θεοῦ τε, τῆσδ' ἐγὼ
 γῆς, ὧδ' ἀκάσπως καὶ θείως ἐφθαρμένης.
 255 οὔδ', εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον,
 ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως εἶναι,
 ἀνδρὸς γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ἄλωτος,
 ἀλλ' ἐξερευνᾶν· νῦν δέ γ' ἐπικυρῶ τ' ἐγὼ,
 ἔχων μὲν ἀρχάς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρὶν,
 260 ἔχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναῖχ' ὁμόπαιον,
 κοινῶν τε παίδων κοῖν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος
 μὴ δυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα.
 νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶν ἐνήλαθ' ἡ τύχη.
 ἀνθ' ὧν ἐγὼ τοῦδ', ὥσπερ ἐπὶ τοῦ μοῦ πατρὸς,
 265 ὑπερμαχοῦμαι, κατὰ πάντ' ἀφίξομαι,
 ζητῶν τὸν εὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν,
 τῷ Λαοδάμειῳ παιδί, Πολυδάρου τε, καὶ
 τοῦ πρόσθε Κρόνου, τοῦ πάλαι τ' Ἀγήορος.
 καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρᾶσιν εὐχομαι θεοὺς
 270 μὴτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τιναί,

- μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πότμῳ
 τῷ νῦν φθереῖσθαι, κατὰ τοῦδ' ἐχθρόνι.
 ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
 τάδ' ἐστ' ἀρέσκονθ', ἢ τε σύμμαχος Δίκη
 275 χ' οἱ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί.

ΧΟΡΟΣ.

ὥσπερ μὲν ἀραῖον ἔλαβες, ὦδ' ἄναξ, ἐρῶ.
 οὐτ' ἐκλῆκον γὰρ, οὐτε τὸν κλινόντ' ἐχῶ
 δεῖξαι. τὸ δὲ ζήτημα, τοῦ πέμψαντος ἦν
 Φοῖβου τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἰργασταί ποτε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- 280 δίκαι' ἔλεξας. ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς
 αἰ' ἢ μὴ θείλωσιν, οὐδ' ἂν εἰς δύναϊτ' ἀνὴρ.

ΧΟΡΟΣ.

τὰ δευτέρ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ', ἃ μοι δοκεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἰ καὶ τρίτ' ἐστὶ, μὴ παρῆς τὸ μὴ οὐ φράσαι.

ΧΟΡΟΣ.

- 285 ἀνακτ' ἀπακλῖ ταῦθ' ὀρῶντ' ἐπίσσημαι
 μάλιστ' αὖ Φύβω Τειρεσίαν, παρ' οὗ τις ἂν
 σκοπῶν τάδ' ὦ' ἴαξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην.
 ἔπειμψα γὰρ, Κρέοντος ἐταρόντος, διωλοῦς
 πομπεύς· πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται.

ΧΟΡΟΣ.

- 290 καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαι' ἔπη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.

ΧΟΡΟΣ.

Θανεῖν ἐλέχθη πρὸς τινων ὁδοπορέων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἤκουσα καὶ γὰρ τὸν δῖ' ἰδόντ' οὐδεὶς ὄρεα.

ΧΟΡΟΣ.

295 ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δέματός γ' ἔχει μέρος,
ταῖς σὰς ἀκρύων οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ μή σ' ἰ δρωῖσι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὐξελέγξων αὐτόν ἐσθιν· οἶδε γὰρ
τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὦδ' ἄγουσιν, ὦ
τάληθ' ἐς ἐμπέφυκαν ἀνθρώπων μόνω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

300 ὦ πάῃσι νωμῶν, Τειρεσία, διδασκιά τε,
ἄρχητά τ', οὐράνιά τε, καὶ χθονοσιβῶν,
πόλιν μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπωκ, φρονεῖς δ' ὅμως
οἷα νόσω ζύνεσθιν· ἥς σε προσιάτην
σωτήρ' αὖ τ', ὦ νᾶξ, μοῦνον ἐξευρίσκομεν.
305 Φοῖβος γὰρ, εἰ καὶ μὴ ἔκλυες τῶνδ' ἀγγέλων,
πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν
μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
εἰ τοὺς κτανόντας Λαῖον, μαθόντες εὖ,
κλείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
310 σὺ δ' οὖν, φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν,
μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν,
ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμέ,
ῥῦσαι δὲ πᾶν μῖσος τοῦ τεθνηκότος.

B 2

315 ἐν σοὶ γὰρ ἐσμεν· ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
ἔχοι τε καὶ δύνατο, κάλλιστος πόνων.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Φεῦ, Φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινόν, ἔνθα μὴ τέλη
λύει φρονούνηι. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ
εἰδὼς διώλεσ'· οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἐκόμην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δ' ἔσθιν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

320 ἄφες μ' ἐς οἶκους· ῥᾷστα γὰρ τὸ σὸν τε σὺ,
καί γ' αὖ διοίστω τοῦμόν, ἣν ἐμοὶ πέθνη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὔτ' ἐννομὸν εἶπας, οἷτε προσφιλὲς πόλει
τῇδ', ἢ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποσπηρεῶν φάτιν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

325 ἐρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν
πρὸς καιρό· ὡς οὖν μῆδ' ἐγὼ ταυτὸν πάθω.

ΧΟΡΟΣ.

μὴ, πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποσπαραφῆς, ἐπεὶ
πάντες σὲ προσκυνούμεν οἷδ' ἐκλήριοι.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

πάντες γὰρ οὐ φρονεῖπ'· ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε
τάμ' ἐξενείπω, μὴ τὰ σὰ κφῆνω κακά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

330 τί φῆς; ξυνειδὼς οὐ φράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς
ἡμᾶς προδοῦναι, καὶ καταφθεῖραι πόλιν;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἐγὼ οὔτ' ἐμαυτὸν, οὔτε σ' ἀλγυνῶ. τί ταῦτ'

ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, καὶ γὰρ ἂν πέτρου
335 Φύσιν σύ γ' ὀργάνειας, ἐξερεῖς ποτέ;
ἀλλ' ὥδ' ἄτελκτος ἀτελεύτητος Φανεῖ;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν· τὴν σὴν δ' ὁμοῦ
ναίσουσιν οὐ κατεῖδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔτι
340 κλύων, ἀ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἥξει γὰρ αὐτὰ, καὶ ἐγὼ σιγῇ σιέγω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκοῦν ἄ γ' ἥξει καὶ σὲ χρηὴ λέγειν ἐμοί.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι. πρὸς τάδ', εἰ θέλεις,
θυμοῦ δι' ὀργῆς, ἥτις ἀγριαπάτη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδὲν, ὡς ὀργῆς ἔχω,
345 ἄπειρ' ξυνήμ'. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
καὶ ξυμφιτεῦσαι τοῦργον, εἰργάσθαι θ', ὅσον
μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,
καὶ τοῦργον ἂν σου τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἄληθες; ἐννέτω σε τῷ κηρύγματι,
350 ὥπερ προεῖπας, ἐμμένειν, καὶ ἡμέρας
τῆς νῦν προσπαυδᾶν μήτε τούσδε, μήτ' ἐμὲ,

ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνδρίῳ μιάσθῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε

355 τὸ ῥῆμα; καὶ που τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

πέφωγα· τάληθές γὰρ ἰσχύον τρέφω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πρὸς τοῦ διδασκθῆς; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

πρὸς σοῦ. σὺ γὰρ μ' ἄκοιλα προὔτρεψας λέγειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποῖον λόγον; λέγ' αὐτίς, ὡς μάλλον μάθω.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

360 οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; ἢ κ' ἐπειρᾷ λόγων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐχ ὥστ' ἐγὼ εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὐτίς φράσσεται.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Φονεῖά σε φημὶ τάνδρες, οὐ ζητεῖς κυρεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οὐ τι χαίρων δῖς γε πημοναὺς ἐρεῖς.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

εὔπω τί δῆτα κάλλ', ἰν' ὀργίῃ πλέων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

365 ὅσον γε χρεῖζεις· ὡς μάτην εἰσῆσται.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

λεληθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλάτοις

αἰσχισθ' ὁμιλοῦντ', οὐδ' ὄρα' ἰν' εἴ κακοῦ.

ΚΡΕΩΝ.

ξύμφορμί σοι ταῦτ' ἔνδοκ' εἰρῆσθαι· τὸ δὲ
πάθῃμ', ὅποῖον φῆς παθεῖν, δίδασκ' ἐμέ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

555 ἔπειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες, ὥς χροίη μ' ἐπὶ
τὸν σεμνόμεαντιν ἄνδρα πέμψασθαι τινα;

ΚΡΕΩΝ.

καὶ νῦν ἔθ' αὐτός εἰμι τῷ βουλευμάτι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πόσον τίν' ἤδη δῆθ' ὁ Λαῖος χρόνον —

ΚΡΕΩΝ.

δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

560 ἄφρατος ἔρρει θανάσιμῳ χειρώματι;

ΚΡΕΩΝ.

μακροὶ παλαιοὶ τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τότ' οὖν ὁ μάλιστα οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;

ΚΡΕΩΝ.

σεφός γ' ὁμοίως, καὶ ἴσου τιμώμενος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότε ἐν χρόνῳ;

ΚΡΕΩΝ.

565 οὐκ οὐν· ἐμοῦ γ' ἐσθλῶτος οὐδαμοῦ πέλας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οὐκ ἔρουναν τοῦ θανάτου ἐσχετε;

ΚΡΕΩΝ.

παρέσχεμεν. πῶς δὲ οὐχί; ποὺκ ἠκούσαμεν.

- ὕφεις μάγον τοιόνδε μηχανορράφον,
 δόλιον, ἀγύρτην, ὅσῃς ἐν ταῖς κέρδεσι
 μόνον δέδορκα, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός.
 390 ἔπει, φέρε' ἔπει, ποῦ σὺ μάντις εἰ σαφής;
 πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ ραβδώδης ἐνθάδ' ἦν κύων,
 ἥνδ' αὖς τι τοῖσδ' ἀσπίουσιν ἐκλυτήριον;
 καίτοι τό γ' αἰνιγμ' οὐχὶ τοῦ παλαιοῦ ἦν
 ἀνδρὸς διωπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει·
 395 ἦν οὐτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προῦφάνης ἔχων,
 αὐτ' ἐκ θεῶν του γνωτὸν· ἀλλ' ἐγὼ μαλὼν,
 ὃ μὴδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσά νιν,
 γνώμη κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθὼν·
 ὃν δὴ σὺ πειρᾶς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνους
 400 παρασπλήσσειν τοῖς Κρεονταίοις πέλας.
 καλαῖαν δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χεῖρ ξυνηθεῖς τάδε,
 ἀγῆλασθήσῃ· εἰ δὲ μὴ δόκεις γέρον
 εἶναι, παθὼν ἔγνωε ἂν οἷά περ φρονεῖς.

ΧΟΡΟΣ.

- ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπει
 405 ὄργῃ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖ,
 θεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
 μαντεῖ' ἀρίστω λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

- εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γούν
 ἴσ' ἀντιλέξαι· τοῦδε γὰρ καὶ γὰρ κρατῶ.
 410 οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξία·
 ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγραψομαι.
 λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλὸν μ' ἀνείδισας,

- 415 σὺ, καὶ δεδορκώς, οὐ βλέπεις ἴν' εἴ κακοῦ,
 οὐδ' ἔνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκῆς μέτα.
 420 ἄρ' οἷσθ' ἀφ' ὧν εἶ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὧν
 τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε, κατὰ γῆς ἄνω.
 καὶ σ' ἀμφιπληξ' μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
 ἐλαῖ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε θεινόπους ἀρά,
 βλέπωνίᾳ νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκοτόν.
 425 βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμὴν;
 ποῖος Κιθαιρῶν οὐχὶ σύμφωνος τάχῃ,
 ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
 ἀνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχών;
 430 ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνῃ κακῶν,
 ὅσ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.
 πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοῦμὸν σῆμα
 προσηλάκιζε. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν
 κάκιον ὅσῃς ἐκλριθήσεται ποτε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- 430 ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκλὰ πρὸς τούτου κλύειν;
 οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θᾶσσαν; οὐ πάλιν
 ἀλφοῖος οἴκων τῶνδ' ἀποσβραφεῖς ἄπει;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὐδ' ἰκόμην ἔγωγ' ἂν, εἰ σὺ μὴ κάλεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐ γὰρ τι σ' ἤδη μῶρα φωνήσont', ἐπεὶ
 σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐσφειλάμην.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

- 435 ἡμῖς τοιοῖδ' ἔφυμεν, ὥς μὲν σοι δοκεῖ,
 μῶροι· γονεῦσι δ', εἴ σ' ἔφυσαν, ἔμφρονες.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίοις; μείνον. τίς δ' ἐμ' ἐκφύει βροτῶν;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἦδ' ἡμέρα φύσει σε, καὶ διαφθερεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ καὶ σαφῇ λέγεις.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

440 οὔκου σὺ ταῦτ' ἄριστος εὐρίσκαι ἔφες;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τοιαῦτ' ὀνειδίζ', οἷς ἐμ' εὐρήσεις μέγαν,

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν,

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὐ μοι μέλει.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἄπειμι τοῖνον· καὶ σὺ παῖ κόμω' ἐμέ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

445 κομιζέτω δὴθ'· ὡς παρὼν τά γ' ἐμποδῶν
ὀχλεῖς, συθείς τ' ἂν, οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέην,

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

εἰπὼν ἄπειμ', ὧν οὐνεκ' ἦλθον, οὐ τὸ σὸν
δείσας πρόσωπον. οὐ γάρ ἐσθ' ἔπου μ' ὀλέε.

λέγω δέ σοι τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλα

450 ζητεῖς ἀπειλῶν, καὶ ἀνακηρύσσων Φόνον
τὸν Λαίειον, οὗτός ἐστιν ἐνθάδε.

ξένος λόγῳ μέτοικος, εἴτα δ' ἐβγενῆς

φανήσεται Θεβαῖος· οὐδ' ἡσθήσεται

τῇ ξυμφορᾷ. τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος,

- 455 καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου, ξένη ἔστι,
σκήπτρῳ προδικεὺς, γαῖαν ἐμπορεύσεται.
Φανήσεται δὲ πασι τοῖς αὐτοῦ ξυνοῖν
ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατὴρ, καὶ ἥς ἔφυ
γυναικὸς, υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
460 ὁμόσπορος τε καὶ φονεὺς. καὶ ταῦτ', ἰὼν
ἔσω, λογίζου· καὶ λάβης μὲ ἐννευσμένον,
φάσκουσιν ἐμὲ ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

- Τίς, ὄντα' αἰ θεοπαίεσσα στροφή α'.
- Δελφίς εἶπε πέτρας
465 ἄρρητ' ἀρρήτων τελέσασθαι
Φοινίαισι χερσίν;
ὥρα νιν ἀλλάδων ἴστωσαν
σθεναρώτερον φυγᾶ πόδα νομαῖν.
ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει
470 πυρὶ καὶ σφεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας·
δεινὰ δ' αἰμ' ἐπὶ οἶμαι
Κῆρες ἀπλάκητοι.
ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφέντος ἀντίρ. α'.
- ἀρτίως φανῆσα
475 Φάμα Παρνασοῦ, τὸν ἄδηλον
ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν.
Φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλην,
ἀνὰ τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος,
μέλεος μελέω ποδὶ χηρεύων,
480 τὰ μεσόμεφαλα γὰρ ἀπονοσφίζων
μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ

- ζῶντα περιποτάται.
 δεινὰ μὲν οὖν δεινὰ ταραάσσει εἰς φη β'.
 σοφὸς οἰωνοθέτας,
 485 οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσκεινθ'·
 ὅ τι λίσσω δὲ ἀπορῶ.
 πέτομαι δὲ ἐλπίσιν,
 οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν, οὔτ' ὀπίσσω.
 τί γὰρ ἢ Λαεδακίδαις, ἢ τῷ
 490 Πολύβου νῆκος ἔκειτ',
 οὔτε πάροιθεν ποτ' ἔγωγ'
 οὔτε τανῦν πω ἔμαθον, πρὸς ὅτου
 χρησάμενος δὴ βασάνω,
 ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον
 495 φάτιν εἴμ' Οἰδιπόδα,
 Λαεδακίδαις ἐπίκουρος
 ἀδῆλων θανάτων.
 ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς, ὅ τ' Ἀπέλλων ἀντιφ. β'.
 ξυκετοί, καὶ τὰ βροτῶν
 500 εἰδότες· ἀνδρῶν δὲ ὅτι μάντις
 πλεόν ἢ γὰρ φέρεται,
 κρίσις οὐκ ἔστιν ἀ-
 ληθής· σοφία δὲ ἀν σοφίαν
 παραμείβειν ἀνὴρ. ἀλλ' οὐ
 505 ποτ' ἔγωγ' ἀν, πρὶν ἰδοίμ'
 ὁρθὸν ἔπος, μεμφομένων
 ἀν καταφαίην. φανερά γὰρ ἐπ' αἰ-
 τῷ πλεόεσσ' ἦλθε κόρα
 ποτὲ, καὶ σφδὸς ὦφθη,

510

βασάνω θ' ἡδύπολις.
 τῷ ἀπ' ἐμαῖς Φρενὸς οὐ πάσι
 ἐφλήσει κακίαν.

ΚΡΕΩΝ.

515

Ἄνδρες πολῖται, δεινὸν ἔπη πεπυσμένος
 κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν,
 πάρεμι ἀτλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς
 ταῖς νῦν νομίζει πρὸς γ' ἐμοῦ πεπονθέναι
 λόγοισιν εἴτ' ἐργοῖσιν εἰς βλάβην φέρον,
 οὐ τοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πάθος,
 φέροντι τήνδ' ἐβάζιν. οὐ γὰρ εἰς ἀπλοῦν
 520 ἢ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει,
 ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
 κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τουνειδος τάχ' ἂν
 ὀργῇ βιασθὲν μάλλον, ἢ γνώμῃ Φρενῶν.

ΚΡΕΩΝ.

525

πρὸς τοῦ δ' ἐφάβη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι
 πεισθεὶς ὁ μᾶλιν τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγει;

ΧΟΡΟΣ.

ἡδᾶτο μὲν τάδ'· εἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι.

ΚΡΕΩΝ.

ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν δὲ καὶ ὀρθῆς Φρενὸς,
 κατηγορεῖτο τοῦ πικλήμα τούτ' ἐμοῦ;

ΧΟΡΟΣ.

530

οὐκ οἶδ'· ἀ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὀρῶ.
 αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσόνδ' ἔχεις
 τόλμης πρόσωπον, ὥς τι τὰς ἐμαὶς σιγῆς
 ἴκου, φονεὺς ἂν τοῦδε τάνδρος ἐμφανῶς,
 535 λησθήης τ' ἐναργῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;
 φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
 ἰδὼν τιν' ἐν ἐμοὶ, ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν;
 ἢ τοῦργον ὡς οὐ γνωρίσοιμί σου τόδε
 δόλῳ προσέσπον, κοῦκ ἀλεξοίμην μαθῶν;
 540 ἄρ' οὐχὶ μῶρόν ἐσθ' ἰ τοῦ χείρηνά σου,
 ἔνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
 θηρᾶν, ὃ πλήθει χρημασὶν θ' αἰλίσκεται;

ΚΡΕΩΝ.

οἶσθ' ὡς ποιήσον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
 ἴσ' ἀντάκουσον, καῖτα κριν' αὐτὲς μαθῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

545 λέγειν σὺ δεινός· μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς
 σοῦ. δυσμενῇ γὰρ καὶ βαρύν' σ' εὗρηκ' ἐμοί.

ΚΡΕΩΝ.

τεῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἀκουσον ὡς ἐρῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἴ κακός.

ΚΡΕΩΝ.

550 εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν
 εἶναι τι τοῦ νοῦ χωρὶς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἴ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῇ κακῶς
 δρῶν, οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς.

μήνιν τούτηνδε πρᾶγμαίος σήσας ἔχεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

700 ἔρῳ· σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλεόν, γύναι, σέβω·
Κρέοντος, οἳά μοι βεβουλευκῶς ἔχει.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

λέγ', εἰ σαφῶς, τὸ νῦκος ἔγκαλῶν, ἐρεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Φονέα με φησὶ Λαίου καθεσλάναι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

αὐτὸς ξυνειδώς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

705 μάθην μὲν οὖν κακούργον εἰσπέμψας, ἐπεὶ
τό γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ σλόμα.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

σὺ νὺν ἀφείς σεαυτὸν, ὧν λέγεις πέρι,
ἐμοῦ πάκουσον, καὶ μάθ', οὐνεκ' ἐσθί σοι
βρότειον οὐδὲν μαυρικῆς ἔχον τέχνης.

710 Φανῶ δέ σοι σημεία τῶνδε σύντομα.
χρησμός γάρ ἦλθε Λαίῳ ποτ', οὐκ ἐρῶ
Φοίβου γ' ὑπὸ αὐτοῦ, τῶν δ' ὑποφρετῶν ἄπο,
ὡς αὐτὸν ἤξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
ὅσῃς γένεσι' ἐμοῦ τε κακείνου πάρα.

715 καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ Φάτις, ξένοι ποτὲ
λησθαὶ Φονεύουσ' ἐν τριπυλαῖς ἀμαξιτοῖς·
παιδὸς δὲ βλασφίας, εὐ δῖεσχον ἡμέραι
τρεις, καὶ νιν ἄρθρα κῆνυς ἐνζεύξας παδοῶν,
ἔρριψεν ἄλλων χειρὶν εἰς ἄβατον ὅρος.

720 καὶ λαῶν Αὐτόλων οὗτ' ἐκείνων ἤνυσε

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ἤδ' αὖ τάδε;

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ οἶδ'. ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, στυγᾶν Φιλῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

570 τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα, καὶ λέγοις ἂν εὖ φρονῶν.

ΚΡΕΩΝ.

ποιῶν τόδ'; εἰ γὰρ εἶδ' αὖ γ', οὐκ ἀρνήσομαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔθ' οὔνεκ', εἰ μὴ σοι ξυνῆλθε, τὰς ἐμὰς
οὐκ ἂν ποτ' εἴπω Λαίου διαφθοράς.

ΚΡΕΩΝ.

575 εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'. ἐγὼ δέ σου
μαθεῖν δικαίῳ ταύθ', ἄπειρ' ἀμμοῦ σὺ νῦν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐκμάνθαν'. οὐ γὰρ δὴ φονεὺς αἰλώσεμαι.

ΚΡΕΩΝ.

τί δ' ἤτ'; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀρνησις οὐκ ἐνεσθ' ὦν ἀνιστορεῖς.

ΚΡΕΩΝ.

ἄρχεις δ' ἐκείνη ταῦτα, γῆς ἴσον νέμων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

580 πᾶν ἢ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται.

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ οὐν ἰσοῦμαι σφῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίην φίλος.

ΚΡΕΩΝ.

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ, εἰ διδοίης γ', ὡς ἐγὼ, σαυτῷ λόγον.
 σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δεκεῖς
 585 ἄρχειν ἐλέσθαι ζῦν φόβοισι μᾶλλον, ἢ
 ἄτροστον εὐδοντ', εἰ τὰ γ' αὖθ' ἔξει κράτη.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὗτ' αὐτὸς ἰμείρων ἔφην
 τύραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τυραννα δρᾶν,
 οὗτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίστανται.
 590 νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω·
 εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ καὶ ἄκων ἔδρων.
 πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν
 ἀρχῆς ἀλύπτου καὶ δυναστείας ἔφυ;
 οὕτω τοσοῦτον ἡπατημένος κυρῶ,
 595 ὥστ' ἄλλα χρεῖζειν, ἢ τὰ σὺν κέρδει καλᾶ.
 νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται·
 νῦν οἱ σέθεν χρεῖζοντες ἐκκαλοῦσί με.
 τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνλαῦθ' ἐνι.
 πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμι, ἀφείς τάδε;
 600 οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν.
 ἀλλ' οὗτ' ἐρασθῆς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφην,
 οὗτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ.
 καὶ τῶνδ' ἐλέγχον, τοῦτο μὲν, Πυθιάδ' ἰὼν
 πύθου, τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἠγγελά σοι·
 605 τοῦτ' ἄλλ', εἰάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς
 κοινῇ τι βουλευσάμεθα, μή μ' ἀπλῇ κλίανθς
 ψήφῳ, διπλῇ δὲ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβῶν.
 γνώμη δ' ἀδήλω μή με χυρὶς αἰτιῶ.
 οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην

- 610 χρηστούς νομίζειν, οὔτε τοὺς χρηστοὺς, κακοὺς.
 Φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν, ἴσον λέγω,
 καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.
 ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς· ἐπεὶ
 χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος·
 615 κακὸν δὲ καὶ ἐν ἡμέρᾳ γινοίης μῖα.

ΧΟΡΟΣ.

καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,
 ἀναξ. Φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- ὅταν ταχύς τις οὐπὶ βουλευῶν λάθῃ
 χωρῇ, ταχὺν δὲ καὶ μετὰ βουλευῶν πάλιν.
 620 εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν
 πεπραγμέν' ἐστὶν, τὰ μὰ δ' ἡμαρτημένα.

ΚΡΕΩΝ.

τί δῆτα χορίζεις; ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἤμισθα. θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.

ΚΡΕΩΝ.

ὅταν προδείξης, οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- 625 ὥς οὐχ ὑπεύξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις;

ΚΡΕΩΝ.

οὐ γὰρ φρονεῖν ἴα σ' εὖ βλέπω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸ γαῦν ἐμὸν.

ΚΡΕΩΝ.

ἀλλ' ἐξ ἴσου δὲ καὶ ἐμὸν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἔφυς κακός.

ΚΡΕΩΝ.

εἰ δὲ ξυνιῖς μηδέν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀρκίον γ' ὅμως.

ΚΡΕΩΝ.

οὐ τοι κακῶς γ' ἀρχόντος . . .

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἢ πόλις, πόλις.

ΚΡΕΩΝ.

630 καί μοι πόλεως μέτεσσι τῆσδ', οὐ σοὶ μόνω.

ΧΟΡΟΣ.

παύσασθ' ἀνακτεῖ· καιρίαν δ' ὑμῖν ὀρώ
τῆνδ' ἐκ δόμων στείχουσιν Ἰοκάστην, μεθ' ἧς
τὸ νῦν παροσπῶς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεῖν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί τὴν ἄβουλον, ὦ ταλαίπωροι, σπῶσιν
635 γλώσσης ἐπὶ ῥατ', οὐδ' ἐπαισχύνεσθε, γῆς
οὕτω νοσοῦσης, ἰδίᾳ κινούνης κακᾶ;
οὐκ εἴ σύ τ' οἴκους, σύ τε, Κρέων, κατὰ σίεγας,
καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε;

ΚΡΕΩΝ.

ὁμῶμε, δεινὰ μ' Οἰδίπους ὁ σὺς πόσις
640 δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν,
ἢ γῆς ἀπαῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ξύμφημι· δρῶντα γάρ νιν, ὦ γύναι, κακῶς

εἴληφα τοῦμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.

ΚΡΕΩΝ.

645 μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι
δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπατιᾷ με δρᾷν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ὦ πρὸς θεῶν πίστῃςον, Οἰδίπους, τάδε,
μάλιστα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθῆς θεῶν,
ἔπειτα καὶ μέ, τοῦσδε θ', οἱ πάρεισί σοι.

ΧΟΡΟΣ.

650 πῶθ' οὐ θελήσας φρονήσας τ', στροφή α'.
ἀναξ, λίσσομαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;

ΧΟΡΟΣ.

τὸν οὔτε πρὶν νήπιον,
νῦν τ' ἐν ὄρκῳ μέγαν
καταΐδουσαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

655 αἶσθ' οὖν ἂν χρήζεις;

ΧΟΡΟΣ.

οἶδα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

φράζε δὴ τί φῆς.

ΧΟΡΟΣ.

τὸν ἐναγῇ φίλον μή ποτ' ἐν αἰτίᾳ
σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐ νῦν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῆς, ἐμοὶ
ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

ΧΟΡΟΣ.

660 οὐ τὸν πάντων θεῶν στροφή β'.
 θεὸν πρόμον Ἀλίου·
 ἔπει ἄδεις, ἄφίλος,
 ὅ τι πύματον ὀλοίμαν,
 φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.
 665 ἀλλὰ μοι δυσμόρῳ
 γὰ φθίνουσα τρέχει ψυ-
 χάν, καὶ τάδ' εἰ κακοῖς
 κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅδ' οὖν ἴτω, κεῖ χρεῖ με παύειλῳς θανεῖν,
 670 ἢ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπαωσθῆναι βίᾳ.
 τὸ γὰρ σὸν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικλείρω σλόμα
 ἐλεεινόν· οὗτος δ', ἐνθ' ἂν ἦ, στυγῆσθαι.

ΚΡΕΩΝ.

στῆνγνός μὲν εἰκὼν δῆλος εἶ· βαρὺς δ', ὅταν
 θυμοῦ περάσῃς. αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
 675 αὐταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγισται φέρειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὔκουν μ' ἐάσεις, κακλὸς εἶ;

ΚΡΕΩΝ.

πορεύσομαι,
 σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνώτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.

ΧΟΡΟΣ.

γύναι, τί μέλλεις κομίζειν ἀνιστ. α'.
 δόμων τόνδ' ἔσω;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

680 μαθούσά γ' ἥτις ἡ τύχη.

ΧΟΡΟΣ.

δόκησις ἀγνώως λόγων
ἦλθε, δάπτει δὲ καὶ
τὸ μὴ ἴδικον.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν;

ΧΟΡΟΣ.

ναυχί.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ τίς ὁ λόγος ἦν;

ΧΟΡΟΣ.

685

ἄλις ἔμοιγ', ἄλις, γὰρ προσωπουμένας,
φαίνεται, ἐνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὄρᾱς ἴν' ἤκεις, ἀγαθὸς ὢν γνώμῃ ἀνὴρ,
τούμὸν παριῖς καὶ καλαμβλύνων κέαρ;

ΧΟΡΟΣ.

690

ἄναξ, εἴπων μὲν οὐχ
ἅπαξ μόνον, ἴσθι δὲ
παραφρόνιμον, ἄπορον
ἐπὶ φρόνιμα, πεφάνθαι μὲν
ἂν, εἴ σε νοσφίζομαι,
ὅς τ' ἐμὰν γαῖαν φίλαν
ἐν πόντοις ἀλύουσιν
κατ' ὀρθὸν εὐρίσας.

ἐπιπλ. β.

695

ταῦν τε πομπῶς, εἰ δύναιο, γίγνου.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πρὸς θεῶν δίδαξον καὶ μὲν, ἄναξ, ὅτου ποτὲ

μήνιν τούτηνδε πράγματις σήσας ἔχεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

700 ἔρῳ· σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλεόν, γύται, σέβω·
Κρέοντος, οἳά μοι βεβουλευκῶς ἔχει.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

λέγ', εἰ σαφῶς, τὸ νῆκος ἐκκαλῶν, ἐρεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Φονέα με φησὶ Λαίου καθεσθάναι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

αὐτὸς ξυνειδώς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρος;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

705 μαίλιν μὲν οὖν κακοῦργον εἰσπατέμφας, ἐπεὶ
τό γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ σῆμα.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

σὺ νὺν ἀφείς σεαυτὸν, ὧν λέγεις πέρι,
ἐμοῦ πάκουσον, καὶ μάθ', οὔνεκ' ἐσθί σοι
βρότειον οὐδὲν μαυρικῆς ἔχον τέχνης.

710 Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.
χρησμός γὰρ ἦλθε Λαίῳ ποτ', οὐκ ἐρῶ
Φοῖβου γ' ἅπα' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἅπο,
ὥς αὐτὸν ἤξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
ὅσῃς γένεϊτ' ἐμοῦ τε καὶ κείνου πάρα.

715 καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ Φάτις, ξέναι ποτὲ
λησθαὶ φονεύουσ' ἐν τριτωλαῖς αἵμαξιτοῖς·
παιδὸς δὲ βλαστῆς, εὐ διέσχον ἡμέραι
τρῆς, καὶ νιν ἄρθρα κείνης ἐνζεύξας παδοῖν,
ἐρρίψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὅρος.

720 καὶ λαῖδ' Ἀπόλλων οὗτ' ἐκείνον ἤνυσε

Φοιῖα γενέσθαι πατρός, οὔτε Λαίῳ
 τὸ δεινὸν οὐφοβέϊτο πρὸς παιδὸς παθεῖν.
 τοιαῦτα Φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
 ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν. ὧν γὰρ ἂν θεὸς
 725 χρεῖαν ἐρευνᾷ, ῥαδίως αὐτὸς φανεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἷόν μ' αἰκούσαντ' ἀρίκως ἔχει, γόναι,
 ψυχῆς πλάνημα, καίνακίνης φρενῶν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ποιῖας μερίμνης τοῦθ' ὑποσφραφὺς λέγεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

730 ἔδοξ' αἰκοῦσαι σοῦ τόδ', οἷς ὁ Λαῖος
 καίασφαγείῃ πρὸς τριπλαῖς ἀμαξίτοῖς.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἠυδάτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος, αὖ τόδ' ἦν πάθος;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

Φωκὺς μὲν ἡ γῆ κλήζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
 εἰς ταυτὸ Δελφῶν ἀπὸ Δαυλίας ἄγει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

735 καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

σχεδὸν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῇσδ' ἔχων χθονὸς
 ἀρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δ' ἔσσι σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

740 μὴ πω μ' ἐρώτα. τὸν δὲ Λαῖον, φύσω
τὴν εἴχε, φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἔβης τότε.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

μέγας, χροάζων ἄρβι λευκανθὲς κάρα,
μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεισάτει πολύ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἴμοι τάλας· εἰκ' ἐμαυτὸν εἰς ἀράς
745 δεινὰς προσάλλων ἀρβίως οὐκ εἰδέναι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πῶς φῆς; ἐκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἀναξ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δεινῶς ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάνις ἦ.
δείξεις δὲ μάλλον, ἢν ἐν ἐξέτασιν ἔτι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ μὴν ἐκνῶ μέν· ἀ δ' ἂν ἔρη, μαθούσ' ἐρῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

750 πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων
ἄνδρας λοχίτας, οἳ ἀνὴρ ἀρχηγέτης;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πέντ' ἦσαν οἱ ξυμπάντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν
κῆρυξ· ἀπήνη δ' ἦγε Λαῖον μία.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αἱ αἱ· τάδ' ἤδη διαφανῇ. τίς ἦν ποτὲ
753 ὁ τούσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

οἰκέας τις, ὅσπερ ἴκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἢ καὶ ὁμοιοι τυγχάνει τανῦν παρών;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

οὐ δῆτ'. ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, καὶ κρατή
 σέ τ' εἶδ', ἔχοντα, Λαίϊόν τ' ὀλωλότα,
 760 ἐξικέτευσέ, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών,
 ἀγρούς σφεπέμψαι, καὶ πῶι ποιμνίων νομας,
 ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποστολος ἄσθεος.
 καὶ πῶι ἐγὼ νιν. ἄξιός γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ
 δούλος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

765 πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πάρεισιν. ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δέδοικ' ἐμαυτὸν, ὦ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
 εἰρημέν' ἦ μοι, δι' ἃ νιν εἰσιδεῖν θέλω.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

770 ἀλλ' ἵζεται μὲν. ἀξία δέ που μαθεῖν
 καὶ γὰρ τά γ' ἐν σοὶ δυσφύρως ἔχοντ', ἀναξ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ μὴ σφισθηῖς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
 ἐμοῦ βεβῶτος. τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι
 λέξαιμ' ἂν ἢ σοὶ, διὰ τύχης τοιαῦδ' ἰών;

775 Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
 μήτηρ δὲ, Μιρόπη Δωρίς. ἡγόμην δ' ἀνὴρ
 ἀσπῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη
 τοιαῦδ' ἐπαύση. θαυμάσαι μὲν ἀξία,

- σπαυδῆς γε μὲν τοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.
 ἀνὴρ γὰρ ἐν δαίτωνις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης
 780 καλεῖ παρ' οἴῳ, πλαστὸς ὡς εἶην πατρί,
 καὶ γὰρ βαρυθεὶς, τὴν μὲν οὔσαν ἡμέραν
 μάλις κατέσχον· πατέρα δ' ἰὼν πέλας
 μητρός πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφάρας
 ταῦνιδος ἦγον τῷ μετένῃ τὸν λόγον.
 785 καὶ γὰρ τὰ μὲν κέρνοι ἐτερωτόμην, ὅμως δ'
 ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφείσπετε γὰρ πολὺ.
 λάθρα δὲ μητρός καὶ πατρός πορεύομαι
 Πυθώδε. καὶ μὲν ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκίμην
 ἄτιμον ἐξέπεμψεν· ἄλλα δ' ἄθλια
 790 καὶ δυνά καὶ δύσηνα προῦφάνη λέγων,
 ὡς μητρὶ μὲν χρεῖη με μιχθῆναι, γένος δ'
 ἀτλήην ἀνθρώποισι δηλώσοιμι ὄραν,
 φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός.
 καὶ γὰρ ᾤκουσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν
 795 ἄστροις τὸ λογπὸν ἐκματρούμενος χόρῳ,
 ἔφειγον, ἔνθα μήποτ' ἐψοίμην κασιῶν
 χρησμῶν ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα.
 σφείχων δ' ἱκνοῦμαι ταύσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς
 σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.
 800 καὶ σοι, γύναι, τάληθές ἐξεροῶ. τριτωλῆς
 ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοπορῶν πέλας,
 ἐνθαῦθ' ἐμοὶ κηρύξτε, κατὰ πωλικῆς
 ἀνὴρ ἀπώνης ἐμδεδώς, οἷον σὺ φῆς,
 ξυνηπιάζον· καὶ ἐδὲ μὲν ὁ θ' ἡγεμῶν
 805 αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἡλαυνέτην.

- καὶ γὰρ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχὸν ἀλάτῃν,
παίω δι' ὀργῆς· καὶ μὲν ὁ πρέσβυς, ὡς ὁρᾷ
ἔχου πασσαλείχοντα, τηρήσας, μέσον
κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.
- 810 οὐ μὴν ἴσῃν γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συνήμας
σκήπτρῳ τυπῶς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὕψιος
μέσης ἀσπίνης εὐθὺς ἐκκυλινδεται·
κλίνω δὲ τοὺς ξύμπαυλας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ
τούτῳ προσήκει Λαίῳ τι συγγενὲς,
- 815 τίς τοῦδ' ἄνδρ' ἐστὶν ἀθλιώτερος;
πῶς ἐχθροδαίμων μάλλον ἂν γένοιτ' ἀνὴρ;
ὦ μὴ ξένων ἔξοσι μὴτ' ἀσπίων τινὰ
δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωγεῖν τινὰ,
ὠθεῖν δ' ἀπὸ οἴκου. καὶ τάσδ' οὐ τις ἄλλος ἦν
- 820 ἢ γὰρ ἔπειτα ἐμαυτῷ τάσδ' ἀράς ὁ προσβιβάς.
λέχη δὲ τοῦ θανάτου ἐν χειρὶν ἐμαυτοῦ
χρᾶναι, δι' ὧν περ ὦλετ'. ἀρ' ἔφην κακός;
ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν,
καὶ μοι φυγόντι μὴ ὅσιν τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν,
- 825 μὴτ' ἐμπαυεῖν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ
μητρὸς ζυγῆναι, καὶ πατέρα κατακλιανεῖν
Πόλυτον, ὃς ἐξέφυσε καὶ ξέθερπέ με.
ἀρ' οὐκ ἀπὸ ὧμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν
κρίνων ἔπειτα ἀνδρὶ τῷδ' ἀνορθοῖ λόγον;
- 830 μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἀγνὸν σέβας,
ἰδοίμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν
βαίην ἄφαντος πρόσθεν, ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν
κηλῖδ' ἐμαυτῷ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην.

ΧΟΡΟΣ.

835 ἡμῖν μὲν, ὦ ἴναξ, ταῦτ' ὀκνήρ'· ἕως δ' ἂν οὖν
πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.

• ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος,
τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πειρασμένου δέ, τίς ποθ' ἢ προθυμία;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

840 ἐγὼ διδάξω σ'. ἦν γὰρ εὐρεθῇ λέγων
σοὶ ταῦτ', ἐγὼ γ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ποῖον δ' ἐμοῦ περισσὸν ἤκουσας λόγον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

845 λησῆας ἐφασκας αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,
ὥς νιν καλῶς κείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι
λέξῃ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ κίλιον.
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἰς γέ τις πολλοῖς ἴσος.
εἰ δ' ἄνδρ' ἐν' οἴζωνον αὐδήσει, σαφῶς
τοῦτ' ἐσθ' ἢ ἤδη τυῦργον εἰς ἐμὲ ῥέπων.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

850 ἀλλ' ὥς φανέν γε τοῦτος ὥδ' ἐπίσταςο,
κὺκ ἐσθ' αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν.
πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.
εἰ δ' οὖν τι κακὸς ἐτίθειτο τοῦ πρόσθεν λόγου,
οὐ τοι ποτ', ὦ ἴναξ, τόν γε Λαῖου φόνον
φανεῖ δικαίως ὀρθόν, ὃν γε Λοξίας
διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.

- 855 καίτοι νιν οὐ κεῖνός γ' ὁ δύστηνός ποτε
κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο.
ὥστ' οὐχὶ μανείας γ' ἂν οὔτε τῆδ' ἐγὼ
βλέψαιμι ἂν οὔνεκ', οὔτε τῆδ' ἂν ὕστερον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- καλῶς νομίζεις. ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
860 πέμψον τινα σιελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πέμψω ταχύνασ'. ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους.
οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμι ἂν, ὣν οὐ σοὶ φίλον.

ΧΟΡΟΣ.

- Εἴ μοι ξυνεῖη φέροντι σιροφῆ α'.
μοῖρα τὰν εὐσεβίων ἀγνείαν λόγων
865 ἔργων τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται
ὑψίποδες, οὐρασίαν δι' αἰθέρα
τεκνωθέντες, ὧν Ολυμπος
πατὴρ μόνος, οὐδὲ νιν θνατὰ
φύσις ἀνέραν ἔτικτεν, οὐδὲ
870 μὴν ποτε λάθρα καίλακοιμάσσι·
μέγας ἐν τούτοις θεὸς,
οὐδὲ γηράσκει.

Υβρις φυτεύει τύραννον· ἀντισθ. α'.

- Υβρις, ἣν πολλῶν ὑπερωλεσθῆ μάταν,
875 ἀ μὴ ᾧ πίκαιρα μηδὲ συμφέροισι,
ἀκροτάταν εἰσαναβᾶσ' ἀπὸ τομον
ᾠρουσέν νιν εἰς ἀνάγκαν,
ἐνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.
τὸ καλῶς δὲ ἔχον πέλει πάλαισμα

- 880 μὴ ποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι.
 θεὸν οὐ λήξω ποτὲ
 προσλάττων ἰσχων.
 εἰ δ' ἔτις ὑπ' ἐροσῆα χερσὶν πλεον. β.
 ἢ λόγῳ πορεύεται,
- 885 Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ
 δαιμόνων ἔδη σέβων,
 κακὰ νιν ἔλοιτο μοῖρα,
 δυσπώτμου χάριν χλιδᾶς,
 εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
- 890 καὶ τῶν ἀσέπλων ἔρξεται,
 ἢ τῶν ἀδίκων ἔξεται ματάζων.
 τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἄνθρω
 θυμῷ βέλη ἔξει
 ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἰ
- 895 τοιαῖδε πράξεις τίμιαι,
 τί δέ μ' ἐχρεύνειν;
 οὐκ ἔτι τὸν ἄδικον εἴμι ἀπαιτ. β.
 γὰρ ἔτι ὀμφαλὸν σέβων,
 οὐδ' ἐς τὸν Ἀεαῖσι ναὸν,
- 900 οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν,
 εἰ μὴ τὰδε χειρὸς δεικνῆα
 πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.
 ἀλλ' ὦ κραλύνων, ἔγχερ' ὄρω' ἀκούεις;
 Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσω, μὴ λάβῃ
- 905 σέ, τάν τε σὺν ἀθανάτοισιν αἰὲν ἀρχάν.
 φθίνοισι γὰρ Λαῖου
 παλαιὰ θέσφατ' ἔξ-

αίρουσιν ἤδη, κούδαμοῦ
 τιμαῖς Απόλλων ἐμφανής·
 910 ἔρρει δὲ τὰ θῦα.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

Χώρας ἀνακλεις, δόξα μοι παρεσλάβη
 ναοὺς ικέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χειροῖν
 σφίφῃ λαβούσῃ καὶ περ θυμιάματα.
 915 ὑψοῦ γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
 λύπῃσι παλίοιαισιν· οὐδ' ἔτι, ὅπῃ' ἀνὴρ
 ἔννοός, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται.
 ἀλλ' ἔστι τοῦ λόγοντος, ἣν φόβους λέγει.
 ὅτ' οὖν παραινῶσ' οὐδὲν εἰς πλεον ποιῶ,
 920 πρὸς σ', ὦ Λύκει' Απόλλων, αἰσχιστος γὰρ εἰ,
 ικέτις ἀφ' ὅγμαι τοῖσδε σὺν κατεύμασιν,
 ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγὴ πόρος·
 ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένοι
 κῆνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεώς.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἄρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμι ὅπου
 925 τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίου;
 μάλιστ' αὖτ' αὐτὸν εἶπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

ΧΟΡΟΣ.

Φίεγαι μὲν αἶδε· καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένοι·
 γυνὴ δὲ μήτηρ ἥδε τῶν κύνου τέκνων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀλλ' ὁλοία τε, καὶ ζῶν ὁλοίοις αἰὲ
 930 γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παρ' ἑλὸς δάμαρ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

αὐτως δὲ καὶ σύ γ', ὦ ξέν· ἄξιος γὰρ εἶ
τῆς εὐεπείας ὄνεια· ἀλλὰ φράζ' ὅτου
χρήζων ἀφίξαι, χῶ τι σημῆναι θέλων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῶ, γύναι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

935 τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δὲ ἀφιγμένος;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δὲ ἔπος οὐξ ἐρῶ τάχ' ἂν
ἡδοιο μὲν· πῶς δὲ οὐκ ἂν; ἀσχαλλοῖς δὲ ἴσως.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δὲ ἔσθι; παῖαν δύναμιν ὦ δὲ ἔχμι διπλῆν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

940 τύραννον αὐτὸν οἱ παχάρριοι χθονὸς
τῆς Ισθμίας σήησουσιν, ὡς ἡδ' αὖτ' ἐκεῖ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δὲ; οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐμκρατῆς ἔτι;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐ δῆτ', ἐπεὶ νῦν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πῶς εἶπας; ἢ τίθνηκε Πόλυβος;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εἰ δὲ μή

λέγω γ' ἐγὼ τὰληθεῖς, ἀξιώ θανεῖν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

945 ὦ πρόσπολ', εὐχὴ δεσπότη τάδ' ὡς τάχος
μολοῦσα λέξεις; ὦ θιῶν μαριεύματα,
Τομ. I. D

ἔν' ἐστὶ; τοῦτον Οἰδίπωυς πάλαι τρέμων
τὸν ἄνδρ' ἔφυγε μὴ κλάνοι· καὶ νῦν ὅδε
πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

950 ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα,
τί μ' ἐξεπρόμιψεν δέῃ τοῖς δωματίων;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἄκουε τᾶνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπτει κλύων,
τὰ σέμν' ἔν' ἤκει τοῦ θεοῦ μαριεύματα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὔτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ, καὶ τί μοι λέγεις;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

955 ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν
ὡς οὐκ ἔτ' οἶα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλέτα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί φῆς, ξέν'; αὐτός μοι σὺ σημαντὴρ γενοῦ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
εὖ ἴσθ' ἐκείνον θανάσιμον βεβηκότα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

960 πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

σμικρὰ παλαιὰ σώμασ' ἐνάζει ῥοπή.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

νόσοις ὁ τλήμων, ὡς εἴκειν, ἔφθιτο.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

φῶ, φῶ· τί δῆτ' ἂν, ὦ γύναι, σκοπωῖτό τις

- 965 τὴν Πυθόμαυριν ἐστίαν, ἥ τοὺς ἄνω
 κλάζοντας ὄρεσι, ὧν ὑψηλῶν, ἐγὼ
 κτανεῖν ἐμελλον πατέρα τὸν ἐμόν; ὁ δὲ θανὼν
 κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε
 αἴψαιστος ἔχσας, εἴ τι μὴ τῷ μῶ πόθῳ
 970 κατέφθιθ'. οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη ἔξ ἐμοῦ.
 τὰ δ' οὖν παρόντα ξυλλαβὼν θεσπίσματα,
 καίται παρ' Αἰδῇ Πόλυτος, ἄξι' οὐδενός.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

οὐκ οὖν ἐγὼ σοι ταῦτα προύλεγον πάλαι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦδ' αὖ· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρεγόμην.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

- 975 μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν εἰς θυμὸν βάλλῃς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν μα δεῖ;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

- τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἀνθρώπου, ὃ τὰ τῆς τύχης
 κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενός σαφής;
 εἰκὴ κράτιστον ζῆν, ὅπως δυνάτοί τις.
 980 σὺ δ' εἰς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα.
 πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ οἰκίσται βροτῶν
 μητρὶ ξυνευνάσθησαν. ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
 παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾶσ' αὖ τὸν βίον φέροι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- καλῶς ἄπαυλα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
 985 εἰ μὴ ἔκρυψ' ἡ τεκοῦσα· νῦν δ' ἐπεὶ
 ζῇ, πᾶσ' ἀνάγκῃ, καὶ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ μὴν μέγας ὀφθαλμοὺς οἱ πατρὸς τάφου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μέγας, ξυνήμι· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ποίας δὲ καὶ γυναῖκος ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

990 Μερόπης, γεραίε, Πόλυκος ἧς ᾔκει μέτα.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τί δ' ἔσθ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Θεήλατον μάλινμα δεινόν, ὦ ξένε.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἦ ρήτόν; ἦ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

995 μάλιστ' αὖ γ'· εἴπαε γάρ με Λοξίας ποτὶ
 χεῖρας μιν γῆναι μητρὶ τῇ 'μαυτοῦ, τό τε
 πατρῶον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλεῖν.
 ὦν οὐνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλα
 μακρὰν ἀπώκειτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
 τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἠδίστον βλέπειν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1000 ἦ γὰρ τάδ' ὀκνῶν, κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπ'ολις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πατρός τε χρήζων μὴ Φονεὺς εἶναι, γέρον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τί δ' ἦτ' ἐγώ γ' οὐ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἀναξ,
 ἐπεὶ περ εὖνους ἦλθον, ἐξελυσάμην;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1005 καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμεν, ὅπως
 σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιμί τι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οὐ ποτ' εἴμι τοῖς φυτεύσασιν γ' ὁμοῦ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ παῖ, καλῶς εἰ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς, ὦ γεραίε; πρὸς θεῶν, δίδασκέ με.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1010 εἰ τῶνδε φεύγεις οὐνέκ' εἰς οἴκους μολεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ταρβῶ γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἢ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τοῦτ' αὐτὸ, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1015 πῶς δ', οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὅθ' οὐνέκ' ἦν σοι Πόλυκος οὐδὲν ἐν γένει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς εἶπας; σὺ γὰρ Πόλυκος ἐξέφυσέ με;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε ταινδρὸς, ἀλλ' ἴσον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1020

ἀλλ' αὐτὸς ἐγείνατ' οὗτ' ἐκεῖνος, οὗτ' ἐγώ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ θ' ὅθ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔσπερξεν μέγα;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἢ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαίδεια.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1025

σὺ δ' ἐμπαλήσας, ἢ τεκνὸν μ' αὐτῷ δίδως;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εὐρῶν ναπααίας ἐν Κιθαριῶνος πλυχαῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὠδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τοῦσδε τοὺς τόπους;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐνλαῦθ' ὄρείοις ποιμνίοις ἐπεστιάτουν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποιμὴν γὰρ ἦσθα, κατὰ θητείας πλάνης;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1030

σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δ' ἄλλος ἴσχοντ' ἐν κακαῖς με λαμβάνεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ποδῶν αὖ ἄρθρα μαρτυρήσεν τὰ σά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ. 55

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἴμοι· τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

λύω σ' ἐχούλα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1035 δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνελόμην.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὅς εἴ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητράς, ἢ πατρός; Φράσον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐκ οἶδ'. ὁ δούς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶον φρονεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ γὰρ παρ' ἄλλοι μ' ἔλαβες, οὐδ', αὐτὸς τυχών;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1040 οὐκ· ἀλλὰ παιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς οὗτος; ἢ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τῶν Λαίου δήπου τις ὠνομάζεται.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

μάλισθα· τούτου τάνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1045 ἦ καὶ σὺ ἔτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὕμεις γ' ἀριστ' εἰδέϊτ' ἂν οἱ ὑπὸ χιῶροι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔσθιν τὶς ὑμῶν, τῶν παρεστώτων πέλας,
 ὅσθις κάτοιδε τὸν βοτῆρ', ὃν ἐννέπει,
 εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε καὶ θάσλ' εἰσιδών;
 1050 σημήναθ', ὡς ἑ καὶρὸς εὐρῆσθαι τάδε.

ΧΟΡΟΣ.

οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον, ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
 ὃν καμάρτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
 ἥσλ' ἂν τάσλ' οὐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον, ὅντιν' ἀρτίως
 1055 μολεῖν ἐφειμέσθαι, τόν θ' οὗτος λέγει;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τίς δλ', ὅλιν εἶπες; μηδὲν ἐντραπήης. τὰ δὲ
 ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνησθαι μάτην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ λαβὼν
 σημεῖα τοιαῦτ', οὐ φανῶ τοῦμὸν γένος.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

1060 μὴ, πρὸς θεῶν, εἴπῃς τι τοῦ σαυτοῦ βίου
 κήδη, ματεύσης τοῦθ'· ἄλῃς νοσοῦσ' ἐγώ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

θάρσει. σὺ μὲν γὰρ, οὐδλ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ
 μητρὸς φανῶ τριδουλος, ἐκφανεῖ κακή.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾷ τάδε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1065 οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τάσλ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ μὴν Φρονοῦσά γ' εὖ, τὰ λῶσ' ἅ σοι λέγω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὰ λῶσ' ἅ τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλα.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ὦ δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὅς εἴ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1070 ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;
ταύτην δ' ἔατε πλουσίῳ χαίρειν γένει.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ιοῦ, ioῦ, δύσληνε· τούτο γὰρ σ' ἔχω
μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὐ ποθ' ὕσπερον.

ΧΟΡΟΣ.

1075 τί ποτε βέβηκεν, Οιδίπους, ὑπ' ἀγρίας
ἄξασα λύπης ἢ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅποῖα χεῖρ' ῥηγνύτω· τοῦμόν δ' ἐγὼ,
καὶ μικρὸν ἐσσι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.
αὐτὴ δ' ἴσως, Φροεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα,
τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.

1080 ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων
τῆς εὖ διδούσης, οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.

1085 τοιόσδε δ' ἐκφύς, οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι
ποτ' ἄλλος, ὥστ' ἐμὴ κμαθεῖν τοῦμόν γένος.

ΧΟΡΟΣ.

Εἴπατε ἐγὼ μάστις εἰμὶ.

στροφή.

- καὶ κατὰ γνώμῃ ἰδρὶς,
οὐ τὸν Ολυμπεον, ἀπείρων,
ὦ Κιθαιρῶν, οὐκ ἔστι
1090 τὰν αὖριον πανσέληνον,
μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οιδίπου
καὶ τροφὸν καὶ μητέρ' αὖξιν,
καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν,
ὡς ἐπίηρα φέρον-
1093 τα τοῖς ἐμοῖς τυράννοισιν,
ἰήϊέ σοι Φοῖβε,
σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἶη.
τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε
τῶν μακραίωνων; ἄρα
1100 Πανὸς ὀρεσσιβάτα που
προσπελασθεῖς, ἢ σέ γε
τις θυγάτηρ, Λοξίου; τῷ
γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶσαι φίλαι·
εἴθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσω,
1103 εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεοεινά-
ων ἐπ' ἄκρων ὀρέων,
εὖρημα δέξαιτ' ἐκ τοῦ Νυμ-
φᾶν Ελικωνιάδων,
αἷσι πλεῖσθα συμπαίξει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- 1110 Εἰ χρεὶ τι καίμῃ, μὴ ξυναλλάξαντά πω,
πρέσβυ, σλαθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὀρᾶν δοκῶ,
ὅπως πάλαι ζητοῦμεν. ἐν τε γὰρ μακρῷ
γῆρα ξυνάδει, τῷδ' ἄνδρ' ἑμμέτρος.

1115 ἄλλως τε τοὺς ἄγονίης, ὥσπερ οἰκέτας
 ἔγνωκ' ἐμαυτοῦ· τῇ δ' ἐπισήμη σύ μου
 προύχοις, τάχ' ἂν που τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.

ΧΟΡΟΣ.

ἔγνωκα γὰρ, σάφ' ἴσθι. Λαΐου γὰρ ἦν,
 ὥσπερ τις ἄλλος, πιστὸς, ὡς νομαὺς ἀνὴρ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1120 σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,
 ἢ τόνδε φράζεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τοῦτον, ὅνπερ εἰσοράς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὗτος σὺ πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων
 ὅσ' ἂν σ' ἐρωτῶ. Λαΐου ποτ' ἦσθα σύ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἦν δοῦλος, οὐκ ἀνητὸς, ἀλλ' οἴκοι τραφεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

1125 ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνεπιόμην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

χώροις μάλιστ' ἀπὸ τίσι ξύναυλος ὦν;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἦν μὲν Κιθαιρῶν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδ' ἐκείνου μαθών;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί χρῆμα δρώμενα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1130 τόνδ', ὅς πάρεσθιν. ἢ ξυναλλάξας τί πω;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐχ ὥσπερ γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1135 κούδ' ἐν γε θαῦμα, δέσποτ'. ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
 ἀγνώτ' ἀναμνήσω νιν. εὐ γὰρ οἶδ', ἔτι
 κάτοιδεν, ἤμος τὸν Κιθαιρώνος τόπον,
 ὁ μὲν διπλοῦσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐνὶ,
 ἐπλησίαζεν τῷδε τάνδρ' ἑρεῖς ὅλους
 ἐξ ἧρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐμμήνους χρόνους·
 χειμῶνι δ' ἤδη τὰμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ
 ἤλαυνον, οὗτός τ' ἐς τὰ Λαίου σλαθμά.
 1140 λέγω τι τούτων, ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

λέγεις ἀληθῆ, καί περ ἐκ μακροῦ χρόνου.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Φέρε' εἰπεῖν νῦν, τότε οἶσθα παῖδά μοι τῶα
 δούς, ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί δ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοῦτος ἰσχυρεῖς;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1145 ὅδ' ἐστίν, ὦ τὰν, κείνος, ὃς τότε ἦν νέος.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ᾶ, μὴ κόλαζε, πρόσθε, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σὰ
 δεῖται κολασθῆναι μάλλον, ἢ τὰ τευδ' ἔσση.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Θεσφάτων κακῶν ὄκνω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποιῶν ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κλινεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς δ᾽ ἔτι ἀφ᾽ ἡκας τῷ γέροντι τῷδε σύ ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κατοικτίσας, ὃ δέσποθ' , ὡς ἄλλῃ χθίστα
δοκῶν ἀπαύσειν , αὐτὸς ἐνθεν ἦν· ὁ δὲ
1180 πᾶκ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἴ,
ὅν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσπαθιμος γεγώς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ιοῦ, ιού· τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.
ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσέλεψαμι νῦν,
ὅσῃς πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ'
1185 οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, οὗς τ' ἐμ' οὐκ ἔδου κλινάσθ.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν ,
ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν
ζώσας ἐναριθμῶ.

τίς γὰρ , τίς ἀνὴρ πλέον
1190 τᾶς εὐδαιμονίας φέρει ,
ἢ τοσούτον ὅσον δοκεῖν ,
καὶ δόξατ' ἀποκλῖναι ;

τὸ σὸν τοι παρὰδεγμὶ ἔχων ,
τὸν σὸν δαίμονα , τὸν σὸν , ὦ τλαῖμον

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἔμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ'· ἐδεξάμην δέ τοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίνας πολιτῶν τῶνδε, καὶ πείρας στήγης;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

1165 μὴ, πρὸς θεῶν, μὴ, δέσποθ', ἰσθόρεί πλέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὄλωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τῶν Λαίου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἢ δούλος, ἢ κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οἴμοι· πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1170 πᾶς γ' ἀκούειν. ἀλλ' ὅμως ἀκουσθήσον.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'. ἢ δὲ ἔσω
κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὥς ἔχει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἢ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μάλιστα, ἄναξ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὥς πρὸς τί χρείας;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ὥς ἀναλώσαιμί νιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1175 τεκοῦσα τλήμων;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Θυσφάτων κακῶν ἔκνω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

παίων;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κλειεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κατοικτίσας, ὃ δέσποθ', ὡς ἄλλη χθόνα
 δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἐνθεν ἦν· ὁ δὲ
 1180 κακ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἴ,
 ὅν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσπαῖμος γεγώς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰού, ἰού· τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῇ.

ὦ Φῶς, τελευταῖόν σε προσελέψαιμι νῦν,
 ὅσῃς πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ'
 1185 σὺ χρῆν μὲ ὁμιλῶν, σὺς τ' ἐμὲ οὐκ ἔδει κλιανών.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,

εἰς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν

ζώσας ἐναριθμῶ.

τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον

1190 τᾶς εὐδαιμονίας φέρει,

ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν,

καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι;

τὸ σὸν τοι παράδειγμ' ἔχων,

τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὦ τλαῖμον

- 1195 Οιδίποδα, βροτῶν οὐδένα μακαρίζω·
 ὅσῃς καδ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,
 ἐκράτησας τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου·
 ὦ Ζεῦ, κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμφιώνυχα
 παρθένον χρησμῶδόν·
- 1200 θανάτων δ' ἐμᾶ χώρα πύργος ἀνέσθας·
 ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλῇ ἐμὸς,
 καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάδης,
 ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνάσταν.
 τανῦν δ' ἀκούειν, τίς ἀθλιώτερος;
 1205 τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις
 ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίου;
 ἰὼ κλεινὸν Οιδίπου κάρα,
 ὦ μέγας λιμὴν αὐτὸς ἤρκεσε
 παιδί καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν,
 1210 πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἰ πατρῶαί σ'
 ἄλοκες φέρειν, τάλας,
 σῖγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;
 ἐφεῦρέ σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὀρῶν χρόνος·
 δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι
 1215 τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.
 ἰὼ Λαίειον τέκνον,
 εἴθε σ' εἴθε μήποτ' ἰδόμαν.
 οὔδ' ὄρωμαι γὰρ οἷς περιάλλα
 ἰαχαίων ἐκ σιομάτων.
 1220 τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν,
 ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, καὶ
 κατεκοίμισα τοῦμόν ὄμμα.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Ω γῆς μέγιστα τῆσδ' αἰὲ τιμώμενοι,
οἳ ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσέψουσθ', ὅσση δ'
1225 ἀρεῖσθε πένθος, ἔπειρ' ἐγενῶς ἔτι
τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.
οἶμαι γὰρ οὐτ' ἂν Ἰσθρον, οὔτε Φᾶσιν ἂν
νύλαι καθαρμῶ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
κεῖθι· τὰ δ' αὐτίκ' ἐς τὸ Φῶς Φανῆ κατα
1230 ἐκόντα, καὶ ἀκούτα τῶν δὲ πημονῶν
μάλιστα λυποῦσ' αἰὲν Φανῶσ' αὐθαίρετοι.

ΧΟΡΟΣ.

λείπει μὲν αὖδ' ἀπρόσθεν ἤδειμεν, τὸ μὴ οὐ
βαρύστον εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῆς;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὁ μὲν τάχιςτος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
1235 μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δυσάλαινα· πρὸς τίνας ποτ' αἰτίας;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

αὐτὴ πρὸς αὐτῆς. τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
ἀλγιστ' ἄπεισιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα
ὅμως δ', ὅσον γε καὶ ἐμοὶ μνήμης ἐνι,
1240 πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.

Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
θυρῶνος, ἵετ' εὐδὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
λέχη, κόμην στῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς·
πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπαρρήξας, ἔσω,
1245 'κάλει τὸν ἤδη Λαῖον πάλαι νεκρὸν,

- 1300 προσέκυρσ' ἤδη. τίς σ', ὦ τλῆμων,
 προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας
 μείζονα δαίμων τῶν μακίστων
 πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ;
 Φεῦ, Φεῦ· δύσταν'. ἀλλ' οὐδ' ἐσιδεῖν
 δύναμαί σ', ἐθέλων πόλλ' ἀνερέσθαι,
 1305 πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρῆσαι.
 τοίαν Φρίκην παρέχεις μοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αἰ αἰ, αἰ αἰ,

- Φεῦ, Φεῦ· δύστανος ἐγώ. ποῖ γὰρ
 φέρομαι τλάμων;
 1310 πᾶ μοι φθογὰ πέτεται φοράδην;
 ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλου;

ΧΟΡΟΣ.

εἰς δεινὸν, οὐδ' ἀκουσίον, οὐδ' ἐπόψιμον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπώτροπον, σιμφὴ εἰ.
 ἐπιπλόμενον ἄφατον,
 1315 αἰδάμασίον τε
 καὶ δυσούριον. οἶμοι,
 οἶμοι μάλ' αὐθις· οἷον εἰσέδω μ' ἄμα
 κέντρων τε τῶνδ' οἴσημα, καὶ μνήμη κακῶν.

ΧΟΡΟΣ.

- καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν ἐν τοσοῖσδε πῆμασι
 1320 διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φορεῖν κακά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίτολος αἰσιφ. αἰ.

ἔτι μόνιμος. ἔτι γὰρ
 ὑπομένεις ἐμὲ
 τὸν τυφλὸν κηδεύων. Φεῦ.
 1325 οὐ γὰρ με λήθεις, ἀλλὰ γυγνώσκω σαφῶς,
 καί ποτε σκοτεινός, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
 ὄψεις μαρᾶσαι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1330 Ἀπόλλων τὰδ' ἦν, Ἀπόλλων, ὦ φίλοι, σιροφι β.
 ὁ κακὰ τελῶν ἐμὰ,
 κακὰ τάδ' ἐμὰ πάθρα.
 ἔπαυσε δ' αὐτόχειρ νιν
 οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.
 τί γὰρ ἔδει μ' ὀρᾶν,
 1335 ὅτ' ὄρωντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύν;

ΧΟΡΟΣ.

ἦν ταῦθ', ὅπως ποτε καὶ σὺ φής.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δ' ἄ ποτ' ἐμοὶ βλεπλὸν, ἢ σιροφι γ'.
 σιροκλόν, ἢ προσήγορον
 1340 ἔτ' ἔστ' αἰκούειν ἡδονᾶ, Φίλοι;
 ἀπάγειτ' ἐκλόπιον
 ὅτι τάχιστά με,
 ἀπάγειτ', ὦ Φίλοι,
 τὸν ἑλεθρον μέγαν,
 τὸν καταρατότατον,

1345

ἔτι δὲ καὶ θεοῖς
ἐχθρότατον βροτῶν.

ΧΟΡΟΣ.

δείλαι τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
ὥς σ' ἠθέλησα μηδ' ἀναγνῶναί ποτ' ἄν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1350

ὅλοιθ' ὅσῃς ἦν, ὅς ἀπ' ἀγρίας πέδας ἀνιπτή. β.
νομάδος ἐπιποδίας
ἔλυσέ μ', ἀπὸ τε φόνου
ἔρρυτο καίνεσωσεν,
οὐδὲν εἰς χάριν πρᾶσσαν.
τότε γὰρ ἂν θανῶν,

1355

οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος.

ΧΟΡΟΣ.

θέλοντι καί μοι τοῦτ' ἂν ἦν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1360

οὐκ οὖν πατρές γ' ἂν φονεὺς ἀνιπτή. γ.
ἦλθον, οὐδὲ νυμφίος
βροτοῖς ἐκλήθην ὧν ἔφυν ἅπαντα.
νῦν δ' ἄθλιος μέν εἰμ',
ἀνοσίων δὲ παῖς,
ὁμογενὴς δ' ἀφ' ὧν
αὐτὸς ἔφυν τάλας.
εἰ δέ τι πρεσβύτερον
ἔφυ κακοῦ κακόν,
τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους.

1365

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς.

κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὦν, ἢ ζῶν τυφλός.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- 1370 οἷς μὲν τάδ' οὐχ ᾧδ' ἔστ' ἀριστ' ἐργασμένα,
μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι.
ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅμμασιν ποίοις βλέπων
πατέρας ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Αἰδοῦ μολῶν,
οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῦ
ἔργ' ἐστὶ κρείσσον ἀλχόνης ἐργασμένα.
- 1375 ἀλλ' ἢ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος,
βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλασσε, προσλεύσσειν ἐμοί;
σὺ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ·
οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
ἀγάλμαθ' ἱερά, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
1380 κάλλιστ' ἀνὴρ εἰς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφεὺς
ἀπεσιέρησ' ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέπων
ᾧθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσπεῖν, τὸν ἐκ θεῶν
φανέντ' ἀναγνον, καὶ γένους τοῦ Λαίου,
τοιάδ' ἐγὼ κηλῖδα μνηύσας ἐμῇ
1385 ἐρθοῖς ἐμὲλλον ὅμμασιν ταύτας ὁρᾶν;
ἤμιστά γ'. ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν
πηγῆς δι' ᾧτων φραγμός, οὐκ ἂν ἐσχόμην
τὸ μὴ ποικλεῖσθαι τοῦμόν ἄθλιον δέμας,
ἦν ἦν τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν. τὸ γὰρ
1390 τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ.
ἰὼ Κιθαιρῶν, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβῶν
ἔκλεινας εὐθύς, ὥς ἔδειξα μήποθε
ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἐνθεν ἦν γεγώς;
ὦ Πόλυκε καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια

- 1395 λόγῳ παλαιὰ δώμαθ', οἷον ἄρ' ἐμὲ
 κάλλος κακῶν ὕψουλον ἐξεθρέψατε.
 νῦν γὰρ κακός τ' ὢν καὶ κακῶν εὐρίσκομαι.
 ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένα νάπη,
 δρυμός τε, καὶ σπενωπὸς ἐν τριπλάϊς ὁδοῖς.
 1400 αἰ τοῦμὸν αἷμα, τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο,
 ἐπιέτε παῖρος, ἄρ' ἐμοῦ μέμνησθ' ἔτι,
 οἷ' ἔργα δράσας ὑμῖν, εἴτα διϋρ' ἰὸν
 ἐποῖ' ἔπρασσον αὐτίς; ὦ γάμοι, γάμοι,
 ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες, πάλιν
 1405 ἀνέϊτε ταῦτ' ὄν σπέρμα, καὶ πεδείξατε
 πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας, αἰμ' ἐμφύλιον,
 νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χῶτόσσα
 αἰσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
 ἀλλ', οὐ γὰρ αὐδ' ἔσθ', ἀ μηδὲ δρᾶν καλόν.
 1410 ὅπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἔξω μέ που
 καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
 ἐκρίψατ', ἐνθα μή ποτ' εἰσὸψισθ' ἔτι.
 ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγέω.
 πείθεσθε, μὴ δέισθη. τὰ μὰ γὰρ κακὰ
 1415 οὐδὲς οἶός τε πλήν γ' ἐμοῦ φερεῖν βρετῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ὦν ἐπαίτις εἰς δέον πάρισθ' ὅδε
 Κρέων, τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλευεῖν· ἐπεὶ
 χῶρας λείλειπαι μούνοσ' ἀντὶ σοῦ φύλαξ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἶμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;

1420 τίς μοι φανέται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ
πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός.

ΚΡΕΩΝ.

οὐχ ὡς γελασθῆς, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
οὐδ' ὡς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καλαιοσχύνεσθ' ἔτι
1425 γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαι φλόγα
αἰδεῖσθ' ἀνακλῶς Ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος
ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ,
μήτ' ὄμβρος ἱερὸς, μήτε Φῶς προσδέξεται.
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον ἐσκομίζετε.
1430 τοῖς ἐν γένει γὰρ τάγγενῇ μάλισθ' ὄραν,
μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακὰ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πρὸς θεῶν, ἐπείπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἀνδρ' ἐμὲ,
πιθοῦ τι μοι· πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω.

ΚΡΕΩΝ.

1435 καὶ τοῦ με χρεῖας ὥδε λυπαρεῖς τυχεῖν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ρίψον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπου
θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.

ΚΡΕΩΝ.

ἔδρασ' ἂν, εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἂν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ,
πρώτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1440 ἀλλ' ἢ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις,
τὸν παῖροφόντην, τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.

ΚΡΕΩΝ.

οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δὲ ἴν' ἐσάμεν
 χορείας, ἀμεινον ἐκμαθεῖν τί δραστέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὕτως ἂν ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕπερ;

ΚΡΕΩΝ.

1445 καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἂν τῷ θεῷ πείσῃν φέροις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ σοί γ' ἐπισκήπτω τε, καὶ προρέψομαι.
 τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὰς ὃν θέλεις τάφον
 θοῦ· καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ.
 ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιώσῃτω τόδε

1450 πατρῶον ἄστυ ζῶντος οἰκηταῦ τυχεῖν.

ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἐνθα κλήζεται
 οὐμός Κιθαιρων αὐτός, ὃν μήτηρ τ' ἐμὸν
 πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον,
 ἢ ἐξ ἐκείνων, οἳ μὲ ἀπαλλύτην, θάνω.

1455 καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτ' ἐμὲ ἂν νόσον,
 μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· οὐ γὰρ ἂν ποτε
 θνήσκων ἐσώθην, μὴ πρὶ τῷ δεινῷ κακῷ.
 ἀλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρα, ὅπως περ εἶς, ἴται.
 παίδων δὲ, τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι, Κρέων,

1460 πρόσθην μέριμναν· ἄνδρες εἰσὶν, ὥστε μὴ
 σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἐνθ' ἂν ὦσι, τοῦ βίου.
 ταῦν δὲ ἀθλίαν οἰκίραῖν τε παρθένοισιν ἐμαῖν,
 αἶν οὐ ποθ' ἡ μὴ χωρὶς ἐσθλάθῃ βοραῖς
 τρέπτειζ' ἄνευ ταῦνδ' ἀνδρὸς, ἀλλ' ὅσων ἐγὼ

1465 ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' αἰὲ μελιχέτην·

ταῖν μοι μέλει· καὶ μάλιστ' αὖ μὲν χερσὶν
ψαῦσαι μὲν ἔασον, καὶ παυσαμένους κακὰ
ἴθ', ὡς ἴναξ,

1470 ἴθ', ὡς γονῇ γενναίῃ. χερσὶ δ' ἂν θιγὼν
δοκοῖμι ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἥνικ' ἔβλεπον.

τί φημί;

οὐ δὴ κλύω που, πρὸς θεῶν, τοῖν μοι φίλων
δακρυρροούντων; καὶ μὲν ἐποικιλείρας Κρέων
ἔπεμψ' ἐμοὶ τὰ φίλτατ' ἐγγόνοιον ἐμοῖν;
1475 λέγω τι;

ΚΡΕΩΝ.

λέγεις. ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ παρσύνας τάδε,
γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρεψιν, ἥ σ' εἶχεν πάλαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
δαίμων ἀμεινον ἢ μὲν φρουρήσας τύχοι.
1480 ὦ τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε
ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμας χέρας,
αἱ τοῦ φυτουργοῦ πατρὸς ὑμῖν ὡς δ' ὄραν
τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὔξενησαν ὄμματα·
ὅς ὑμῖν, ὦ τέκν', οὐθ' ὄρων, οὐθ' ἰσθρῶν.
1485 πατήρ ἐφάνθη ἐνθεν αὐτὸς ἡρόθην.

καὶ σφᾶν δακρύω· προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω·
νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
οἷον βιῶναι σφᾶν πρὸς ἀνθρώπων χρεῶν.
ποίας γὰρ ἀσπῶν ἤζετε εἰς ὀμιλίας;
1490 ποίας δ' ἐορτάς, ἐνθεν οὐ κεκλαυμέναι
πρὸς οἶκον ἔξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;

- ἀλλ' ἤνικ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἤκητ' ἀκμᾶς,
 τίς οὗτος ἔσται; τίς παρὰ ῥίψει, τέκνα,
 τοιαῦτ' ὀνειδὴ λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς
 1495 ἔστιν, γονεῦσι σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματα;
 τί γὰρ κακῶν ἄποσι; τὸν πατέρα πατὴρ
 ὑμῶν ἔπεφνε· τὴν τεκοῦσαν ἤρσεν,
 ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπαύρη, καὶ τῶν ἴσων
 ἐκλήσαθ' ὑμᾶς, ὧν περ αὐτὸς ἐξέφυ.
 1500 τοιαῦτ' ὀνειδιέσθε. κατὰ τίς γαμῆ;
 οὐκ ἔστιν οὐδείς, ὃ τέκν'. ἀλλὰ δηλαδὴ
 χέρσους φθαρῆναι καὶ γάμους ὑμᾶς χρεῶν.
 ὦ παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἔπει μόνος πατὴρ
 ταύταιν λείψει, νῶ γὰρ, ὃ Φυτεύσαμεν,
 1505 ὀλώλαμεν δὴ ὅλη, μὴ σφε περιϊθῆς
 πτωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας,
 μηδ' ἐξισώσης τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.
 ἀλλ' οἰκίσσον σφᾶς, ὥδε τηλικάσθι ἐρῶν,
 πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
 1510 ζύννευσον, ὦ γενναῖε, σῇ ψαύσας χερί.
 σφῶν δ' ὃ τέκν', εἰ μὲν εἵχετόν γ' ἤδη φρεῖας,
 πόλλ' ἂν παρήνουν· νῦν δὲ τοῦτ' εὐχεσθὲ μοι,
 οὗ καιρὸς αἰεὶ ζῆν, βίου δὲ λῶονος
 ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ Φυτεύσαντος πατρός.

ΚΡΕΩΝ.

- 1515 ἄλεις. ἴν' ἐξήκεις δακρύων; ἀλλ' ἴθι σίγῃς ἔσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ,

πειστέον, καὶ μηδὲν ἡδύ.

ΚΡΕΩΝ.

πάντα γὰρ καιρῷ καλά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αἴσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἰμι;

ΚΡΕΩΝ.

λέξεις, καὶ τότ' ἔπομαι κλύων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἀποικον.

ΚΡΕΩΝ.

τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλὰ θεοῖς γ' ἐχθιστος ἦκω.

ΚΡΕΩΝ.

τοιγαροῦν τεύξει τάχα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1520 φῆς τάδ' οὖν;

ΚΡΕΩΝ.

ἀ μὴ φρονῶ γὰρ, σὺ Φιλῶ λέγειν μάτην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀπαγέ νῦν μ' ἐντεῦθεν ἤδη.

ΚΡΕΩΝ.

σείχ' ἔνιν, τέκνων δ' ἀφοῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μηδαμῶς ταύτας γ' ἔλη μου.

ΚΡΕΩΝ.

πάντα μὴ βούλου κρατεῖν.

καὶ γὰρ ἀκράτησας, σὺ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσειτ', Οιδίπους ὁδε,

1525 ὅς τ' αὖ κλείν' αἰνίγματ' ἤδη, καὶ κράτιστος ἦν αἰνὴρ,
 ὅσ' οἷς εὖ ζήλω πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,
 εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν.
 ὥσ' οἷε θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
 ἡμέραν ἐπισκοποῦντα, μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
 1530 τέρμα τοῦ βίου περάσῃ, μηδέν' ἀλγεινὸν παθεῖν.

ΤΕΛΟΣ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Τέκνον τυφλοῦ γέροντος Ἀλιγόνῃ, τίνας
 χώρους ἀφίγμεθ', ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν;
 τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν, καθ' ἡμέραν
 τὴν νῦν, σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασι,
 5 σμικρὸν μὲν ἐξαιτούηλα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι
 μείον φέροντα, καὶ τόδ' ἐξαρκούν ἐμοί;
 στήθεγιν γὰρ αἱ πάθαι με, χῶ μακρὸς ξυνὼν
 χρόνος διδάσκει, καὶ τὸ γενναῖον, τρίτον.
 ἀλλ', ὦ τέκνον, θάκοισιν εἴ τινα βλέπεις
 10 ἢ πρὸς βεβήλοις, ἢ πρὸς ἄλσεσιν θειῶν,
 στήσόν με καὶ ξίδρυσον, ὡς πυθώμεθα
 ὅπου ποτ' ἐσμέν. μανθάνειν γὰρ ἤκομεν
 ξένοι πρὸς ἀσίων, χ' ἀν' ἀκούσωμεν, τελεῖν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πᾶτερ ταλαίτωρ Οἰδίπους, πύργοι μὲν, οἱ
 15 πόλιν στήγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω·
 χῶρος δ' ὅδ' ἱερὸς, ὡς σάφ' εἰκάσαι, βρύων
 δάφνης, ἐλαίας, ἀμυγέλου· πυκνόπτεροι δ'
 ἔσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες·
 οὐ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέσθου πέτρου.
 20 μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι προὔσιαλῃς ὁδόν.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Τὰ πραχθέντα περὶ τὸν Οἰδίπουν ἴσμεν ἀπαντᾶ τὰ ἐν τῷ ἑτέρῳ Οἰδίποδι. πεπῆρωται γὰρ, καὶ ἀφίκει εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὁδηγούμενος ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων, Ἀντιγόης. καὶ ἔστιν ἐν τῷ τεμένει τῶν Σεμνῶν Εἰρινύων, ὃ ἔστιν ἐν τῷ καλουμένῳ Ἰσπείῳ Κολωνῷ, οὕτω κληθέντι, ὥστε καὶ Ποσειδῶνις ἔστιν ἱερὸν Ἰσπείου καὶ Προμηθέως, καὶ αὐτοῦ οἱ ὀρεσκόμει ἴστανται. ἔστι γὰρ αὐτῷ Πυθόχρηστον, ἐνταῦθα δὲ αὐτὸν ταφῆς τυχεῖν. οὐ μὴ ἔστιν ἑτέρῳ βεβήλω τόπος, αὐτόθι κἀθίσταται· καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ τὰ τῆς ὑποθέσεως πρέρχεται. ὁρᾷ γάρ τις αὐτὸν τῶν ἐντεῦθεν, καὶ πορεύεται ἀγγελῶν, ὅτι τις ἄρα τῷ χωρίῳ προσκἀθίσταται. καὶ ἔρχονται οἱ ἐν τῷ τόπῳ ἐν Χοροῦ σχήματι μαθησόμενοι τὰ δέοντα. πρῶτος οὖν ἔστι καταλύων τὴν ὁδοιπορίαν, καὶ τῇ θυγατρὶ διαλεγόμενος. ἄφατος δὲ ἔστι καθόλου ἡ οἰκονομία ἐν τῷ δράματι, ὥς οὐδὲν ἄλλο σχεδόν.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐν τῷ Ἰσπείῳ, πρὸς τῷ ναῷ τῶν Σεμνῶν. ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ Ἀθηναίων ἀνδρῶν. προλογίζει Οἰδίπους.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΞΕΝΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΑΤΤΙΚΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- Τέκνον τυφλοῦ γέροντος Ἀλιγόνῃ, τίνας
χώρους ἀφίγμεθ', ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν;
τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν, καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν, σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασι,
5 σμικρὸν μὲν ἐξαιτούνηα, τοῦ σμικροῦ δι' ἔτι
μῖον φέροντα, καὶ τόδ' ἐξαρκοῦν ἐμοί;
στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με, χῶ μακρὸς ξυνῶν
χρόνος διδάσκει, καὶ τὸ γενναῖον, τρίτον.
ἀλλ', ὦ τέκνον, θάκοισιν εἴ τινα βλέπεις
10 ἢ πρὸς βεβήλοις, ἢ πρὸς ἄλσεσιν θειῶν,
σῆσόν με ἀξίδρυσον, ὡς πυθώμεθα
ὅπου ποτ' ἐσμέν. μανθάνειν γὰρ ἤκομεν
ξένοι πρὸς ἀσπίων, χ' ἀ' ἂν ἀκούσωμεν, τελειν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

- πάτερ ταλαίτωρ' Οἰδίπους, πύργοι μὲν, οἱ
15 πόλιν στέγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω·
χωρὸς δι' ὅδ' ἱερὸς, ὡς σάφ' εἰκάσαι, βρύων
δάφνης, ἐλαίας, ἀμυγέλου· πυκνόπτεροι δι'
ἔσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες·
οὔ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέσλου πέτρου.
20 μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι προὔσialης ὁδόν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κάθιζέ νύν με, καὶ φύλασσε τὸν τυφλόν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

χρόνου μὲν ὅνεκ' οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔχεις διδάξαι δὴ μ', ὅπου κατέστημεν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

25 τὰς γοῦν Ἀθήνας οἶδα· τὸν δὲ χῶρον, οὐ.
 πᾶς γὰρ τις ἤδ' αὖ τοῦτό γ' ἡμῖν ἐμπέτρων.
 ἀλλ', ὅσῳς ὁ τόπος, ἢ μάθω μολῶσά ποί;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ναὶ, τέκνον, εἴπερ γ' ἐστὶν ἐξοικησίμος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλ' ἐστὶ μὴν οἰκητός. οἶομαι δὲ δεῖν
 αὐδέν· πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῶν ὀρώ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

30 ἢ δεῦρο προσλείχοντα ἀξιορμώμενον;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα· χῶ' τι σοι λέγειν
 εὐκαιρόν ἐστιν, ἔννεφ', ὡς ὦν' ἡρ' ὄδε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

35 ὦ ξείν', αἰκούων τῆσδε, τῆς ὑπὲρ τ' ἐμοῦ,
 αὐτῆς θ' ὀρώσης, ὅνεκ' ἡμῖν αἴσιος
 σκοπὸς προσήκεις τῶν ἀδηλοῦμεν φράσαι —

ΞΕΝΟΣ.

πρὶν νῦν τὰ πλείον' ἰσθρεῖν, ἐκ τῆσδ' ἔδρας
 ἔξελθ'. ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἄγνόν πατεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς δ' ἐσθ' ὁ χῶρος; τοῦ θεῶν νομίζεται;

ΞΕΝΟΣ.

ἄδικλος, οὐδ' οἰκητός. αἱ γὰρ ἔμφοβοι
40 θεαί σφ' ἔχουσι, Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὐξαίμην κλύων;

ΞΕΝΟΣ.

τὰς πάνθ' ὀρώσας Εὐμενίδας ὅ γ' ἐνθάδ' ἂν
ἔπτοι λεώς νῦν· ἄλλα δ' ἀλλαχού καλά.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἀλλ' ἴλεω μὲν τὸν ἱκέτην δεξαίατο·
45 ὥστ' οὐχ ἔδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι.

ΞΕΝΟΣ.

τί δ' ἔστι ταῦτο;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ξυμφορᾶς ξύτθμ' ἐμῆς.

ΞΕΝΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲ μὲν τοι τοῦξανοιγῆναι πόλεως
δίχ' ἔστι θάρσος, πρὶν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

πρὸς νῦν θεῶν, ὧ ζῆτε, μή μ' ἀτιμάσῃς,
50 τοιόνδ' ἀλήτην, ὣν σε προστρέπω φράσαι.

ΞΕΝΟΣ.

σήμαινε, κοῦκ ἄτιμος ἐκ γ' ἐμοῦ Φανῆϊ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τίς ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ', ἐν ᾧ βεβήκαμεν;

ΞΕΝΟΣ.

ὅσ' οἶδα καὶ γὰρ, πάντ' ἐπιστήσῃσι κλύων.
χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἔσθ'· ἔχει δέ νῦν

- 55 σεμνὸς Ποσειδῶν· ἐν δὲ ὁ πυρφόρος θεὸς
 Τῖτάν Προμηθεύς· ὃν δὲ ἐπιστρίβεις τόπων
 χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκώπους ὁδὸς,
 ἔρριμ' Ἀθηνῶν· αἱ δὲ πλησίον γύαι
 τὸν ἰσπότην Κολωνὸν εὐχονται σφίσιν
 60 ἀρχηγὸν εἶναι, καὶ φέρουσι τὸννομα
 τὸ τοῦδε κοινὸν πάντες ὀνομασμένοι.
 τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὦ ξέν', οὐ λόγοις
 τιμώμεν', ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ γὰρ τινες καίουσιν τοῦσδε τοὺς τόπους;

ΞΕΝΟΣ.

- 65 καὶ κάττα τοῦδε τοῦ θεοῦ γ' ἐπώνυμοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄρχη τις αὐτῶν, ἣ πρὶ τῷ πλήθει λόγος;

ΞΕΝΟΣ.

ἐκ τοῦ κατ' ἄστυ βασιλέως τάδ' ἄρχεται.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ;

ΞΕΝΟΣ.

Θησεὺς καλεῖται, τοῦ πρὶν Αἰγέως τόκος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- 70 ἄρ' ἂν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μάλοι;

ΞΕΝΟΣ.

ὡς πρὸς τι λέξων, ἣ καταστύσων μολεῖν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ, κερδάνῃ μέγα.

ΞΕΝΟΣ.

καὶ τίς πρὸς ἀνδρὲς μὴ βλέποντος ἄρκεσις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔσ' ἂν λέγωμεν, πάνθ' ὀρώντα λέξομεν.

ΞΕΝΟΣ.

- 75 οἷσθ', ὦ ξέν', ὡς νῦν μὴ σφαλῆς; ἐπείπερ εἶ
γενναῖος, ὡς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος.
αὐτοῦ μὲν, οὔτερ καφάνης, ἕως ἐγὼ
τοῖς ἐνθάδ' αὐτοῦ, μὴ κατ' ἄστυ, δημίταις,
λέξω τάδ' ἐλθών. οἶδε γὰρ κρινοῦσί γε,
80 εἰ χρεὶ σε μίμνειν, ἢ πορεύεσθαι πάλιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τέκνον, ἦ βέβηκεν ἡμῖν ὁ ξένος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

βέβηκεν, ὥστε πᾶν ἐν ἡσυχῇ, πάτερ,
ἔξεσθι φωνεῖν, ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- ὦ πότνια δεινῶπες, εὔτε νῦν ἔδρας
85 πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγὼ.
Φοίβω τε κάμοι μὴ γένησθ' ἀγνώμονες,
ὅς μοι, τὰ πολλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακὰ,
ταύτην ἔλεξε παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ,
ἐλθόντι χώραν τερμίαν, ὅπου Θεῶν
90 Σεμνῶν ἔδραν λάβοιμι καὶ ξενόσταςιν,
ἐνταῦθα κάμψειν τὸν παλαίπαρον βίον,
κέρδη μὲν οἰκήσαντα τοῖς δεδωγμένοις,
ἄτην δὲ τοῖς πέμψασιν, οἳ μὲν ἀπήλασαν
σημεῖα δι' ἧξιν τῶνδ' ἐμοὶ παρηγύα,
95 ἢ σεισμὸν, ἢ βροντὴν τιν', ἢ Διὸς σέλας.
ἔγνωκα μὲν νῦν ὡς με τήνδε τὴν ὁδὸν

- οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πλερὸν
 ἐξήγαγ' ἐς τόδ' ἄλσος. οὐ γὰρ ἂν ποτε
 πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυσ' ὁδοιπορῶν,
 100 νήφων ἀρίνοις, καὶ πῶς σεμνὸν ἐζόμεν
 βάθρον τόδ' ἀσκέπαρον. ἀλλ' ἐμοὶ, θεαί,
 βίου, κατ' ὁμφὰς τὰς Ἀπόλλωνος, δέτε
 πέρασιν ἤδη καὶ καταστροφὴν τινα,
 εἰ μὴ δοκῶ τι μείονως ἔχειν, αἰὲ
 105 μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν.
 ἴτ', ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου Σκότου,
 ἴτ', ὦ μεγίστης Παλλάδος καλούμεναι,
 πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις,
 οἰκείρατ' ἀνδρὸς Οἰδίπου τόδ' ἄθλιον
 110 εἶδωλον· οὐ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

σίγα. πορεύονται γὰρ ὧδε δὴ τινες
 χρόνῳ παλαιοὶ, σῆς ἑδρας ἐπίσκοποι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- σιγήσομαί τε, καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα
 κούψον κατ' ἄλσος, τῶνδ' ἕως ἂν ἐκμάθω
 115 τίνας λόγους ἐροῦσιν. ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν
 ἔνεσθιν ἡυλάρεια τῶν ποιουμένων.

ΧΟΡΟΣ,

ὄρα.

οἰδίπ.

- τίς ἄρ' ἦν; ποῦ ναίει; ποῦ κυρεῖ
 ἐκλέπιος συθεῖς, ὁ πάντων
 120 ὁ πάντων ἀκορέσιμος;
 λεύσσεις νιν; προσδέξου,

προσφθέγγου παῖλαχῃ.

πλανάτας,

πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, οὐδ'·

125 ἐλχόμενος. προσέβα γὰρ οὐκ

ἂν ποτ' ἀσπίδεις ἄλσος ἐς

τᾶνδ' ἀμαιμαχέταν κορᾶν,

ἅς τρέμενεν λέγειν,

καὶ παραμειβομένοθ'

130 ἀδέρκως,

ἀφώνως, ἀλόγως τὸ τᾶς

εὐφήμου σίεμα φροντίδος

ιέντες. τὰ δὲ νῦν τιν' ἤκει

λόγος οὐχ ἄζονθ',

135 ὃν ἐγὼ λεύσσω περὶ πᾶν οὐπώ

δύναμαι τέμενος

γινῶναι ποῦ μοι ποτὲ ναίει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅδ' ἐκείνος ἐγώ. Φωνῇ γὰρ ὀρῶ

τὸ φατιζόμενον.

ΧΟΡΟΣ.

140 ἰὼ, ἰὼ.

δεινὸς μὲν ὀρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μή μ', ἱκετεύω, προσίδητ' ἀναμν.

ΧΟΡΟΣ.

Ζεῦ ἀλεξήτορ, τίς ποθ' ὁ πρέσβυς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι

- 145 πρώτης, ὦ τῆσδ' ἔφοροι χώρας.
 δηλῶ δ'· οὐ γὰρ ἂν ὦδ' ἀλλοτρίοις
 ὀμμασιν εἴπωτον,
 κατὰ σμικροῖς μέγας ὥρμουν.

ΧΟΡΟΣ.

ἐ ἐ.

ἀν. 15.

- 150 αἰαῶν ὀμμάτων ἄρα καὶ
 ἦσθα φυάλμιος, δυσαίων,
 μακραίων θ', ὡς ἐπεικάσαι.
 ἀλλ' οὐ μὰν ἐν γ' ἐμοὶ
 προσθήσεις τάσδ' ἀράς.
 155 περᾶς γὰρ,
 περᾶς· ἀλλ' ἵνα τῷδ' ἐν ἀ-
 φθέρκτῳ μὴ προσπέσης νάπτει
 ποιάνηι, κάθυδρος οὐ
 κρατῆρ μελιχίων ποτῶν
 160 ρεύματι συνῆρέχει.
 τῷ, ξένη πάμμορ', εὖ
 φύλαξαι.
 μετάσθλαθ', ἀπόσταθι. πολ-
 λὰ κέλευθος ἐρατύει.
 165 κλύεις, ὦ πολύμοχθ' ἀλᾶτα;
 λόγον εἴ τιν' ἔχεις,
 πρὸς ἐμὰν λέσχων, ἀβάτων ἀποβάς,
 ἵνα πᾶσι νόμος,
 Φώνει· πρόσθεν δ' ἀπερύκου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- 170 θύγατερ, ποῖ τις φρονίδος ἔλθῃ;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ πάτερ, ἀσπίοις ἴσα χρεὶ μελετᾶν,
εἵκοιαις ἂ δέῃ, κούκ ἄκοιαις.

ΟΙΑΙΠΟΤΣ.

πρόσθιγε νῦν μου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ψαύω καὶ δῆ.

ΟΙΑΙΠΟΤΣ.

ὦ ξεῖνοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ,
πιστεύσας καὶ μεταναστιάς.

175

ΧΟΡΟΣ.

οὐ τοι μήποδέ σ' ἐκ τῶνδ' ἰδράνων,
ὦ γέρον, ἄκοιᾶ τις ἄξει.

ΟΙΑΙΠΟΤΣ.

ἔτ' οὖν ἔτι πρόσθω;

ΧΟΡΟΣ.

ἐπὶ βῶνε πρόσσω.

ΟΙΑΙΠΟΤΣ.

ἔτι;

180

ΧΟΡΟΣ.

προσβίβαζε, κούρα,
πρόσσω. σὺ γὰρ αἶεις.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἔπειο μὰν, ἔπει ὥδ' ἀμυρεῶ
κώλῳ, πάτερ, ἃ σ' ἄγω.
τέλμα, ξείνος ἐπὶ ξείνης,
ὦ τλαῖμον, ὅ τι καὶ
πόλις τέτροφεν ἄφιλον,

185

ἀποσφύγεῖν, καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄγε νῦν σύ με, παῖ, ἢ ἂν εὐσεβίας
ἐπιβαίνοῖς, τὸ μὲν εἴπωμεν,

190

τὸ δὲ ἀκούσωμεν,

καὶ μὴ χρεῖα παλεμῶμεν.

ΧΟΡΟΣ.

αὐτοῦ· μηκέτι τοῦδ' ἀντιπᾶτρου
βήματος ἔξω πόδα κλίνης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ,

οὕτως;

ΧΟΡΟΣ.

ἄλλῃ, ὡς ἀκούεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

195

ἢ ἐσθῶ;

ΧΟΡΟΣ.

λέχρῳ γ' ἐφ' ἄκρου

λαίου βραχὺς ἐκλάσας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ, ἐμὸν τόδ' ἐν ἡσυχίᾳ,

ἰὼ μοι μοι,

βάσει βάσιν ἀρμόσαι,

200

γεραιὸν ἐς χεῖρα σῶμα σὸν

πρόκλινον Φιλίαν ἐμάν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ μοι δύσφρονος ἄσας,

ΧΟΡΟΣ.

ὦ τλάμων, ὅτε νῦν χαλᾷς,

αὐδάσον τίς σ' ἔφυσε βροτῶν,

205

τίς ὦν πολύπονος ἄγη, τίν' ἂν
 σοῦ πατρίδι' ἐκπαυθόιμαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ ξένοι, ἀπόσπλιγες. ἀλλὰ μὴ —

ΧΟΡΟΣ.

τί τοῦτ' ἀπαντήσεις, γέρον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μὴ, μὴ, μὴ μ' ἀνέρη

210

τίς εἰμι, μῆδ' ἔ

ἔξετάσῃς πέρας ματεύων.

ΧΟΡΟΣ.

τί τόδ' οὖν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δυνά φύσις.

ΧΟΡΟΣ.

αὐδα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τέκνον, ὦ μοι, τί γεγώνω;

ΧΟΡΟΣ.

τίνος εἴ σπέρματος,

215

ξεῖνε, φάνει παρρόθεν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω, τέκνον; ὦ μοι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

λέγ', ἐπείπερ ἐπ' ἔσχατα βαίνεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἐρῶ. οὐ γὰρ ἔχω καλακρυφάν.

ΧΟΡΟΣ.

μακρὰ μέλλει, ἀλλὰ ταχύνει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

220

Λαΐου ἴσῃε τιν' ἀπογόνον;

ΧΟΡΟΣ.

ὦ ὦ, ἰού.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τό τε Λαεδακιδᾶν γένος;

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Ζεῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄθλιον Οἰδιπόδαν;

ΧΟΡΟΣ.

σὺ γὰρ ὄσῃ εἶ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

θεὸς ἴσχετε μηδὲν, ὅσ' αὐδῶ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ, ὦ ὦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δύσμορος.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ, ὦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

225

θύγατερ, τί ποτ' αὐτίκα κύρσει;

ΧΟΡΟΣ.

ἔξω πόρῳ βαίνετε χώρας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀ δὲ ὑπέσχεο, ποῖ καλῶθῃς;

ΧΟΡΟΣ.

οὐδὲν μοιριδίᾳ τίσις ἔρχεται,

ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΙ.

Ε. ΚΟΛΩΝΙ. Τ. 1884

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

ΚΟΛΩΝΙ. ΚΟΛΩΝΙ.

- 255 οἰκλίσσόμεν καὶ τόνδε συμφορᾶς χάριν·
τὰ δ' ἐκ θεῶν τρέμοντες, οὐ σθένομεν ἂν
φωγεῖν πέρας τῶν πρὸς σέ νῦν εἰρημένων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- τί δῆτα δόξης, ἢ τί κληδόνος καλῆς
μάτην ρεύσης ὠφέλημα γίγνεται;
260 εἰ τὰς γ' Αῠήνας φασὶ θεοσεβείας
εἶναι, μόνας δὲ τὸν κακούμενον ξένον
σώζειν οἷας τε, καὶ μόνας ἀρεκῆν ἔχειν.
καί μοιγε παῦ ταῦτ' ἐστὶν, οἱ τινες βάθρων
ἐκ τῶνδ' ἐμ' ἐξάραντες εἴτ' ἐλαύνειε,
265 ὄνομα μόνον δέισαντες; οὐ γὰρ δὴ τό γε
σῶμ', οὐδὲ τάργα τᾶμ'. ἐπεὶ τὰ γ' ἔργα μου
πεπονθότ' ἐστὶ μάλλον ἢ δεδρακότα,
εἰ σοι τὰ μηρὸς καὶ πατρὸς χρῆνι λέγειν,
ὣν οὔνεκ' ἐκφοβῇ με. τοῦτ' ἐγὼ καλῶς
270 ἔξοιδα καὶ τοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσει,
ὅσῃς παθῶν μὲν ἀντέδρων, ὥστ' εἰ φρονῶν
ἔπρασσον, οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγγυρόμην κακός;
νῦν δ' οὐδὲν εἰδὼς ἰκόμην ἢ ἰκόμην·
ὕφ' ὧν δ' ἔπασχον, εἰδόντων ἀπαλλύμην.
275 ἀνθ' ὧν ἰκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, ξένοι,
ὥσπερ με κἀνεσίγησαθ', ὧδε σώσαθε.
καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες, εἴτα τῶν θεῶν
ᾠραν ποιῆσθε μηδαμῶς· ἡγήσθε δὲ
βλέπειν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν,
280 βλέπειν δὲ πρὸς τοὺς δυσσεβεῖς· φυγὴν δὲ τοῦ
μήτω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου βροτῶν.

ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας
 ἔργοις Αθῆνας ἀνοσίοις ὑπηρετῶν.
 ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον,
 285 ῥού με κακφύλασσε· μηδ' ἐμοῦ κάρσ
 τὸ δυσπρόσωπον εἰσορῶν ἀτιμιάσης.
 ἤκω γὰρ ἱερὸς εὐσεβῆς τε, καὶ φέρον
 ὄνησιν ἀσπίοις τοῖσδ'· ὅταν δὲ κύριος
 παρῇ τις, ὑμῶν ὅστις ἐστὶν ἡγεμὼν,
 290 τότε εἰσακούων πάντ' ἐπιστήσκει· τὰ δὲ
 μέλαξ' αὖ τούτου, μηδαμῶς γίγνου κακός.

ΧΟΡΟΣ.

ταρβέειν μὲν, ᾧ γεραίε, τὰνθυμήματα
 πολλὰ ἔσ' ἀνάγκη τὰπὸ σοῦ· λόγοισι γὰρ
 οὐκ ὠνόμασαι βραχέσι. τοὺς δὲ τῆσδε γῆς
 295 ἀνακτὰς ἀρκεῖ ταῦτά μοι διειδέναι.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

καὶ ποῦ ἔσθ' ὁ κραίνων τῆσδε τῆς χώρας, ξένοι;

ΧΟΡΟΣ.

παῖρῶν ἀσπί γῆς ἔχει· σκοπὸς δέ νιν,
 ὃς καὶ μὲ δεῦρ' ἐπεμψεν, οἴχεται σιελῶν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἦ καὶ δυκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐνῆροτῃν
 300 ἦ φροντίσ' ἔξειν, κατ' ὀνόμως ἐλθεῖν πέλας;

ΧΟΡΟΣ.

καὶ κάρθ', ὅταν περ τοῦνομ' αἰσθῆται τὸ σόν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τίς δ' ἔσθ' ὁ κείνῳ τοῦτο τοῦτως ἀγγελῶν;

ΧΟΡΟΣ.

μακρὰ κέλευθος· πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη

305 φιλεῖ πλανᾶσθαι, τῶν ἐκείνος αἰών,
 θάρσει, παρίσθαι. πολὺ γὰρ, ὦ γέρον, τὸ σὸν
 ὄνομα διήκει πάντας, ὥς τε κεῖ βραδὺς
 ἔρπει, κλύων σου δεῦρ' ἀφίξειαι ταχύς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' εὐτυχὴς ἵκοίτο τῇ θ' αὐτοῦ πόλει,
 ἐμοί τε. τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὐτῷ φίλος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

310 ὦ Ζεῦ, τί λέξω; ποῖ Φρενῶν ἔλθω, πάτερ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δ' ἔσθι, τέκνον Αντιγόνη;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

γυναῖχ' ὄρῳ

σφείχουσαν ἡμῶν ἄσπον, Αἰτναίας ἐπὶ
 πῶλου βεβῶσαν· κρατὶ δ' ἡλιοσφειρῆς
 κυνῇ πρόσσωπα Θεσσαλὶς νιν ἀμπαέχει.

315

τί Φῶ;

ἄρ' ἔσθιν; ἄρ' οὐκ ἔσθιν; ἢ γνώμη πλανᾶ;
 καὶ φημὶ κατ' ὀφημι, κοῦκ ἔχω τί Φῶ.

τάλαινα.

320

οὐκ ἔσθιν ἄλλη. Φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων
 σαίνει με προσφείχουσα· σημαίνει δ' ὅτι
 μόνης τόδ' ἔσθι δῆλον Ἰσμήνης κάρα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς εἴπας, ὦ παῖ;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

παῖδα σὴν, ἐμὴν δ' ὄρῳ
 ὀμαιμον· αὐδῇ δ' αὐτίκ' ἔξεσθιν μαθεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ.

325 ὦ δισσὰ παῖρὸς καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ
ἤδιστα προσφωνήμαθ', ὡς, ὑμᾶς μόνις
εὐροῦσα, λύπη δεύτερον μόνις βλέπω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τέκνον, ἤκεις;

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ πάτερ δύσμοιρ' ὄραϊν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ σπέρμ' ἔμαιμον.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ δυσάβλαι τροφαί.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τέκνον, πεφίνας;

ΙΣΜΗΝΗ.

οὐκ ἄνευ μόχθου γ' ἐμοί.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

330 πρόσφαυσον, ὦ παῖ.

ΙΣΜΗΝΗ.

θιγάνω δυὸν ὁμοῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τῆσδε καίμου —

ΙΣΜΗΝΗ.

δυσμόρου τ' ἐμοῦ τρίτης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τέκνον, τί δ' ἤλθες;

ΙΣΜΗΝΗ.

σῆ, πάτερ, προμηθία.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πότερα πόθοισι;

ΙΣΜΗΝΗ.

καὶ λόγων αὐτάγγελος,
 ξὺν ὥσπερ εἶχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

335 οἱ δ' αὐθόμαιμοι ποῦ νεανίαι πονεῖν;

ΙΣΜΗΝΗ.

εἰς' οὗτέρ' εἰσι. δεινὰ τάκείνους ταῦν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πάντ' ἐκείνῳ τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις
 φύσιν καλειασθέντε καὶ βίου τροφάς.
 ἐκεῖ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας
 340 θακοῦσιν ἰσουργοῦντες· αἱ δὲ σύνομοι
 τάξῳ βίου τροφεῖα πορσύνουσ' αἰεὶ.
 σφῶν δ' ὦ τέκν', οὓς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖν τάδι.
 κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν, ὥσ' ἔε παρθένοι·
 σφῶ δ' ἄντ' ἐκείνων τὰμὰ δυστήνου κακὰ
 345 ὑπερπονέειτον. ἡ μὲν, ἐξ ὅτου νέας
 τροφῆς ἔληξε, καὶ καλίσχυσεν δέμας,
 αἰεὶ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη
 γερονταγωγεῖ, πολλὰ μὲν κατ' ἀγρίαν
 ὕλην ἄσιτος νηλίπους τ' ἀλωμένη,
 350 πολλοῖσι δ' ὄμβροισι ἡλίου τε καύμασι
 μοχθοῦσα τλήμων, δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς
 οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι.
 σὺ δ' ὦ τέκνον, πρόσθεν μὲν ἐξίκου πατρὸς
 μαντεῖ' ἄγουσα πάντα, Κασμείων λαβρά,

- 355 ἂ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος· φύλαξ δ' ἐμοῦ
 πιστὴ κατέσθης, γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμεν.
 νῦν δ' αὖ τίν' ἤκεις μῦθον, Ἰσμήνη, πατρὶ
 φέρουσα; τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν σόλος;
 ἤκεις γὰρ οὐ κενή γε, τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς
 360 ἔξοιδα· μὴ οὐχὶ δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι.

ΙΣΜΗΝΗ.

- ἐγὼ τὰ μὲν παθήμαθ', ἄπαθον, πάτερ,
 ζητοῦσα τὴν σὴν, ποῦ κατοικοίη, τροφὴν,
 παρεῖσ' εἶσω. δῖς γὰρ οὐχὶ βούλομαι
 πονοῦσά τ' ἀλγεῖν, καὶ λέγουσ' αὖτις πάλιν.
 365 ἂ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυσμόροιον παιδῶν κακὰ
 νῦν ἐσσι, ταῦτα σημανοῦσ' ἐλήλυθα.
 πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως, Κρέοντί τε
 θρόνους εἶσθαι, μηδὲ χαρίνεσθαι πόλιν,
 λόγῳ σκοποῦσι τὴν πάλαι γένους φθοράν,
 370 οἷα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον·
 νῦν δ' ἐκ θεῶν τοῦ καὶ ἄλκιυ Φρενὸς
 εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίῳ ἐρις κακὴ,
 ἀρχῆς λαβεῖσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ.
 χῶ μὲν νεάζων, καὶ χρόνῳ μείων γεγώς,
 375 τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκην θρόνων
 ἀποσπείρισκει, καὶ ἐξέληλακεν πάτρας.
 ὁ δ' ὡς καὶ ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύων λόγος,
 τὸ κοῖλον Ἀργος βᾶς φυγὰς, προσλαμβάνει
 κῆδός τε καινὴν καὶ ξυνασπιστῆς φίλους,
 80 ὡς αὐτίκ' Ἀργος δὴ τὸ Καδμεῖον πέδον
 τιμῇ κατέξον, καὶ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν.

ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐσ' ἴν, ὦ πάτερ, λόγων,
ἀλλ' ἔργα δεινά· τοὺς δὲ σοὺς ὅποιοι θεοὶ
πόνους κατοικλιούσιν, οὐκ ἔχω μαθεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

385 ἤδη γὰρ ἔσχεσ' ἐλπίδ', ὥς ἐμοῦ θεοὺς
ᾤραν τιν' ἔξειν, ὥσ' ἵε σωθῆναι ποτε;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἔγωγε τοῖς νῦν γ', ὦ πάτερ, μαριεύμασι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίοισι τούτοις; τί δὲ τεθέσσω· σῆλαι, τέκνον;

ΙΣΜΗΝΗ.

390 σὲ τοῖς ἐκεῖ ζητητὸν ἀνθρώποις ποτὲ
θανόντ' ἔσσεσθαι ζῶντά τ', εὐσοίας χάριν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς δ', ἂν τοιοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅτ' οὐκ ἔτ' εἰμὶ, τηνικαῦτ' ἄρ' εἰμὶ ἀνὴρ.

ΙΣΜΗΝΗ.

νῦν γὰρ θεοὶ σ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δ' ὤλλυσαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

395 γέροντα δ' ὀρθοῦν, φλαῦρον, ὃς νέος πέσῃ.

ΙΣΜΗΝΗ.

καὶ μὲν Κρέοντά γ' ἴσθι σοι τούτων χάριν
ἥξοντα βαιῶν κούχ' ἰμυρίου χρόνου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅπως τί δράσῃ, θύγατερ; ἐρμήνευέ μοι.

ΙΣΜΗΝΗ.

400 ὥς σ' ἄλχι γῆς σήσωσι Καδμείας, ὅπως
κρατῶσι μὲν σου, γῆς δὲ μὴ ἔμβαίνης ὄρων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ δὲ ὠφέλησις τίς θύραισι κειμένου;

ΙΣΜΗΝΗ.

κείνοις ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς βαρὺς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κἄνεν θεοῦ τις τοῦτό γ' ἂν γνώμη μάθοι.

ΙΣΜΗΝΗ.

405 τούτου χάριν τοίνυν σε προσθέσθαι πέλας
χώρας θέλουσι· μηδ' ἴν' ἂν σαυτοῦ κρατοῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ καὶ κατ'ασκίῳσι Θηβαίᾳ κόνει;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλ' οὐκ ἔἴ τούμφυλον αἵμά σ', ὦ πάτερ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ ἄρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσουσιν ποτέ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἔσθαι ποτ' ἄρα τοῦτο Καδμείοις βάρος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

410 ποίας Φανείσης, ὦ τέκνον, ξυναλλαγῆς;

ΙΣΜΗΝΗ.

τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς, σοῖς ἔταν σῶσιν τάφοις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἂ δὲ ἐννέπεις, κλύουσα τοῦ λέγεις, τέκνον;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀνδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς ἄφ' ἐστίας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκῶς κυρεῖ;

ΙΣΜΗΝΗ.

415 ὥς φασιν οἱ μολόντες εἰς Θήβης πέδον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

παίδων τις οὖν ἤκουσε τῶν ἐμῶν τὰδε;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἄμφω γ' ὁμοίως, καὶ ξεπτίσασθον καλῶς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ θ' οἱ κάκιστοι τῶνδ' ἀκούσαντες, πάρος
τοῦ μοῦ πόθου προὔθελο τὴν τυραννίδα;

ΙΣΜΗΝΗ.

420 ἀλγῶ κλύουσα ταῦτ' ἐγώ. φέρω δ' ὅμως.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οἱ θεοὶ σφι μήτε τὴν πεπωρωμένην
ἔριν καλῶς θέσειαν, ἐν δ' ἐμοὶ τέλος
αὐτοῦ γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι,
ἧς νῦν ἔχοις, καὶ παναιρούνται δέρου.425 ὥς οὐτ' ἂν ὅς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει,
μένειεν, οὐτ' ἂν οὐξεληλυθὼς, πόλιν

ἔλθοι ποτ' αὐθις· οἳ γε τὸν φύσαντ' ἐμέ,

οὕτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον,

οὐκ ἔσχον, οὐδ' ἤμυναν· ἀλλ' ἀνάσματος

430 αὐτοῖν ἐπέμψθην, καὶ ξεκηρύχθην φυγὰς.

εἴποισ ἂν, ὥς θέλοντι τοῦτ' ἐμοὶ τότε

πόλις τὸ δῶρον εἰκέτως κατήνεσεν.

οὐ δῆτ', ἐπεὶ τοι τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν,

ἑσπηνίχ' ἔξει θυμὸς, ἥδιστον δ' ἐμοὶ

- 435 τὸ κατθανεῖν ἦν καὶ τὸ λειυσθῆναι πέτροις,
 οὐδείς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνεται ὠφελῶν·
 χρόνῳ δ' ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων,
 καμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι
 μείζω καλασπὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων,
 440 τοτηνίκ' ἤδη τοῦτο μὲν, πόλις βία
 ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον· οἱ δ' ἔπαυφελεῖν,
 οἱ τοῦ πατρὸς, τῷ πατρὶ δυνάμενοι, τὸ δρᾶν
 οὐκ ἠθέλησαν, ἀλλ' ἔπους σμικροῦ χάριν
 Φυγὰς σφιν ἔξω πῶλχος ἠλώμην ἐγώ.
 445 ἐκ ταῖνδε δ', οὔσαιν παρθένοιν, ὅσον φύσις
 δίδωσιν αὐταῖν, καὶ τροφὰς ἔχω βίου,
 καὶ γῆς ἄδειαν, καὶ γένους ἐπαύκεσιν·
 τῷ δ' ἀντὶ τοῦ φύσαντος εἰλέσθην θρόνους
 καὶ σκῆπτρα κραίνειν, καὶ τυραννεύειν χθονός.
 450 ἀλλ' οὔ τι μὴ λάχῃσι τοῦδε συμμάχου,
 οὔτε σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ
 ὄνησις ἔξει. τοῦτ' ἐγὼ δα, τῆσδε τε
 μαντεῖ' ἀκούων, ξυνοῶν τά τ' ἐξ ἐμοῦ
 παλαιόφαθ', ἅμοι Φοῖβος ἤνυσέν ποτε.
 455 πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα πεμπόντων, ἐμοῦ
 μαστῆρα, καὶ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει.
 εἰάν γὰρ ὑμεῖς, ὦ ξένοι, θέλητ' ἐμοῦ
 ξὺν ταῖσδε ταῖς σεμναῖσι δημόχοις θεαῖς
 ἀλκὴν ποιεῖσθαι, τῇδε τῇ πόλει μέγαν
 460 σωτῆρ' ἀρεῖσθε, τοῖς δ' ἐμοῖς ἐχθροῖς πόνους,

ΧΟΡΟΣ.

ἐπαῆξις μὲν Οἰδίπους κατοικίισαι,

αὐτός τε, παῖδές θ' αἰδῶ· ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς
 σωτήρμα σαυτὸν τῶσδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ,
 παραινέσαι σοι βούλομαι τὰ σύμφορα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

465 ὦ φίλταθ', ὥς νυν πᾶν τελοῦντι προξένει.

ΧΟΡΟΣ.

Θαῦ νυν καθαρόν τῶνδε δαιμόνων, ἐφ' ἃς
 τὸ πρῶτον ἴκου καὶ καλίστ' ἐψας πέδον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τρόποισι ποίοις; ὦ ξένοι, διδάσκειε.

ΧΟΡΟΣ.

470 πρῶτον μὲν ἱεράς ἐξ αἰετύτου χοᾶς
 κρήνης ἐνέγκου, δι' ὁσίων χειρῶν θίγῃν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅταν δὲ τοῦτο χεῦμ' ἀκήρατον λάβω;

ΧΟΡΟΣ.

κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὐχείρος τέχνη,
 ὧν κρατ' ἔρειπον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

θαλλοῖσιν, ἢ κρόκαισιν; ἢ ποίῳ τρόπῳ;

ΧΟΡΟΣ.

475 οἷός νεογνῆς νεοπέκῳ μαλλῶ βαλῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἶεν· τὸ δ' ἐνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή;

ΧΟΡΟΣ.

χοᾶς χέασθαι σιάντα πρὸς πρώτην ἔω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ τοῖσδε κρωσσοῖς, οἷς λέγεις, χέω τάδε;

ΧΟΡΟΣ.

τρισσάς γε πηγάς· τὸν τελευταῖον δὲ ὅλον.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

450 τοῦ τόνδε πλήσας θῶ; δίδασκε καὶ τόδε.

ΧΟΡΟΣ.

ὔδατος, μελίσσης· μηδὲ προσφέρειν μέθυ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὅταν δὲ τούτων γῇ μελάμφυλλος τύχη;

ΧΟΡΟΣ.

τρὶς ἐννέ' αὐτῇ κλῶνας ἐξ ἀμφοῖν χερσῶν
τιθεῖς ἐλαίας, τάσδ' ἐπαύχεσθαι λιτάς.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

455 τούτων ἀκοῦσαι βούλομαι. μέγιστα γάρ.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν
σφόντων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον,
αἰτοῦ σύ γ' αὐτὲς, κεῖ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ,
ἄπυστα φωνῶν, μηδὲ μηκύνων βοήν·
490 ἔπειτ' ἀφέρπτειν ἄστροφοι. καὶ ταῦτά σοι
δράσαντι θαρσῶν ἂν παρασλαίην ἐγώ·
ἄλλως δὲ δειμαίνοιμ' ἂν, ὦ ξέν', ἀμφὶ σοί.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὦ παῖδε, κλύετον τῶνδε προσχώρων ξένων;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἠκούσαμεν τε, χῶ' τι δεῖ πρόσλασσε δρᾶν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

495 ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτά. λείπομαι γὰρ ἐν
τῷ μὴ δύνασθαι, μήθ' ὀρᾶν, δυοῖν κακοῖν.

σφῶν δ' ἡτέρα μολοῦσα πραξάτω τάδε.
 ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι πάντι μυρίων μίαν
 ψυχὴν τάδ' ἐκλίνουσιν, ἣν εὖνους παρῇ.
 500 ἀλλ' ἐν τάχει τι πράσσειν· μόνον δ' ἐμὲ
 μὴ λείπεται. οὐ γὰρ ἂν σθένει τοῦμὸν δέμας
 ἔρημον ἔρπειν, οὐδ' ὑφηγητοῦ γ' ἄνευ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλ' εἰμ' ἐγὼ τελοῦσα· τὸν τόπον δ' ἵνα
 τὰ χρεῖ' ἐφεύρω, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

505 τοῦκεῖθεν ἄλσους, ὧ ξένη, τοῦδ'· ἣν δέ του
 σπάνιν τιν' ἴσῃς, ἔστ' ἔποικος, ὅς φράσει.

ΙΣΜΗΝΗ.

χωροῖμ' ἂν ἐς τόδ'· Ἀντιγόνη, σὺ δ' ἐνθάδε
 φύλασσε πατέρα τόνδε. τοῖς τεκοῦσι γὰρ
 οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν.

ΧΟΡΟΣ.

510 δεινὸν μὲν, τὸ πάλαί κείμενον ἥ-
 δη κακὸν, ὧ ξεῖν', ἐπεγείρειν·
 ὅμως δ' ἔραμαι πυθέσθαι—

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί τοῦτο;

ΧΟΡΟΣ.

ταῖς δειλαίας ἀπόρου φανείσας
 αἰληθόνος, ἃ ξυνέστας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

515 μὴ, πρὸς ξενίας, ἀνοίξης,
 ταῖς σᾶς. πέπονθ' ἔργ' ἀναιδῆ.

ΧΟΡΟΣ.

τό τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λῆγον
 χρήζω, ξέν', ὀρθὲν ἀκουσμή' ἀκούσαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ μοι.

ΧΟΡΟΣ.

σιέροζον, ἰκελεύω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

φεῦ, φεῦ.

ΧΟΡΟΣ.

520 πείθου· καὶ γὰρ ὅσον σὺ προσχρήσεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἤνεγκον κακότεατ', ὦ ξένοι,
 ἤνεγκον, ἄκων μὲν, θεὸς ἴστω·
 τούτων δ' αὐθαίρετον οὐδέν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἰς τί;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

525 κακᾶ μ' ἐν εὐνᾷ πόλις εὐδὲν ἴδριν
 γάμων ἐνέδησεν ἅτα.

ΧΟΡΟΣ.

ἢ μηρόθεν, ὡς ἀκούω,
 δυσώνυμα λέκλ' ἔπαλυσας;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

530 ὦ μοι, θάνατος μὲν τάδ' ἀκούειν,
 ὦ ξέν'. αὐταὶ δὲ δύ' ἐξ ἐμοῦ —

ΧΟΡΟΣ.

πῶς Φῆς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

παῖδες, δύο δ' ἄτα —

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Ζεῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ματρός κοινᾷς
ἀπ' ἐλασίου ὠδῖνος.

ΧΟΡΟΣ.

535 σαί τ' ἄρ' εἰς ἀπ' ἄγονοί τε καὶ
 κοιναί γε πατρὸς ἀδελφεαί.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰώ.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὼ δῆτα.
μυρίων ἐπισηροφάς κακῶν
ἐπαθες.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐπαθον ἄλασ' ἔχεν.

ΧΟΡΟΣ.

ἔρεξας —

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ ἔρεξα.

ΧΟΡΟΣ.

τί γάρ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

540 δῶρον, ὃ μή ποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος
 ἐπωφείλησα πόλειωσ ἐξελέσθαι.

ΧΟΡΟΣ.

δύστανε, τί γάρ; ἔθου φόνον —

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί τοῦτο; τί δ' ἐθέλεις μαθεῖν;

ΧΟΡΟΣ.

παλῆρός;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πασαί.

δευτέραν ἑπαυσας ἐπὶ νόσῳ νόσον.

ΧΟΡΟΣ.

545

ἔκανες —

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔκανον. ἔχει δ' ἐμοὶ —

ΧΟΡΟΣ.

τί τοῦτο;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πρὸς δίκας τι.

ΧΟΡΟΣ.

τί γάρ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐγὼ φράσω.

καὶ γὰρ ἀγνώως ἐφόνευσα, καὶ πῶάλεσα·
νόμῳ δὲ καθαρὸς, αἰδρις ἐς τόδ' ἦλθον.

ΧΟΡΟΣ.

550 καὶ μὴν ἀναξ' ὅδ' ἡμῖν Αἰγέως γόνος
Θησεὺς κατ' ὁμφὴν σὴν ἀποσφαλαῖς πάρα.

ΘΗΣΕΥΣ.

πολλῶν ἀκούων ἐν τε τῷ πάρος χρόνῳ

- τὰς αἵματηρὰς ὀμμάτων διαφθορὰς,
 ἔγνωκά σ', ὦ παῖ Λαίου· τανῦν θ' ὁδοῖς
 ἐν ταῖσδ' ἀκούων, μᾶλλον ἐξεπίστανται.
 555 σκευή τε γὰρ σε καὶ τὸ δύσλητον κάρτα
 δηλοῦτον ἡμῖν ὄνθ' ὅς εἰ, καὶ σ' οἰκίσας
 θέλω σ' ἐρέσθαι, δύσμορ' Οἰδίπου, τίνα
 πόλεως ἐπέστης προσήρπτην ἐμοῦ τ' ἔχων,
 αὐτός τε, χ' ἢ σὴ δύσμορος παρασίτης.
 560 διδάσκει. δεινὴν γὰρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις
 λέξας, ὅποιας ἐξαφιστάμην ἐγώ.
 ὡς οἶδά γ' αὐτός, ὡς ἐπαιδευθὴν ξένος,
 ὥσπερ σὺ, χῶσις πλεῖσθ' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης
 ἤβλησα κινδυνεύματ' ἐν τῷ μῶ κάρτα,
 565 ὥστε ξένον γ' ἂν οὐδέν' ἐνθ', ὥσπερ σὺ νῦν,
 ὑπεκρίσσωίμην μὴ οὐ συνεκσώζειν· ἐπεὶ
 ἔξοισθ' ἀνὴρ ὢν, χῶτι τῆς ἐς αὔριον
 οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- 570 Θησεῦ, τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ
 παρήκεν, ὥστε βραχέα μοι δεῖσθαι φράσαι.
 σὺ γὰρ μ' ὅς εἰμι, καὶ ἔτ' οὐτο παῖρὲς γεγώς,
 καὶ γῆς ὅποιας ἦλθον, εἰρηκῶς κυρεῖς.
 ὥστ' ἐστὶ μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο, πλην
 εἰπεῖν ἃ χεῖρζω, χῶι λόγος διέρχεσθαι.

ΘΗΣΕΥΣ.

- 575 τοῦτ' αὐτό νυν διδάσχ', ὅπως ἂν ἐκμάθω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δώσω ἱκάνω τοῦμὸν ἄθλιον δέμας

σοὶ δῶρον, οὐ σπουδαῖον εἰς ὄψιν· τὰ δὲ
κέρδη παρ' αὐτοῦ κρείσσον', ἢ μορφή καλή.

ΘΗΣΕΥΣ.

ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἢ κεν φέρων;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

580 χρόνῳ μάθεις ἂν, οὐχὶ τῷ παρόντι που.

ΘΗΣΕΥΣ.

ποῖω γὰρ ἢ σὴ προσφορά δηλώσειαι;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὅταν θάνω γῶ, καὶ σύ μου ταφεὺς γένη.

ΘΗΣΕΥΣ.

τὰ λοισθί' αἰτῇ τοῦ βίου· τὰ δ' ἐν μέσῳ,
ἢ λῆσθιν ἴσχεις, ἢ δὲ οὐδενὸς ποιῇ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

585 ἐνταῦθα γὰρ μοι κῆνα συσκομίζεται.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἀλλ' ἐν βραχεὶ δὴ τήνδ' ἐμ' ἐξατῇ χάριν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὅρα γε μὴν· σὺ σμικρὸς, οὐκ, ἀγὼν ὅδε.

ΘΗΣΕΥΣ.

πότερα τὰ τῶν σῶν ἐκγόνων, ἢ μοῦ λέγεις;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

κῆνοι κομίζειν κεῖσ' ἀναγκάζουσί με.

ΘΗΣΕΥΣ.

590 ἀλλ' εἰ θέλοιέν γ', οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἀλλ' οὐδ', ὅτ' αὐτὸς ἤθελον, παρίεσαν.

ΘΗΣΕΥΣ.

ὦ μῶρε, θυμὸς ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅταν μάθῃς μου, νουθέτει· τανῦν δ' ἔα.

ΘΗΣΕΥΣ.

δίδασκ'. ἄνευ γνώμης γὰρ οὐ με χρὴ λέγειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

595 πέπονθα, Θησεῦ, δεινὰ πρὸς κακοῖς κακὰ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἢ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐ δῆτ'. ἐπεὶ πᾶς τοῦτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ.

ΘΗΣΕΥΣ.

τί γὰρ τὸ μείζον ἢ κατ' ἀνθρώπων νοσεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

600 οὕτως ἔχει μοι. γῆς ἐμῆς ἀπηλλάχθην
πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπαιομάτων· ἔσθιν δ' ἐμοὶ
πάλιν κατελθεῖν μήποθ', ὡς πατροκλόνω.

ΘΗΣΕΥΣ.

πῶς δῆτά σ' ἂν πεμφαίαθ', ὥσ' οἰκεῖν δίχα;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸ θεῖον αὐτοὺς ἐξανασκάζει σίμα.

ΘΗΣΕΥΣ.

ποῖον πάθος δείσαντας ἐκ χρηστηρίων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

605 ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῆναι χθονί.

ΘΗΣΕΥΣ.

καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τὰμὰ καίκεινων περὰ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλτατ' Αἰγέως παῖ, μόνοις οὐ γίγνεται

- Θεοῖσι γῆρας, οὐδὲ μὲν θανῶν ποτε·
 τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παῖκρατῆς χρόνος.
 610 Φθίνει μὲν ἰσχύς γῆς, φθίνει δὲ σώματος·
 θνήσκει δὲ πίστις, βλασφάνει δ' ἀπιστία.
 καὶ πνεῦμα ταῦτόν οὔ ποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσι
 φίλοις βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πάλει.
 τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑπέροχῳ χρόνῳ
 615 τὰ τετραπὰ πικρὰ γίνεταί, καὶ τις φίλα
 καὶ τοῖσι Θέταις εἰ ταῦν εὐήμερῃ
 καλῶς τὰ πρὸς σέ, μυρίας ὁ μυθίος
 χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰὼν,
 ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωντα δεξιώματα
 620 ἐν δορὶ διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου·
 ἔν' εὐμὸς εὐδῶν καὶ κεκαυμμένος νέκυς
 ψυχρὸς ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίπτει,
 εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς, καὶ Διὸς Φοῖβος σαφής.
 ἀλλ', οὐ γὰρ αὐδᾶν ἡδὺ τὰκίνητ' ἔσται,
 625 ἕα μ' ἐν οἷσιν ἠρξάμην, τὸ σὸν μόνον
 πιστὸν φυλάσσω· καὶ ποτ' Οἰδίπῳ ἐρεῖς
 ἀχρεῖον οἰκητῆρα δεξασθαι τόπων
 τῶν ἐνθάδ', εἴπωρ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.

ΧΟΡΟΣ.

- 630 ἀναξ, πάλαι καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔσται
 γῇ τῇδ' ἀνὴρ ἑσθ' ὡς τελῶν ἐφαίνετο.

ΘΗΣΕΥΣ.

τίς δ' ἦτ' ἂν ἀνδρὲς εὐμένειαν ἐκείλοι
 τοιοῦδ', ὅτ' ἄν πρῶτον μὲν ἡ δεξιότης
 κοινὴ παρ' ἡμῶν αἰέν' ἐσθ' ἐσθίασιν

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅταν μάθῃς μου, νουθέτει· ταυῖν δ' ἴα.

ΘΗΣΕΥΣ.

δίδασκ'. ἄνευ γνώμης γὰρ οὐ με χρὴ λέγειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

395 πέπονθα, Θησεῦ, δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἦ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐ δῆτ'· ἐπεὶ πᾶς τοῦτό γ' Ελλήνων θροεῖ.

ΘΗΣΕΥΣ.

τί γὰρ τὸ μείζον ἢ κατ' ἀνθρώπων νοσεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

600 οὕτως ἔχει μοι. γῆς ἐμῆς ἀπηλλάχθην
πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπαρομάτων· ἔσθιν δ' ἐμὰ
πάλιν κατελθεῖν μήποθ', ὡς πατροκλόνω.

ΘΗΣΕΥΣ.

πῶς δῆτά σ' ἂν πεμψαῖαθ', ὥσ' οἰκεῖν δίχα;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸ θεῖον αὐτοὺς ἐξαναγκάζει σῆμα.

ΘΗΣΕΥΣ.

ποῖον πάθος δέισαντας ἐκ χρησθηρίων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

605 ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῇναι χθονί.

ΘΗΣΕΥΣ.

καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τὰ μὰ καίκεϊνων πικρά;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλτατ' Αἰγέως παῖ, μόνοις οὐ γίγνεται

- Θεοῖσι γῆρας, οὐδὲ μὴν θανεῖν ποτε·
 τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παῖς κρατὴς χρόνος.
 610 φθίνει μὲν ἰσχυρὸς γῆς, φθίνει δὲ σώματος·
 θνήσκει δὲ πίστις, βλασφάνει δ' ἀπιστία·
 καὶ πνεῦμα ταῦτόν οὔ ποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσι
 φίλοις βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει.
 τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρω χρόνῳ
 615 τὰ τετραπλῆ πικρὰ γίγνεται, καὶ οὐκ οἷον φίλα·
 καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ ταῦν εὐήμερεϊ
 καλῶς τὰ πρὸς σέ, μυρίας ὁ μυρίος
 χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰών,
 ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνά δεξιόματα
 620 ἐν δορὶ διασκεδῶσιν ἐκ μικροῦ λόγου·
 ἢ εὐμὸς εὐδὼν καὶ κεκυρμένον νέκυς
 ψυχρὸς ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται,
 εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς, χωὶ Διὸς Φοῖβος σαφής.
 ἀλλ', οὐ γὰρ αὐδᾶν ἠδὺ τὰκίνητ' ἔπη,
 625 ἔα μ' ἐν οἷσιν ἠρξάμην, τὸ σὸν μόνον
 πιστὸν φυλάσσω· καὶ ποτ' Οἰδίπτουν ἐρεῖς
 ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων
 τῶν ἐνθάδ', εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.

ΧΟΡΟΣ.

- 630 ἀναξ, πάλας καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη
 γῇ τῇδ' ἀνὴρ ἔσθ' ὥς τελῶν ἐφαίνετο.

ΘΗΣΕΥΣ.

τίς δ' ἦτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι
 τοιούδ', ὅτῳ πρῶτον μὲν ἡ δορυξενος
 κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰὲν ἐστὶν ἐσθία·

- ἔπειτα δ' ἰκέτης δαιμόνων ἀφίγμένος
 633 γῇ τῇδε καί μοι δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει.
 ἄγω σεβισθεὶς, οὐ ποτ' ἐκβαλῶ χάριν
 τὴν τοῦδε, χώρα δ' ἔμπαλιν κατοικιῶ.
 εἰ δ' ἐνθάδ' ἡδὺ τῷ ξένῳ μίμνειν, σέ νιν
 τάξω φυλάσσειν· εἰ δ' ἐμοῦ στείχειν μέτα
 640 τόδ' ἡδὺ, τούτων, Οἰδίπους, δίδωμί σοι
 κρίναντι χρῆσθαι. τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι.

ΟΪΔΙΠΟΥΣ.

ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιούτοισιν εὔ.

ΘΗΣΕΥΣ.

τί δῆτα χρήζεις; ἢ δόμους στείχειν ἐμούς;

ΟΪΔΙΠΟΥΣ.

εἴ μοι θέμις γ' ἦν. ἀλλ' ὁ χῶρος ἔσθ' ὅδε —

ΘΗΣΕΥΣ.

- 645 ἐν ᾧ τί πράξεις; οὐ γὰρ ἀντιστήσομαι.

ΟΪΔΙΠΟΥΣ.

ἐν ᾧ κρατήσω τῶν ἐμ' ἐκβεβληκότων.

ΘΗΣΕΥΣ.

μέγ' ἂν λέγοις δῶρημα τῆς ξυνουσίας.

ΟΪΔΙΠΟΥΣ.

εἰ σοί γ' ἄπερ Φῆς ἐμμενῆι τελοῦντί μοι.

ΘΗΣΕΥΣ.

θάρσει τὸ τοῦδ' ἄνδρός· οὐ σε μὴ προδῶ.

ΟΪΔΙΠΟΥΣ.

- 650 οὐ τοι σ' ὑφ' ἔρκου γ', ὡς κακὸν, πιστώσομαι.

ΘΗΣΕΥΣ.

οὐκ οὐκ πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

πῶς σὺν ποιήσεις;

ΘΗΣΕΥΣ.

τοῦ μάλιστ' ὅκνος σ' ἔχει;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἤξουσιν ἄνδρες —

ΘΗΣΕΥΣ.

ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσται μέλον.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὄρα με λείπων —

ΘΗΣΕΥΣ.

μὴ δίδασχ' ἀ χρεῖ με δοῦν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

655 ὀκνοῦντ' ἀνάγκη.

ΘΗΣΕΥΣ.

τοῦμὸν οὐκ ὀκνεῖ κέαρ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οὐκ οἶσθ' ἀπειλὰς —

ΘΗΣΕΥΣ.

οἶδ' ἐγὼ σε μὴ τινα

ἐνθένδ' ἀπαύξοντ' ἄνδρα πρὸς βίαν ἐμοῦ.

πολλὰς δ' ἀπειλὰς, πολλὰ δὴ μάτην ἔπει

θυμὸς κατηπείλησεν· ἀλλ' ὁ νοῦς ὅταν

660 αὐτοῦ γένηται, φροῦδα τάπειλήματα.

κείνοις δ', ἴσως καὶ δεῖν ἐπερρώσθη λέγειν

τῆς σῆς ἀγωγῆς, οἶδ' ἐγὼ, φανήσεται

μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος, οὐδὲ πλώσιμον.

θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε, κάνευ τῆς ἐμῆς

665 γνώμης, ἔπαυνῶ, Φοῖβος εἰ προὔπεμψε σε·
 ὅμως δὲ καί μοῦ μὴ παρόντος, οἶδ' ὅτι
 τοῦ μὸν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς.

ΧΟΡΟΣ.

Εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώρας στροφὴ 2.
 ἴκου τὰ κράτισθα γᾶς ἔπαυλα,
 670 τὸν ἀργῆτα Κολωνόν·
 ἔνθα λίγυα μινύρεται
 θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδῶν
 χλωραῖς ὑπὸ βασσαῖς,
 τὸν οἰνῶπ' ἀνέχουσα κισσόν,
 675 καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ
 φυλλάδα μυριόκαρπον, ἀνάλιον,
 ἀνήνεμόν τε πάντων
 χειμῶνων· ἔν' ὁ βακχειώτας αἰὲ
 Διόνυσος ἐμβατεύει,
 680 θείαις ἀμφιπολῶν τιθήναις.
 θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχχας ἀντιστ. 2.
 ὁ καλλίστοτος κατ' ἡμερ αἰεὶ
 νάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν
 ἀρχαῖον σφεφάνωμι, ὃ τε
 685 χρυσαυγῆς κρόκος· οὐδ' αὔπανοι
 κοῆναι μινύθουσι
 Κηφισοῦ νομάδες ρεέθρων,
 ἀλλ' αἰὲν ἔπ' ἡματι
 ὠκυτόκος πεδίῳ ἐπαινίσσεται,
 690 ἀκηράτω ξὺν ὄμβρῳ,
 σφερνούχου χθονός· οὐδὲ Μουσᾶν χοροί

- νιν ἀπεσιύγησαν, οὐδέ γ'
 αἰ χουσάνιος Αφροδίτα
 ἔσιν δ' οἷον ἐγὼ εἰσοφὴ β'.
 695 γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω,
 οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλῃ Δωρίδι νάσσω
 Πέλοπός ποτε βλασφόν,
 Φύτευμ' ἀχείρωτον, αὐτόπαιον,
 ἐσχέων φόβημα δαίμων.
 700 ὃ τᾶδε θάλλει μέγιστα χώρα,
 γλαυκᾶς παιδοτρόφου Φύλλον ἐλαίας·
 τὸ μὲν τις οὔτε νέος, οὔτε γήρᾳ
 σημαίνων ἀλιώσει χερὶ πέρσας,
 ὃ γὰρ ἐσαιὲν ὀρῶν κύκλος
 705 λεύσσει νιν Μορίου Διός,
 χ' αἰ γλαυκῶπις Ἀθήνα.
 ἄλλον δ' αἶνον ἔχω αἰνιστ. β'.
 ματρωνόλει τᾶδε, κράτιστον
 δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος, εὐπαῖν,
 710 αὐχμημα μέγιστον,
 εὐπαῶν, εὐπαῶλον, εὐθάλαστον,
 ὦ παῖ Κρόνου, σὺ γάρ νιν εἰς
 τόδ' εἰσας αὐχημ', ἄναξ Ποσειδᾶν,
 ἵππασιν τὸν ἀκροσῆρα χαλινὸν
 715 πρῶταισι ταῖσδε κλίσας ἀγυιαῖς.
 αἰ δ' εὐήρετμος ἑκπαγλ' αἰλία χερ-
 σὶ παραπεπταμένα πλάτα
 θρώσκει, τῶν ἑκατομπαῶδων
 Νηρηῶν ἀκόλουθος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

720 Ω πλεῖσ' ἐπαίνοις εὐλογούμενον πέδον,
νῦν σοι τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔσθῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δ' ἔσθιν, ὦ παῖ, καινόν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἄσπον ἐρχεται

Κρέων ὅδ' ἡμῖν οὐκ ἄνευ πομπῶν, πάτερ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

725 ὦ φίλτατοι γέροντες, ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ
φαίνοιτ' ἂν ἤδη τέρμα τῆς σωτηρίας.

ΧΟΡΟΣ.

θάρσει, παρίσθαι. καὶ γὰρ εἰ γέρων κυρῶ,
τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος.

ΚΡΕΩΝ.

730 ἄνδρες χθονὸς τῆσδ' ἐγγενεῖς οἰκήτορες,
ὁρῶ τιν' ὑμᾶς ὁμμάτων εἰληφέτας
φόβον νεωρῇ τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου,
ὃν μήτ' ὀκνεῖτε, μήτ' ἀφῆτ' ἔπος κακόν.
ἦκω γὰρ οὐχ αἰς δρᾶν τι βουλευθεῖς, ἐπεὶ
γέρων μὲν εἰμι, πρὸς πόλιν δ' ἐπίσθλαμαι
σθένουσαν ἦκων, εἴ τιν' Ἑλλάδος, μέγα.
735 ἀλλ' ἄνδρα τόνδε τηλικόσδ' ἐπιστάλην
πίσων ἔπεισθαι πρὸς τὸ Καδμεῖον πέδον,
οὐκ ἐξ ἐνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀσπῶν ὑπο
πάντων κελυσθεῖς, οὐνεχ' ἦκέ μοι γένει
τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματα πλεῖστον πόλεως.
740 ἀλλ', ὦ ταλαίπωρ' Οἰδίπους, κλύων ἐμοῦ,

- ἔου πρὸς οἶκους. πᾶς σε Καδμείων λεώς
 καλεῖ δικαίως· ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἐγὼ,
 ὅσω περ, εἰ μὴ πλείστον ἀνθρώπων ἔφυν
 κάκιστος, ἀλγῶ τοῖσι σοῖς κακοῖς πλέων,
 745 ὁρῶν σε τὸν δύσηνον, ὄντα μὲν ξένον,
 αἰεὶ δ' ἀλήτην, κατὰ προσπόλου μιᾶς
 βιοσπερὴ χωροῦντα· τὴν ἐγὼ τάλας
 οὐκ ἂν ποτ' εἰς τοσοῦτον αἰκίας πεσῶν
 ἔδοξ', ὅσον πέπωκεν ἥδε δύσμορος,
 750 αἰεὶ σε κηδεύουσα καὶ τὸ σὸν κάρα
 πῶχῃ διαίτῃ, τηλικούτες, οὐ γάμιν
 ἔμπειρος, ἀλλὰ τοῦ ἴοντος ἀρπάσαι.
 ἄρ' ἀθλιὸν τῶνιδος, ὦ τάλας ἐγὼ,
 ὠνεῖδισ' εἰς σέ, καὶ μὲ, καὶ τὸ πᾶν γένος;
 755 ἀλλ', οὐ γὰρ ἐσσι τὰμΦανῇ κούπτειν, σύ νη,
 πρὸς θεῶν πατρῶων, Οἰδίπους, πεσόντας ἐμοῖ,
 κρύψον, θελήσας ἄστυ καὶ δόμους μολεῖν
 τοὺς σοὺς πατρώους, τήνδε τὴν πόλιν Φίλως
 εἰπών, ἐπαξία γάρ. ἢ δ' οἶκοι, πλέω
 760 δίκη σέβουσ' ἂν, οὔσα σὴ πάλας τροφός.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- ὦ πάντα τολμῶν, κατὰ παντὸς ἂν φέρων
 λόγου δικαίου μηχανήμα ποικίλον,
 τί ταῦτα πειρᾷ, καὶ μὲ δεύτερον θέλεις
 ἐλεῖν, ἐν οἷς μάλιστ' ἂν ἀλγοῖν ἀλγύς;
 765 πρόσθεν τε γὰρ με τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς
 νοσοῦνθ', ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός,
 οὐκ ἤθελες θέλοντι προσθέσθαι χάριν,

- ἀλλ' ἥνικ' ἤδη μαστός ἦν θυμούμενος,
 καὶ τὸν δόμοισιν ἦν διατᾶσθαι γλυκὺ,
 770 τὸτ' ἐξεώθει, καῖζεβαλλες· οὐδέ σοι
 τὸ συγγενὲς τοῦτ' οὐδαμῶς τέτ' ἦν φίλον.
 νῦν τ' αὖθις ἥνικ' εἰσορᾷς πόλιν τ' ἐμοὶ
 ξυνοῦσαν εὖνουν τῇδε, καὶ γένος τὸ πᾶν,
 πειρᾷ μετασπαῶν, σκληρὰ μαλθακῶς λέγων.
 775 καὶ τοι τίς αὐτῇ τέρψις ἄκοντας φιλεῖν;
 ὥσπερ τις εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν
 μηδὲν διδοίη, μῆσθ' ἐπαρκέσαι θέλοι,
 πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὦν χρήζεις, τότε
 δωροῖθ', ὅτ' οὐδὲν ἢ χάρις χάριν φέρει,
 780 ἄρ' ἂν ματαίου τῆσδ' ἂν ἡδονῆς τύχοις;
 τοιαῦτα μὲν τοι καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοὶ,
 λόγῳ μὲν εἰσθλὰ, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά.
 φράσω δὲ καὶ τοῖσδ', ὥς σε δηλώσω κακόν.
 ἥκεις ἐμ' ἄγων, οὐχ ἴν' εἰς δόμους ἄγῃς,
 785 ἀλλ' ὥς πάραυλον οἰκίσῃς· πόλις δέ σοι
 κακῶν ἄνατος τῆσδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός.
 οὐκ ἔστι σοι ταῦτ'· ἀλλὰ σοὶ τάδ' ἐστ', ἐκεί
 χώρας ἀλάστωρ οὐμὸς ἐνναίων αἰεί·
 ἔστιν δὲ πασι τοῖς ἐμείσι τῆς ἐμῆς
 790 χθονὸς λαχεῖν τοσούτῳ γ', ἐνθανεῖν μόνον.
 οἷ' οὐκ ἄμεινον ἢ σὺ τᾶν Θηβαίων φρονῶ;
 πολλῶ γ', ὅσῳ περ καὶ σαφειτέρῳ κλύω,
 Φοῖβου τε, καὶ τοῦ Ζηνός, ὅς κείνου πατήρ.
 τὸ σὺν δ' ἀφικέαι δεῦρ' ὑπόβλητον σίεμα,
 795 πολλὴν ἔχον σιόμωσιν· ἐν δὲ τῷ λέγειν

πάν' ἂν λάβοις τὰ πλείον' ἢ σωτήρια.
 ἀλλ', οἶδα γὰρ σε ταῦτα μὴ πείθων, ἴθι·
 ἡμᾶς δ' ἔα ζῆν ἐνθάδ'. οὐ γὰρ ἂν κακῶς,
 οὐδ' ὥδ' ἔχοντες, ζῶμεν, εἰ τερωπίμεθα.

ΚΡΕΩΝ.

800 πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἐμ' εἰς τὰ σά,
 ἢ σ' εἰς τὰ σαυτοῦ μάλλον ἐν τῷ νῦν λόγῳ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐμοὶ μὲν ἐσθ' ἡδιστον, εἰ σὺ μῆτ' ἐμέ
 πείθειν οἶός τ' εἶ, μήτε τούσδε τοὺς πέλας.

ΚΡΕΩΝ.

805 ὦ δύσμορ', οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας Φαιῇ
 φρένας ποτ', ἀλλὰ λῦμα τῷ γῆρας τρέφῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

γλώσση σὺ δεινός· ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ
 δίκαιον, ὅστις ἐξ ἀπαντος εὖ λέγει.

ΚΡΕΩΝ.

χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὸ τὰ καίρια.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αἷς δὴ σὺ βραχέα ταῦτα καὶ καιρῷ λέγεις.

ΚΡΕΩΝ.

810 οὐ δῆθ', ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀπελθ', ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε, μῆδ' ἐμέ
 φύλασσ' ἐφορμῶν ἐνθα χρὴ ναίειν ἐμέ.

ΚΡΕΩΝ.

μαρτύρομαι ταύσδ', οὐ σέ, πρὸς γε τοὺς φίλους
 οἷ' ἀνταμείβῃ ρήματ'. ἢ σ' ἔλω ποτὲ —

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

815 τίς δ' ἂν με τῶνδε συμμάχων ἔλοι βία;

ΚΡΕΩΝ.

ἦ μὴν σὺ κἄνευ τῶνδε λυπηθεὶς ἔσει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίῳ ξὺν ἔργῳ τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις;

ΚΡΕΩΝ.

παιδοῖν δυοῖν σοι τὴν μὲν ἀοτίως ἐγὼ
ξυναρπάσας ἐπεμίψα, τὴν δ' ἄξω τάχα

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

820 οἱ μοι.

ΚΡΕΩΝ.

τάχ' ἔξεις μᾶλλον οἰμῶζειν τάδε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὴν παῖδ' ἔχεις μου;

ΚΡΕΩΝ.

τὴνδε γ' οὐ μακροῦ χρόνου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ ξένοι, τί δράσεται; ἦ προδώσετε;
κοῦκ ἐξελαῖτε τὸν ἀσεβῆ τῆσδε χθονός;

ΧΟΡΟΣ.

825 χώρει, ξέν', ἔξω θᾶσσον· οὔτε γὰρ ταυτὶν
δίκαια πράσσεις, οὔτε πρόσθεν εἰσγασαι.

ΚΡΕΩΝ.

ὕμιν ἂν εἴη τήνδε καιρὸς ἐξάγειν
ἄκουσαν, εἰ θείλουςα μὴ πορεύσεται.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οἱ μοι τάλανα, ποῖ Φύγω; ποῖαν λάβω

Θεῶν ἀρεξίν, ἢ βροτῶν;

ΧΟΡΟΣ.

τί δρᾶς, ξένε;

ΚΡΕΩΝ.

830 οὐχ αἴψομαι τοῦδ' ἀνδρός, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὦ γῆς ἀνακλεις.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ ξέν', οὐ δίκαια δρᾶς.

ΚΡΕΩΝ.

δίκαια.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δίκαια;

ΚΡΕΩΝ.

τούς ἐμούς ἄγω.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἰὼ πόλις.

στροφή.

ΧΟΡΟΣ.

τί δρᾶς, ὦ ξέν'; οὐκ ἀφήσεις; τάχ' εἰς
835 βάσανον εἶ χερῶν.

ΚΡΕΩΝ.

εἴσθου.

ΧΟΡΟΣ.

σοῦ μὲν οὐ, τὰδε γε μωμένου.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

πόλει μάχη γὰρ, εἴ τι πημαίνεις ἐμέ.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἠγόρευον ταῦτ' ἐγώ;

ΚΡΕΩΝ.

μέθ' ἔς χερσὶν

τὴν παῖδα θάσσον.

ΧΟΡΟΣ.

μὴ 'πίτασσο' ἀ μὴ κρατεῖς.

ΚΡΕΩΝ.

840 χαλᾶν λέγω σοι.

ΧΟΡΟΣ.

σοὶ δ' ἔγωγ' ὁδοιπορεῖν.

προβᾶθ' ὧδε, βᾶτε, βᾶτ' ἔντοπιοι.

πόλις ἐναίρεται, πόλις ἐμὰ, σθένη.

προβᾶθ' ὧδ' ἐμοί.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀφ' ἑλκομαι δύσσηνος, ὦ ξένοι, ξένοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

845 παῦ, τέκνον, εἴ μοι;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πρὸς βίαν πορεύομαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὄρεξον, ὦ παῖ, χεῖρας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλ' οὐδὲν σθένω.

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ ἄξεθ' ὑμεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας.

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ οὐν ποτ' ἐκ τούτων γε μὴ σκήπηρουν ἔτι

850 ὁδοιπορήσεις· ἀλλ' ἐπεὶ νικᾷν θέλεις
 πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους, ὑφ' ὧν ἐγὼ
 ταχθεὶς τάσθ' ἔρδω, καὶ τύραννος ὦν ὅμως,
 νίκα. χρόνῳ γάρ, οἷσθ' ἐγὼ, γνώσει τάδε,
 855 ὅθ' οὔνεκ' αὐτὸς αὐτὸν οὔτε νῦν καλὰ
 δρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω βία φίλων,
 ὀργῇ χάριν δούς, ἥ σ' αἰὲ λυμαίνεται.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπίσχευς αὐτοῦ, ζεῖνε.

ΚΡΕΩΝ.

μὴ ψαύειν λέγω.

ΧΟΡΟΣ.

αὐ τοι σ' ἀφῆσω, ταῦνδ' γ' ἐσπερημένους.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ μῆϊζον ἄρα ρύσιον πόλει τάχα
 θήσεις. ἐφάψομαι γὰρ οὐ ταῦταιν μόνων.

ΧΟΡΟΣ.

860 ἀλλ' ἐς τί τρέψεις;

ΚΡΕΩΝ.

τένσθ' ἀπάξομαι λαβών.

ΧΟΡΟΣ.

δεινὸν λέγεις.

ΚΡΕΩΝ.

ὥς τοῦτο νῦν πεπραγμένον,
 ἂν μὴ μ' ὁ κραινὼν τῆσδε γῆς ἀπειρογάθῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φθέγμ' ἀναιδὲς, ἥ σὺ γὰρ ψεύσεις ἐμοῦ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ΚΡΕΩΝ.

αὐδῶ σιωπᾶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μὴ γὰρ αἶδε δαίμονες

- 865 θειὲν μ' ἄφωνον σοί γε τῆσδ' ἀρᾶς ἔτι,
ὅς μ', ὦ κάκιστε, ψιλὸν ὄμμι' ἀποσπᾶσας
πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχη βία.
τοιγὰρ σέ τ' αὐτὸν, καὶ γένος τὸ σὸν, θεῶν
ἐ πάντα λεύσσω· Ἥλιος δοίη βίον
870 τοιοῦτον, οἷον καὶ μὲ, γηρᾶναί ποτε.

ΚΡΕΩΝ.

ὁρᾶτε ταῦτα, τῆσδε χῆς ἐχῶριοι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὁρῶσι καὶ μὲ καὶ σέ· καὶ Φρονεῦσ' ὅτι
ἔργοις πεπονθὼς, ῥήμασιν σ' ἀμύνομαι.

ΚΡΕΩΝ.

- οὐ τοι καθεῖξω θυμὸν, ἀλλ' ἄξω βία,
875 καὶ μούνης εἰμι, τόνδε, καὶ χρόνῳ βραδύς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰὼ τάλας.

αὐτὸς.

ΧΟΡΟΣ.

ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου, ξέν', εἰ
τάδε δοκεῖς τελεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

δοκῶ.

ΧΟΡΟΣ.

τάνδ' ἄρ' οὐκ ἔτι νέμω πόλιν.

ΚΡΕΩΝ.

- 880 τοῖς τοι δίκαιοις χῶι βραχὺς νικᾷ μέγαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἀκούεθ' οἷα φέρεται;

ΧΟΡΟΣ.

τά γ' οὐ τελεί.

ΚΡΕΩΝ.

Ζεὺς ταῦτ' ἂν εἰδείη· σὺ δ' οὐ

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὐχ ὕβρις τάδ' ;

ΚΡΕΩΝ.

ὕβρις· ἀλλ' ἀνεκλῆα.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὼ πᾶς λεώς, ἰὼ γᾶς πρόμοι,

85;

μόλετε σὺν τάχει, μόλετ'· ἐπεὶ πέραν

περῶσιν ἤδη.

ΘΗΣΕΥΣ.

τίς παθ' ἢ βοή; τί τοῦργον; ἐκ τίνος φόβου ποτὲ

βαυβυτοῦ; τά μ' ἀμφὶ βαμὸν ἔσχετ' ἐναλίω θεῷ

τοῦδ' ἐπιστάτη Κολωνοῦ; λέξαθ', ὡς εἰδῶ τὸ πᾶν,

87;

εὖ χάριν δεῦρ' ἤξα θάσσον, ἢ κατ' ἠδονὴν ποδός.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὦ φίλτατ', ἔγνων γὰρ τὸ προσφώνημά σου,

πέπονθα δεινὰ τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως.

ΘΗΣΕΥΣ.

τὰ ποῖα ταῦτα; τίς δ' ὁ πημήνας; λέγε.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

Κρέων ὅδ', ὃν δέδορκας, οἷχεται τέκνων

89;

ἀποσπάσας μου τὴν μένην ξυνωρίδα.

ΘΗΣΕΥΣ.

πῶς εἴπας;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἷά περ πέπονθ' ἀκήκοας.

ΘΗΣΕΥΣ.

- οὐκ οὖν τις ὡς τάχιστα προσπόλων μολῶν
 πρὸς τοῖσδε βωμοῖς, πάντ' ἀναγκάσει λεῶν,
 ἀνίστασθαι ἰαπότῃν τε θυμάτων ἀπο
 900 σπένδειν ἀπὸ ρυτῆρος, ἔνθα δίστομοι
 μάστιγα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ἑδοῖ,
 ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλως δ' ἐγὼ
 ξένῳ γένωμαι τῷδε, χειρωθεὶς βία;
 ἴθ', ὡς ἀνωγα, σὺν τάχει. τοῦτον δ' ἐγὼ,
 905 εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἤκον, ἥς ὅδ' ἄξιος,
 ἄτρωτον οὐ μεθ' ἡκ' ἂν ἐξ ἐμῆς χειρός.
 νῦν δ' οὐσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων,
 ταῦτοισιν, οὐκ ἄλλοισιν, ἀρμολήσεται.
 οὐ γὰρ ποτ' ἔξει τῇσδε τῆς χώρας, πρὶν ἂν
 910 κείνας ἐναργεῖς δεῦρ' ἐμοὶ σήσης ἄγων.
 ἔπειθ' ἐδράκαας οὐτ' ἐμοῦ καταξίως,
 οὐθ' ὣν πέφυκας αὐτὸς, οὔτε σῆς χθονός,
 ὅσῃς δίκαι' ἀσκοῦσαν εἰσελθὼν πόλιν,
 κἄννευ νόμου κραίνουσιν οὐδέν, εἴτ' ἀφείς
 915 τὰ τῇσδε τῆς γῆς κύρι', ὧδ' ἐπεισπασὼν,
 ἄγεις θ' ἀχρήζεις, καὶ παρίστας βία.
 καί μοι πόλιν κἄνανδρον ἢ δούλην τινὰ
 ἔδοξας εἶναι, καὶ μ' ἴσον τῷ μηδενί.
 καὶ τοι σε Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν.
 920 οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν.
 οὐδ' ἂν σ' ἐπαίνεσαιαν, εἰ πυθόιατο

- συλῶντα τὰμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν, βία
 ἄγοντα φωτῶν ἀθλίων ἰκλήρια.
 οὐκ οὐν ἔγωγ' ἂν, σῆς ἐπεμβαίνων χθονὸς,
 925 οὐδ' εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικαίτατα,
 ἄνευ γε τοῦ κραίνοντος, ὅσις ἦν, χθονὸς,
 οὐδ' εἴλκον, οὐτ' ἂν ἦγον· ἀλλ' ἠπιοσάμην
 ξένον παρ' ἀσπίσιν ὡς διαιτᾶσθαι χρεών.
 σὺ δ' ἄξιαν οὐκ οὔσαν αἰσχύνεις πόλιν
 930 τὴν αὐτὸς αὐτοῦ, καὶ σ' ὁ πληθύων χρόνος
 γέρονθ' ὁμοῦ τίθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν.
 εἴπω μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν
 τὰς παῖδας ὡς τάχιστα δεῦρ' ἄγειν τινὰ,
 εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις
 935 εἶναι βία τε κούχ' ἐκάν· καὶ ταῦτά σοι
 τῷ νῶ θ' ὁμοίως κατὰ τῆς γλώσσης λέγω.

ΧΟΡΟΣ.

ὁρᾷς ὃν ἤκει, ὦ ξέν'; ὡς ἀφ' ὧν μὲν εἶ,
 Φαίνη δίκαιος, δρῶν δ' ἐφευρίσκη κακά.

ΚΡΕΩΝ.

- ἐγὼ οὐτ' ἀνάνδρον τήνδε τὴν πόλιν λέγων,
 940 ὦ τέκνον Αἰγέως, οὐτ' ἄβουλον, ὡς σὺ φῆς,
 τοῦργον τόδ' ἐξέπραξα· γιγνώσκων δ' ὅτι
 οὐδεὶς ποτ' αὐτοῖς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι
 ζῆλος ξυναίμων, ὥσ' ἐμοῦ τρέφειν βία.
 ἤδη δ' ὅθ' οὔνεκ' ἄνδρα καὶ πατροκλόνον
 945 κἀναγνον οὐ δεξαίατ', οὐδ' ὅτ' ἄμοι
 ζυγόντες εὐρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων.
 τοιοῦτον αὐτοῖς Ἀρεὺς εὖβουλον πάγον

ἐγὼ ξυνήδη χθόνιον ὄνθ', ὅς οὐκ ἐᾷ
 τοιούσδ' ἀλήτας τῆσδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει,
 950 ὦ πίσιν ἰσχων τῆσδ' ἐχειρούμην ἄγραν.
 καὶ ταῦτ' ἂν οὐκ ἔπαρσσαν, εἰ μὴ μοι πικρὰς
 αὐτῷ τ' ἀρὰς ἡῶτο καὶ τῷ μῶ γένει·
 αὐθ' ὦν πεπονθὼς ἤξιουν τάδ' ἀντιδρᾶν.
 θυμοῦ γὰρ οὐδὲν ἐστὶ γῆρας ἄλλο πλὴν
 955 θανεῖν· θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἄπεται.
 πρὸς ταῦτα πράξεις οἷον ἂν θέλῃς· ἔπει
 ἐρημία με, καὶ δίκαι' ὅμως λέγω,
 σμικρὸν τίθησι· πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως,
 καὶ τηλικύσδ' ὦν, ἀντιδρᾶν πειράσομαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

960 ὦ λῆμ' ἀναιδές, τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς,
 πότερον ἐμοῦ γέροντος, ἢ σαυτοῦ, τόδε;
 ὅσας φόνους μοι, καὶ γάμους, καὶ ξυμφορὰς
 τοῦ σοῦ διῆκας σίματος, αἷς ἐγὼ τάλας
 ἤνεγκον ἅκων. θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον,
 965 τάχ' ἂν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι.
 ἔπει καθ' αὐτόν γ' οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ
 ἀμαρτίας ὄνειδος οὐδὲν, αἰθ' ὅτου
 τάδ' εἰς ἐμαυτὸν τοὺς ἐμούς θ' ἠμάρτανον.
 ἔπει δίδαξον, εἴ τι θέσφατον πατρὶ
 970 χρησμοῖσιν ἰκνεῖθ', ὥστ' εἰς παίδων θανεῖν,
 πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ὀνειδίζοις ἐμοὶ,
 ὅς οὐ τι βλάβος πω γενεθλίου πατρὸς,
 οὐ μητρὸς εἶχον, ἀλλ' ἀγέννητος τότε ἦν.
 εἰ δ' αὖ Φανείς δύσηνος, ὡς ἐγὼ Φάνην,

- 975 ἐς χεῖρας ἦλθον πατρί, καὶ κατέκλινον,
 μῦθον ξυνεὶς ὦν ἐδῶν, εἰς οὓς τ' ἐδῶν,
 πῶς γ' ἂν τό γ' ἄκον προᾶγμ' ἂν εἰκότως ἔλεγαι;
 μητρὸς δέ, τλῆμον, οὐκ ἐπαισχίλη γάμοις,
 οὐσης ἐμαίμου σῆς, μ' ἀνακάζων λέγειν;
 980 οἷους ἐρῶ τάχ'. σὺ γὰρ σὺν στήθεσσι,
 σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντες ἀνέσιον σῆμα
 ἔτιχες γάρ μ', ἔτιχες, ὦ μοι μοι κακῶν,
 οὐκ εἶδ' ἔτι οὐκ εἶδ' ἔτι καὶ τεκοῦσά με,
 αὐτῆς ὀνειδος παῖδας ἐξέφυσε μοι.
 985 ἀλλ' ἐν γ' αἷ' ὦν ἐξεῖδα, σὲ μὲν ἐκόντ' ἐμὲ
 κείνην τε ταῦτα δις σφίμεν· ἐγὼ δέ νιν
 ἄκων ἐγῆμα, φησὶ γομαί τ' ἄκων τάδε
 ἀλλ' οὐ γὰρ οὗτ' ἐν στήθεσσι ἀκούσομαι κακὸς
 γάμοισιν, οὐδ' αὖς αἰὲν ἐμφέσεις σύ μοι
 990 φόνους πατοῦσας, ἐξονειδίζων πικρῶς.
 ἐν γὰρ μ' ἀμείψαι μεῦσον, ὦν σ' ἀνίστορε.
 εἴ τις σέ, τὸν δίκαιον, αὐτίκ' ἐνθάδε
 κλίνου παρὰ σφίτας, πότεια πυθάνου ἂν, εἰ
 πατὴρ σ' ὁ κακῶν, ἢ τίνοι ἂν εὐθέως;
 995 θεοῶ μὲν, ὥστερ' ἔσιν φίλεις, τὸν αἴτιον
 τίνοι ἂν, οὐδὲ ταῦθ' ἴκεν περιβλέπτεις.
 τοιαῦτα μὲν τοι καὶ τὸς εἰσέειπεν κακὰ,
 δειῶν ἀγόντων· οἷς ἐγὼ οὐδὲ τὴν πατρός
 ψυχὴν ἂν εἶμαι ζῶσαν ἀντιπῶν ἐμοί.
 1000 σὺ δέ, εἴ γὰρ οὐ δίκαιος, ἀλλ' ἅπαν καλὸν
 λέγειν νομίζων, ῥήτὸν ἀρρήτῳ τ' ἔπος,
 τοιαῦτ' ὀνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον.

- καί σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλόν,
καὶ τὰς Ἀθήνας, ὡς κατέκηνται καλῶς.
1005 καὶ θ' ὧδ' ἐπαινῶν πολλά, τοῦδ' ἐκλανθάνῃ,
ὅθ' οὔνεκ' εἴ τις γῇ θεοὺς ἐπίστανται
τιμαῖς σεβίζειν, ἥδε τοῦθ' ὑπερφέρει,
ἀφ' ἧς σὺ κλείψας τὸν ἰκέτην γέροντ' ἐμὲ,
αὐτόν τ' ἐχείρου, τὰς κόρας τ' οἴχη λαβῶν.
1010 αὖθ' ὦν ἐγὼ νῦν τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ
καλῶν ἱκνοῦμαι, καὶ κατασκήπτω λῃταῖς,
ἐλθεῖν ἀρωγούς ξυμμάχους, ἵν' ἐκμάθῃς
οἶων ὑπὸ ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλιν.

ΧΟΡΟΣ.

- ὁ ξεινός, ὦ ἴναξ, χορησίος· αἱ δὲ συμφοραὶ
1015 αὐτοῦ πανώλεις, ἄξια δ' ἀμυνάσθην.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἄλλος λόγων· ὡς οἱ μὲν ἐξησπασμένοι
σπαύδουσιν· ἡμεῖς δ', οἱ παθόντες, ἔστανμεν.

ΚΡΕΩΝ.

τί δῆτ' ἀφαιρῶ Φωτὶ προστάσεις ποιεῖν;

ΘΗΣΕΥΣ.

- ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὴν δ' ἐμοὶ
1020 χωρεῖν, ἵν', εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖσδ' ἔχῃς
τὰς παῖδας ἡμῶν, αὐτοὺς ἐκδείξῃς ἐμοί·
εἰ δ' ἐκκρατεῖς φεύγουσιν, οὐδὲν δεῖ πονεῖν.
ἄλλοι γὰρ οἱ σπαύδοντες, οὓς οὐ μὴ ποτε
χωῖρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεύξονται θεοῖς.
1025 ἀλλ' ἐξυφηγού· γνωθὶ δ' ὡς ἔχων ἔχη,
καὶ σ' εἴλε θηρῶνθ' ἡ τύχη· τὰ γὰρ δόλω

- τῷ μὴ δικαίῳ κλήματ' οὐχὶ σώζεται.
 κούκ ἄλλον ἔξεις εἰς τὰδ'· ὡς ἐξοῦδά σε
 αὐ ψιλόν, οὐδ' ἄσκειον εἰς τοσὴνδ' ὕβριν
 1030 ἦκοντα τόλμης τῆς παρεσιώσης τανῦν.
 ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὦν ἔδρας τάδε.
 ἀ δεῖ μ' ἀθρῆσαι, μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν
 ἐνὸς ποιῆσαι φωτὸς ἀσθνεοσίεραν.
 νοεῖς τι τούτων, ἢ μάτην τανῦν τέ σοι
 1035 δοκεῖ λελέχθαι, χῶτε ταῦτ' ἐμῆχανῶ;

ΚΡΕΩΝ.

αὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθάδ' ὦν ἐρεῖς ἐμοί·
 οἴκοι δὲ χ' ἡμεῖς εἰσόμεσθ' ἀ χρὴ ποιεῖν.

ΘΗΣΕΥΣ.

- χωρῶν ἀπαίλει νῦν· σὺ δὲ ἡμῖν, Οἰδίπους,
 ἔκμηλος αὐτοῦ μέμνε, πιστῶθεὶς ὅτι,
 1040 ἢ μὴ θάναω ἡγὼ πρόσθεν, οὐχὶ παύσομαι,
 πρὶν ἂν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἔναίω, Θεσεῦ, τοῦ τε γενναίου χάριν,
 καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκου προμηθείας.

ΧΟΡΟΣ.

- Εἶπ' ἔθι δαίω·
 1045 ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστρεφάει
 τὸν χαλκοδόαν Ἀρη
 μίξουσιν, ἢ πρὸς Πυθίαις,
 ἢ λαμπράσιν ἀκλαῖς,
 οὐ Πότνια σεμνὰ τιθῇ
 1050 νοῦνται τέλη

στρεφὴ α'.

- θνατοῖσιν, ὧν καὶ χρυσέα
 κλῆς ἐπὶ γλώσσα βέβακε
 προσώλων Εὐμολπιδᾶν·
 ἐνθ' οἶμαι τὸν ἐγρεμάχαν
 1055 Θησέα καὶ τὰς δισύλους
 ἀδμῆτας ἀδελφάς
 αὐτάρκει τάχ' ἐμμίξιν βοᾷ
 τούσδ' ἀνὰ χώρους.
 ἦ που τὸν ἐφέσπερον
 1060 πέτρας νιφάδος πέλωσ'
 Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ,
 πώλοισιν, ἣ ῥιμφαρμάτοις
 φεύγοντες ἀμίλλαις;
 αἰώσεται δεινὸς ὁ προσ-
 1065 χώρων Ἀρης,
 δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀικμά.
 πᾶς γὰρ ἀσπράττει χαλινὸς,
 πᾶτα δ' ὀρμᾶται κατ' ἀμ-
 πυκλήριον φάλαρα πάλων
 1070 ἄμβασις, οἱ τὰν Ἰωπῶϊαν
 τιμῶσιν Ἀθάναν,
 καὶ τὸν πόντιον γαιᾶρχον
 Ρέας φίλον υἱόν.
 ἔρδουσιν, ἣ μέλλουσιν; ὥς
 1075 προμνᾷται τι μοι
 γνώμα, τάχ' ἂν δώσῃν
 τὰν δεινὰ τλᾶσαν, δεινὰ δ'
 εἰρουῶσαν πρὸς ἐμαίμων πάθῃ.

ἀηιστ. ε.

στρεφ. ε.

- 1080 τελεῖ, τελεῖ Ζεῦς τι κατ' ἄμαρ·
 μάντις εἴμ' ἐσθλῶν ἀγώνων.
 εἴθ' ἀελλαῖα ταχύρροστος πελειᾶς
 αἰθερίας νεφέλας
 κύρσαιμ', αὐτῶν δὲ ἀγώνων
 θεωρήσασα τὸ μὲν ὄμμα.
 1085 ἰὼ θεῶν παντάρχα Ζεῦ, ἀνίστη. β'.
 παντόσῳ, πόροις
 γαῖας τάσδε δαμούχοις
 ἐπινικίῳ σθένει τὸν
 εὐαγροὺς τελεῶσαι λόχον·
 1090 σεμνά τε παῖς Παλλὰς Ἀθήνας
 καὶ τὸν ἀγρευτὰν Ἀπόλλω,
 καὶ κασιγνήταν πυκνοσίκελιν ὀπαδὸν
 ὠκυπόδων ἐλάφω,
 σφίεργω διπλᾶς ἀρωγὰς
 1095 μολεῖν γὰρ τᾶδε καὶ πολίταις.

Ω ξείν' ἀλῆτα, τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἐρεῖς,
 οἷς ψευδόμαντις. τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ
 τάσδ' ἄσπον αὐθις ὧδε προσπολουμένας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποῦ, ποῦ; τί φῆς; πῶς εἶπας;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

- 1100 τίς ἂν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἰδέῃν
 δοίῃ, τὸν ἡμᾶς δεῦρο προσπρέμψαντά σοι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τέκνον, ἢ πάρεσθον;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

αἰδὲ γὰρ χεῖρες

Θησέως ἔσωσαν, Φιλτάτων τ' ἀπαόνων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

προσέλθετ', ὦ παῖ, πατρὶ, καὶ τὸ μηδαιμὰ
 1105 ἐλπίσθην ἥξειν σῶμα βασιάσαι δότε.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

αἰτεῖς ἀ τεύξει· ξὺν πρόθῳ γὰρ ἡ χάρις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποῦ δῆτα, ποῦ ὄσθον;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

αἰδ' ὁμοῦ πελάζομεν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλτατ' ἔρνη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τῷ τεκόντι πᾶν φίλον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ σκῆπτρα φωτὸς —

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

δυσμόρου γε δύσμορα

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1110 ἔχω τὰ φίλτατ'· οὐδ' ἔτ' ἂν πανάθλιος
 θανὼν ἂν εἶην, σφῶν παρεσίωσαν ἐμοί.
 εἰρεῖσαστ', ὦ παῖ, πλευρὸν ἀμφιδέξιον,
 ἐμφῦτε τῷ φύσαντι, καὶ ἀναπαύσατον
 τοῦ πρόσθ' ἐρήμῳ τοῦ τε δυσλήνου πλάνου.

- 1115 καί μοι τὰ πραχθέντ' εἴπαθ' ὡς βράχιστ', ἐπεὶ
ταῖς τηλικαῖσδε σμικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὅδ' ἔσθ' ὁ σῶσας· τοῦδε χοὴ κλύειν, πάτερ,
καὶ σοίγε τοῦργον τοῦμόν ὥς ἔσθαι βραχύ·

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

- ὦ ξένη, μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λυπαρὲς,
1120 τέκν' εἰ Φανέντ' ἀελπιᾶ μηκύνω λόγον.
ἐπίστανται γὰρ τήνδε σὴν ἐς τάσδ' ἐμὰ
τέρψιν, παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην.
σὺ γὰρ νιν ἐξέσωσας, οὐκ ἄλλος βροτῶν.
καὶ σοὶ θεοὶ πόροιεν, ὡς ἐγὼ θέλω,
1125 αὐτῷ τε καὶ γῇ τῇδ'· ἐπεὶ τό γ' εὐσεβὲς
μόνοις παρ' ὑμῖν εὖρον ἀνθρώπων ἐγὼ,
καὶ τούτωικέες, καὶ τὸ μὴ ψευδοσσομεῖν.
εἰδὼς δ' ἂν ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε.
ἔχω γὰρ ἄχω διὰ σέ, καὶ οὐκ ἄλλον βροτῶν.
1130 καί μοι χεῖρ', ὦ ἴναξ, δεξιὰν ὀρεξον, ὡς
ψεύσω, φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα.
καὶ τοι τί φωνῶ; πῶς δ' ἂν ἄθλιος γεγώς
θιγεῖν θελήσαιμι ἀνδρὸς, ὃ τις οὐκ ἐνὶ
κηλὶς κακῶν ξύνοικος; οὐκ ἔγωγέ σε,
1135 οὐδ' οὖν εἰάσω. τοῖς γὰρ ἐμπειροῖς βροτῶν
μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε.
σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε, καὶ τὰ λοιπὰ μου
μέλου δικαίως, ὥσπερ εἰς τόδ' ἡμέρας.

ΘΗΣΕΥΣ.

οὐτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλεον,

- 1140 τέκνοισι τεοφθῆῖς τοῖσδε, θαυμάσας ἔχω,
οὐδ' εἰ πρὸ τῷ μοῦ προύλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη.
βάρυς γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει.
οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπασυδάζομεν
λαμπρὸν ποιῆσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δραμένους.
1145 δείκνυμι δ' ὧν γὰρ ὥμοσ', οὐκ ἐψευδάμην
οὐδὲν σε, πρέσβυ. τάσδε γὰρ πάρεμι ἄγων
ζώσας, ἀκραιφνεῖς τῶν κατηπειλεγμένων.
χάπτως μὲν ὅσ' ἄγων ἡρέθη, τί δέῃ μέτρη
πομπεῖν, ἃ γ' εἴσει καὶ τὲς ἐκ ταύταιν ζυνών;
1150 λόγον δ' ὅς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοὶ
σφείχοντι δέυρο, συμβαλοῦ γνώμην· ἐπεὶ
σμικρὲς μὲν εἰπεῖν, ἄξιος δὲ θαυμάσας.
πρᾶγος δ' ἀτίζειν οὐδὲν ἀνθρώπων χρεῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- τί δ' ἔσσι, τέκνον Αἰγέως; διδάσκι ἐμέ,
1155 ὥς μὴ εἰδὸτ' αὐτὸν μηδὲν, ὧν σὺ πυνθάνη.

ΘΗΣΕΥΣ.

Φασὶν τιν' ἡμῖν ἄνδρα, σοὶ μὲν ἔμπροσθεν
οὐκ ὄντα, συγγενῇ δὲ, προσπεσόντα πως
βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνι, παρ' ᾧ
θύων ἔκυρον, ἡνίχ' ἀομώμεν ἐγώ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- 1160 ποδαπὸν; τί προσχέζοντα τῷ θακῆματι;

ΘΗΣΕΥΣ.

οὐκ οἶδα πλὴν ἓν. σὺ γὰρ, ὥς λέγουσί μοι,
βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον, οὐκ ὅκου πλέων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποῖόν τιν'; οὐ γὰρ ἥσ' ἔδρα σμικροῦ λόγου.

ΘΗΣΕΥΣ.

1165 σὺ φασὶν αὐτὸν εἰς λόγους ἐλθεῖν μολόντ'
αἰτεῖν, ἀπελθεῖν τ' ἀσφαλῶς τῆς δευρ' ὁδοῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς δ' ἦτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προσθακῶν ἔδραν;

ΘΗΣΕΥΣ.

ὄρα κατ' Ἀργος εἴ τις ὑμῶν ἐγγενὴς
ἔσθ', ὅστις ἂν σου τοῦτο προσχρηζοί τυχῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλτατ', ἐπίσχευς οὐπω εἴ.

ΘΗΣΕΥΣ.

τί δ' ἔσσι σοι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1170 μὴ μου δεηθῆς.

ΘΗΣΕΥΣ.

πράγματος ποίου; λέγε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔξοισδ' ἀκούων τῶνδ', ἔς ἐσθ' ὁ προσιάτης.

ΘΗΣΕΥΣ.

καὶ τίς ποτ' ἐστίν, ἐν ᾧ ἐγὼ ψέξαιμί τι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

παῖς οὐμὸς, ὦ ἴαξ, στυγνὸς, οὗ λόγων ἐγὼ
ἄλγιστ' ἂν ἀνδρῶν ἐξανασχεῖμην κλύων.

ΘΗΣΕΥΣ.

1175 τί δ'; οὐκ αἰκύνειν ἐστὶ, καὶ μὴ δρᾶν, ἀ μὴ
χρήζεις; τί σοι τοῦτ' ἐστὶ λυπηρὲν κλύειν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔχθιστον, ὦ ἴαξ, φθέγμα τοῦθ' ἥκει πατρί·
καὶ μὴ μ' ἀνάγκη προσβάλλης τάδ' εἰκάθειν.

ΘΗΣΕΥΣ.

1180 ἀλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἐξανακάζει, σκέπτει,
μή σοι πρόνοι' ἦ τοῦ θεοῦ φυλακίεα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ, πῶθ' οἱ μοι, καὶ νεία παραινέσω.
τὸν ἀνδρ' ἔασον τόνδε τῇ θ' αὐτοῦ φρενὶ
χάριν παρασχεῖν; τῷ θεῷ θ' ἂ βούλεται·
καὶ γῶν ὑπὸ κτετὸν κασίγνητον μολεῖν.
1185 οὐ γάρ σε, θάρσει, πρὸς βίαν παρασπάσει
γνώμης, ἂ μή σοι ξυμφέροντα λέξεται.
λόγων δ' ἀκούσαι τίς βλάβη; τά τοι καλῶς
εὖρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μνηύεται.
ἔφυσας αὐτόν· ὥστ' ἢ μηδὲ δρῶντά σε
1190 τὰ τῶν κάκιστα δυσσεβειότατων, πάτερ,
θέμις, σέ γ' εἶναι, κείνων ἀντιδρῶν κακῶς.
ἀλλ' ἔα ὑτόν. εἰσὶ χατέροις γοναὶ κακαί,
καὶ θυμὸς ὀξύς. ἀλλὰ νοουθετούμενοι
φίλων ἐπαυδαῖς, ἐξεπαύδονται φύσιν.
1195 σὺ δ' εἰς ἐκεῖνα μὴ τανῦν ἀποσκόπτει
πατρῶα καὶ μητρῶα πῆμαθ', ἀπαθες·
καὶ κείνα λεύσης, οἷδ' ἐγὼ, γνώσει κακοῦ
θυμοῦ τελευτήν, ὡς κακὴ προσγίγνεται.
ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τὰν θυμήματα,
1200 τῶν σῶν ἀδέρκων ἐμμάτων τητώμενος.
ἀλλ' ἡμῖν εἴκε. λιπαρεῖν γὰρ οὐ καλὸν
δίκαια προσχρηζουσιν, οὐδ' αὐτὸν μὲν εὖ
πάσχειν, παθόντα δ' οὐκ ἐπίσθισθαι τίνεω.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

- 1205 τέκνον, βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾷτ' ἐμέ,
λέγοντες· ἔστω δ' οὖν ὅπως ὑμῖν φίλον.
μόνον, ξέν', εἴπερ κείνος ὦδ' ἐλεύσεται,
μηδεὺς κρατεῖτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτέ.

ΘΗΣΕΥΣ.

- 1210 ἅπαντ' τὰ τοιαῦτ', οὐχὶ δῖς, χρήζω κλύειν,
ὦ πρέσβυ. κομπᾶν δ' οὐχὶ βούλομαι· σὺ δὲ
σῶς ἴσθ', ἐάν περ καί με τις σώζῃ θεῶν.

ΧΟΡΟΣ.

- Ὅστις τοῦ πλέονος μέρους ἠροφή.
χρήζει, τοῦ μετρίου παρεῖς,
ζῶειν, σκαυσύναν φυλάσσω
ἐν ἐμοὶ καταδήλος ἔσται.
1215 ἔπει πολλὰ μὲν αἱ μακρὰ
αἰμέραι κατέθεντο δὴ
λύπας ἐγυτέρω· τὰ τέρω-
τα δ' οὐκ ἂν ἰδοίς, ὅ-
τε γ' ἂν τις ἐς πλεον πέσῃ
1220 τοῦ θέλοντος, οὐδ' ἔτι κόρος
ἰσοτέλεστος Αἰδὸς,
ὅτε Μοῖρ' ἀνυμέναιος,
ἄλυρος, ἄχορος, ἀναπέφνηε,
θάνατος ἐς τελευτάν.
1225 μὴ Φῦναι τὸν ἅπαντα νι- ἀντιστρ.
κά λόγον· τὸ δ' ἐπὶ Φανῇ,
βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἦκει,
πολὺ δεύτερον, ὡς τάχιστα.

- 1230 ὥς εὐτ' ἂν τὸ νέον παρῇ
 κούφας ἀφροσύνας φέρον,
 τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω;
 τίς οὐ καμάτων ἐνι;
 Φόνοι, σῆσσις, ἔρις, μάχαι,
 καὶ φθόνος· τό τε κατάμεμπτον
 1235 ἐπιλέλοιχε πύματον
 ἀκρατές, ἀπροσέμιλον,
 γῆρας ἄφιλον, ἥα πρῶτα
 κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ.
 ἐν ᾧ τλάμων ἔσθ', οὐκ ἐγὼ μένος,
 1240 πάντοθεν βέρεος ὥς τις ἀνδρῶν
 κυματοπλήξ χειμερία κλονεῖται,
 ὥς καὶ τένδε κατάκρας
 δεῖναι κυματοαγεῖς
 ἄται κλονέουσιν αἰὲ ξυνοῦσαι.
 1245 αἱ μὲν ἄπ' αἰλίου δυσμῶν,
 αἱ δ' ἀνατέλλοντος,
 αἱ δ' ἀνὰ μέσσαν ἀκτῖν,
 αἱ δὲ νυχίαν ἀπὸ ῥιπῶν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

- 1250 Καὶ μὴν ἔσθ' ἡμῖν, ὥς ἔοικεν, ὁ ξένος
 ἀνδρῶν γε μῦθος, ὦ πάτερ, δι' ὀμμάτων
 ἀσφακτὶ λείβων δάκρυον ὧδ' ὀδοιπορεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς οὗτος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὥνπερ καὶ πάλαι κατείχεμεν

γνώμη, πάρεσσι δεῦρο Πολυνείκης ὄδε.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

- οἱ μοι, τί δράσω; πότερα τὰμναυτοῦ κακὰ
 1255 πρόσθεν δασύσω, παῖδες, ἢ τὰ τοῦδ' ὀρών
 πατρός γέροντος; ὃν ξένης ἐπὶ χθονὸς
 ξὺν σφῶν ἐφύρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον,
 ἐσθῆτι σὺν τοιαῦδε, τῆς ὁ δυσφιλὲς
 γέρων γέροντι συγκατώκηκεν πίνος,
 1260 πλευρὰν μαραιίνων, κρατὶ δ' ὀμματοσφιεῖ
 κόμη δι' αὔρας ἀκλίνιστος ἄσσεται.
 ἀδελφὰ δ', ὡς εἶκει, τούτοισιν φορεῖ
 τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θμεπλήρια.
 ἄγῶ πανώλης ὅψ' ἄγαν ἐκμανθάνω.
 1265 καὶ μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς
 ταῖς σαῖσιν ἥκειν· τοῦτο μὴ ἔ' ἄλλων πύθη.
 ἀλλ' ἐσσι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων
 Αἰδῶς ἐπ' ἔργοις πᾶσι, καὶ πρὸς σοὶ, πάτερ,
 παρασφάτῃτω. τῶν γὰρ ἡμαρτημένων
 1270 ἄκη μὲν ἐσσι, προσφορὰ δ' οὐκ ἔστ' ἔτι.
 τί σιγᾶς;
 φώνησον, ὦ πάτερ, τι· μή μ' ἀποσφραφῆς.
 οὐδ' ἀνταμείβῃ μ' οὐδέν; ἀλλ' ἀτιμάσας
 πέμψεις, ἀναυδος, οὐδ' ἀ' μηνίεις φράσας;
 1275 ὦ σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδ', ἐμαὶ δ' ὀμαίμονες,
 πειράσαστ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρός
 τὸ δυσπρόσοισιν κἀπ' ὀροσέγορον σλόμα·
 ὡς μή μ' ἄτιμον, τοῦ θεοῦ γε προστάτην,
 οὕτως ἀφῇ γε, μηδὲν ἀντιπῶν ἔπος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

1280 λέγ', ὦ ταλαίπωρ', αὐτὸς ὦν χρεῖα πάρι.
τὰ πολλὰ γάρ τοι ῥήματ' ἢ τέρψαντά τι,
ἢ δυσχεράναντ', ἢ κατοικλίσαντά πως,
παρίσχε Φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά.

ΠΟΛΥΤΝΕΙΚΗΣ.

ἀλλ' ἐξερω· καλῶς γὰρ ἐξηγῇ σύ μοι·
1285 πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν Θεὸν ποιούμενος
ἀρωγόν, ἔνθεν μ' ὦδ' ἀνέστησεν μολεῖν
ὁ τῆσδε τῆς γῆς κοίρανος, διδούς ἐμοὶ
λέξαι τ' ἀκοῦσαι τ' ἀσφαλεῖ ξυν' ἐξόδῳ.
καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, βουλήσομαι,
1290 καὶ ταῖνδ' ἀδελφαῖν, καὶ πατέρες κυρεῖν ἐμοί.
ἀ δ' ἦλθον, ἥδη σοι θέλω λέξαι, πάτερ.
γῆς ἐκ πατρώας ἐξελέλαμαι Φυγὰς,
τοῖς σοῖς πανάρχοις οὔνεκ' ἐνθακεῖν θρόνοις
γονῇ πεφυκῶς ἡξίουν γεραιτέρα.
1295 ἀνθ' ὧν μ' Ἐπεοκλῆς, ὧν φύσει νεώτερος,
γῆς ἐξέωσεν, οὔτε νικήσας λόγῳ,
οὔτ' εἰς ἑλεγχον χειρὸς οὔτ' ἔργου μολῶν,
πόλιν δὲ πείσας. ὧν ἐγὼ μάλιστ' αἰ μὲν
τὴν σὴν Εἰριννὺν αἰτίαν εἶναι λέγω·
1300 ἔπειτα καὶ πρὸ μαντέων ταύτῃ κλύω.
ἔπει γὰρ ἦλθον Ἀργος εἰς τὸ Δωρικόν,
λαβὼν Ἀδρασίου πενθερὸν, ξυνωμότας
ἔσθισ' ἐμαυτῷ, γῆς ὅσοιτις Ἀπῆας
πρῶτοι καλοῦνται, καὶ τετίμηνται δορὶ,
1305 ὅπως τὸν ἐπ' ἀλόχον εἰς Θήβας σίλον

- ξὺν τοῖσδ' ἀγείρας, ἣ θάνοιμι πανδίκως,
 ἢ τοὺς τάσδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς.
 εἶεν. τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρῶ;
 σοὶ προσήροπαίους, ὦ πάτερ, λιταῖς ἔχων,
 1310 αὐτός γ' ἐμαυτοῦ, ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν,
 οἱ νῦν ξὺν ἐπ' αἰ τάξεσι, ξὺν ἐπ' αἰ τε
 λάλχαις, τὸ Θήβης πεδῖον ἀμφιστῆσι πᾶν·
 οἷος δορύσσους Ἀμφιάρεως, τὰ πρῶτα μὲν
 δορὶ κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ἐδοῖς·
 1315 ὁ δεύτερος δ' Αἰτωλὸς Οἰνέως τόκος
 Τυδεύς· τρίτος δ' Ἐτέοκλος Ἀργεῖος γυγώς·
 τέταρτον Ἰστωρομέδοντ' ἀπαΐσσειλεν πατήρ
 Ταλαός· ὁ πέμπτος δ' εὐχεται κατασκαφῇ
 Καπανεύς τὸ Θήβης ἄστυ δηρώσειν τάχῃ·
 1320 ἔκλος δὲ Παρθενισσαῖος Ἀρκαῖς ὄρνυται,
 ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀλμύτης χρόνων
 μητρὸς, λοχευθεὶς πιστὸς Ἀταλάντης γόνος·
 ἐγὼ δ' ἐ σὸς, καὶ μὴ σὸς, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ
 πότμου φυτευθεὶς, σὸς γέ τοι καλούμενος,
 1325 ἄγω τὸν Ἀργεὺς ἄφοβον εἰς Θήβας σφραγέν.
 οἱ σ' ἀπὲρ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς, πάτερ,
 ἱκετεύμεν ξύμπαντες ἐξαιτούμενοι,
 μῆνιν βαρεῖαν εἰκάδην ὀρμαιμέναν
 τῶσδ' ἀνδρὶ τοῦ 'μοῦ πρὸς κασιγνήτου τίσιν,
 1330 ὅς μ' ἐξέωσε, κατὰσύνλησεν πάτρας.
 εἰ γάρ τι πιστὸν ἐστὶν ἐκ χρησθήσιον,
 οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος.
 πρὸς νῦν σε κοπιῶν, πρὸς θεῶν ὁμογνήων,

- αὐτῷ πιθέσθαι καὶ παρειακάσθαι, ἐπεὶ
 1335 πῶχοι μὲν ἡμεῖς, καὶ ξένοι, ξένος δὲ σύ·
 ἄλλους δὲ θωπεύοντες οἰκοῦμεν σύ τε
 καὶ γὰρ, τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξείληχότες.
 ὁ δ' ἐν δόμοις τύραννος, ὃ τάλας ἐγὼ,
 κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἀδυνέεται·
 1340 ὃν, εἰ σὺ τῇ μῇ συμπαρασπῆσαι φρενὶ,
 βραχεῖ ζὺν ὄκῳ καὶ χρόνῳ διασκεδῶ.
 ὥστ' ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς σήσω σ' ἄγων,
 σήσω δ' ἐμαυτὸν, κῆνον ἐκβαλὼν βίᾳ.
 καὶ ταῦτα, σοῦ μὲν ζυνθέλοντος, ἔσσι μοι
 1345 κομπεῖν· ἄνευ σοῦ δ', οὐδὲ σωθῆναι σθένει.

ΧΟΡΟΣ.

τὸν ἄνδρα, τοῦ πέμψαντος οὐνεκ', Οἰδίπου,
 εἰπὼν ὁποῖα ζύμφος, ἔκπεμψαι πάλιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- ἀλλ' εἰ μὲν, ἄνδρες, τῇσδ' ὁ δημουχος χθονὸς
 μὴ τύχαι' αὐτὸν δεῦρο προσπέμψας ἐμοὶ
 1350 Θησεύς, δικαίων ὥσθ' ἐμοῦ κλύειν λόγους,
 οὐδ' ἂν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπήσβετο·
 νῦν δ' ἀξιώθεις εἶσι, καίκούσας γ' ἐμοῦ
 τοιαῦθ', ἃ τὸν τοῦδ' οὐ ποτ' εὐφρανεῖ βίον.
 ὅς γ' ὦ κάκιστε, σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχων,
 1355 ἃ νῦν ὁ σὸς ζύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει,
 τὸν αὐτὸς αὐτοῦ πατέρα τόνδ' ἀπήλασας,
 κᾶθηκας ἀπολιν, καὶ σιολὰς ταύτας φορεῖν,
 αἷς νῦν δακρυεῖς εἰσορῶν, ὅτ' ἐν πόνῳ
 ταυτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί.

- 1360 οὐ κλαυσιγὰ δὲ ἐστὶν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα
τάδ', ἕως περ ἂν ζῶ σοῦ Φονέως μεμνημένος.
σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔδηκας ἔντροπον,
σύ μ' ἐξέωσας· ἐκ σέθεν δὲ ἀλώμενος
ἄλλους ἐπαπτῶ τὸν κατ' ἡμέραν βίον.
- 1365 εἰ δὲ ἐξέφυσα τάσδε μὴ 'μαυτῶ τροφούς
τάς παῖδας, ἧ τ' ἂν οὐκ ἂν ἦν, τὸ σὸν μέρος·
νῦν δὲ αἰδ' ἐμ' ἐκσώζουσιν, αἰδ' ἐμαὶ τροφοὶ,
αἰδ' ἄνδρες, σὺ γυναῖκες, εἰς τὸ συμπονεῖν·
ὕμεις δὲ ἀπ' ἄλλου, κοῦκ ἐμοῦ, πεφύκατον.
- 1370 τοιγάρ σ' ὁ δαίμων εἰσορᾷ μὲν οὔ τι πῶ
ὡς αὐτίκ', εἴπερ οἶδε κινουῖνται λόχοι
πρὸς ἄστυ Θήβης. σὺ γάρ ἐσθ' ὅπως πέλιν
κύνην ἐρείψεις· ἀλλὰ πρόσθεν αἵματι
πεσῆι μινανθεῖς, χῶ ξύναιμος ἐξ ἴσου.
- 1375 τοιάσδ' ἀράς σφῶν πρόσθε τ' ἐξανῆκ' ἐγώ,
νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι ξυμμάχους ἐλθεῖν ἐμοὶ,
ἵν' ἀξιῶτον τοὺς φυτεύσαντας σέβειν,
καὶ μὴ ἔα τιμάζητον, εἰ τυφλοῦ πατρός
τοιῶδ' ἐφυτον. αἰδε γὰρ τὰδ' οὐκ ἔδρων.
- 1380 τοιγὰρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους
κρατοῦσιν, εἴπερ ἐστὶν ἡ παλαίφατος
Δίκη ξύνεθρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις.
σὺ δ' ἔρρ' ἀπόπυστός τε, κατὰ πᾶτ' ἐμοῦ,
κακῶν κάκιστε, τάσδε συλλαβὼν ἀράς,
- 1385 ἄς σοι καλοῦμαι, μήτε γῆς ἐμφυλίου
δορὶ κρατῆσαι, μήτε νοσήσασί ποτε
τὸ κοῖλον Ἀργός, ἀλλὰ συγγενεῖ χερσὶ

- 1390 θανέω, κτανέω θ' ὕφ' οὐπερ ἐξελέλασαι.
 τοιαῦτ' ἀρῶμαι, καὶ καλῶ τοῦ Ταρτάρου
 στυγνὸν πατρῶον Ερεβος, ὡς σ' ἀποικίσῃ.
 καλῶ δὲ τὰσδε δαίμονας· καλῶ δ' Ἀρη,
 τὸν σφῶν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα.
 καὶ ταῦτ' ἀκούσας σθεῖχε, κατ' ἀφ' ἑλ' ἰὼν
 καὶ πᾶσι Καδμείοισι, τοῖς σαυτοῦ θ' ἅμα
 1395 πιστοῖσι συμμάχοισιν, οὐνεκ' Οιδίπους
 τοιαῦτ' ἐνεῖμε παισὶ τοῖς αὐτοῦ γέρα.

ΧΟΡΟΣ.

Πολύνεικες, οὐ τε ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς
 ξυνήδομαί σοι· νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

- οἱ μοι κελεύθου, τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας,
 1400 οἱ μοι δ' ἐταίρων· οἷον ἄρ' ὁδοῦ τέλος
 Ἀργους ἀφωρμήθημεν, ὦ τάλας ἐγώ;
 τοιοῦτον, οἷον οὐδὲ φωνῆσαι τι
 ἔξισθ' ἐταίρων, οὐδ' ἀποσπρέψαι πάλιν,
 ἀλλ' ὄντ' ἀναυδὸν τῇδε συκύρσαι τύχῃ.
 1405 ὦ τοῦδ' ὅμαιμοι παῖδες, ἀλλ' ὑμεῖς, ἐπεὶ
 τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε τοῦδ' ἀρωμένου,
 μή τοι με, πρὸς θεῶν, σφῶν ἐάν γ' αἰ τοῦδ' ἀρὰ
 πατρὸς τελῶνται, καὶ τις ὑμῖν ἐς δόμους
 νόστος γένηται, μή μ' ἀτιμάσῃ γέ,
 1410 ἀλλ' ἐν τάφροισι θέσθε καὶ κληρίσμασι,
 καὶ σφῶν ὁ νῦν ἔπαινος, ὃν κομίζετον
 τοῦδ' ἀνδρὸς, οἷς πονεῖτον, οὐκ ἐλάσσονα
 ἔτ' ἄλλον οἶσσι τῆς ἐμῆς ὑπουργίας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Πολύνεικες, ἱκετεύω σε πεισθῆναί τι μοι.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

1415 ὦ φιλάττη, τὸ ποῖον, Ἀντιγόνη; λέγε.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

σπρέψαι σπράτευμ' ἐς Ἀργος ὡς τάχιστά γε,
καὶ μὴ σέ τ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ἀλλ' οὐχ οἷόν τε. πῶς γὰρ αὖθις ἂν πάλιν
σπράτευμ' ἄγοιμι ταυτὸν, εἰσάπαξ τρέσας;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

1420 τί δ', αὖθις, ὦ παῖ, δεῖ σε θυμοῦσθαι; τί σοι
πάτραν κατασκάψαντι κέρδος ἔρχεται;

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

αἰσχρὸν τὸ φεύγειν, καὶ τὸ πρεσβεύοντ' ἐμέ
οὕτω γελαῖσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

1425 ὀρᾷς τὰ τοῦδ' οὖν ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρεις
μαντεύμαθ', ὃς σφῶν θάνατον ἐξ ἀμφοῶν θρεοῖ;

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

χοήζει γάρ· ἡμῖν δ' οὐχὶ συγχωρητέα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οἱ μοι τάλανα· τίς δὲ τολμήσει κλύων
τὰ τοῦδ' ἔπεισθαι τάνδρος, οἷ' ἐθέσπισεν;

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

1430 οὐδ' ἀγγελοῦμεν φλαῦρ'· ἐπεὶ στρατηλάτου
χρησίου, τὰ κρείσσω, μηδὲ τάνδεᾶ λέγειν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὕτως ἄρ', ὦ παῖ, ταῦτά σοι δεδογμένα;

ΠΟΛΥΤΝΕΙΚΗΣ.

καὶ μή μ' ἐπίσχυς γ'· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἤδ' ὁδὸς
 ἔσθαι μέλουσα δύσποτμός τε καὶ κακὴ
 πρὸς τοῦδε πατρός, τῶν τε τοῦδ' Ἑρινύων.
 1435 σφῶν δ' εὐδοίῃ Ζεὺς, τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι
 θανόντ'· ἐπεὶ οὐ μοι ζῶντί γ' αὐθις ἔξεσθαι.
 μέθυσθε δ' ἤδη, χαίρετόν τ'. οὐ γὰρ μ' ἔτι
 βλέποντ' ἐσθίεισθ' αὐθις.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ τάλαν' ἐγώ.

ΠΟΛΥΤΝΕΙΚΗΣ.

μή τοι μ' ὀδύρου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

καὶ τίς ἂν σ' ὀρμώμενον
 1440 εἰς προὔπλον Αἰδην οὐ καταστένοι, κάσι;

ΠΟΛΥΤΝΕΙΚΗΣ.

εἰ χρὴ, θανοῦμαι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

μὴ σύ γ', ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ.

ΠΟΛΥΤΝΕΙΚΗΣ.

μὴ πιθ' ἂ μὴ δεῖ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

δυστάλαινά τ' ἄρ' ἐγώ,
 ἣν σου σιερῆθῶ.

ΠΟΛΥΤΝΕΙΚΗΣ.

ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι
 καὶ τῇδε φῦναι χατέρεα. σφῶν δ' οὐν ἐγὼ
 1445 θεοῖς ἀρῶμαι μή ποτ' ἀντῆσαι κακόν.
 ἀνάξια γὰρ πᾶσιν ἐστὶ δυστυχεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

νέα τάδε νέσθην ἤλθ' ἐμοὶ

στροφή α'.

βαρύπνομα κακὰ

παρ' ἀλαοῦ ξένου,

1450 εἴ τι μοῖρα μὴ κιχάνει.

μάτην γὰρ οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων

ἔχω φράσαι.

ὄρᾱ, ὄρᾱ ταῦτ' αἰὲ

χρόνος, ἔπει μὲν ἕτερος

1455 τάδε παρ' ἡμαρ αὐθις αὔξων ἄνω —

ἐκλυπεν αἰθήρ, ὦ Ζεῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τέκνα, τέκνα, πῶς ἂν, εἴ τις ἔντοπος,

τὸν πάντ' ἀρίστον δεῦρο Θησεία πόροι;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ, τί δὲ ἐστὶ τὰξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1460 Διὸς πλερωτὸς ἦδε μ' αὐτίκ' αἴζεται

βροντὴ πρὸς Ἀθήν. ἀλλὰ πέμψαθ' ὡς τάχος.

ΧΟΡΟΣ.

ἶδε μάλα μέγας ἐρείπεται

ἀντιση. α'.

κλύπτος ὅδ' ἄφατος

Διόβολος· εἰς ἄκραν

1465 δέμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν.

ἔπληξα θυμόν. οὐρανία γὰρ ἀσβεσται

φλέγει πάλιν.

τί μὰν ἀφήσει τέλος;

δέδια δὲ. οὐ γὰρ ἄλλαν

1470

ἀφορμᾷ ποτ', οὐδ' ἄνευ ξυμφορᾶς.
ὦ μέγας αἰθὴρ, ὦ Ζεῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ παῖδες, ἤκει τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ θείσφατος
βίου τελευτῇ, κούκ' ἐτ' ἔστ' ἀποσλήροφ'.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πῶς οἶσθα; τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1475

καλῶς κάτοιδ'. ἀλλ' ὡς τάχισταί μοι μολῶν
ἀνακλῆ χώρας τῆσδ' ἐτις πορευσάτω.

ΧΟΡΟΣ.

ἐα, ἐα.

ἐρετὴ δ.

ἰδοὺ μάλ' αὖτις ἀμφίσταται
διαπρύσιος ἔτοκος.

1480

ἵλαος, ὦ δαῖμον, ἵλαος, εἴ τι γὰρ
ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων,
ἐναισίου δὲ συντύχοιμι,
μηδ' ἄλαστον ἀνδρ' ἰδὼν,
ἀκερδῇ χάριν μετὰσχοιμί πως.

1485

Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄρ' ἐγγὺς ὤνῃρ; ἄρ' ἐτ' ἐμψύχου, τέκνα,
κιχῆσεται μου καὶ κατορθοῦντος φρένα;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρεσί;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1490

αἰθ' ὣν ἔπασσων εὔ, τελεσφόρον χάριν
δοῦναί σφιν, ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμεν.

ΧΟΡΟΣ.

ἰαὺ, ἰοὺ.

ἀποστρ. β.

ἰὼ παῖ, βᾶθι, βᾶθ', εἴτ' ἄκραν

ἐπ' αἰγιαλὸν ἐναλίω

Ποσειδάωνι θεῷ τυγχάνεις

1495. βούθυτον ἐστίαν ἀγίζων, ἵκου.

ὁ γὰρ ξένος σε καὶ πόλισμα

καὶ φίλους ἐπαξιοῖ

δικαίαν χάριν παρασχέιν, παθών.

σπεῦσον, αἴσθ', ὦ ἦναξ.

ΘΗΣΕΥΣ.

1500 τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἤχεῖται κλύπος,
σαφὴς μὲν αὐτῶν, ἐμφανὴς δὲ τοῦ ξένου;
μή τις Διὸς κεραυνὸς, ἢ τις ὀμβροῖα
χάλαζ' ἐπιπράξασα; πάντα γὰρ θεοῦ
τοιαῦτα χιμαλζοντος εἰκάσαι πάρα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1505 ἄναξ, ποθοῦντι προῦφάνης, καί σοι θεῶν
τύχην τις ἐσθλὴν τῆσθι' ἔθηκε τῆς οἰδοῦ.

ΘΗΣΕΥΣ.

τί θι' ἐστίν, ὦ παῖ Λαίου, νέορτον αὖ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ῥοπή βίου μοι. καί σ', ὅπως ξυνήνεσα,
θέλω, πέλιν τε τήνδε, μὴ ψεύσας θανεῖν.

ΘΗΣΕΥΣ.

1510 ἐν τῷ δὲ κεῖσθαι τοῦ μόρου τεκμηρίω;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλουσί μοι,

ψεύδοντες οὐδὲν σημάτων προκειμένων.

ΘΗΣΕΥΣ.

πῶς εἶπας, ὦ γεραίη, δηλοῦσθαι τὰδε;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς, τὰ πολλὰ τὲ
1515 σφράψαντα χειρὸς τῆς ἀνικῆτου βέλη.

ΘΗΣΕΥΣ.

πίθεις με. πολλὰ γὰρ σε θεσπίζονθ' ὀρώ,
καὶ ψευδόφημα. χῶ' τι χρηὲν ποιῆν λέγε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐγὼ διδάξω, τέκνον Αἰγέως, ἃ σοὶ
γῆρας ἄλυτα τῇδε κείσεται πόλει.
1520 χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι,
ἄδικτος ἡγητῆρος, οὗ με χρηὲν θανεῖν.
τούτων δὲ φράζε μή ποτ' ἀνθρώπων τινί,
μήθ' οὐ κέκυθε, μήτ' ἐν οἷς κείται τόποις.
ὡς σοὶ πρὸ πολλῶν ἀσπίδων, ἀλκὴν ὅδε,
1525 δορός τ' ἐπακτοῦ, γειτόνων αἰὲ τιθῆ.
ἀ δὲ ἐξάγιστα, μηδὲ κινεῖται λόγῳ,
αὐτὸς μαθήσει, κεῖσ' ὅταν μόλης μόνος.
ὡς οὐτ' ἂν ἀσπίων τῶνδ' ἂν ἐξείποιμί τω,
οὐτ' ἂν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς, σφίγγων ὅμως.
1530 ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ σῶζε, χῶ' ταν εἰς τέλος
τοῦ ζῆν ἀφικνῆ, τῷ προφερτάτῳ μόνῳ
σῆμαιν· ὁ δὲ αἰεὶ τῷ πτόντι δεικνύτω.
χ' οὕτως ἀδῆον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν
Σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν. αἱ δὲ μυρίαί πέλεις,
1535 καὶ εὐ εἰς οἰκῇ, ῥαδίως καθύβρισαν.

Θεοὶ γὰρ εὖ μὲν, ὅψ' ἐ δὲ' εἰσορῶσ', ὅταν
τὰ θεῶ' ἀφείς τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ·
ὃ μὴ σὺ, τέκνον Αἰγέως, βούλου παθεῖν.
τὰ μὲν τοιαῦτ' οὖν εἶδ' ἐκδιδάσκωμεν.

- 1510 χῶρον δὲ, ἐπείγει γὰρ με τοῦκ θεοῦ παρὸν,
σλείχωμεν ἤδη, μηδέ γ' ἐντραπώμεθα.
ὦ παῖδες, ὦ δὲ' ἔπεσθ'. ἐγὼ γὰρ ἡγεμῶν
σφῶν αὖ πέφασμαι καινός, ὥσπερ σφῶ πατρί.
χωρεῖτε, καὶ μὴ ψάυετ', ἀλλ' ἐατ' ἐμὲ
1545 αὐτὸν τὸν ἱερὸν τύμβον ἐξευρεῖν, ἵνα
μοῖο' ἀνδρὶ τῷδε τῇδε κρυφύηναι χθονί.
τῇ δὲ, ὡς τῇδε βᾶτε. τῇδε γὰρ μ' ἄγει
Ερμῆς ὁ πομπῶς, ἥ τε νερέερα θεός.
ὦ φῶς ἀφεγγές, πρόσθε που ποτ' ἦσθ' ἐμόν·
1550 νῦν δὲ' ἔσχατόν σου τούμῳ ἀπίεται δέμας.
ἤδη γὰρ ἔρπω, τὸν τελευταῖον βίον
κρύψων παρ' Αἰδην. ἀλλὰ, φίλτατε ξένων,
αὐτός τε, χώρα θ' ἡδε, πρόσωποί τε σοὶ,
εὐδαίμονες γένοισθε· καί π' εὐπραξία
1555 μέμνησθ' ἐμοῦ θανόντος εὐτυχεῖς αἰεί.

ΧΟΡΟΣ.

Εἰ θέμις ἐστὶ μοι τὰν ἀφανῆ θεὸν σίεφν.

καὶ σὲ λιταῖς σεβίζειν;

ἐντυχίων ἀναξ,

Αἰδωνεῦ, Αἰδωνεῦ

- 1560 λίσσομαι μήτ' ἐπίπωνα,

μήτ' ἐπὶ βαρυαχεῖ

ξένον ἐξανύσαι

- μέρω τὰν παῖκευθῇ κάτω
 νεκρῶν πλάκα, καὶ Στύγιοι
 1565 δόμον. πολλῶν γὰρ ἂν καὶ μάταν
 πημάτων ἰκνουμένων,
 πάλιν σὲ δαίμων δίκαιος αἴξει.
 ὦ χθόνιοι θεαί, σῶμά τ' ἀνικαίου ἀντίφ.
 θερὸς, ὃν ἐν πύλαισι
 1570 Φασὶ πολυξέστοις
 εὐνᾶσθαι, κνυζᾶσθαι τ' ἐξ ἄντρων,
 ἀδάμαστον φύλακ' Αἶδα,
 λόγος αἰὲν ἀνέχει

 ὃν, ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρβάρου,
 1575 κατεύχομαι ἐν καθαρῷ
 βῆναι ὀρμωμένῳ νεβίερας
 τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας.
 σὶ τοι κικλήσκω τὸν αἰὲν αὐτῶν.
 ἈΓΓΕΛΟΣ.
 Ἄνδρες πολῖται, ξυνομωιάτως μὲν ἂν
 1580 τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα·
 ἀ δὲ ἦν τὰ πραχθέντ', αὐτ' ὁ μῦθος ἐν βραχεὶ
 φράσαι πάρεσθιν, οὔτε τάργ' ὅσ' ἦν ἐκεῖ.
 ΧΟΡΟΣ.
 ὅλωλε γὰρ δύστηνος;
 ἈΓΓΕΛΟΣ.
 ὡς λελογότα
 κεύνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίσπασο.
 ΧΟΡΟΣ.
 1585 πῶς; ἄρα θείᾳ κατ' ὀνῶν τάλας τύχη;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

- τοῦτ' ἐστὶν ἤδη καὶ το θαυμάσαι πρέπον.
 ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἶρω, καὶ σύ που παρῶν
 ἔξοισθ', ὑψηγῆῃρος οὐδενὸς φίλων,
 ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγούμενος.
 1590 ἐπεὶ δ' ἀφῆκτο τὸν καταρράκην ὁδὸν
 χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρρίζωμένον,
 ἔστη κελεύων ἐν πολυσχίστων μιᾷ,
 κοίλου πέλας κρατῆρος, οὗ τὰ Θησέως
 Περιθου τε κῆται πίστ' αἰὲ ξυνθήματι·
 1595 ἀφ' οὗ μέσος σιάς, τοῦ τε Θορικίου πέτρου,
 κοίλης τ' ἀχέρδου, καὶ πὸ λαΐνου τάφου,
 'καθέζετ'· εἴτ' ἔλυσε δυσπινεῖς σιολάς.
 κάπνιστ' αὔσας παῖδας, ἠνώγει φυτῶν
 ὑδάτων ἐνεκῆν λουίρα καὶ χοάς ποθεν·
 1600 τῷ δ' εὐχλόου Δήμηρος εἰς ἐπώψιον
 πάγον μολούσα, τάσδ' ἐπ' οἰσολὰς παρὶ
 ταχεῖ ᾠόρευσαν ξὺν χρόνῳ, λουίροις τέ νιν
 ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν, ἣ νομίζεται.
 ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος ἡδονήν,
 1605 κοῦκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδὲν ὦν ἐφίετο,
 'κλήρωσε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθέναι
 ῥίγησαν, ὡς ἤκουσαν· εἰς δὲ γούναϊα
 πατρὸς πεσοῦσαι κλαίον, οὐδ' ἀνέεσαν
 σίερον ἀραγμούς, οὐδὲ παμμήκεις γόους.
 1610 ὁ δ' ὡς ἀκούει φθόγγον ἐξαίφνης πικρὸν,
 πύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας, εἶπεν· ὦ τέκνα,
 οὐκ ἔσθ' ἔθ' ὑμῖν τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ πατὴρ.

- ὄλωλε γὰρ δὴ πάντα τὰμα, κοῦκ ἔτι
τὴν δυσπρόνηλον ἔχετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφὴν·
- 1615 σκληρὰν μὲν, οἶδα, παῖδες. ἀλλ' ἐν γὰρ μόνον
τὰ πάντα λύει τὰυτ' ἔπος μοχθήματα.
τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον
ἢ τοῦδε τάνδρος ἔσχεθ', οὐ τητῶμεναι
τὸν λοιπὸν ἤδη βίοντον εὖ διάζετον. —
- 1620 τοιαῦτ' ἔπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι
λύγδην ἐκλαμον πάντες. ὡς δὲ πρὸς τέλος
γόνων ἀφίκοντ', οὐδέ τ' ὁρώρει βοή,
ἦν μὲν σιωπῇ· φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς
θώύξεν αὐτὸν, ὥστ' ἑ πάντας ὀφθίας
- 1625 στήσσαι φόβῳ δέισαντας ἐξαίφνης τρίχας.
καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλὰχ' ἑ θεός·
Ω σῦτος, σῦτος, Οἰδίπους, τί μέλλομεν
χωρεῖν; πάλα δὴ τὰπὸ σοῦ βραδύνεται. —
ὅ δ' ἑ, ὡς ἐπήσθητ' ἐκ θεοῦ καλούμενος,
- 1630 αὐδᾷ μολεῖν οἱ γῆς ἀνακίᾳ Θησείᾳ.
καὶ πρὶν προσῆλθεν, εἶπεν· Ω φίλον κάρα,
δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις,
ὕμεις τε, παῖδες, τῷδε· καὶ καταίνεσον
μή ποτε προδώσειν τάσδ' ἐκὼν, τελεῖν δ' ὅσ' ἂν
- 1635 μέλλῃς φρονῶν εὖ ξυμφέρωντ' αὐταῖς αἰεί. —
ὅ δ' ἑ, ὡς ἀνὴρ γενναῖος, οὐκ οἴκτου μέτα
κατήνεσεν τάσδ' ὄρκιος δράσειν ξένῳ.
ὅπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν, εὐθύς Οἰδίπους
ψαύσας ἀφαιραῖς χερσὶν ὧν παίδων, λέγει·
- 1640 Ω παῖδε, τλάσας χερὶ τὸ γενναῖον φρενὶ

- χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε, μηδ' ἀ μὴ θέμις,
 λεύσσειν δικαιοῦν, μηδὲ Φωνούντων κλύειν.
 ἀλλ' ἔρπεθ' ὡς τάχις· πλὴν ὁ κύριος
 Θησεὺς παρέστω μανθάνων τὰ δρώμενα. —
- 1645 τοσαῦτα Φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν
 ζύμπαντες· ἀσφακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
 στένοντες ὠμαρτοῦμεν. ὡς δ' ἀπήλθομεν,
 χρόνῳ βραχεὶ σφραφέντες, ἐξαπείδομεν
 τὸν ἄνδρα, τὸν μὲν οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι,
- 1650 ἀνακλῖα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον
 χεῖρ' ἀντέχοντα κρατὸς, ὡς δεινοῦ τινὸς
 φόβου φανέντος, οὐδ' ἀνασχετοῦ βλέπειν.
 ἔπειτα μὲν τοι βαιὸν, οὐδὲ σὺν χρόνῳ,
 ἐρῶμεν αὐτὸν γῆν τε προσκυνοῦνθ' ἅμα,
- 1655 καὶ τὸν θεῶν Ολυμπον ἐν ταυτῷ λόγῳ.
 μόρῳ δ' ὁποῖω κείνος ὤλετ', οὐδ' ἂν εἰς
 θνητῶν φράσειε, πλὴν τὸ Θησεῖος κάρα.
 οὐ γάρ τις αὐτὸν οὔτε πυρφόρος θεοῦ
 κεραυνὸς ἐξέπραξεν, οὔτε ποντία
- 1660 θύελλα κινήθεισα τῷ τότ' ἐν χρόνῳ·
 ἀλλ' ἢ τις ἐκ θεῶν πομπῆς, ἢ τὸ νεοτέρων
 εὖνουν διασπῶν γῆς ἀλάμπετον βάθρον.
 ὦνῆρ γὰρ οὐ σφρακλὸς, οὐδὲ σὺν νόσοις
 ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετ', ἀλλ', εἴ τις βροτῶν,
- 1665 θαυμαστός. εἰ δὲ μὴ δοκῶ Φρονῶν λέγειν,
 οὐκ ἂν παρέμην οἷσι μὴ δοκῶ Φρονεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ποῦ δ' αἶ τε παῖδες, χ' οἱ προπρόμψαντες φίλων;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

αἰδ' οὐχ ἐκάς. γόων γὰρ οὐκ αἰσήμενες
φθόγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ἐρρωμένας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

1670 αἶ, αἶ. Φεῦ, ὅστιν, ἔσσι νῶν δὴ σιροφ. α.
οὐ τὸ μὲν, ἄλλο δὲ μὴ, πατρὸς ἔμφυτον
ἄλαστον αἷμα δυσμόροιον σιναάζειν,
ὥ τινι τὸν πολὺν
ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἶχομεν,
1675 ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν
ιδόντε καὶ παθούσαι.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἔσθιν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐκ ἔσθιν μὲν εἰκάσαι, φίλοι.

ΧΟΡΟΣ.

βέβηκεν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὡς μάλιστα ἂν εἰς πόθον λάβοις.
τί γάρ; ὅτῳ μὴτ' Ἀρης, μῆτε
1680 πόντος ἀντέκυρσεν, ἄσκο-
ποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν ἐν ἀφα-
νεῖ τινι μόρῳ φαινόμεναι.
τάλαινα· νῶν δ' ὀλεθρία
νῦξ ἐπ' ὄμμασιν βέβηκε.
1685 πῶς γὰρ ἢ τιν' ἀπίαν γᾶν, ἢ
πόντιον κλύδων' αἰώμεναι, βίου
δύσοισιν ἔξομεν τροφάν;

ΙΣΜΗΝΗ.

οὐ κάτοιδα.

στροφή β'.

1690 κατὰ με Φόνιος Αἰδᾶς ἔλοι
πατρὶ ξυνθανεῖν γεραῖῳ
· τάλαιναν· ὡς ἔμοιγ' ὁ μέλ-
λων βίος οὐ βιωτός.

ΧΟΡΟΣ.

1695 ὦ διδύμα τέκνων ἀρίστα,
τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς
χρὴ φέρειν, μηδ' ἄγαν φλέγεσθον·
οὐ τοι κατὰμεμῶτα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

1700 πέθος καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις. ἀγαστήρ. α'.
καὶ γὰρ ὁ μηδαμὰ δὴ φίλον, ἦν φίλον,
ὅπῳτε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον.
ὦ πάτερ, ὦ φίλος,
ὦ τὸν αἰεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἰμένος,
οὐδὲ γέρων ἀφίλητος ἐμοί ποτε,
καὶ τᾶδε μὴ κυρήσεις.

ΧΟΡΟΣ.

ἔπαραξεν οὖν —

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἔπαραξεν οἷον ἤθελε.

ΧΟΡΟΣ.

1705 τὸ ποῖον;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἄς ἔχρηζε γᾶς ἐπ' ἑνᾶς
ἔθανε· κοίταν δ' ἔχει νέρθεν

εὐσκίασθον αἰὲν, οὐδὲ
 πένθος ἔλπω' ἄκλαυσθον. αἶε
 γὰρ ὄμμα σε τόδ', ὦ πάτερ, ἐμὸν
 1710 στένει δακρύον· οὐδ' ἔχω
 πῶς με χρὴ τὸ σὸν τάλαινα
 ἀφανίσαι τοσόνδ' ἄχος. ἰὼ, μὴ
 γὰρ ἐπὶ ξένας θανεῖν ἐχρηζες, ἀλλ'
 ἔρημος ἔθανες ὥδ' ἐμοί.

ΙΣΜΗΝΗ.

1715

ὦ τάλαινα,
 τίς ἄρα με πότμος αὐθις ὥδ'
 ἔρημος, ἄπορος, ἐπιμένει,
 σέ τ', ὦ φίλα
 πατέρος ὥδ' ἐρήμας;

ἀντιφ. δ.

ΧΟΡΟΣ.

1720

ἀλλ' ἐπὶ ὀλβίως γ' ἔλυσε
 τὸ τέλος, ὦ φίλαι, βίου,
 λήγστον τοῦδ' ἄχους, κακῶν γὰρ
 οὐδεὶς δυσάλωτος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάλιν, φίλα, συθῶμεν.

ἀντιφ. γ.

ΙΣΜΗΝΗ.

1725

ὡς τί ρέζωμεν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἥμερος ἔχει με —

ΙΣΜΗΝΗ.

τίς;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τὰν χθόνιον ἐστίαν ἰδεῖν —

ΙΣΜΗΝΗ.

τίτος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πατρός. τάλαιν' ἐγώ.

ΙΣΜΗΝΗ.

Θέμις δὲ πῶς τάδ' ἐστί; μῶν αἰχ' ὄρας —

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

1730

τί τόδ' ἐπέπληξας;

ΙΣΜΗΝΗ.

καὶ τόδ', ὡς —

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τί τοῦτο μάλ' αἰΐτις

ΙΣΜΗΝΗ.

.
ἄταφος ἔπεινε, δίχα τε παντός.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἄγε με, καὶ τέτ' ἐνάριζον.

ΙΣΜΗΝΗ.

735

αἶ αἶ, δυστάλαινα ποῖ δῆτι

αἰΐτις ὥδ' ἐρημος, ἄταφος

αἰῶνα τλάμην ἔξω;

ΧΟΡΟΣ.

Φίλοι, τρέσθε μηδέν.

ἀνιή. γ'.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλὰ ποῖ φύγω;

ΧΟΡΟΣ.

καὶ πάρος ἀπειφύγεται
σφῶν τὸ μὴ πιτνεῖν κακῶς.

1740

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Φρονῶ —

ΧΟΡΟΣ.

τί δὴθ' ὑπερνοεῖς;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὅπως μολούμεθ' ἐς δόμους οὐκ ἔχω.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲ γε μάτευ. μόγος ἔχει —

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

καὶ πάρος· ἐπεὶ

1745

τοτὲ μὲν πέρα, τοτὲ δ' ὑπερθευ.

ΧΟΡΟΣ.

μήγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχετόν τε

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ναί, ναί.

ΧΟΡΟΣ.

ξύμφημι καὶτός.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Φεῦ, Φεῦ· ποῖ μόλωμεν, ὦ Ζεῦ;

ἐλπιδῶν γὰρ ἐς τίν' ἡμᾶς

1750

δαίμων τανῦν γ' ἐλαύνει;

ΘΗΣΕΥΣ.

παύετε θρήνων, παῖδες. ἐν οἷς γὰρ

χάρις ἢ χθονία ξύν γ' ἀπόκειται,

πενθεῖν οὐ χρή· νέμεσις γάρ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπαίνομέν σοι.

ΘΗΣΕΥΣ.

1755

τίνος, ὦ παῖδες, χρεῖαν ἀνύσαι;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τύμβον θέλομεν

προσιδεῖν αὐταὶ πατρὸς ἡμετέρου.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἀλλ' οὐ θεμιτὸν κεῖσ' ἐστὶ μολεῖν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πῶς εἴπας, ἀναξ, κοίραν' Αθηναίων;

ΘΗΣΕΥΣ.

1760

ὦ παῖδες, ἀπεῖπεν ἐμοὶ κείνος,

μήτε πελάζειν εἰς τοῦσδε τόπους,

μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν

θήκην ἱερὰν, ἣν κείνος ἔχει.

καὶ ταῦτά μ' ἔφη πράσσοντα, καλῶς

1765

χώραν ἔξιν αἰὲν ἄλυτον.

ταῦτ' οὖν ἔκλυε δαίμων ἡμῶν,

χωρὶ πάντ' αἰῶν Διὸς Οἰκος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλ' εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νόον κείνου,

ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ. Θήσας δ' ἡμᾶς

1770

τὰς Ωγυγίους πέμψον, εἴαν πως

διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον

τοῖσιν ὁμαίμοις.

ΘΗΣΕΥΣ.

δράσω καὶ τὰδε, καὶ πάντα γ' ὅσ' ἂν

168 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

1775 μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῶν,
καὶ τῷ κατὰ γῆς, ὃς νέον ἔρρει,
πρὸς χάριν. οὐ γὰρ δεῖ μὲ ἀποκάμνεν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἀποπαύετε, μήτ' ἐπὶ πλείω
θρήνον ἐγείρετε.
πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΤΟΥ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ, ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ

ΕΙΣ ΟΙΔΙΠΟΥΝ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ.

1. Ω ΤΕΚΝΑ. φιλόδημον καὶ προνοητικὸν τοῦ κοινῇ συμβέροντος τὸ τοῦ Οιδίποδος ἥθος, καὶ εὐνοϊαν ἔχον ἀπὸ τοῦ γλῆφους, δι' ὧν αὐτοὺς εὐηργέτησεν. εἰκότως οὖν κέχρηται τῷ ΤΕΚΝΑ, ὥσπερ ἐπὶ πατὴρ. νέοι ὄντες νῦν ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου γένους. οἰκτρὸν δὲ τὸ ΝΕΑ.

2. ΘΟΑΖΕΤΕ. κατὰ διάλυσιν, ἀντὶ τοῦ θάσσετε, ἢ θοῶς τρακάθηθε, ΙΚΤΗΡΙΟΙΣ ΚΛΑΔΟΙΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ, ταῖς ἰκτερίαις. τὸ δὲ ΕΞΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ, ἀντὶ τοῦ, κεκοσμημένοι. ὡθάσι γὰρ τῷ σφέφειν χρῆσθαι ἀντὶ τοῦ κοσμεῖν. σφέμμα ἐστὶ τὸ προσελημμένον ἔριον τῷ θαλλῷ.

4. ΠΟΛΙΣ Δ' ΟΜΟΤ ΜΕΝ. οἱ μὲν μηδὲν πεπονθότες πρὸ ἀποτροπῇ τοῦ κακοῦ θύουσι, καὶ παιᾶνας ἄδουσιν· οἱ ἐπιλαϊότες, ἐπὶ τοῖς οἰκείοις κακοῖς ἀποποιμῶνται.

6. ΑἴΓΩ ΔΙΚΑΙΩΝ. οὐ δι' αἰγέλων μαθεῖν τὴν αἰτίαν ᾗωσα, ἀλλ' αὐτὸς παρεγενόμενῃ προκηδόμενος ὑμῶν.

8. Ο ΠΑΣΙ ΚΛΕΙΝΟΣ. ὁ πᾶσι τοῖς ἐπιτηδεύμασιν, ἢ τ' ἀνθρώπων. πιθανῶς δὲ τὸ ἄνομα τοῦ προλογίζοντος ἐδήκουν, ἅμα δὲ καὶ εἰς ἐπιθυμίαν φέρει τὸν θεατὴν τῶν ἐπὶ τοῦ Οιδίποδος. οὐκ εὐθὺς δὲ τὰς αἰτίας τῆς δόξης ἐπείκει· ἀλλὰ ταμιεύεται κατὰ βραχὺ ἐν καιρῷ ἐνθῆσιν. καλῶς

δὲ οὐ δι' αἰγέλων ἀπῆγεται, ἵνα, διαλεγομένου αὐτοῦ, ἐκ Δελφῶν εἰσαγάγῃ τὸν Κρέοντα.

9. ΑΛΛ' Ω ΓΕΡΑΙΕ. εὐτάκτως ἐκασίῳ τὸ δέον ἀπένειμε διὰ μὲν τῶν παίδων, τὸν οἶκον τῆς ἱκετείας· διὰ δὲ τοῦ πρεσβύτου, τὴν πρὸς βασιλέα ἀπόκρισιν. εἰς γὰρ τοῦτο ἀπέπεσ' τὸ τῶν νέων πρόσωπον. δεδήλωται οὖν ἡμῖν τὸ χρησιμὸν τῆς παρουσίας τοῦ γέροντος.

10. ΤΙΝΙ ΤΡΟΠΩ. ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ ποίᾳ προφάσει ἱκετεύετε; εἴτα ἐπιφέρει τὰς αἰτίας. ἢ γὰρ διὰ δέος καλῶς ἢ παθόντες, ἐκδικίας τυχεῖν ἀξιοῦτε· ὅτε ἐδήλωσε ἐκ τοῦ ΣΤΕΡΕΑΝΤΕΣ, οἷον ἤδη πεπονθότες.

12. ΔΥΣΑΛΗΤΟΣ. σκληρὸς, δυσμετάκλαστος, ἀνάλγης, ἀπαθής, ἀνελής. ἴσος τῷ ἀνάλγητος καὶ σκληρὸς.

14. ΑΛΛ' Ω ΚΡΑΤΥΝΩΝ. ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ ἐγνώκαμεν τὸ ὄνομα τοῦ Οἰδίποδος, καὶ ὅτι παιᾶνες εἰσὶν ἐν τῇ πόλει· νῦν δὲ διὰ τῆς ἐντέχνου ἐπεξεργασίας, ὅτι καὶ βασιλεὺς, καὶ τὴν αἰτίαν τῶν παιάνων. προαγωγὸν δὲ εἰς πῦκα τὸ προοίμιον. ΗΛΙΚΟΙ ΠΡΟΣΗΜΕΘΑ. τοῦτο καὶ τὴν ἡλικίαν σημαίνει, καὶ δυσωπητικὸν πῶς τυγχάνει. ὡς γὰρ ἐπὶ Στρυμονοὺς πάρεσιν, ἐπὶ τοὺς πρὸ τῶν βασιλείων ἰδρυμένους.

17. ΠΤΕΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ, βαδίσαι. ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν νεοτῶν. τὸ δὲ ΣΤΗ ΓΗΡΑΙ ΒΑΡΕΙΣ, ἐφ' αὐτοῦ τῷ πληθυντικῷ ἐχορήσατο, καὶ τὸ ΙΕΡΕΙΣ ὁμοίως. τὸ ΛΕΚΤΟΙ τάχα μὲν εἰς σύστημα τῶν παίδων· τάχα δὲ καὶ δημοσίαν ἐκφύγει τὴν ἐκπομπήν, ὡς ἐπιλεχθεῖσαν, καὶ πεμφθεῖσαν παρὰ τοῦ κοινοῦ.

20. ΠΑΛΛΑΔΟΣ ΔΙΠΛΟΙΣ ΝΑΟΙΣ. δύο ἱερά ἐν ταῖς Θήβαις ἰδρυταὶ τῇ Αθηνᾷ· τὸ μὲν Οἰκαίας, τὸ δὲ Ἰσμητιάς.

οἱ δὲ οὕτως· τὸ μὲν Αλαλκομενίας, τὸ δὲ Καδμείας. τινὲς δὲ τὸ τῆς Αλαλκομενίας οὐκ ἐν Θήβαις, ἀλλ' ἐν κώμῃ εἶναί φασιν. ΙΣΜΗΝΟΥ ΤΕ ΜΑΝΤΕΙΑΙ ΣΠΟΔΩΙ. καὶ γὰρ ἐστὶ παρὰ τῷ Ισμηῶϊ Απόλλωνος ἱερόν· δι' ὃ φησι ΜΑΝΤΕΙΑΙ ΣΠΟΔΩΙ. τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ, βωμῶ. ὅτι διὰ τῶν ἐμπυρῶν ἱματεύοντο οἱ ἱερεῖς, ὡς φησι Φιλόχορος.

23. ΣΑΛΕΤΕΙ. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χειμαζομένων νεῶν.

25. ΦΘΙΝΟΥΣΑ ΜΕΝ ΚΑΛΥΞΙΝ, σὺν τοῖς βλαστήμασιν. οὐ μόνον ἀφορίαν φησὶν εἶναι τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς πεφυκότας καρπούς διαφθείρεσθαι ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ.

27. ΠΥΡΦΟΡΟΣ ΘΕΟΣ. ὁ λοιμὸς, ὁ πυρετοφόρος. τὸν γὰρ πυρετὸν, πῦρ καλοῦσι, καὶ τὸ ἐναντίον, ὡς Ομηρος· (Ιλ. Χ. 31.) Καί τε φέρει πολλὸν πυρετόν. ΣΚΗΨΑΣ. ἐπιβαλὼν. ΔΩΜΑ ΚΑΔΜΕΙΟΝ. περιφραστικῶς ἡ πόλις. ἡ ἀντὶ τῷ, τὰ δῶματα πάντα τῆς πόλεως.

33. ΑΝΔΡΩΝ ΔΕ ΠΡΩΤΟΝ. οὐ μόνον οὖν ὡς βασιλέως δέονται, ἀλλὰ καὶ σοφοῦ. κατὰ βραχὺ δὲ παρεμβάλλει ἡμῖν ἡ πενητὴς τὰ τῆς ἰστορίας τοῦ Οιδίποδος. ΣΥΜΦΟΡΑΙΣ. ταῖς βιωτικαῖς συντυχίαις. ΕΝ ΤΕ ΔΑΙΜΟΝΩΝ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΙΣ. καὶ ἐν ταῖς πρὸς τὸ θεῖον κοινωνίαις καὶ φιλίαις. τὸ σιχαζέσθαι τῆς τῶν θεῶν διανοίας. ἐκ τούτου δὲ παθητικωτέραν τὴν τραγωδίαν ποιεῖ, ὅταν ὁ τοιοῦτος εἶναι νομιζόμενος, φανῇ κακοῖς μύθεσιν ἔνοχος.

35. ΑΣΤΥ ΚΑΔΜΕΙΟΝ ΜΟΛΩΝ. ὅς τε μολὼν ἄστυ Καδμείων, ἵνα καὶ ἡ ἀπὸ ξένης αὐτοῦ ἀφίξις δηλεῖται. ΣΚΛΗΡΑΣ ΛΟΙΔΟΥ. ὅτι τὸ ΛΟΙΔΟΥ εὐφημὸν ἐστὶ, προσέθηκε ΣΚΛΗΡΑΣ, ὃ ἐστὶ δυσκόλου, διὰ τὸ αἶνγμα. ἡ Φονικῆς.

38. ΟΥΔ' ΕΚΔΙΔΑΧΘΕΙΣ. οἷον, οὐ προακούσας παρ'

ἡμῶν τὸν τρόπον τῶν αἰνιγμάτων, ὅπερ ἂν συνελάμβανε πῶς σοι πρὸς τὴν λύσιν. ὡς πρὸς Θεοφιλῇ οὖν καὶ εὐτυχῇ ἀπα-
τῶσι. περιττεύει δὲ ἡ ἐξ, ἢ ἡ ὑπό. ΠΡΟΣΘΗΚΗ. συμβουλῇ,
ἐπικουρίᾳ.

40. Ω ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ ΠΑΣΙΝ. ἢ ὑπὸ πάντων κράτιστος εἶναι ὑπολαμβάνομενος, ἢ πᾶσι τοῖς προειρημένοις, τύχῃ, συνέσει, Θεοφιλίᾳ.

41. ΠΡΟΣΤΡΟΠΟΙ. προσπασιωκότες, προστετραμμένοι. ἴσως δὲ τοῦτο εἰπὼν ὁ ὑποκριτὴς προσπασιῶει πρὸς τοὺς πόδας τοῦ ἄρχοντος.

44. ΩΣ ΤΟΙΣΙΝ ΕΜΠΕΙΡΟΙΣΙ. ἐν τοῖς συνετοῖς τὰς συ-
τυχίας καὶ τὰς ἀποβάσεις τῶν βουλευμάτων ὁρᾷ ζώσας καὶ
οὐκ ἀπολλυμένας. οὐ σφάλλονται, ἀλλὰ τὸ ἀποδοσόμενον
σχοχάζονται καλῶς. ΖΩΣΑΣ. ἐναργεσίερας.

46. ΙΘ' Ω ΒΡΟΤΩΝ. διεξελθὼν τὰ τῆς πόλεως κακὰ,
καὶ ὅτι ἱκανὸς ἐστὶν ἐπινοῆσαι ἀπαλλαγὴν, ἐπάγει ὅτι καὶ
χρήσιμον σῶσαι τὴν πόλιν, μᾶλλον δὲ κινδυνῶδες τὸ ἀμελεῖ-
σαι. ἴθι οὖν καὶ εὐλαβήθητι, μὴ τὴν ὑπάρχουσαν δόξαν ἐπὶ
τῇ εὐποιίᾳ ἀπολέσης. πάνυ δὲ αἰδημόνως οὐκ εἶπεν, ὅτι οὐκ
ἔτι τιμήσει σε ἡ πόλις· ἀλλὰ σὺν τῇ εὐχῇ τὸ ἄλον κατέθηκεν.
εἰώθαμεν δὲ καὶ τῶν ἀτυχημάτων καὶ τῶν εὐμεριῶν μνημο-
νεύειν, καθὼς ἄρχοντες ἀποβῶσιν. ἔασον οὖν, φησὶν, ἀκί-
ραιοι τὴν προγεγεννημένην σοι δόξαν, ἵνα αὐτὸ τοῦτο λέγωμεν,
ὅτι ἐπὶ Οιδίποδος τῆς Σφίγγος ἀπαλλαγέντες εὖ διαγεγί-
ναμεν.

51. ΑΣΦΑΛΕΙΑ. γνώμη ἀσφαλεῖ, καὶ ἐχυρᾷ εὐβουλία
τὸ ἐμπειρὸν κακὸν τῇ πόλει ἀνέρωθωσον.

54. ΩΣ ΕΙΠΕΡ ΑΡΞΕΙΣ. τὸ πᾶν τοῦ κινδύνου, φησὶν,

εἰς σὲ φθάσει. τίνας γὰρ ἄρξεις, ἢ ποίαν ἔξεις πολιτείαν, ἀπολωλότων τῶν οἰκούντων;

56. ΩΣ ΟΥΔΕΝ ΕΣΤΙΝ. καὶ Αλκαῖος φησὶν· Ἄνδρες πέλειος πύργοι ἀρήϊοι. καὶ Δημοσθένης· Ἄνδρες γὰρ πέλειος, καὶ οὐ τείχη. ὅμοιον δὲ τὸ τῶν νεῶν ταῖς πόλεσιν, ὅθεν καὶ τραπεζικοῖς τοῖς οἰόμεσιν ἀπὸ τῶν νεῶν εἰωθότως χρωῖνται ἐπὶ τῶν πόλεων, οἵακας νῦν ἀντὶ τοῦ ἄρχοντος λέγοντες, καὶ ὁρῶς πλεῖν τὴν πόλιν φάσκοντες.

58. Ω ΠΑΙΔΕΣ ΟΙΚΤΡΟΙ. οὐκ εἰς τὴν ἡλικίαν τοσούτον τὸ Ω ΠΑΙΔΕΣ, ὥς ἂν ἀρμόζον ἐστὶ τῷ φιλοφρονουμένῳ ἡθεῖαι καὶ τὸ Ω ΤΕΚΝΑ ἐν ἀρχῇ. πρὸς τοὺς παῖδας δὲ διαλέγεται, ὥς οἰκτροτέρους, καὶ μᾶλλον βοηθείας δεομένους· ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸ πλῆθος, ὥς ἐπικρατέστερον.

65. ΩΣΤ' ΟΥΚ ΤΗΝΩ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀμέριμνόν με οὔτα παρακαλεῖτε φροντίζειν, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ πεφροντικότεα. ΠΟΛΛΑΣ Δ' ΟΔΟΥΣ. πολλὰς γνώμης ἐπιβολὰς ἐν τῇ σκέψει πλανώμενος ἦλθον, ἕως οὗ ἀρίστην εὔρον τὴν ἐπὶ τὸν θεὸν καταφυγὴν. ἀρσενικῶς δὲ ἐχρήσατο ΠΛΑΝΟΙΣ, ἀντὶ θηλυκοῦ πλάναις.

70. ΚΡΕΟΝΤΑ. οὐ τὸν τυχόντα ἐπεμίψα, ἀλλὰ τὸν ἀγαθόν. ΓΑΜΒΡΟΝ δὲ, ἀπλοϊκῶς ἀντὶ τοῦ κηδεσθῆναι.

78. ΟΙ ΔΕ Γ' ΑΡΤΙΩΣ. οἱ ἡῖθεοι πρὸς τὸ οὖς αὐτοῦ φασιν, ὅτι πάρεστι Κρέων, ὥς ὀξυωπέστεροι· δι' αἰδῶ δὲ τοὺς λόγους παρητήσαντο. ὁ δὲ ἱερεὺς, ἅμα μὲν ὥς πρεσβύτης αἰχ' ὀρᾷ, ἅμα δὲ κατὰ νοῦν ἔχων τὸν λόγον τοῦ βασιλέως.

80. Ω'ΝΑΞ ΑΠΟΛΛΟΝ. εἰκότως πρὸς Ἀπολλῶνα ἢ ἀιαδέουσι. ἐν γὰρ τῷ ἀπὸ θεοῦ ῥηθισομένῳ χρησμῷ κεῖται τὸ τῆς ἀπαλλαγῆς. εἴθε οὖν παραγένοιτο Κρέων ἐπὶ τινι

σωτηρίῳ τύχῃ λαμπρὸς, ὥσπερ ἐκ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον κατασπάρσεως Φειδρός. λεληθότως δὲ δεικνυσιν ἡμῖν τὸ σχῆμα τοῦ ὑποκριτοῦ, ὅπως εἰσῆλθε.

82. ΚΑΡΑ ΠΟΛΥΣΤΕΦΗΣ. οἱ γὰρ ἐπὶ τινι αἰσίῳ παρσενόμενοι ἐκ Δελφῶν, ἐσημεμένοι ἐπανήσαν, ὡς καὶ Αἰσιοφάνης ἐν Πλούτῳ (21.) φησί.

84. ΣΥΜΜΕΤΡΟΣ. οὐκ ἐστὶ, φησὶ, μακρὰν, ἀλλ' ἐγγύς, καὶ μέτρον ἔχων τοῦ ἀκούειν, διὰ τὸ πλησίον γενέσθαι. ΑΝΑΣ. ἴδιον τῶν ἐν χρεία καθεστώτων φιλοφρονεῖσθαι μίζοσιν ὀνόμασι τοὺς ταπεινοτέρους.

87. ΕΣΘΛΗΝ. ὁ μὲν Οιδίππους τίς εἴη ὁ χρησμὸς ἐπαυθάνετο· ὁ δὲ οὐκ εὐθύς αὐτὸ τὸ ρητὸν ψιλὸν ἔειπεν. ἀπὸ γὰρ τῶν εὐφήμεων ἀρξασθαι θέλει. ὁ δὲ νοῦς· λέγω γὰρ πάντα ἂν εὐτυχεῖν τὴν πόλιν, εἰ καὶ τὰ δύσφημα τύχοι κατ' ἔρπον ἐξεληθόντα· τουτέστιν, εἰ τὰ ἀγνωστὰ γνωσθῇ, τὸ τίς ἐστὶ ὁ φονεὺς Λαίου. οὐδὲν γὰρ χαλεπὸν ἐνὶ ἐν τῷ χρησμῷ, ἀλλ' ἀγνοεῖται μόνον τὸ ὑπ' αὐτοῦ ρηθέν. ΤΑ ΔΥΣΦΟΡ'· καὶ τὰ χαλεπὰ εἰ τύχοι κατ' ἔρπον προιόντα, πάντα εὐτυχεῖν ἡμᾶς λέγω.

89. ΕΣΤΙΝ ΔΕ ΠΟΙΟΝ. ὅτι ἀσαφῆ τὸν λόγον ἔειπεν, ἔτι ἀξιοῖ αὐτοῦ τοῦ ρητοῦ ἀκούσαι. μέχρι γὰρ νῦν οὔτε φαρσήσας, οὔτε ἔμφοβός εἰμι τῶν ὑπὸ σοῦ ἀκούσας.

93. ΤΩΝΔΕ ΓΑΡ ΠΛΕΟΝ. περὶ τούτων πλέον ἀγωνίζομαι, ἢ περὶ τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς. ἀξίως τοῦ βασιλικῷ ἥθους. ΕΣ ΠΑΝΤΑΣ ΑΥΔΑ. δημοσίᾳ φράζειν κελεύει, ἅμα μὲν ἐπει, μηδὲν ὑποσπείνων περὶ ἑαυτοῦ, οἶεται καὶ θεοφιλὲς εἶναι· ἅμα δὲ καὶ ὑπὲρ τοῦ, ἐν μέσῳ ρηθέντων, ἀνυσθῆναι τὰ τῆς ἀναζητήσεως. αὖξαι δὲ ὁ ποιητὴς τὸ ὡς εὐνοϊκὸν ἥθος τῷ

Οιδίποδος, ὅπως αὖξοιτο τὰ τῆς τραγωδίας, ὕστερον αἰτίου αὐτοῦ τῶν κακῶν ἀναφαινομένου.

96. ΕΜΦΑΝΩΣ. ἔτι πολλάκις ἐκπαύσουσι λοξοὶ χρησμοί, ἵνα μὴ γένηται ἀφορμὴ τοῦ παραπαμέμβασθαι τὸν χρησμοί, οὕτως εἶπεν.

101. ΩΣ ΤΟΔ' ΑΙΜΑ ΧΕΙΜΑΖΟΝ. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ, αἵματος χειμάζοντος τὴν πόλιν τοῦ Λαίου.

106. ΕΠΙΣΤΕΛΛΕΙ. ἐντέλλεται, ὑποτίθεται. ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΕΝΤΑΣ. τοὺς Φονεάς τούτου τιμωρεῖσθαι.

109. ΔΥΣΤΕΚΜΑΡΤΟΝ. δυσκατέργαστον, δυσεύρετον, δυσκατάληπτον.

111. ΑΛΩΤΟΝ. ὥστε καὶ εὐχερῶς μὴ εἰς πολλὰ πλανωμένας ἐξευρεῖν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ΕΦΑΣΚΕ· λείπει δὲ τὸ, πῆγμα. ΕΚΦΕΥΤΕΙ. λανθάνει.

112. ΠΟΤΕΡΑ. ὡς συνετὸς ὁ Οιδίποδος ζητεῖ τὰ καθ' ἑκάστην· εἶτα οὕτως ἐπὶ τὴν ἀναζήτησιν ἔξεισι μεταπαμεμβάμενος τοὺς πολίτας, ἵνα καὶ ἀφορμὴ τῆς εἰσόδου γένηται.

114. ΘΕΩΡΟΣ. ὁ πρὸς τοὺς Θεοὺς διὰ χρησμόν ἀπερχόμενος.

116. ΟΥΔ' ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΙΣ. οἷον, εὐδὲ ἀκόλουθος, παρ' οὗ τις ἂν μάθοι, καὶ χρήσαιτο πρὸς ζήτησιν.

118. ΘΝΗΣΚΟΥΣΙ ΓΑΡ. οἷον, πάντες οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτῷ ἀνῆρέθησαν· δηλονότι ὑπεραγωνιζόμενοι τοῦ δεσποῦ· πλὴν ἐνός, ὅς διὰ δειλίαν ἐκφυγὼν οὐδὲν ἀκριβὲς εἶχεν εἰπεῖν, πλὴν ὅτι ὑπὸ λησίων ἀνῆρέθη. ἄκρως δὲ ὑπέγραψε τὸ ἦθος τῶν δειλῶν. ἅμα μὲν γὰρ ἐπαίρουσι τὰ πεπραγμένα, ἵνα μὴ δόξωσι διὰ δειλίαν φυγεῖν· ἅμα δὲ καὶ ἐν παραφρονήσει

ὄντες τὰ βραχία μείζω δοξάζουσι. καλῶς δὲ ἀκονόμεθα.
ἵνα τέως μὴ ἐλέγχωτο τὸ κατὰ τὸν Οἰδίποδα.

122. ΟΥ ΜΙΑ ΡΩΜΗ. ἀντὶ τοῦ, οὐχ ἓνα μόνον, ἀλλὰ καὶ πολλούς.

124. ΕΙ ΤΙ ΜΗ ΞΥΝ ΑΡΓΥΡΩ. ἀντὶ τοῦ, εἰ μὴ ἐν κέρδει. τίνει δὲ τοῦτο εἰς Κρέοντα, ὡς αὐτοῦ συνθεμένου τοῦ τοῦ Λαίου Φονεῖ, διὰ τὴν βασιλείαν. ΕΝΘΕΝΔΕ. ἤγουν ἐκ τῆς πέλεως ταύτης.

126. ΔΟΚΟΥΝΤΑ ΤΑΥΤ' ΗΝ. καὶ τότε, φησὶ, ταῦτα ὑπενόητο, ὅτι ἐπιβεβούλευται.

130. Η ΠΟΙΚΙΛΩΔΟΣ. ἠνάγκαζεν ἡμᾶς ἡ Σφίγξ μεθέντας τὰ ἀφανῆ, τὰ κατὰ τὸν Φέρον τοῦ βασιλέως, ταῦτα γὰρ ἀφανές, τὸ παρὰ ποσὶ κακὸν σκοπεῖν. ἢ αὐτῶς ἡ Σφίγξ ἠνάγκαζεν ἡμᾶς, μεθέντας τὸ σκοπεῖν τὰ κατὰ τὸν Φέρον, τὰ πρὸς ποσὶν ἀφανῆ ζητεῖν, τουτέστι τὰ ἀφανῆ αἰνίγματα.

132. ΑΛΛ' ΕΞ ΤΗΠΑΡΧΗΣ. οἶον, αὐτῆς ζητῶν τὰ παρὰ κείμενα ἡμῖν, ἀναδραμοῦμαι ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ πράγματος καὶ εἰς Φῶς ἄξω. ἴσως δὲ λεληθότως καὶ τι ἕτερον ἐκείνῳ ἐν τῷ ΕΓΩ ΦΑΝΩ, ὅπως οὐ φησὶ μὲν ὁ Οἰδίπους, μανθάνει δὲ ὁ ἀκροατὴς, ἐπεὶ τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ φανήσεται.

134. ΤΗΝΔ' ΕΘΕΣΘ' ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΝ. τήνδε ἐποιήσατε φροντίδα. γράφεται καὶ ΤΗΝΔΕ ΘΕΣΠΙΖΕΙ ΓΡΑΦΗΝ.

136. ΤΙΜΩΡΟΥΝΤΑ. προσβηθούντα. ΠΕΡ ΓΑΡ ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΤΩΝ ΑΠΩΤΕΡΩ. οὐ μόνον ὑπὲρ τοῦ ἀνηρημένου βασιλέως ἄξιον ποιήσασθαι τὴν ἀναζήτησιν, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐμὲ. ὁ γὰρ ἐκείνῳ ἐπιχειρήσας, ἴσως καὶ μοι ἐπιβουλεύσει. πεπλογαγίασθαι δὲ πάλιν ὁ λόγος, καὶ τὴν ἀλήθειαν αἰνιττεῖται.

τῷ θεάτρῳ, ὅτι αὐτὸς δράσας τὸν φόνον ὁ Οἰδίπους, καὶ ἑαυτὸν τιμωρήσεται. ΚΕΙΝΩ. ΠΡΟΣΑΡΚΩΝ. καὶ τοῦτο κινή-
τικόν τοῦ θεάτρου. τὰ γὰρ ἐναντία ἀποδῆσεται.

143. ΙΣΤΑΣΘΕ. ἀνίστασθε, ΙΚΤΗΡΑΣ. τοὺς ἰκετευτικούς.
ΑΛΙΟΣ ΔΕ ΚΑΔΜΟΣ ΛΑΟΝ. πιθανὴ ἡ εἴσοδος τοῦ Χοροῦ.
σπέπασθαι γὰρ φησι δεῖν μετὰ τοῦ δήμου περὶ τῶν πραξίμων.

147. Ω ΠΑΙΔΕΣ. ἔξευσιν ὁ ἱερεὺς, πράξας δι' ὅπερ ἤλ-
θει, ἅμα δὲ καὶ ὑπὲρ τοῦ χώρου εἶναι ἐτέρῳ ὑποκριτῇ. ΕΞ-
ΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ. ἐξαγγέλλει. ἡ δὲ χρῆσις Ἀττική.

151. Ω ΔΙΟΣ ΑΔΥΤΕΠΗΣ. κατὰ τὴν πρόσταξιν τοῦ βα-
σιλέως πάρεσι προεῖται τινές, ἐξ ὧν ὁ Χορὸς συμπληροῦ-
ται. Διὸς δὲ ἡδυεπῇ φάτιν, τὴν μαντείαν φησίν. ὁ γὰρ
Ἀπόλλων ὑποφῆτης δοκεῖ εἶναι τοῦ πατρὸς, καὶ παρ' ἐκείνου
λαμβάνειν τὰς μαντείας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐκφέρειν. καὶ
Ομηρὸς· (Ιλ. Β. 93.) Διὸς ἄγγελος, ἔσσα δεδήμι. ΤΙΣ
ΠΟΤΕ. εἴ τις ποτέ ἐστιν. ὅτι μὲν γὰρ πάρεσι λόγιον ἀπὸ
τῆς Πυθῶνος, ἀκηκόασι· τὸ δὲ ῥητὸν αὐτὸ ζητοῦσιν. ΤΑΣ
ΠΟΛΥΧΡΕΤΟΥ ΠΥΘΩΝΟΣ. λείπει ἡ ἀπὸ, ἢ ἡ, ἀπὸ τῆς
Πυθῶνος. ΕΚΤΕΤΑΜΑΙ. ἐκπέπληγμαι. ΦΟΒΕΡΑΝ ΦΡΕΝΑ.
τὴν περίφοβον. καὶ Ἀλκαῖος· Ελάφῳ δὲ βρόμος ἐν σιγήθεσι
ὥς φοβέρες. ἀντὶ τοῦ περίφοβος. ΔΕΙΜΑΤΙ ΠΑΛΛΩΝ. ἀντὶ
τοῦ παλλόμενος φόβῳ, ἀγωνιῶν. τοῦτο δὲ τοῖς πρὸ αὐτοῦ συ-
μπέειν. ἀγωνιῶν τὴν φρένα ἐπὶ τοῖς ἀπὸ σοῦ χρησμοῖς,
σεβόμενος τὰ ἀπὸ σοῦ εἰρημένα. γράφεται καὶ ΔΕΙΜΑΤΙ
ΠΟΛΛΩ.

156. ΠΕΡΙΤΕΛΛΟΜΕΝΑΙΣ ΩΡΑΙΣ. εἰς τὸν ἐξῆς χρόνον
τελείσεως τῆς ὥρας. ὁ δὲ νοῦς· τί μοι ἢ νῦν, ἢ μετὰ χρόνον
αὔριος. ΤΕΚΝΟΝ ΕΛΠΙΔΟΣ, ΑΜΒΡΟΤΕ ΦΑΜΑ. οὕτω

Φημίζουσι πρὸς τὸ λόγιον. καλῶς, παύ' ὅσον ἐν ἐλαπίδι τὰ γενόμενοι οἱ ἄνθρωποι χρησμούς αἰτοῦσιν ἀπὸ τῶν θεῶν.

159. ΠΡΩΤΑ ΣΕ. γράφεται ΠΡΩΤΑΝ ΓΕ. μεταξὺ λοιπῶν εἰς τὸ ἐπικαλεῖσθαι τινὰς τῶν θεῶν. ΓΑΙΑΟΧΟΝ. ἐπειδὴ ἡ αὐτὴ ἐστὶ τῇ Ἑκάτῃ, ἡ δὲ θεὸς αὕτη ἐν ταῖς ἀρχαῖς εἰλεῖται· ἡ ἀντὶ τοῦ, τὴν πολιούχον, ὥστε τὴν γῆν ἀπὸ τῆς πόλεως εἴληφεν. ΕΥΚΛΕΑ ΘΑΣΣΕΙ. Εὐκλεία Ἀστειν. οὕτως παρὰ Βοιωτοῖς τιμᾶται. ΚΑΙ ΦΟΙΒΟΝ. τάχα μὲν δὲ τὸ ἐπὶ λοιμῷ τὴν εὐχὴν γενέσθαι, οὗ αἴτιος εἶναι δοκεῖ· ταῦτα δὲ διὰ τὴν μαντείαν.

164. ΠΡΟΤΕΡΑΣ ΑΤΑΣ. τῆς ἀπὸ τῆς Σφιγγός. τὰς ἡντσατε, ἀντὶ τοῦ ἐφθείρατε. καὶ Ομηρος· (Ιλ. Α. 363.)

Ἡ θῆν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας.

ΕΚΤΟΠΙΑΝ. ξένην καὶ ἀλλόκοτον. ἡ ἠύσατε αὐτὴν ἐκίεσθαι γενέσθαι, ἃ ἐστὶν ἐκλῖς, καὶ ἀπὸ τῶν τόπων τῆς πόλεως. ΦΛΟΓΑ ΠΗΜΑΤΟΣ. περιφραστικῶς τὴν πημονὴν τὴν διάπυον.

169. ΠΡΟΠΑΣ ΣΤΟΛΟΣ. ἡ πᾶσα δύναμις, ὁ πᾶς λαὸς. ΦΡΟΝΤΙΔΟΣ ΕΓΧΟΣ. ἀλληγορικῶς ἡ βεβήθεια, παρὰ τὴν ἔχουσαι. οἶον, οὐκ ἔνεστι τῷ νῷ τῆς Φροντίδος ἔχρος, ταῦτα σι, τὸ διὰ τῆς βουλῆς καὶ προμηθείας γιγνόμενον ἀλεξίμα καὶ ἀμυντήριον.

172. ΕΚΓΟΝΑ ΧΘΟΝΟΣ. ἡ τὰ δένδρα, ἡ τοὺς παῖδας φησιν. ΟΥΤΕ ΤΟΚΟΙΣΙΝ. αἱ τε γυναῖκες τῶν καμάτων ἐν τοῖς τόκοις οὐκ ἀνέχουσι, ταυτέσιν οὐ περιγίγονται τῶν πενην. τὸ δὲ ΑΝΕΧΟΥΣΙ, ἥτοι ἐλευθεροῦνται, καὶ ἄνω ἑαυτὰς ἔχουσιν, ἢ ἄγουσιν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἄνω νεύοντων μέγιστον ἐν τῷ νήχεσθαι. ΙΗΙΩΝ. ἥτοι τῶν μετ' εὐχῆς γιγνομένων, καὶ τῶν λοιμικῶν. Ἰήϊος γὰρ ὁ Απώλλων, εἰς ὃν ἡ ἀσχημία τῶν

λοιμῶν ἀναφέρεται. ἢ ὅτι ἐπίφθεγμα κοινόν ἐστὶ καὶ Ἀρτέμι-
δες· αἱ δὲ γυναῖκες ἐν ταῖς ἀνάγκαις τὰς τοιαύτας ἀφιδῶσι
φωνάς. οἱ δὲ ἀκούουσι, τῶν θρηνητικῶν.

175. ΑΛΛΟΝ Δ' ΑΝ ΑΛΛΩ. ἄλλον ἐπ' ἄλλω ἰδοὺς ἀν-
ἀποθήσκοντα, ὡς ὄρνιθες ἐν τῇ πῆρσει ἄλλος ἐπ' ἄλλω πέτε-
ται. ΚΡΕΙΣΣΟΝ ΠΥΡΟΣ. ἢ οἷον ὀξυτέρους πυρὸς εἰς τὸ σταυ-
δω εἰς Αἶδην· ἢ κρεῖσσον πυρὸς, ὡς μὴ καταλαμβάνειν τὸ
πῦρ τὸ τῶν ἀποθνησκόντων πλῆθος καὶ καίειν. καὶ γὰρ
ὑπερβολὴ καὶ ἐπιτάσις τοῦ πάθους. ΕΣΠΕΡΟΥ ΘΕΟΥ. τοῦ
Αἰδου.

180. ΝΗΛΕΑ. τὰ μὴ τυχόντα ἐλέους. τὸ αὐτὸ δὲ ἐστὶ τῷ
ΑΝΟΙΚΤΩΣ. οὐκ ἤλεον δὲ ἀλλήλους, ἴσως ὑπὸ τῆς συνη-
θείας τοῦ κακοῦ, ἢ ὑπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ὁμοίων.
ΕΝ Δ' ΑΛΟΧΟΙ. ἐκ τούτου δῆλον, ὅτι καὶ τέλειοι ἀπέθνησ-
κει. ΑΚΤΑΝ ΠΑΡΑΒΩΜΙΟΝ. ἀντὶ τοῦ παραχώριον, ὅπου
εἰ βωμοὶ τῶν νεῶν εἰσὶν.

187. ΛΑΜΠΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἀκμάζει λαμπρῶς τῇ φωνῇ.
ΠΑΙΑΝ δὲ λέγεται πρὸς ἀποτροπὴν τῶν κακῶν. ΟΜΑΤΛΟΣ.
ἐμίξρους, ὁμόφωνος. τοῦτο δὲ ὁμοίον ἐστὶ τῷ, ὁμοῦ δὲ παιά-
ων τε καὶ σφαιραγμάτων.

188. ΩΝ ΥΠΕΡ Ω ΧΡΥΣΕΑ. πρὸς τὴν Φήμην πάλιν
φρσὶ τῆς μαντείας. ἐλπίζουσι γὰρ ἐπὶ τινὶ ἀγαθῷ τὸ μάν-
τευμα ἀποδοῆναι. ΧΡΥΣΕΑ δὲ, τιμία. Φασὶ γὰρ οὕτως τι-
μάσθαι χρυσοῦν. ΑΡΕΑ ΤΕ ΤΟΝ ΜΑΛΕΡΟΝ. ἀντὶ τοῦ, τὸν
καταμαραίνοντα. τάττει δὲ τοῦτο ἐπὶ τοῦ λοιμοῦ, τοῦ δίκην
πολέμου ἀναιροῦντος. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ΠΕΜΨΟΝ.

191. ΑΧΑΛΚΟΣ ΑΣΠΙΔΩΝ. οὐ χρώμενος ὅπως φλέ-
γει ἡμᾶς. ΠΕΡΙΒΟΗΤΟΣ δὲ, περὶ ὃν ἕκαστος βοᾷ. ἢ μετὰ

βοῆς καὶ οἰμωγῆς ἐπιών. ὡς ἐπὶ πολέμου πάλιν. ΚΩΠΗΣΑΙ. ἀπειλάσαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ νῶτα διδοῦτων ἐν ταῖς φυγαῖς. ἢ οὕτως· πέμψον ἀλκὴν, ὥστε παλινέρμηναι αὐτὸν γενέσθαι, τὰ νῶτα δόντα τῇ πόλει.

194. ΠΑΤΡΑΣ ΕΠΟΥΡΟΝ. ἦτοι ἐπὶ οὐρον, ὃ ἐστὶν εἰς αἴμον. Ομηρος· (Ιλ. Ζ. 347.) εἰς ὄρος ἢ εἰς κύμα. ἢ ΑΠΟΥΡΟΝ, ἀπὸ τῶν ὄρων τῆς πόλεως. ΕΙΤ' ΕΣ ΜΕΓΑΝ ΘΑΛΑΜΟΝ. κατὰ τοῦ βυθοῦ. τοῦτο γὰρ ἐστὶ θάλαμος Ἀμφικτυτῆς. ΕΙΤ' ΕΣ ΤΟΝ ΑΠΟΞΕΝΟΝ. ἤγουν ἔνθα αἱ Συμπληγάδες πέτραι εἰσὶν. ἴσως δὲ τὸν Ἀλμυδησσὸν φησι, περὶ ἧς ἰσφορεῖται πολλὰ ναυάγια γίνεσθαι. ὥστε μὴ μόνον ἐξ ἀπασθης γῆς ἐξεληλάσθαι, ἀλλὰ μηδὲ ἐν κοινῇ θαλάσῃ εἶναι. ΑΠΟΞΕΝΟΝ δὲ, δυσχεόμερον.

198. ΤΕΛΕΙ ΓΑΡ ΕΙ ΤΙ ΝΥΞ ΑΦΗ. ἀντὶ τοῦ, εἴ τι νύξ ἀγαθὸν καταλείπεται, τοῦτο ἐν ἡμέρᾳ ἀναιρεῖται. βεβαιεῖται δὲ λέγειν, ὅτι τὰ κακὰ ἀδιάλειπτον ἔχει. εἰ γὰρ τι ἢ νύξ ἀφῇ ἐπὶ τῷ ἐαυτῆς τέλει ἀελαβῆς, μὴ φθάσασα αὐτὴ ἀπολέσαι, τοῦτο μεθ' ἡμέραν ἀνῆρπασθαι.

200. ΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ ὄν. τὸν μαρναντικὸν Ἀρεά κεραυνῶσόν, ὦ Ζεῦ.

203. ΛΥΚΕΪ ΑΝΑΣ. βουλοίμην δὲ καὶ τὰ σὰ βέλη, ὦ Ἀπολλόν, τὰ ἀδάμαστα καταμερίζεσθαι εἰς αὐτὸν, καὶ τοὺς λαμπράδας Ἀρτέμιδος ΕΝΔΑΤΕΙΣΘΑΙ, ἐν μερισμῷ διδοῦσθαι. καὶ διατρίβειν· μετῆκλαι δὲ ἀπὸ τῶν διατεμομένων. ΤΟΝ ΧΡΥΣΟΜΙΤΡΑΝ. τὸν Θηβαῖον Διόυσον, τὸν ταῖς βάκχαις συνοικεῦντα. ΜΟΝΟΣΤΟΛΟΝ. γράφεται ΟΜΟΣΤΟΛΟΝ.

215. ΕΠΙ ΤΟΝ ΑΠΟΤΙΜΟΝ ΘΕΟΝ. λέγει τὸν λοιμὸν,

τὸν μὴ μετέχοντα τῆς τιμῆς τῶν θεῶν. θεῶν γὰρ ἐσσι τὸ
ὑπερεπεῖν τοὺς ἀνθρώπους.

216. ΑΙΤΕΙΣ. εἰάν θέλῃς τὰ ἐμὰ ἔσῃ δέχισθαι, ἀ δὲ
ἔσῃ ἔξερῶ ξένος ὢν καὶ τοῦ πράγματος καὶ τοῦ λόγου, οἷον
ἐκ ἀκηκοὺς πρότερον περὶ τοῦ Φόνου τοῦ Λαίου, οὐδὲ μὴν,
καθ' ὃν χρόνον ἐπαράχθη ὁ Φόνος, παρών. ΥΠΗΡΕΤΕΙΝ. ἐπ-
αρκῆ καὶ συμπαράσκειν. ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ. τοῦ λεχθέντος ὑπὸ
Ἀπόλλωνος. ΤΟΥ ΠΡΑΧΘΕΝΤΟΣ. τοῦ Φόνου.

220. ΟΥ ΓΑΡ ΑΝ ΜΑΚΡΑΝ. οὐ γὰρ ἂν, φησὶ, τοσού-
του ὄντος τοῦ μεταξὺ, ἀνεζήτουν τὸ πρᾶγμα, εἰ μὴ ἦδεν κα-
ταλύμενος. ἐλπίδα δὲ αὐτοῖς ὑποβάλλει ὅτι δύναται ἀνευ-
ρεῖν τὸν φονέα, ἵνα προθυμότερον συλλάβωνται αὐτῷ. ΣΥΜ-
ΒΟΛΟΝ, τῆς γνώσεως.

221. ΥΣΤΕΡΟΣ ΕΙΣ ΑΣΤΟΥΣ ΤΕΛΩ. μεταφέρει ἀπὸ
ταῖς ἐν ταῖς πόλεσι ξένων τελούντων τῇ μετοικίᾳ· ἀπὸ τοῦ,
τεπολιτογράφημαι, καὶ ἄρτι αὐτὸς ἐνομίσθη ξένος ὢν, καὶ
ἑπολιευσα. Ἀλλως. ΝΥΝ Δ' ΕΙΣ ΑΣΤΟΥΣ ΤΕΛΩ. δοκῶν
γὰρ εἶναι ξένος, τῆς βασιλείας τετύχηκα. ἐπεὶ οὖν, φησὶ,
συντελῶ εἰς τὴν πολιτείαν, καὶ μέλει μοι τῶν κοινῶν, ταῦτα
ἡμῖν προφανῶ. μετῆλθαι δὲ ἀπὸ τῶν συντελούντων ἐν ταῖς
πόλεσι, καὶ τὴν ἰδίαν δύναμιν εἰς τὸ κοινὸν φερόντων.

226. ΠΑΝΤΑ. τὰ πραχθέντα δηλονότι.

227. ΚΕΙ ΜΕΝ ΦΟΒΕΙΤΑΙ. καὶ εἰ μὲν αὐτὸς εἴη πράξας,
καὶ φοβεῖται λέγειν αὐτὸς καθ' αὐτοῦ, τὸν φόβον ὑπεξελὼν
λέγει. οὐδὲν γὰρ δεινὸν πείσεται, εἰ μὴ ὅτι τῆσδε τῆς γῆς
ἀπολλάζεται. εἰ δὲ ξένον τις οἶδε τὸν φονέα, μνηυσάτω· καὶ
ὥς μὲν παρέξω κέρδος, καὶ εἰς αἰὶ χάριν ἔξω. πανταχό-
θεν οὖν προτρέπεται τοὺς μνηύοντας.

235. Α'Κ ΤΩΝΔΕ. οἷον ἀπ' αὐτῶν ἀναγκασθεὶς τῇ
πραγμασίᾳ. ΤΟΝ ΑΝΔΡ' ΑΠΑΤΑΔΩ. πολὺν ἔλεον ἐργάζεται
ὁ λόγος, ὅτι κατηγορεῖ ἑαυτοῦ ἀγνοῶν. πρότερον δὲ τὰ φη-
λάνθρωπα εἰρηκώς, τελευταῖα ἐπὶ ἤνεγκε τὰ σκληρότερα.

244. ΤΩΙΔΕ ΔΑΙΜΟΝΙ. τῷ ταῦτα μαντευσάμενῳ Ἀπόλ-
λωνι.

246. ΚΑΤΕΥΧΟΜΑΙ. καταρῶμαι τὸν Φονέα ΑΜΟΙΡΟΝ,
ἥτοι κακόμοιρον, ἢ μηδενὶς τῶν νενομισμένων μετεληφῶτα,
ἀλλ' ἄταφον ἐκβληθῆναι. ἀγνοῶν δὲ ἐπαρᾶται ἑαυτῷ, εἰ ζή-
σιν οὐδὲ τὸν Φονέα, διὸ καὶ περιπαθέσθης γίνεται ὁ λόγος.

253. ΤΟΥ ΘΕΟΥ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

255. ΟΥΔ' ΕΙ ΓΑΡ ΗΝ. καὶ γὰρ εἰ μὴ ἦν ὅλως τὸ ἄγ-
νιστὸν θεῶν ἐλαυνόμενον, καὶ οἷον πολυπραγμονούμενον, ὅπως
ἔδει κινουμένους οἰκοῦεν, καὶ μὴ ἀναμείναντας τὴν ἐκ θεῶν
πρᾶξιν, ἀναζητεῖν. ΜΗ ΘΕΗΛΑΤΟΝ. οἷον, χωρὶς θεῶν
βοηθείας.

261. ΚΟΙΝΩΝ ΤΕ ΠΑΙΔΩΝ ΚΟΙΝΑ. κοινὰ, ἀδελφὰ τῶν
ἐξ ἡμῶν. οἷον, καὶ ἡμῶν ἀν' ἐγένετο, εἰ ἦν τέκνα τῷ Ἀπ-
ολωνί. ΜΗ ΔΥΣΤΙΧΗΣΕΝ. ὥστε μὴ παυδοποιήσασθαι
ΤΟ ΚΕΙΝΟΥ ΚΡΑΤ'. τὴν ἐκείνου κεφαλὴν.

264. ΑΝΘ' ΩΝ ΕΓΩ. αἱ τοιαῦται ἔννοιαι οὐκ ἔχουσι
μὲν τοῦ σεμνοῦ· κινητικαὶ δὲ εἰσι τοῦ θεάτρου. αἷς καὶ πλε-
νάζει Εὐριπίδης· ὁ δὲ Σοφοκλῆς πρὸς βραχὺ μὲν αὐτὰς
ἀπαίρει, πρὸς τὸ κινῆσαι τὸ θεάτρον.

269. ΤΟΙΣ ΜΗ ΔΡΩΣΙ. τοῖς μὴ δεικνύουσιν μοι τὸν φη-
νέα ΑΡΟΤΟΝ. τουτέστι καρπὸν.

276. ΩΔ' ΑΝΑΞ ΕΡΩ. οὕτως ἐρῶ καὶ αὐτὸς ἐπομνύμ-

νος, καὶ κατὰ τὰς σὰς ἀρὰς ἐπαρώμενος, μήτε δρᾶσαι τὸν Φύον, μήτε τοὺς δράσαντας ἐπίσθιασθαι.

278. ΤΟ ΔΕ ΖΗΤΗΜΑ. ἀπορῶν ὁ Χορὸς ἐπὶ τὸ θῆϊον πάλιν ἀνατρέχει.

280. ΔΙΚΑΪ ΕΛΕΞΑΣ. τοῦτό φησιν, ἵνα μὴ πάλιν πέμψῃ εἰς θεοῦ, καὶ γένηται διατριβὴ ἐν τῷ δράματι, ὥστε ὑπὲρ ἡμέραν.

284. ΑΝΑΚΤ' ΑΝΑΚΤΙ. ἀποκλειομένου τοῦ πέμψειν εἰς θεῶν, καταφεύγουσιν εἰς τὴν ὁμοίαν μαντικὴν. τῷ αὐτῷ δὲ ἐνέμῃ προσαγορεύει τὸν Τειρεσίαν, ὡ καὶ τὸν θεόν, καὶ τὰ αὐτὰ ὅρῳ ἐκείνῳ φησὶν.

287. ΑΛΛ' ΟΥΚ ΕΝ ΑΡΓΟΙΣ. κἀνταῦθα τὸ κηδεμονικὸν τοῦ ἡθους διετήρησε. τὸ μὲν οὖν ΔΙΠΛΟΥΣ ΠΟΜΠΟΥΣ, τῆς σπουδῆς ἐστὶ τεκμήριον· τὸ δὲ ΚΡΕΟΝΤΟΣ ΕΠΟΝΤΟΣ, πῶσόν εἰς τὰ ἐξῆς, ἵνα ἡ ὑπόνοια αὐτοῦ πίσθιν ἔχοι, τὸ πεπισμένον ὑπὸ τοῦ Κρέοντος τὸν Τειρεσίαν μαντεύσθαι κατὰ τοῦ Οἰδίποδος τὰ ψευδῆ.

290. ΚΩΦΑ. ψυχρὰ, καὶ οὐδὲν σαφεὲς ἔχοντα τὰ ψιθυρίζμενα.

296. ΩΙ ΜΗ' ΣΤΙ. ὁ μὴ τὸ ἔργον δεδοικώς, οὐδὲ τὸν λόγον φοβείται· ἢ οὐδὲ ὁ λόγος φόβον αὐτῷ ἐντίθεται.

297. ΑΛΛ' Ο'ΤΞΕΛΕΓΧΩΝ. καὶ ταῦτα εἰς σύσπασιν τῶν προσώπων, ἵνα μὴδὲ ὕστερον δυνηθεῖ ἀρνήσασθαι.

301. ΧΘΟΝΟΣΤΙΒΗ. τὰ ἐν τῇ γῇ, τὰ ἐπιγεια.

312. ΡΥΣΑΙ Δ' ΕΜΕ. ὅρα τὸ τοῦ κηδεμόνος, ὅτι τελευταῖον ἑαυτὸν ἔταξεν, ὥπως ἀφέλοιτο τὸ φορτικὸν τῆς ἐξουσίας. ΑΝΔΡΑ Δ' ΩΦΕΛΕΙΝ. παιδευτικὸς ὁ λόγος. ἔδει ἅπαντας ἀφ' ὧν δύναντο ὠφελεῖν τοὺς πέλας.

316. ΦΡΟΝΕΙΝ ΩΣ ΔΕΙΝΟΝ. ὡς δεινόν, Φησὶ, τὸ φρονεῖν, ὅταν τὸ φρονούμενον τῷ φρονούντι μὴ λυσιτελῇ. σχεπιάζει δὲ μὴ βουλόμενος εἰς Φῶς ἄγειν τὰ τοῦ Οἰδίπου· διαλελυμένως δὲ εἶπε ΤΕΛΗ ΛΤΗι, ἀπὸ τοῦ λυσιτελεῖ. ΤΑΥΤΑ ΓΑΡ ΚΑΛΩΣ ΕΓΩ. τὰ συμβησόμενά μοι, ὅτι ἀνακαθίσταμαι λέγειν ἂν μὴ βούλομαι· τὸ ἐξελέγχειν τὸν Οἰδίπου. ταῦτα εἰδὼς διώλεσα αὐτά· οὐ γὰρ ἂν δεῦρο ἤρχομαι.

321. ΗΝ ΕΜΟΙ ΠΙΘΗι. εἰάν με ἀπελθεῖν εἰσῆς.

323. ΤΗΝΔ' ΑΠΟΣΤΕΡΩΝ ΦΑΤΙΝ. μὴ λέγων τὴν χρησμον.

324. ΟΡΩ ΓΑΡ. οὐ γὰρ σύμφορὸς σοι οὐδὲ κατὰ καὶ ἡ ζήτησις γίγνεται. ἵνα οὖν μὴ ἐκ τούτου μέμψις ἀκολουθήσῃ, σιωπῶ. τὸ μὲν κατὰ λόγον ἐλλειπὲς ἐστὶ· τὸ δὲ κατὰ νομίαν, πλήρες. ὁ δὲ βούλεται λέγειν· ὁρῶ τὸ σὸν Φαῖνμα πρὸς καιρὸν ἐξίον, καὶ γὰρ οὖν Φωνὴν μὴ πρὸς καιρὸν ἀφίκαται. Φυλάσσομαι.

326. ΜΗ ΠΡΟΣ ΘΕΩΝ. ὑποβαλόμενος τοῦ Τειρεσίου εἰς χῆν, ὅτι ἐπιτίθεται, ὁ Χορὸς καταλιπαρεῖ εἰπεῖν· εἴτα ανουμένου ἐξάγεται εἰς λαιδορίαν πρὸς αὐτὸν ὁ Οἰδῖπος, ὃν παροξυνθεὶς λέγει. ἔχει οὖν τὰ τῆς ὑποθέσεως ἀρίστα.

328. ΕΓΩ Δ' ΟΥ ΜΗ ΠΟΤΕ. οὐκ ἐμφανῶ τὰ ἐμὰ εἶπαι, ἵνα μὴ τὰ σὰ εἶπω κακά. ἤδη δὲ τρανότερόν φησιν, ὅτι τὰ αὐτοῦ κακά ἀποκρύπτεται.

332. ΕΓΩ Τ' ΕΜΑΥΤΟΝ ΟΥΤΕ Σ' ΑΛΓΙΝΩ. εἰπεῖν ἀλγυεῖν ἔφη, ἵσως ἐπισηάμενος ὅτι κακῶς ἀκούσεται τὸ αὐτοῦ ἀπιστοῦμενος· τάχα δὲ καὶ βουλόμενος ἀποκρίσθαι συμπεριέλαβεν ἑαυτὸν, ὡς καὶ ἔμπροσθεν, ΤΑΜ' ΩΣ ΑΝ ΕΙΠΩ ΜΗ ΤΑ Σ' ΕΚΦΗΝΩ ΚΑΚΑ.

334. ΟΥΚ Ω ΚΑΚΩΝ ΚΑΚΙΣΤΕ. ἐν ὑπερβάτῳ ὁ λόγος· εὐ λέξεις, ὦ κακῶν κακίστῃ, ἀλλ' ὥσθ' ἀτελήςτος κατελεύτητες φαῖν' ὀργάνειας. ὁ ἐστὶ ταραξείας, καὶ εἰς ὀργὴν ἐκβάλλειας. ἀπαλογεῖται δὲ περὶ τῆς ὕδρευς, λέγων ὅτι καὶ πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας. ΑΤΕΓΚΤΟΣ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀσυμπαθὲς καὶ ἀδάκρυτος. τέλει γὰρ τὸ βρέχειν. ΑΤΕΛΕΥΤΗΤΟΣ. δυσαξίωτος, δυσπαράκλητος, ἀμείλιχος.

341. ΑΤΤΑ. ἤγουν αὐτόματα.

344. ΘΥΜΟΥ. οὐκ ἐστὶ γενικὴ, ἀλλὰ ῥῆμα προσκλητικόν.

345. ΠΑΡΗΣΩ Γ' ΟΥΔΕΝ. ὀργιζόμενος οὐδὲν σιωπήσομαι, ὥν πέπεισμαι καὶ ὑπονοῶ.

347. ΟΣΟΝ ΜΗ ΧΕΡΙ. εἰργασθαι τὰ ἄλλα τοῦ φόνου, χωρὶς τῆς ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐνεργείας. εἰ δὲ ἔβλεπες, ἐκάλουν αὐτὸν καὶ φονέα αὐτόχειρα.

350. ΕΝΝΕΠΩ ΣΕ. λέγω σε τῷ κηρύγματι ὑπεύθυνον εἶναι, τῷ ὑπὸ σοῦ εἰρημένῳ.

354. ΟΥΤΩΣ ΑΝΑΙΔΩΣ. οἶεται αὐτὸν πλασάμενον ψεύδεται· εἰκότως δὲ ἀπιστεῖται, ὡς δι' ὀργὴν εἰρηκώς. εἰ δὲ ἱπποεύθη κατ' ἀρχὴν ὁ μάντις, τὰ ἐξῆς τοῦ δράματος ἀνήκετο τοῦ ἀναγνωρισμοῦ, ἐν οἷς καταγέγονε μάλιστα ὁ ποιητής.

357. ΟΥ ΓΑΡ ΕΚ ΓΕ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ. φανερώς εἰς Κρέοντα ἢ ἀπότασις ἐστὶ.

366. ΣΤΗΝ ΤΟΙΣ ΦΙΛΑΤΑΤΟΙΣ. εὐσχημόνως ἀπήγγειλε τὸ πρὸς τῆς μητρὸς.

370. ΣΟΙ ΔΕ ΤΟΥΤ' ΟΥΚ ΕΣΤ'. ἴσον ἐστὶν ὁ Οιδίπους παραβαλλόμενος, ὡς ὁ Αγαμέμνων πρὸς τὸν Κάλχαντα.

372. Α ΣΟΙ ΟΥΔΕΙΣ. οὐδεὶς ἐστὶν, ὃς οὐ ταῦτα ἐνειδίει, ἀπὸ μοι ἀνείδισας. τὸ δὲ ΤΑΧΑ, ἀντὶ τοῦ ταχέως,

οἶον, καὶ σὲ μετ' ὀλίγον ἐροῦσι τυφλόν. καὶ περὶ τῆς πηρώσεως δὲ λεληθότως αὐτῷ μαντεύεται.

374. ΜΙΑΣ ΤΡΕΦΗ ΠΡΟΣ ΝΥΚΤΟΣ. διπλαῖον τὸ δόλον ἢ τοι οὖν οὕτως· ὑπὸ μιᾶς νυκτὸς, τῆς ἀρεσσίας, τῆς διηλεκτῶς κατεχούσης σε, τρέφῃ, ὥς μηδὲν διαθεῖναι κατὰ τοὺς ὀρώντας. ἢ οὕτως· διὰ τὸ πηρὸν εἶναι ἐλεοῦσί σε πάντες· ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς πηρώσεως.

377. ΤΑΔ' ΕΚΠΡΑΞΑΙ. ἀντὶ τοῦ, τὰ κατ' ἐμὲ ἐκτελεῖσαι. λείπει εἰάν με φονεύσης.

380. Ω ΠΛΟΥΤΕ. πεποιήκα τὸν Οἰδίπουν ὑπονοεῖν ὑποβολῇς Κρέοντος ταῦτα εἰρησθαι, ἵνα, ζητοῦντος αὐτοῦ ἀφορμὴν εὐλογον ἔχῃ τὰ λειπὰ τοῦ δράματος.

385. Ο'ΤΕ ΑΡΧΗΣ ΦΙΛΟΣ. ἐν εἰρωνείᾳ. ΜΗΧΑΝΟΛΟΓΟΝ. τὰ φαῦλα μηχανώμενον. μάγους δὲ ἐκάλουν, τὰ ψευδεῖς φαντασίας περιτιθέντας. ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τὰ φαρμακεῖς μάγους ἐκάλουν. ΑΙΓΥΡΤΗΝ. πτωχόν, ὀχλαγωγόν.

391. ΡΑΨΩΙΔΟΣ ΚΥΩΝ. ἡ Σφίγξ, ἡ ῥάπτουσα τὰ ὠδὰς. τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ραψωδοῦ κατ' Ὁμηρον, ἢ μετ' Ὁμηρον ἦν. κύνα δὲ αὐτὴν καλεῖ, διὰ τὸ ἀρπακτικόν. ΤΟΙ' ΠΙΟΝΤΟΣ. τοῦ τυχόντος. ἀντὶ τοῦ· οὐ τοῦ τυχόντος ἐπισημαίνει. διὰ τούτων δὲ αὖξαι τὸ ἴδιον κατόρθωμα μείζον καὶ μαντικῆς, καὶ πάσης ἀνθρωπίνης συνέσεως.

402. ΑΓΗΛΑΤΗΣΕΙΝ. εἰάν δασέως, τὸ ἄγος ἀπελαύνειν τὸ περὶ τὸν Λαῖον· εἰάν δὲ ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ βασιλεύειν.

408. ΕΞΙΣΩΤΕΟΝ. λείπει ἐμοί. ΤΟΥΤΕ ΓΑΡ ΚΑΤΕΚΡΑΤΩ. τοῦ ἐξ ἴσου λέγειν. ΩΣΤ' ΟΥ ΚΡΕΟΝΤΟΣ ΠΕΡΙΣΤΑΤΟΥ ΓΕΓΡΑΨΟΜΑΙ. δέησομαι. ὅρα δὲ καὶ τὴν διαφύλαξιν τοῦ ὀνόματος. τῷ μὲν γὰρ ἐπιφθονωτέρῳ ἐπὶ τοῦ Οἰδίου

κρίτατο, τῷ ΔΟΥΛΟΣ · τῷ δὲ εὐπρεπεστέρω ἐπὶ τοῦ
μειστός.

417. ΑΜΦΙΠΛΗΞ. ἡ ἐξ ἀμφοτέρων ἐλασία, ἡ ἐκατέρω-
θεν πλήγυσσα, ἐκ τε πατρὸς καὶ μητρός. ΔΕΙΝΟΠΟΥΣ. ἡ
ἐκ τῶν ποδῶν δέος ἐμποιοῦσα.

420. ΠΟΙΟΣ ΟΥΚ ΕΣΤΑΙ ΛΙΜΗΝ. τὸν λιμένα τίθησιν
ἐν ἀντὶ τοῦ τόπου · τρωπικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ, παῖ οὐκ ἐλεύση
ᾧ; ΟΤΑΝ ΚΑΤΑΙΣΘΗ. ὅταν αἰσθανθῇς, καὶ νοήσης.
ΕΚΤΡΙΒΗΣΕΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ διατρίβει ἐν τοῖς κακοῖς, ἡ ἀπο-
κρίνεται. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σμηχομένων ἀργυρῶν ἢ χαλ-
κῶν, ἢ ἄλλων τοιούτων, ὥστε ἐν τῷ πλύνεσθαι σφόδρα τρι-
βεῖν ἐλαττοῦται.

434. ΣΧΟΛΗ. βραδείως. ἀντὶ τοῦ σὺδαμῶς.

438. ΗΔ' ΗΜΕΡΑ ΦΥΣΣΕΙ ΣΕ. ἀντὶ τοῦ, οἷόν ἐστι γονέων
δύξι. ΔΙΑΦΘΕΡΕΙ δὲ, διὰ τὴν πῆρωσιν, καὶ τὴν λοιπὴν τοῦ
βίου ἀνατροπὴν.

439. ΑΙΝΙΚΤΑ. ἀσαφῆ καὶ κεκρυμμένα.

440. ΣΥ ΤΑΥΤ' ΑΡΙΣΤΟΣ. ὥστε εἰρωνευόμενός φησιν ·
αἰνιγμα ἐστὶ, σὺ θᾶττον νοήσεις, ὅτι καὶ τὸ τῆς Σφιγγὸς αἰ-
νιγμα πρῶτος ἐξεῦρες. ὃ δέχεται εἰς ἔπαινον.

442. Η ΤΥΧΗ. τὸ σὲ διαγινῶναι τὸ αἰνιγμα.

443. ΑΛΛ' ΕΙ ΠΟΛΙΝ. πάνυ τοῦτο προσαγωγὸν τοῦ
πλήθους.

447. ΕΙΠΩΝ ΑΠΕΙΜΙ. ἐνταῦθα παρρησιαστικώτερον ὅλον
τὸ πρᾶγμα παραινίττεται, ἀμφοτέρων τοῦ ποιητοῦ σιοχασα-
μένου, τοῦ τε τῷ δράματι συμφέροντος, ὅπως μὴ ἀνακαλύ-
πτεται ἢ ὑπόθεσις, διὸ αἰνιγματωδῶς πάντα φησὶ, τοῦ τε
ὡς προσώπου πρέποντος. εἶδε γὰρ εἰπεῖν τὸν μάντιν τὰ μετ'

ὀλίγον φανησόμενα. ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΤΟΥΤΟΝ. ὡς περὶ ἐνὶ λέγων, αὐτὸν αἰνίττεται.

454. ΤΗ ΣΥΜΦΟΡΑΙ. τῇ συντυχίᾳ. ΣΚΗΠΤΡΩ ΠΡΟΔΕΙΚΝΥΣ. τὸ σκῆπτρον δεικνὺς σύμβολον τῆς ἑαυτοῦ ἐξουσίας, ὅτι ἐκ βασιλείως πῶχρός ἐγένετο.

460. ΟΜΟΣΠΟΡΟΣ. τὴν αὐτὴν στείρων γυναῖκα.

463. ΤΙΣ ΟΝΤΙΝ' Α ΘΕΣΠΙΕΠΕΙΑ. ἀκόλουθά εἰσι τοῦ Χοροῦ πρὸς τὰ προειρημένα. νῦν δὲ οὐκ ἔστιν αὐτῶν πρόσωπον ἀναλογίζεσθαι περὶ ὧν εἶπεν ὁ μάντις. διὸ ἀπὸ χειρὸς ἐπὶ τὸ μᾶτευμα τοῦ Θεοῦ. ὁ δὲ νῦν· τίς ἐστὶν αὐτὸν τίνα ἐμφανίζει τὸ μαντεῖον; ἢ οὕτως· τίς ἐστὶν οὗτος, ὃς κατώπτευσεν ἡ Δελφὶς πέτρας, οἶον, ὃ μὴ λαθὼν τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος; ΚΗΡΕΣ ΑΝΑΠΛΑΚΗΤΟΙ. αἱ εἰς μηδὲν ἀμαρτάνουσαι, ἀλλὰ πάντων κρατοῦσαι. κῆρες δὲ τὸ τελευτήσαντος Λαίου. ἢ οὕτως· ἄφυκτοι, ἀπλάνητοι, ἀπὸ πέλαιστοι, ἀφαιεῖς, αἱ οὐκ ἔστιν ἀποφυγεῖν.

476. ΕΞΙΧΝΕΥΕΙΝ. τοῦτο ἐπήγαγε, καὶ τὰ ἄλλα ἰσχυρὰ ματα τροπικῶς, ὡς ἐπὶ ἄγρας ταύρων, τῶν ὑπὸ πείρῃ ζητουμένων, καὶ ὥσπερ ἐν ὕλῃ κεκρυμμένων· οἰκεῖα δὲ ταῦτα τὰ ὀνόματα, ἄντρα καὶ πέτραι. ΦΟΙΤΑΙ ΓΑΡ ΥΠ' ΑΓΓΙΑΝ ΤΛΑΝ. ἐκεῖνος ὁ πεφονευκὺς, πανταχοῦ κρυπτόμενος, ἐβούλεται ἑαυτὸν ἐμφανίσαι. ΧΗΡΕΤΩΝ. ἀντὶ τοῦ, μὲν γινγνωσκόμενος, τῇ Φυγῇ μονάζων. ἢ καὶ αὐτὸ οἰκεῖον τῇ εὐριώδει διαίτῃ. ΤΑ ΜΕΣΟΜΦΑΛΑ ΓΑΣ ΑΠΟΝΟΣΦΙΖΩΝ. ὁ δὲ τοῦ Φεύγων. τὸν τόπον δὲ εἶπεν ἀντὶ τῶν χρησμῶν, αἱ τοὺς χρησμοὺς διαφεύγει μεχρὶ νῦν ὁ μνηστὴς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ· ὅτι δὲ ἡ Πυθώ μεσόμφαλος, δηλοῖ καὶ ἡ περὶ τοὺς αἵτας ἰστορία; καὶ ὅτι χροῖστοι αἱτοὶ διὰ τοῦτο ἀνάκεινται, καὶ ἐπὶ

αὐτοῦ χάριν ἐκέλευε ὁ Ζεὺς τὸ μαντεῖον ἰδρύσαστο. ΤΑ Δ' ΑΕΙ
ΚΟΝΤΑ. ἀλλ' οὐδὲν ἤτλον τὰ μαντεύματα περιωστᾶται ζῶντα
αἰσχύοντα τῇ ἀληθείᾳ.

183. ΔΕΙΝΑ ΜΕΝ ΟΥΝ. μεταβαίνουσιν ἐπὶ τὰ εἰρημένα
τοῦ Τειρεσίου. σοφὸν μὲν οὖν αὐτὸν ὁμολογοῦσιν. ΔΕΙΝΑ ΤΑ-
ΡΑΣΣΕΙ. τούτῳ ἐχρήσατο, ὥστε ἔδοξε δυσχερῶς ἐνεχθῆναι
πρὸς τὸν ἄρχοντα. ΟΥΤΕ ΔΟΚΟΥΝΤ'. οὔτε πιστὰ, οὔτε ἀπι-
στὰ ΤΙ ΓΑΡ Η ΛΑΒΔΑΚΙΔΑΙΣ. εἰκότως ἀπαροῦσι. ποῖον γὰρ
ἔκως γέγονε τοῖς ἀπὸ Λαβδάκου πρὸς τὸν Πολύβου; ἔτι γὰρ
ἐμίζουσιν αὐτὸν εἶναι Πολύβου. ΠΡΟΣ ΟΤΟΥ ΔΗ ΒΑΣΕΑΝΩΙ.
ἀπὸ τοῦ, πῶς λογισμῷ. τίνας πράγματος κρίσει χρησάμε-
νος, τοῖς λεγομένοις πιστεύσω κατὰ Οἰδίποδός. ΦΑΤΙΝ ΟΙΔΙ-
ΠΟΔΑ. τὴν κατὰ τοῦ Οἰδίποδός γιγνομένην παρὰ Τειρεσίου.

198. ΑΛΛ' Ο ΜΕΝ ΟΥΝ ΖΕΥΣ. θέλουσιν ἀνατρεῖψαι
τὰ ἀπὸ τοῦ Τειρεσίου εἰρημένα. καὶ φασιν ὅτι οἱ μὲν θεοὶ συ-
νητοῖ, καὶ μόνοι τὰ τῶν ἀνθρώπων εἰδότες. ὅτι δὲ οἱ μάντιες
μᾶλλον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων τι ἐπίστανται, οὐ φημι, καὶ
οὔτε ἡ κρίσις αὕτη ἀληθὴς ἐστίν. γένοιτο μὲν γὰρ τις κατὰ σύ-
νην ἑτέρος ἑτέρου προήκων· οὐ μὲν αὕτη γε ἡ ἐπιστήμη ἐκ
ματικῆς ἐστίν, ἀλλ' ἐκ φύσεως καὶ ἐντρεχείας ἐκαστοῦ πά-
σης. ΑΝΔΡΩΝ Δ' ΟΤΙ ΜΑΝΤΙΣ. οὕτω πιστεύω, ὅτι οἱ
μάντιες πλέον ἐμοῦ φρονοῦσιν. ΣΟΦΙΑ Δ' ΑΝ ΣΟΦΙΑΝ. σο-
φίαν οὖν φησι τὸν σινοχασμὸν. ὃ γὰρ λέγει τοῦτό ἐστιν, ὅτι
ἐν τῷ σινοχάζεσθαι ἄλλος ἄλλον παρέλθοι ἂν καὶ νικήσειεν.
ΑΛΛ' ΟΤ ΠΟΤ' ΕΓΩΓ' ΑΝ. ἐγὼ δὲ οὐκ ἂν ποτε ἐπαυανέσοιμι
τοῖς μεμφομένοις τὸν βασιλέα, ἐνδὲ ὁρῶν ἂν αὐτῶν τὸ
ἴσως φαῖν, πρὶν ἰδοίμι σαφῆς τὰ ἔργα καὶ τὴν ἀπόδοσιν.
ΘΑΝΕΡΑ ΓΑΡ. ἃ μὲν γὰρ ἐκκαλοῦσιν αὐτῷ, ἄδηλα καὶ οὐ

πάντως ἀληθῆ· ἀ δὲ κατώρθωσε, φανερά, ὅτε ἐπύλλαι
αὐτῷ τῆς Σφιγγὸς, ὥφθη σοφός. ΒΑΣΑΝΩ, Θ' ΗΔΙΠΟΝ
κρίσει τε ἰδὺς ὥφθη τῇ πόλει· ἢ οὕτως· ἀπὸ τῆς βασιλείας
τῆς Σφιγγὸς ἡδέως διετέθη ἡ πόλις πρὸς τὸν Οἰδίποδα.

513. ΑΝΔΡΕΣ ΠΟΛΙΤΑΙ. ἔρχεται ὁ Κρέων ἐπὶ τῇ κατ'
ἐαυτοῦ ὑπονοίᾳ ἀγανακτῶν, καὶ ἀπολογήσασθαι βουλιμύ-
ΑΤΑΝΤΩΝ. μὴ καρτερῶν, μὴ φέρων, δυσανασχετῶν.

523. ΑΛΛ' ΗΛΘΕ ΜΕΝ ΔΗ. ἐπειδὴ τὸ τοῦ Χοροῦ π.
σωτων ἰσχύρσων δεῖ ἐν ταῖς διαίταις εἶναι, διὰ τοῦτο καὶ
παραμυθίζεται τὸν Κρέοντα, ὅτι ἴσως κατ' ὀργὴν τοῦτο ἐπὶ
ἐμεθισθῆς ὑπὸ τοῦ μάντεως.

525. ΠΡΟΣ ΤΟΥ Δ' ΕΦΑΝΘΗ. κατ' ἐρώτησιν ὁ λέγει

528. ΕΞ ΟΜΜΑΤΩΝ ΟΡΘΩΝ. τοῦ Χοροῦ οὐκ ἔχει
λέγειν τίνη γνώμη ταῦτα ἐλέγετο, ἀπὸ τῶν ἔξωθεν συμβε-
βαιν βουλιμένους ὁ Κρέων, περὶ τοῦ βλέμματος καὶ τοῦ π.
ματος, ἐν ᾧ ταῦτα ἔλεγεν ὁ Οἰδίπους, πυνθάνεται.

534. ΤΟΤΔΕ Τ'ΑΝΔΡΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐμοῦ, ἢ τοῦ Λα-
543. ΟΙΣΘ' ΩΣ ΠΟΙΗΣΩΝ. ἀντὶ τοῦ ποιήσεις. ἐπὶ
Αἰγικισμός.

545. ΛΕΓΕΙΝ ΣΥ ΔΕΙΝΟΣ. σὺ μὲν δεινὸς εἶ ἐν τῷ λέ-
γειν· ἐγὼ δὲ εὐ μετὰ εὐνοίας σου ἀκούω διὰ τὴν δυσμένην

552. ΟΥΧ ΥΦΕΞΕΙΝ ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ. οὐκ ἐκλίσεν τὴν
μωρίαν.

556. ΤΟΝ ΣΕΜΝΟΜΑΝΤΙΝ. ἐν εἰρωνείᾳ. εὐήθη γὰρ ἐ-
λει λέγειν τὸν Τειρεσίαν.

559. ΟΥ ΓΑΡ ΕΝΝΟΩ. ἐπεὶ κατὰ παράλειψιν ἐπὶ
λέγει· τί με ἐρωτᾷς ἀγνοῶ.

566. ΕΡΕΥΝΑΝ. ζήτησιν, δοκιμασίαν. •

572. ΕΙ ΜΗ ΣΟΙ ΣΤΗΛΘΕ. ὁ μάντις εἰ μὴ ἐλάβανέ
σε κοινωνὸν τοῦ βουλευέματος, οὐκ ἂν με εἶφη τοῦ Λαΐου φονέα.

580. Α'Ν. τὸ τέλειον ἂν ἂν, αὐτὶ τοῦ ἄτινα ἂν.

600. ΟΥΚ ΑΝ ΓΕΝΟΙΤΟ. προκατασκευάσας, ὡς ἄμει-
νέσθιν αὐτῷ τοῦ τυραννεῖν, τὸ ἀφόβως κοινωνεῖν τῇ τυραννίδι,
τοῦτο ἐπὶνέκεν. ὁ γὰρ νοῦς· ὁ ταῦτα τὰ συμφέροντα ἐνθυ-
μύμενος, οὐκ ἂν γένοιτο κακός, ὥστε ἐτέρῳ τινὶ ἀσυμφόρῳ
ἐπιχειρῆσαι. ΦΡΟΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ, φρονούντος. ἢ οὕτως· ὁ κα-
λῶς φρονῶν νοῦς οὐκ ἂν κακός γένοιτο. ΚΑΙ ΤΩΝΔ' ΕΛΕΓ-
ΧΟΝ. ζήτησον, φησὶν, εἰ τὸν χρησμὸν ὑγιῶς ἀφῆγμαί σοι
φίλοι· εἴτα εἰ κατεκοινώνησα τοῦ μαντείου τῷ Τειρεσίᾳ.

607. ΤΗ· Τ' ΕΜΗ. ὅτι καὶ αὐτὸς τὸν ἐμαυτοῦ καταβλη-
φίμαι θάνατον.

611. ΦΙΛΟΝ ΓΑΡ ΕΣΘΛΟΝ. ἴσον γὰρ ἐστὶ κακὸν, ἀπω-
ξίστασθαι φίλον καὶ τὸν ἑαυτοῦ βίον.

616. ΚΑΛΩΣ ΕΛΕΞΕΝ. σοὶ εὐλαβουμένῳ πεσεῖν, καὶ
ἐπιπλευθήσεσθαι παρ' αὐτοῦ, καλῶς ἔλεξεν ὁ Κρέων, ὅτι
ἐν χεῖρὶ γνώσῃ τάδ' ἀσφαλῶς, ἐποικίς εἰμι περὶ σέ. ὁ γὰρ
παρὰ βουλευόμενος, καὶ μὴ πολλάκις βασανίζων τὴν γνώμην,
εὐχέλεται. πρὸς δὲ ὁ Οἰδίπους φησὶν, ὅτι πρὸς τὰς ταχείας
ἐπιπυλὰς δεῖ ταχεῖαν καὶ τὴν ἄμυναν εἶναι.

620. ΤΑ ΤΟΥΤΔ ΜΕΝ. τὰ τοῦ Κρέοντος, τοῦ ἐμοὶ ἐπι-
βουλευσαμένου. ΤΑ' ΜΑ. ἡ ἄμυνα.

625. ΩΣ ΟΥΧ ΤΠΕΙΞΩΝ. οὕτως λέγεις, ὡς μὴ πεισθη-
σόμενός μοι, ἀλλ' ἀντιλέξων τῇ κελεύσει.

626. ΤΟ ΓΟΥΝ ΕΜΟΝ. ὅσον ἤκει εἰς ἐμέ, καλῶς βου-
λεύομαι. ἢ οὕτως· τὸ γοῦν ἐμαυτῷ σύμφορον εὖ φρονῶ. πρὸς

ὁ φησιν ὁ Κρέων, ὅτι καὶ τὸ ἐμὸν συμφέρον δεῖ σε σκεπάζειν, ὅτι οὐ δεῖ με ἀκαίρως ὑπονοεῖσθαι.

627. ΕΙ ΔΕ ΕΥΝΙΕΙΣ ΜΗΔΕΝ, ὧν ὑπονοεῖς. ΑΡΚΤΕΟΝ
Γ' ΟΜΩΣ. ἀλλὰ χρὴ βασιλεύειν.

636. ΙΔΙΑ ΚΙΝΟΥΝΤΕΣ ΚΑΚΑ. φιλονεικοῦντες. ΟΥΚ Ε
ΣΤΙ Τ' ΟΙΚΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀπελεύσῃ, οὐ πορεύσῃ; κα-
λῶς δὲ οὐ πυκνάζεται τὴν αἰτίαν τῆς ἐρίδος, ἐκ παντὸς ἀπα-
λαγῆναι αὐτοὺς βουλομένη, ἅμα δὲ καὶ ἵνα μὴ διλογία γ.

640. ΔΥΟΙΝ ΑΠΟΚΡΙΝΑΣ. ἐν τῶν δύο ποιήσας.

644. ΜΗ ΝΥΝ ΟΝΑΙΜΗΝ. τοῦ βίου δηλοῦσι.

648. ΤΟΥΣΔΕ Θ'. τοὺς τοῦ Χοροῦ.

649. ΠΙΘΟΥ. οἶον μὴ τῇ ὀργῇ εἶκων, ἀλλὰ τὰ δεικνύ-
διασκεψάμενος. καλῶς τὸ ΘΕΛΗΣΑΣ. πολλάκις γὰρ ἐν
ταῖς ὀργαῖς μεταγινῶναι τις ὀφείλων, αἰδούμενος ἐμμένει τῇ
ἀμασσημασί. ΤΟΝ ΟΥΠΟΤΕ ΠΡΙΝ. ἢ τὸν ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ
ἢ τὸν ἐν τῷ εἰρημένῳ λόγῳ. ἀπελογήσατο γὰρ. νῦν δὲ με-
γάλην πίστιν ἐπαγόμενον ἀπὸ τοῦ ὅρκου αἰδέσθητι.

656. ΤΟΝ ΕΝΑΓΗ ΦΙΛΟΝ. γράφεται ΦΙΛΟΝ ΕΝΑΓΗ.
ἐναγὲς δὲ, τὸ σεβασμικὸν καὶ ἀγνόν. ἄγος γὰρ, τὸ ἱερὸν σε-
βας, ὅθεν καὶ τὸ (Ιλ. Φ. 221.) ἄγῃ μ' ἔχει. καὶ (Οἶ.
Ζ. 168.) ὥς σε γύναι ἄγαμαι. κατ' εὐφημισμὸν δὲ καὶ τὰ
μιάσματα, ἄγῃ λέγεται, καὶ οἱ μιαρὲς, ἐναγεῖς καλοῦνται.
ὁ δὲ νοῦς· τὸν μηδέποτε ὑπὸ φίλων ἐν ἀφανεί αἰτία γενο-
μενον, ἀλλὰ καθαρὸν ὄντα, δεόμεθα μὴ λόγων ἀτιμον ἐκεί-
λειν, ἀλλὰ πρὸς δέξασθαι αὐτοῦ τὴν ἀπολογίαν. ἢ ΕΝΑΓΗ.
τὸν ἐνεχόμενον μύσει, οὕτως· δεόμεθα τὸν μηδέποτε ἐνα-
γεόμενον εἰς φίλους, μὴ ἐν ἀφανεί αἰτία ἀτιμον ποιῆσαι
τῶν λόγων.

638. ΕΤ ΝΥΝ ΕΠΙΣΤΩ. γίγνωσκε, ὅτι τούτῳ συνηγορῶν ἐμὲ ἀδικεῖς. οὐδὲν γὰρ ἄλλο, ἢ ὁλεθρόν μοι ἐπάγεις, εἰ παρέρωμαι τὸν ἐπιβεβουλευκότα.

660. ΟΥ ΤΟΝ ΠΑΝΤΩΝ ΘΕΩΝ. ἐπὶ ὅρκον καταπέ-
σσει, ἐξ οὗ μάλιστα ἐδόκει πείσαι τὸν βασιλέα. Ἡλιον
δὲ ἔμυσιν, ὅτι πάντα ἑωρακώς αὐτὸς συιῇδαι τὸ πᾶν. Ο ΤΙ
ΠΥΜΑΤΟΝ ΟΛΟΙΜΑΝ. αὐτὶ τοῦ, ἐσχάτως ἀπολοίμην.

669. ΟΔ' ΟΥΝ ΙΤΩ. τὸ φιλόκοινόν αὐτοῦ κἀνταῦθα
δέκνυσιν, ὡς οὐ δι' ἑαυτὸν παρακεχωρηκός, ἀλλὰ διὰ τὴν
πόλιν, κἀν δὲ αὐτὸν πεισθέντα κινδυνεύσαι.

673. ΣΤΥΓΝΟΣ ΜΕΝ ΕΙΚΩΝ. δῆλος εἰ ἀηδῶς εἰκων·
ἔτι δὲ ἐπὶ τὸ πέρας ἔλθῃς τῆς ἀργῆς, τότε βαρέως οἴσεις
τὰ πρᾶγμα. οἶον, μελανοσῆσεις, καὶ ἀδίκᾳ ἐνθυμηθήσῃ. ἔτι
δὲ ἐμμένει ὁ Κρέων τῇ αὐτῇ παρρησίᾳ, ἐπισηάμενος ὡς οὐδὲν
ἐγκαίωσεν.

677. ΣΟΥ ΜΕΝ ΤΥΧΩΝ ΑΓΝΩΤΟΣ. σοῦ μὲν μὴ ἐπι-
σταμένου τὴν ἐμὴν προαίρεσιν, οἶον ἠγνοηκός με· παρὰ δὲ
ταύταις τῆς ὁμοίας δόξης, ἣν καὶ πρώην εἶχον περὶ ἐμέ.

678. ΓΥΝΑΙ ΤΙ ΜΕΛΛΕΙΣ. ὡς καλέγωνκεν ὁ Χορὸς τοῦ
Οιδίποδος, παρακελεύεται τῇ γυναικὶ εἰσάγειν αὐτόν.

680. ΜΑΘΟΥΣΑ Γ' ΗΤΙΣ Η ΤΥΧΗ. πιθανῶς μετὰ τὸ
ἐπ' ἀλλάχθαι αὐτοὺς, ἐπιζητεῖ τὴν αἰτίαν· ἅμα δὲ καὶ ἵνα ἀρχὴ
γίγῃαι τοῦ ἀναγνωρισμοῦ.

681. ΔΟΚΗΣΙΣ ΑΓΝΩΣ. ὁ Χορὸς ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἀπο-
λογεῖται· ὑπὲρ μὲν τοῦ Κρέοντος, ὅτι ἐπ' ἀδῆλοις ἐκέκλη-
ται· ὑπὲρ δὲ τοῦ Οιδίποδος, ὅτι εἰκότως ἀργίσθη, ἐπὶ τοιού-
τοις διαβληθείς. ΤΟ ΜΗ 'ΝΔΙΚΟΝ. τὸ μὴ ἐνδίκως θρυλλού-
μενον, ἥγουν ἡ ψευδὴς διαβολή, κἀν τὸ συνευδὸς ἐρρωμένον ἦ.

684. ΑΜΦΟΙΝ ΑΠ' ΑΥΤΟΙΝ. οἶον, ἀμφοτέροι τῆς διαφροᾶς αἰτιαί εἰσι;

685. ΑΛΙΣ ΕΜΟΙΓ'. αὐταρκές μοι φαίνεται σῆσαι τὸν λόγον ἔνθα ἔληξεν. ἀντὶ τοῦ, ἱκανὰ λέλεκται, καὶ αὐταρκεί ἐστὶν ἀναπεπαῦσθαι τὰ τοῦ λόγου, ἔνθα ἔληξεν ἡ σῆσις.

687. ΟΡΑΙΣ ΙΝ' ΗΚΕΙΣ. τοῦτό φησιν ὁ Οἰδίπους ἀνακλιῶν. διὰ τί πρὸς ἕτερον ἀποφεύγεις, καὶ τοὶ ἀγαθὸς ἀνὴρ, καὶ οὐχ ὁμολογεῖς τὰ λυπήσαντά με τῇ Ιοκάστῃ; διὰ τί οὖν οὐ συνοργίζῃ μοι, ἀλλὰ πρᾶνεις με ὑπὲρ τοῦ Κρέοντος;

689. ΕΙΠΟΝ ΜΕΝ ΟΥΧ ΑΠΑΣ ΜΟΝΟΝ. πολλὰκις, ὅτι, τὰ ἐπελθόντα κατὰ τὴν ἐμὴν διάνοιαν εἰπὼν σοι, οἷά καὶ ἐν τοῖς ἀνωτέρω ᾤμνουν. ΙΣΘΙ ΔΕ ΠΑΡΑΦΡΟΝΙΜΟΝ. ἴσθι πεφάνθαι με παραφρόνιμον, ἀντὶ τοῦ παράφρονα, καὶ ΑΠΟΡΟΝ ΕΠΙ ΤΑ ΦΡΟΝΙΜΑ. δις δὲ τὸ αὐτὸ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ μωρὸν κατὰ διάνοιαν, καὶ ἄπειρον. ΕΙ ΣΕ ΝΟΣΦΙΖΟΜΑΙ. εἰ ἀλλότριόν σε καὶ οὐκ οἰκεῖον νερόμικα. ἢ οὕτως· εἰ βούληται σε ἐκβαλεῖν, τὸν τοσαῦτα ἡμᾶς ἐνεργήσαντα. ΚΑΤ' ΟΡΘΟΝ ΟΥΡΗΣΑΣ. ἐσήσας, ἔσωσας.

702. ΛΕΓ' ΕΙ ΣΑΦΗ. λέγε, εἰ σαφὴ ἐστὶν ἂν μέλλεις ἐκκαλεῖν, οἷον ὁμολογημένα.

710. ΦΑΝΩ ΔΕ ΣΟΙ ΣΗΜΕΙΑ. εὖ τὸ ἅμα παρακαλεῖσαν ἐκλίθεσθαι τὰ εἰς τὴν ὑπόνοιαν αὐτὸν ἐμβαλεῦντα.

716. ΕΝ ΤΡΙΠΛΑΙΣ ΑΜΑΞΙΤΟΙΣ. καλῶς τὸν τέκνον προσέθηκεν, ἵνα εἰς ὑπόμνησιν ἀγάγῃ τὸν Οἰδίποδα.

733. ΣΧΙΣΤΗ Δ' ΟΔΟΣ. περὶ Δαυλίδα φησὶ τὴν σχιστὴν ὁδόν· ὁ δὲ Αἰσχύλος περὶ Πόρνιας, οὕτως·

ἐπῆμιν τῆς ὁδοῦ τροχήλατον
σχιστῆς κελεύθου τρίοδον, ἔνθα συμβολαὶς

τριάων κελεύθων Πιθινιάδων ἡμείβομεν.
 νὲς δὲ τὴν Δαυλίδα, Ανακρίδα λέγουσιν, οὕτως· (Ιλ. Β. 520.)

Κρίσσαν τε Ζαθέην, καὶ Ανακρίδα, καὶ Πανοσσῆα.

738. Ω ΖΕΥ ΤΙ ΜΟΙ ΔΡΑΣΑΙ. ἀναμνησκέται ὁ Οἰδί-
 τος καὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου, καὶ πρὸς τὸν Δία φησὶ,
 ἵ μοι ποιήσεις;

742. ΜΕΓΑΣ ΧΝΟΑΖΩΝ. εὖ τὰ προφανῆ ταῦτα σημεῖα
 εἶναι.

749. ΟΚΝΩ. δέδοικα. καὶ Ὁμηρος· (Ιλ. Ε. 255.) ὀκ-
 νῶ δ' ἰσάπων ἐπιβαινέμεν.

756. ΟΙΚΕΤΣ. οἰκέτης, ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἴκου ὄν.

763. ΑΞΙΟΣ ΓΑΡ Ο Γ' ΑΝΗΡ. οἶον, τὸ αἶτημα οὐχ ὑπερ-
 αλε δούλον.

766. ΠΑΡΕΣΤΙΝ. οἶον, νόμιζε αὐτὸν παρεῖναι.

775. ΜΗΤΗΡ ΔΕ ΜΕΡΟΠΗ. Φερεκύδης φησὶ Μέδουσαν
 καὶ τὴν Πολύβου γυναῖκα, θυγατέρα δὲ Ὀρσιλόχου τοῦ ἀδελ-
 οῦ· οἱ δὲ, Αντιοχίδα τὴν Χάλκωνος. ΔΩΡΙΣ. Πελοπον-
 νησί.

777. ΘΑΥΜΑΣΑΙ ΜΕΝ ΑΞΙΑ. ἔδει γὰρ πρὸς τὸ ὀξύ μὲν
 ἔσαντα, ὡς εἶη νόθος, θαυμάζειν· οὐ μὴν τοσοῦτον φρον-
 τι τοῦ πράγματός. ΣΠΟΥΔΗΣ. τῆς ἀρετῆς. ΠΛΑΣΤΟΣ.
 ποιητὴς, ἀλλότριος, νόθος.

782. ΘΑΤΕΡΑΙ. τῇ ἐτέρᾳ, τῇ ἐξῆς.

789. ΑΤΙΜΟΝ. ἀνήκουστον. περὶ ὧν γὰρ ἐπῆλθεν οὐκ εἶπεν.

792. ΑΤΑΝΤΟΝ ΟΡΑΙΝ. τὸ μὴ δυνάμενον ὑπὸ ἀνθρώ-
 πῳ εὐαῶσθαι.

795. ΑΣΤΡΟΙΣ ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ ΕΚΜΕΤΡΟΥΜΕΝΟΣ. χρό-
 νηά φησιν, ἔπει πρὸς τοὺς ἀστέρας ἡοίθμουν τὸν χρόνον.

ἢ οὕτως· ἐπὶ τὰ ἄσπρα ἐπορευόμην. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν
τὰ πελάγη μειρούντων, ὡς ἀν' δι' ἄσπρων τεκμαιρομένηται
πλοῦν.

802. ΠΩΛΙΚΗΣ ΑΠΗΝΗΣ. ὑπὸ πάλων ἐζευγμένης. Τῆς
ΤΡΟΧΗΛΑΤΗΝ. τὸν ἔμπροσθεν τῶν τροχῶν πορευομένην.
ΟΧΟΥ. ἄρματός. ΔΙΠΛΟΙΣ ΚΕΝΤΡΟΙΣΙ. πληγαῖς οἷς ἐπα-
σέ με τοῖς κέντροις, οἷς ἐκέντριζε τοὺς ἵππους. οὐκ ἐπίσης
καὶ παρ' ἐμοῦ ἔλαβεν.

813. ΕΙ ΔΕ ΤΩΙ ΞΕΝΩΙ. τοῦ ὑπ' ἐμοῦ φονευθέντος.
τις πρὸς Λαίον συγγένεια. ἢ οὕτως· εἰ δὲ οὗτος ὁ ξένος
ἀπέκλεινα, Λαΐος ἐστίν. οὕτω γὰρ οἶδεν εἰ αὐτὸς ἐστὶν. ΤΟΙ
ΔΕ Γ' ΑΝΔΡΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐμοῦ.

822. ΔΙ' ΩΝ ΠΕΡ. δι' ὧν χειρῶν. ΑΝΑΓΝΟΣ. ἀντὶ
μιαρῶς. ΕΜΒΑΤΕΥΕΙΝ. ἐπιββαίνειν.

835. ΕΧ' ΕΛΠΙΔΑ. ἀντὶ τοῦ, μὴ ἀθύμει, πρὶν ἀ-
ἀληθὲς καταμάθης.

838. ΠΕΦΑΣΜΕΝΟΥ. φανεροῦ γενομένου καὶ ἐλπίσιν
ποιμένους, τίνα ἔξεις γνώμην;

840. ΣΟΙ ΤΑΥΤ'. σοὶ ἑμοῖα καὶ τὰ αὐτά.

842. ΑΥΤΟΝ. τὸν βοῆῃα. ΟΙΟΖΩΝΟΝ. μονόζωνον. με-

849. ΤΟΥΤΟ Γ' ΕΚΒΑΛΕΙΝ ΠΑΛΙΝ. ἀποκρύνεσθαι
ἀποσπρέψαι. τουτέστιν, οὐ δύναται ἀρνεῖσθαι ὁ βουκέλος.

852. ΦΑΝΕΙ. αὐτὸς ὁ θεράπων. ΩΣΤ' ΟΥΧΙ ΜΑΝΤΕΙ-
ΑΣ. ὅθεν ἐγὼ χάριν τῆς μαντείας, οὔτε ἐπ' ἐκεῖνα τὰ
τα, οὔτε ταῦτα βλέψαιμι, οὔτε ἐκατέρους πιστεύσαιμι.
ἀπορῶ.

863. ΕΙ ΜΟΙ ΣΥΝΕΙΗ ΦΕΡΟΝΤΙ. εἴθε μοι συνοικῇ
ἄχραντον καὶ σεβασμίαν ἀλήθειαν διασώζοντι. οἶον, εἴθε

συνείη εὐτυχία, καὶ λόγων καὶ πραγμάτων ἀγνείαν φυλάτ-
τατι. ΜΟΙΡΑ δὲ, ἡ εὐτυχία. οἷον, εἰ ἀληθεύω, γένοιτό μοι
καὶ εὐτυχεῖν τὸ ἀληθές διασώζοντι. ταῦτα δὲ φησι, τὴν Ιο-
κάστην αἰτιώμενος, ὅτι ἀσεβῶς ἔφη ἐψεύσθαι τὸν Ἀπόλλωνα.
φέροντι οὖν τὴν εὐσεβίαν ἀγνείαν τῶν λόγων, καὶ τῶν ἔργων
τῶν περὶ τῶν θεῶν, περὶ ὧν νόμοι πρόκεινται ἔργων καὶ λόγων,
τῇ περὶ τούτων λέγοντες ἀκρίβειαν, καὶ τῶν βλασφημιῶν ὅτι
αὗται αὐτοῖς ὑγιές ἐσθιν. ΟΥΡΑΝΙΑΝ ΔΙ' Αἰθερα ΤΕΚΝΩ-
ΘΕΝΤΕΣ. αὐτὶ τοῦ, ἐν οὐρανῷ τεχθέντες. ΩΝ ΟΛΥΜΠΟΣ.
ὡ νόμων, τῶν ὀρθῶς ἐχόντων. ΟΥΔΕ ΝΙΝ ΘΝΑΤΑ ΦΤΙΣΙΣ.
αὐτὴ ὑπὸ ἀνθρώπων εὐρήσῃ ὁ περὶ θεῶν λόγος. ΜΕΓΑΣ ΕΝ
ΤΟΤΟΙΣ ΘΕΟΣ. ἐν τοῖς νόμοις μέγας ἐστὶν ὁ θεός. τουτέστι,
διὰ δύναμιν καὶ μεγάλη τοῖς νόμοις ἐνεσθιν.

873. ΤΥΡΙΣ ΦΥΤΕΤΕΙ ΤΥΡΑΝΝΟΝ. διὰ τῆς ὕβρεως φύε-
ται, καὶ ἀναεοῦται ὁ τύραννος. ὅταν, φησὶ, πολλὰ διαπαρά-
ξῃ, τότε εἰς μεγάλα ἐμπνέει κακὰ, διὰ τῆς ὕβρεως ἐπαρ-
θείς. ταῦτα μὲν φησι περὶ τῆς Ιοκάστης, ὅτι ἀεπιήδεια λέγει
περὶ τῶν θεῶν νόμων· τὸν δὲ λόγον ποιῶσι περὶ τῆς τυραννί-
δος, ἵνα μὴ δόξωσιν ἐμφανῶς αὐτὴν διελέγχειν. ὁ δὲ νοῦς·
ἱεῖς φυτεύει τύραννον, ὥσταν πολλῶν ὑπερπωλησθῇ μάτην,
ἀέσθῃ μὴδὲ ἐπὶ καίρῳ, μὴδ' αὐτῷ ἐκείνῳ συμφέροντα. ἀσυν-
όητος δὲ εἶπεν· ὕβρις, φησὶ, μὴδὲν καίριον διαπραττομένη,
ὡς δὲ εἶπεν ἀκράτεια ἀσεβεία τὸς χρωμένους αὐτῇ,
καὶ ἐκκρίνει. ἢ οὕτως· ΑΠΟΤΟΜΟΝ ΩΡΩΤΕΝ Εἰς ΑΝΑΓ-
ΚΗΝ, ἤλατο εἰς τοῦτο, ὥστε αὐτὸν εἰς ἀνάγκην γενέσθαι ὕφ'
ἐπέμειν κρᾶνθῆναι. ΕΝΘ' ΟΥ ΠΟΔΙ ΧΡΗΣΙΜΩ. αὐτὶ τοῦ,
ἀχρήστους τὰς πορείας ποιεῖται. καὶ εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ ὑπὸ ὕβρεως
δυσσεβοῦντος, ἐσθαι οὕτως· οὐ βαδίζει ὀρθῶς οὐδὲν, οὐδὲ χρᾶται

τοῖς ποσὶ δέοντως. εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ ὑπὸ ἀνάγκης βιαζομένου, οὐ
χρηταὶ τοῖς αὐτοῖς ποσίν. ΜΗΠΟΤΕ ΛΥΣΑΙ. ἀξιῶ τὸν θεὸν
μὴ λύσας τὸ συμφέρον τῇ πόλει, ἐξ οὗ κρατεῖ τῶν ἀντιπάλων.

885. ΔΙΚΑΣ ΑΦΟΒΗΤΟΣ. τὴν δίκην μὴ δεδοικώς. ΔΥΣ-
ΠΟΤΜΟΥ ΧΑΡΙΝ ΧΛΙΔΑΣ. ἔνεκα, φησὶ, τῆς ἀνοσίτου τρυφῆς
καὶ ὑπερηφανίας. ὑπὸ τρυφῆς γὰρ καὶ ἐπὶ τοιαῦτα οἱ τύχαι-
νοι παραγίγνονται. ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΣΕΠΤΩΝ. ὁ τοιοῦτος ἐν κακῇ
εἴῃ μοίρᾳ, ὃς μὴ ἀφέξει τῶν ἀσέπτων, ἢ ἐξέλαι τῶν ἀθίκλων,
ὁ ἐστίν, ὃν οὐ χρὴ ἔχεσθαι. ΕΡΞΕΤΑΙ. παύσειται, ἐκλὸς ἐστὶ
ΜΑΤΑΖΩΝ. μάταιοφρονῶν. ΕΞΕΤΑΙ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμοῦ
τῶν ἀσέπτων καὶ ἀθίκλων. ΤΙΣ ΕΤΙ ΠΟΤΕ. τίς ἐτι τῶν ἀ-
κων ἀφέξεται τῷ θυμῷ αὐτοῦ τὰς τῆς ψυχῆς κακίας ἀπα-
λαύνων; ἢ οὐ τίς ἂν ἀπελάσειεν αὐτοῦ τὴν τιμωρίαν, τοιαῦτα
πράττων.

897. ΟΥΚ ΕΤΙ ΤΟΝ ΑΘΙΚΤΟΝ. οὐκ ἐτι ἀπειμι πρὸς τοὺς
Ἀπόλλωνα, οὐδὲ πρὸς τὸν ἄχραντον καὶ ἀπροσπάλαστον αὐτοῦ
νεών. ΑΒΑΙΣΙ ΝΑΟΝ. Ἄβαι, τόπος Λυκίας, ἐνθα ἱερόν ἐστι
Ἀπόλλωνος. ἢ διὰ τῶν Σαμίων, ὅτι καὶ ἐκεῖ μαντεύονται, ὡς
καὶ Πίνδαρος. ἢ ἐπὶ τῶν πανηγύρεων. ὅτι καὶ τῶν τοιούτων
ἀφέξομαι, εἰ μὴ ταῦτα φανερωθῶσιν. ΕΙ ΜΗ ΤΑΔΕ. εἴ μὴ
ταῦτα τῶν χρησμῶν, ἢ τὰ λεχθέντα ὑπὸ Ἰσκάτης φανερά καὶ
κατάδηλα γένηται, οὐκ ἐτι τιμήσω τοὺς θεούς. ΦΘΙΝΟΝΤΑ.
αἰτὶ τοῦ παλαιὰ, παρεληλυθότα. γράφεται ΦΘΙΝΩΝ, ὡς ἔτι
μὴ λάβοι σε ὁ Λαῖος φθίνων, ἀλλὰ δείξαις αὐτοῦ τὸν θάνατον.
τὰ γὰρ περὶ Λαίου μαντεύματα ἐκβάλλουσι, καὶ οὐ παρὰ
χονται τὰ παρὰ τῶν θεῶν εἰρημένα ὡς ἀληθῆ. ΕΞΑΙΡΟΥΣΙΝ.
ἀφαιρίζουσι. τὰ γὰρ ἐπὶ Λαίῳ θεσπισθέντα ἐκφαυλίζουσι
ὑπὸ Ἰσκάτης, καὶ παραγράφει, καὶ ψευδῇ νομίζειται.

911. ΧΩΡΑΣ ΑΝΑΚΤΕΣ. ἀνακλᾶς Φησι τοὺς τοῦ Χοροῦ, ὡς βασιλικούς καὶ ἐντίμους. ΤΥΦΟΥ ΓΑΡ ΛΙΡΕΙ. ἀντὶ τοῦ, μέμμεται τὴν ψυχὴν, καὶ ὑπερβαλλόντως ἀρχέλαι, πάντα λογίζομενος, αὐτὸν τὸν Φένον, τὸ τὴν γυναῖκα ἔχειν τοῦ ἀνημέμου, τὴν προσδοκωμένην Φυγὴν, τὸ μὴ δυνάσθαι ἀναστρέψαι πρὸς τοὺς οἰκείους, τὸ δέος τῶν χρησμῶν. ΟΥΔ' ΟΠΟΙ' ΑΝΗΡ ΕΝΝΟΥΣ. οὐχ, ὡς συνετὸς ἀνὴρ, διὰ τῶν φθασάντων τα παρόντα γιγνώσκει. εἰ γὰρ ὁ ὑπὸ Ἀπόλλωνος δοθεὶς τῷ Λαίῳ χρησμὸς ἠκρόωται, ὅτι καὶ ἂ νῦν ἐμαντεύσαιο ὁ Τεγεσίης, ψευδῇ ἐσθιν.

917. ΑΛΛ' ΕΣΤΙ ΤΟΥ ΛΕΓΟΝΤΟΣ. μόνοις προσέχει τοῖς τὰ θεῖα καὶ φοβερά ἀπαγγέλλουσι· τῶν δὲ παραμυθουμένων οὐκ ἀνέχειται.

919. ΛΥΚΕΙ' ΑΠΟΛΛΟΝ. Λύκειον γυμνάσιον ἐστὶν Ἀθήνῃσιν, ἐνθα Ἀπόλλων τιμᾶται. καὶ Καλλίμαχος·

ἐγὼ δ' ἦντησα Λυκείου

καλὸν αἰὲ λυγρόντα κτλὰ δρόμον Ἀπόλλωνος.

ΛΙΧΙΣΤΟΣ οὖν, καθὼ οὐ πόρρω τῆς Ἀττικῆς αἱ Θήβαι. ἢ καὶ ἐν Θήβαις ὁμώνυμοι ἦν γυμνάσιον Λυκείου Ἀπόλλωνος· νῦν οὐκ οὐ τὸν ἐν Λυκίᾳ, ἀλλ' ἢ τὸν ἐν Θήβαις, ἢ ταῖς πλησιοχώρως Ἀθήναις τιμώμενον.

924. ΑΡ' ΑΝ ΠΑΡ' ΤΜΩΝ. ἔρχεται ἄγγελος ἀπὸ Κορίνθου, ἀπαγγελλὼν τὸν θάνατον Πολύβου, καὶ ἀντ' αὐτοῦ τύραννον τὸν Οἰδιπόδα αἰρεῖσθαι. οὗτος δὲ ἐστὶν ὁ τὸν ἐκλεβέντα Οἰδιπόδα εὐρών, καὶ δοῦς Πολύβῳ.

928. ΓΥΝΗ ΔΕ ΜΗΤΗΡ. κἀνταῦθα ἔθηκε τὸ ἀμφίβολον, τίς περὶ τὸν ἀκροατήν.

930. ΕΚΕΙΝΟΥ Γ' ΟΥΣΑ ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΔΑΜΑΡ. τοῦτο

πρὸς τὸ, Γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων. τοῦτο γὰρ πλεον ἐν γάμῳ· ὅθεν καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου Ομηρὸς Φησι· (B. 701.) καὶ δόμος ἡμιτελής.

937. ΗΔΟΙΟ ΜΕΝ. διὰ μὲν τὸ εὖ πράττειν, καὶ ἐτέρᾳ ἀρχῇ ἀντιλαβεῖσθαι, ἡσθήσεσθαί Φησιν αὐτὴν· ἀσχάλλειν δὲ διὰ τὸ ἀπαύειναι Οἰδίῳ ἐπὶ τὰ οἰκεῖα.

939. ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΑΥΤΟΝ. πιθανῶς ὁ ἄγγελος τὰ πρῶτον ἀπαγγέλλει, πρὶν εἰπεῖν τὰ περὶ θανάτου. ΤΗΣ ΙΣΘΜΙΑΣ. τῆς Κορινθίας. ἐκεῖ γὰρ ὁ Ισθμός.

945. Ω ΠΡΟΣΠΟΛ'. θεραπευνίδι κελεύει τοῦτο ἡ Ισκάρι· ἀσμένως γὰρ αἰκῆσαι τὰ περὶ τοῦ θανάτου, ἵνα πάλιν ἀτρέψῃ τὰ μαντεύματα. οἶδε γὰρ τὸν Οἰδίῳ οὐδὲ ταῦτα δύνανται. IN' ΕΣΤΕ. ὅπου ἐστὶ; καὶ ἔκκειται παιδευτικόν τι τῷ δράματι, ὡς οὐ δεῖ καταφρονεῖν τῶν θεῶν. οἱ γὰρ ταῦτα φθιγγόμενοι μετ' ὀλίγον φανήσονται οἱοί εἰσι.

952. ΣΚΟΠΕΙ. δοκίμαζε.

958. ΕΙ ΤΟΥΤΟ ΠΡΩΤΟΝ. ἡθικῶς ὁ ἄγγελος, ὡς τὸ ἀπὸ τούτων θέλων ἄρξασθαι, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἡδέων.

960. ΝΟΣΟΥ ΣΥΝΑΛΛΑΓΗ. κοινωνία νόσου. αὐτὴ τὴν ὑπὸ νόσου.

961. ΣΜΙΚΡΑ ΠΑΛΑΙΑ. ἡ τυχοῦσα πρόφασις ἐξαίτια· ὥστε τὸ παλαιὸν σῶμα ἐξενεγκεῖν τοῦ βίου. ΕΥΝΑΖΕΙ. κοιμίζει.

963. ΚΑΙ ΤΩ ΜΑΚΡΩ. τοῦτο ὁ ἄγγελός Φησιν, ὡς παραμυθούμενος, ὅτι μακροαῖον ἀπέθανε, καὶ οὐ δεῖ ἐπ' αὐτὸ ἀπολοφύρεσθαι.

966. ΩΝ ΤΦΗΓΗΤΩΝ. ὑφ' ὧν μαντείαν δεχόμενος, τὰ ὀρνεοσκόπων καὶ μαντείων. ΚΕΤΘΕΙ. ἀντὶ τοῦ κεύθεται.

κρίνεται. καὶ ἐν Ἀστυγόνῃ· (911.)

μητρὸς δ' ἐν Αἰδοῦ καὶ πατρὸς κεκλιμένη.

ΕΓΩ Δ' ΟΔ' ΕΝΘΑΔΕ. ἐγὼ ὁ ἐπαύσατο ὧν, αἶψ' ἔλαστο δέξου,
ὡς αὐτὸν ἀποκρίνω· εἰ μὴ τις εὔξει ἐπὶ τάχα διὰ τοῦ ἐμὸν
πύθον ἀπέθανεν. ΟΥΤΩ Δ' ΑΝ ΘΑΝΩΝ. τὸτο ὡς ἐπιμω-
κόμενός φησι. δῆλον δὲ ἐκ τῶν ἐξῆς. ὁ γὰρ Πέλωνος τὰ
παλαιὰ θεοποιήματα, φησὶ, παραλαβὴν μετ' αὐτοῖς ἄξια, κεί-
ται παρὰ τῷ Αἰδῷ.

976. ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΟ ΜΗΤΡΟΣ. περὶ τοῦ λείποντος εὐλα-
βεῖται, τοῦ μεχθῆναι τῇ μητρί.

977. Ω, ΤΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ. ὦ ἡ τύχη δεξιῶς ἔχει. ἀντὶ
τοῦ, τῆς ἀγαθῆς τύχης ἐπικρατεῖν αὐτοῦ. ΠΡΟΝΟΙΑ. πρόγνωσης.
ΕΙΚΗ ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ. καλὸν τὸ ζῆν ἀλόγως.

987. ΚΑΙ ΜΗΝ ΜΕΓΑΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ. ὥς καὶ τεκμήριον
τοῦ μὴ τὰ κατὰ τὴν μητέρα ἀποδέχεσθαι, ἢ πατρὸς τελευτῆς.

1005. ΤΟΥΤ' ΑΦΙΚΟΜΗΝ. ἤγουν διὰ τοῦτο. ΠΡΟΣ ΔΟ-
ΜΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ, εἰς Κόρινθον.

1008. ΚΑΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ, περιφανῶς,

1014. ΠΡΟΣ ΔΙΚΗΣ ΟΥΔΕΝ ΤΡΕΜΩΝ. ἀρ' οἶσθα, ὅτι
ἀλλ' ὡς εὐλαβῆς;

1015. ΤΩΝΔΕ ΓΕΝΝΗΤΩΝ. τούτων τῶν γεγεννηκότων.

1016. ΗΝ ΣΟΙ ΟΥΔΕΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ. ὅτι οὐδέν σοι διαφέρει
κατὰ γένος ὁ Πόλυκος.

1019. ΤΩ ΜΗΔΕΝΙ. τῷ ἡλιотριωμένῳ καὶ μὴ οἰκείῳ,
εἰ γὰρ Πολύκου νομίζει ἑαυτὸν.

1020. ΟΥΤ' ΕΚΕΙΝΟΣ ΟΥΤ' ΕΓΩ. ὥσπερ οὐ γέγονας ἐξ
ἐμοῦ, οὕτως οὐδὲ ἐκ Πολύκου.

1023. ΚΑ'Θ' ΩΔ' ΑΠ' ΑΛΛΗΣ. ἴδιον τῶν ἐν παραδόχῃς ἀκούσµασι, τὸ αὐτὸ πολλάκις ἐπερωτᾶν.

1025. ΕΜΠΟΛΗΣΑΣ. ὅ ἐστιν, ἀγεράσας. δηλοῖ δὲ τὴν λέξιν καὶ τὸ εὐρύν.

1029. ΚΑ' ΠΙ ΘΗΤΕΙΑ ΠΛΑΝΗΣ. ἢ τοι μίσθιος, καὶ ἐπὶ μισθῷ πλάνης. ἔστι δὲ ἀρσενικόν.

1031. ΤΙ Δ' ΑΛΓΟΣ ΙΣΧΟΝΤ'. εἰπόντος τοῦ γέροντος πρὸς τὴν σωτῆρ σὺν γέγονα, ὥστε κοινὸν ἐπὶ πάντων ἐκπεφειμένον, διατυνθάνεται ὁ Οἰδίπους ὅτι ἐν ποίῳ ἄρα κακῷ ὄντα κατὰ τὴν ἐκθεσιν; ἵνα ἐκεῖνος εἴπῃ τὸ περὶ τῶν ποδῶν, ὥστε ἐπιγυγναι καὶ ἡ Ιοκάστη.

1235. ΔΕΙΝΟΝ Γ' ΟΝΕΙΔΟΣ ΣΠΑΡΓΑΝΩΝ. ἐκ σπάρ-
γάνων χαλεπὴν αἰσχύνην, διὰ τὴν τῶν ἀνδρῶν βλάβην.

1037. ΠΡΟΣ ΜΗΤΡΟΣ, ἢ ΠΑΤΡΟΣ. ὑπὸ μητρὸς ἀνι-
στάθην, ἢ ὑπὸ τοῦ πατρὸς, Οἰδίπους; ἢ, πρὸς θεῶν, τίς
εἰμὶ μητρὸς, ἢ ποίου πατρὸς;

1046. ΕΙΔΗΤ' ΑΝ. ἀπὸ τοῦ, εἰδείητε ἄν.

1051. ΟΙΜΑΙ ΜΕΝ ΟΥΔΕΝ' ΑΛΛΟΝ. ἐσχεχάζετο ὁ Χι-
ρὸς ἐκεῖνον εἶναι, τὸν τὴν ἐκθεσιν ποιητάμενον τοῦ παιδίου, οὗ
τὸ ἤδη εὐνοϊκὸν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ σήησαι τῷ οἴκῳ. ΟΥΧ
ΗΚΙΣΤΑ. αὐτὸ τοῦ, πάνυ. αἱ γὰρ δύο ἀρνήσεις μίαν συγκα-
τάθεσιν ποιεῦσι. μάλιστ' ἂν ταῦτα εἴποι ἡ Ιοκάστη.

1056. ΟΝ ΤΙΝ' ΕΙΠΕ. συνήκσιν ἤδη τὸ πᾶν ἡ Ιοκάστη, καὶ
θέλει ἤδη αὐτὴν διαχειρίσασθαι, πρὶν ἐκφυγεῖν γενέσθαι τὴν
κακίαν. τοῦτο δὲ δηλοῖ διὰ τὸ ΑΛΙΣ ΝΟΣΟΥΣ' ΕΓΩ.

1062. ΟΥΔ' ΑΝ ΕΚ ΤΡΙΤΗΣ ΕΓΩ. τρίτον πεπραμένον
καὶ αὐτὸς τρίτωρατος. οἶεται δὲ τὴν Ιοκάστην δυσγένειαν αὐτῆς
συνειδυίαν, ἀποκρύπτειν, καὶ κωλύειν τὴν ζήτησιν.

1070. ΧΑΙΡΕΙΝ. ἤτοι τρυφᾶν καὶ ἐναερόνεσθαι.

1071. ΙΟΥ ΔΥΣΤΗΝΕ. ἐνοουμένη τὰ τῆς ἀναιρέσεως, αὐτὴ μὲν ἀπώλλαιται· ὁ δὲ Οἰδίπου περιλέλειπται. τὸ γὰρ αὐτοῦ πρόσωπὸν ἐστὶ τὸ περιπαθεῖς, περὶ ὃ πᾶσα ἡ διάθεσις τοῦ δράματος.

1073. ΟΙΔΙΠΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ, ὡς Οἰδίου. ἐστὶ δὲ Ἀττικόν.

1080. ΠΑΙΔΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐμαιὸν τῇ τύχῃ παραδούς, ἀτιμίαν ἐκφύζομαι. ΤΟΙΟΣΔΕ Δ' ΕΚΦΥΣ. τοιοῦ-
τις πεφυκώς, οὐκ ὀκνήσω τὸ γένος ἐξερευνῆσαι τὸ ἡμέτερον.

1086. ΕΙΠΕΡ ΕΓΩ ΜΑΝΤΙΣ ΕΙΜΙ. ὑπονοοῦσιν οἱ κατὰ τὸν Χορὸν χρησιώτερόν τι περὶ τοῦ Οἰδίπου, ὅτι θειότερου γένους τυγχάνει ἀπὸ τινος τῶν ἐρείων Νυμφῶν. πειθοῦνται δὲ τὸν λόγον πρὸς τὸν Κριβαῖρῶνα, καὶ φασιν· Οὐκ ἔσθ' ἐς τὴν αὔριον ἀπύρατος τοῦ ἡμᾶς αὔξειν σε, ὡς τρυφὸν καὶ μητέρα τοῦ Οἰδίου. ΚΑΤΑ ΓΝΩΜΗΝ ΙΔΡΙΣ. ἐμπειρος καὶ τὴν γνώμην, ὅ ἐστι συνετός. ΑΥΞΕΙΝ. μεγαλύνειν, λέγειν. ΧΟΡΕΥΕΣΘΑΙ. ἀπὸ τοῦ ὑμνεῖσθαι, τιμᾶσθαι. ΩΣ ΕΠΙΗΡΑ ΦΕΡΟΝΤΑ. ὥσπερ τὰ θυμῶσι παρέχοντα τοῖς ἐμοῖς βασιλεῦσιν. ἐνόμιζε γὰρ ὁ Χορὸς τὸν ἀναγνωρισμὸν ὑπὲρ Οἰδίπου γίγνεσθαι. ΙΗΙΕ ΦΟΙΒΕ. ἀναγκαιώς πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἀποδείναι, διὰ τὸ ἄρξαι τῶν χρησμῶν.

1099. ΑΡΑ ΠΑΝΟΣ. ἤρά τις προσπελασθεῖσα τοῦ Πανός, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος θυγάτηρ; καὶ γὰρ εὐτως νόμιος. ΠΛΑΚΕΣ. αἱ ἐξοχαί, αἱ ἀνατάσεις τῶν ἐρῶν. ΑΓΤΟΝΟΜΟΙ. ἐνθα τὰ ἄγρια νέμεται, ὅ ἐστι, τὰ μὴ ἡμερὰ θηρία. ΕΙΘ' Ο ΚΥΛΛΑΝΑΣ. εἴτε ὁ Ερμῆς· νόμιος γὰρ. εἴτε ὁ Διόνυσος ἀπὸ τινος Νύμφης γεννηθέντα σε ἀνεδέξατο.

1110. ΜΗ ΣΥΝΑΛΛΑΣΑΝΤΑ ΠΩ. τούτέστι μὴ συντη-

χόντα, μὴ κοινωνήσαντα, μὴ εἰς αἰμοιβὴν καὶ ὀμιλίαν ἐλθόντα.
 Θεασάμενος δὲ ὁ Οἰδίπωους τὸν πρεσβύτην ἐρχόμενον, ὃν μετ-
 πέμψατο, σιλοχάζεται μὲν εἶναι αὐτὸν ἐκ τοῦ γήραος, καὶ τῶν
 ἀγόντων οἰκετῶν· τὴν δὲ ἐπιστήμην καὶ ἀκριβοῦς γνώσιν τῷ Χρ-
 ρῶ ἀνατίθησι. ΤΩΙΔΕ Τ' ἈΝΔΡΙ ΣΥΜΜΕΤΡΟΣ. τῷ Κρατῖδῳ
 ὁμήλιξ καὶ ἴσος ἐστὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν. ΤΗΙ Δ' ΕΠΙΣΤΗΜΕΙ
 τῇ γνώσει ὑπερβάλλεις, ὥς καὶ πρὶν αὐτὸν Θεασάμενος.

1121. ΒΛΕΠΩΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐγνωκώς.

1127. ΗΝ ΔΕ ΠΡΟΣΧΩΡΟΣ ΤΟΠΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἦσαν αἱ
 πλησιόχωροι.

1128. ΤΗΙΔΕ ΠΟΥ ΜΑΘΩΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐκεῖ μαθὼν.

1135. ΔΙΠΛΟΙΣΙ ΠΟΙΜΝΙΟΙΣ. δύο ἀγέλαις. ΕΠΑΝΕΣΤΑ-
 ΖΩΝ ΤΩΙΔΕ. συνήμην, φησὶ, τούτῳ ἔαρ, θέρος, φθινόπω-
 ρον. καὶ οὗτοι ἂν εἴεν οἱ τρεῖς χρόνοι. ΕΜΜΗΝΟΥΣ ΔΕ, τοὺς ἐμ-
 μηνῶν ὀριζομένους, οὐκ ἐνιαυτοῖς. ΕΞ ΗΡΟΣ ΕΙΣ ΑΡΚΤΟΥΡΟΥ
 τὴν ἐώαν ἐπιβολὴν ποιούμενον· ποιεῖ δὲ ταύτην, ἡλίου ὅπως ἐ-
 τῇ παρθένω.

1141. ΛΕΓΕΙΣ ΑΛΗΘΗ. συγκατατίθεται ὁ γέρον. ἔτι
 γὰρ ταῦτα πρῶτον ὁμολογήσαι, εἶτα ἐπάγειν τὰ συνεκτι-
 τά, ἵνα μὴ ᾖ ἕξαστος.

1144. ΙΣΤΟΡΕΙΣ. ἐρωτᾷς, ζητεῖς.

1146. ΟΥΚ ΕΙΣ ΟΛΕΘΡΟΝ. αἰσθηθεῖς ὁ γέρον τοῦ παι-
 τὸς, ἀρνήσασθαι βούλεται, οὐχ ὥς εἰδώς καὶ ἀποκρουστέον.

1155. ΑΝΤΙ ΤΟΥ. ἀντὶ τίνος; ΤΙ ΠΡΟΣΧΡΗΖΩΝ ΜΑ-
 ΘΕΙΝ. λείπω, ταῦτά με διατίθης;

1157. ΟΛΕΣΘΑΙ Δ' ΩΦΕΛΟΝ. τοῦτο πάλιν, εὐχ ὥς εἰ-
 δὼς ὅτι αὐτὸς εἴη ὁ ἐκτεθειμένος, ἀλλ' ὅτι διὰ τὴν ἐκθεσιν ταῦτο
 πάσχει.

1158. ΑΛΛ' ΕΙΣ ΤΟΔ' ΗΞΕΙΣ. εἰς τὸ ἀποθανεῖν, μὴ
λεῖγων τὸ ἀληθές.

1160. ΕΣ ΤΡΙΒΑΣ ΕΛΛΙ. ἤγουν εἰς βραδύτητα, καὶ δια-
ταίβας, καὶ ἀναβολάς.

1166. ΕΙ ΣΕ ΤΑΥΤ' ΕΡΗΣΟΜΑΙ ΠΑΛΙΝ. εἰ δευτέραν
ἀναμένους ἐξέτασιν.

1174. ΑΝΑΛΩΣΑΙΜΙ. ἀντὶ τοῦ ἀπολέσαιμι.

1175. ΤΕΚΟΥΣΑ ΤΛΗΜΩΝ. κατ' ἐρώτησιν.

1176. ΤΟΥΣ ΤΕΚΟΝΤΑΣ. τοῦτο κατὰ σύλληψιν. οὐ γὰρ
φαιεύει τὴν μητέρα.

1177. ΠΩΣ ΔΗΤ'. παρατηρήεον, ὅτι τὸν γέροντα μετε-
πέμψατο ἐπὶ τὸ ἀνακρίναι τὸν Φόνον τοῦ Λαίου, καὶ προβλη-
θέντος ἑτέρου τινός, ἐπὶ τὸ ἀναγκαϊότερον τρέπεται.

1182. ΕΞΙΚΟΙ. ἀντὶ τοῦ, ἀποδοαίη. Ω ΦΩΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙ-
ΟΝ. εὖ πεπρωλαγίασθαι ὁ λόγος, οὐχ ὥς τὴν πῆρῳσιν αἰνιτι-
μίνου· ἀλλ' ἐπὶ τὸν θάνατον αὐτῷ ὁ λόγος. ἀποροήσας γὰρ
ξίφους, ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν.

1187. ΩΣ ΤΜΑΣ ΙΣΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΗΔΕΝ. οὕτως ἐν Αἴαν-
τι. (125.)

Ορῶ γὰρ ἡμᾶς σὺδ' ἐν ὄντας ἄλλο, πλὴν
εἰδὼλ', ἴσοι τῶν ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.
καὶ Πίνδαρος. (Π. η'. 135.) Τί δέ τις; τί δ' οὗτις; σκιάς
ἐστὶν ἀνθρώπων. ΕΝΑΡΙΘΜΩ. ἐναριθμοῦμαι· ἵν' ἡ ῥῆμα πρῶ-
του προσώπου, καὶ οὐ δοτικὴ ἀρσενικοῦ.

1191. ΟΣΟΝ ΔΟΚΕΙΝ. ὅσον δόξαι εὐδαίμων εἶναι. κατὰ
ἀνέφθειναι δὲ τοῦτο ἀνθρώπων οὐκ ἔστι. τὸ τῆς τύχης γὰρ ρεῦ-
μα μεταπίπτει ταχύ. ΑΠΟΚΛΙΝΑΙ. πεσεῖν, ἢ ἀποβαλεῖν.

1193. ΤΟ ΣΟΝ ΤΙ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜ' ΕΧΩΝ. τὸν σὸν βίον
παράδειγμα ἔχων, οὐδένα μακαρίζω καὶ εὐδαιμονίζω.

1196. ΤΟΞΕΥΣΑΣ. ἐπιτυχῶν, εὐτυχήσας. ΓΑΜΨΟΝΤ-
ΧΑ ΠΑΡΘΕΝΟΝ. τὴν Σφίγαν. ΘΑΝΑΤΩΝ. τῶν ὑπὸ τῆς
Σφίγος γιγνομένων. ΠΥΡΓΟΣ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀσφάλεια καὶ
ἀπαλῆξισι γέγονε.

1204. ΤΑΝΤΝ Δ' ΑΚΟΥΕΙΝ. εἰς τὸ ἀκούειν. ΞΥΝΟΙΚΟΣ
ΑΛΛΑΓΑ, ΒΙΟΥ. συναικῶν τῇ τοῦ βίου μεταβολῇ.

1208. ΩΙ ΜΕΓΑΣ ΛΙΜΗΝ. ὡς ὑποδοχὴ εἰς τὸ ἄμφω δι-
ξασθαι, σὲ καὶ τὸν πατέρα. ἢ ὅτι μήτηρ ἦν καὶ γυνὴ ἡ Ιοκά-
στη, ἣν λέγει λιμένα. ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΩΙ. νυμφίῳ. ΑΛΟΚΕΣ.
ἀντὶ τοῦ αὐλακες. αἱ κοῖται, αἱ σποραὶ, οἱ γάμοι. ΣΙΓ'
ΕΔΥΝΑΣΘΗΣΑΝ. πῶς, φησὶ, Φωνὴν οὐκ ἔρρηξαν;

1218. ΩΣ ΠΕΡΙΑΛΛΑ. περιάλλως, ὑπερβολικῶς. ΑΝΕ-
ΠΝΕΥΣΑ Τ' ΕΚ ΣΕΘΕΝ. ἤγουν διὰ σέ, καὶ νῦν κατέμυσα τὸ
ὄμμα. ἐξ οὗ δηλοῖ, καὶ νῦν ἐπ' ἡρόθμεν περισωθέντες.

1223. Ω ΓΗΣ ΜΕΓΙΣΤΑ. ἐξ ἀγέλος ἔρχεται ἀπαγγεῖλαι,
ὅτι ἀρχὴν ἐτελεύτησεν ἡ Ιοκάστη, καὶ ὁ Οἰδίπους ἐαυτὸν ἐτυ-
φλωσεν. ΑΡΕΙΣΘΕ ΠΕΝΘΟΣ. ἀντὶ τοῦ, λήψεσθε. ΕΓΓΕΝΩΣ.
γενεσίως. ΑΙ 'Ν ΦΑΝΩΣ' ΑΥΘΑΙΡΕΤΟΙ. ἐκουσίως γὰρ εἰσὶν
καὶ ὁ Οἰδίπους ἐτύφλωσε, καὶ ἡ Ιοκάστη ἀπ' ἡγήσθη. μάλιστα
φησὶ, τῶν κακῶν λυπεῖ τὰ μὴ ἐκ τύχης συμβάντα, ἀλλ' ὅσ-
περ ἐπίσπασα καὶ αὐτάγγελια γιγνόμενα.

1244. ΠΥΛΑΣ Δ' ΟΠΩΣ ΕΙΣΗΛΘ'. τὸ ἐξῆς· ὅπως εἰς-
ῆλθεν ἔσω, ἐπιρρήξασα τὰς πύλας, τοῖς κλείσασα. Ομη-
ρος· (Ιλ. Ω. 454.)

τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Αἰχαιοὶ
τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον.

καλῶς δὲ τοῖς λέκτροις ἐπεμπίπτει· δι' αὐτὰ γὰρ ἀπολύ-
εται.

1247. ΤΗΝ ΔΕ ΤΙΚΤΟΥΣΑΝ ΛΙΠΟΙ. τὴν δὲ γυναῖκα λί-
πει τὴν ἑαυτοῦ, τουτέστι τῷ υἱῷ γυναῖκα παιδοποιῶν.

1254. ΠΕΡΙΠΟΛΟΥΝΤΑ. περιερχόμενον, ὥσπερ ἐμμανῆ.

1261. ΕΚ ΔΕ ΠΥΘΜΕΝΩΝ. ἀνέτεινε τὰς πύλας, καὶ
κάλυπτεν ἐκ τῶν πυθμένων.

1264. ΠΛΕΚΤΑΙΣ ΕΩΡΑΙΣ. ἑώρα λέγεται κρήμασις,
ὕψισις, μέτασις. ΑΡΤΑΝΗΝ. τὴν ἀναρτηλικήν. κυρίως δὲ
ἀπείρη λέγεται ἢ ἐκ τῶν καλωδίων ἀγχιτή.

1273. ΟΥΣ ΜΕΝ ΟΥΚ ΕΔΕΙ ΟΥΟΙΑΘ', ΟΥΣ Δ' ΕΧΡΗ-
ΖΕΝ ΟΥ ΓΝΩΣΟΙΑΤΟ. τὸ συμβαῖνον πᾶσι τοῖς τυφλοῖς εἶπεν.
οἱ ἐξῶντες γὰρ πολλὰκις συμπύπλωσιν οἷς οὐκ ἂν ἤθούλιντο·
οἱ ἐξῶσι δὲ, ὧν δέονται. ἐν σκότῳ οὖν εἶναι καὶ ἀγνωσίᾳ.

1275. ΕΦΥΜΝΩΝ. ἀνοιμῶζων. ΠΡΑΣΣ' ΕΠΑΙΡΩΝ ΒΛΕ-
ΦΑΡΑ. ἀπατηλάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔπεινεν.

1286. ΕΝ ΤΙΝΙ ΣΧΟΛῃ. οἷον ἐν ποίᾳ διατριβῇ.

1287. ΒΟΛΙ ΔΙΟΙΓΕΙΝ ΚΛΗΘΡΑ. πιθαιὴ ἢ αἰτία τοῦ
ἐξείναι αὐτὸν, ἵνα, φησὶ, δείξῃ τοῖς πολίταις, ὅτι ἀξίως ἑα-
το ἐπιμαρτυρεῖν ἐπὶ ἀκουσίῃς παθήμασι, καὶ ὡς μέλλων
ἐκπεθεῖν τῆς πόλεως διὰ τὰς αἰτίας, ἃς ἐφθασεν ἐπαρᾶ-
σθαι.

1297. Ω ΔΕΙΝΟΝ ΙΔΕΙΝ. ἴσως οἱ κατὰ τὸν Χορὸν ἰδόντες
ἀπεσπείρωσαν, μὴ δυνάμενοι θεάσασθαι τὸ πάθος.

1308. ΠΟΙ ΓΑΣ ΦΕΡΟΜΑΙ. ποῦ εἰμι; ἐν ποίῳ χωρίῳ ἢ
ὁδῷ μὲν φέρεται; τίνος ἀκούω; ποῦ εἰσιν ἡ φθογῇ, ἢ
τις σφρόδα μοι διαπύταται, ἥς φερομένης ἀκούω; ἢ οὕτως·

ἀντὶ τοῦ ἀπέωλ' ἡ Φωνή; ἸΝ' ΕΞΗΛΟΥ. ἡ μετὰφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγωνιζομένων πένταθλον, καὶ ἀλλομένων.

1313. ΑΠΟΤΡΟΠΟΝ. ὃ ἂν τις ἀποτρέψαιτο. ΑΦΑΤΟΝ. ἀφάτως ἐπεληλυθός. ΛΥΣΟΥΡΙΣΤΟΝ. ὅρον μὴ ἔχον, ἀνὰ αἰὶ παραμένον, δυσπεριόδευλον. ΑΔΑΜΑΣΤΟΝ. ἀνίστατο, οὐδείς δαμάσαι δύνησθαι, ἢ σκληρὸν καὶ τραχὺ, ἀπὸ τοῦ αἰδάμαντος. ΟΙΟΝ ΕΙΣΕΔΥ Μ' ΑΜΑ. οἷον ὁμοῦ με εἰσέδυσσε ἀπὸ τῆς πηρώσεως ἀλγηδὼν, καὶ ἡ τῶν κακῶν ὑπόμνησις. ΚΕΝΤΡΩΝ ΤΕ ΤΩΝΔΕ. εἰλήφει γὰρ αὐτὸν ὀδύνη, ἐπεὶ καὶ τοῖς κέντρεις ἐπέωρῳτο.

1321. ΕΠΙΠΟΛΟΣ. περιπολῶν ἐμὲ καὶ περιμένων ἐπὶ τῷ δὲ τοὺς ἀπὸ τοῦ Χοροῦ γνωρίζει, ἴσως διὰ τὸ τελεράχθαι ἐπὶ τῷ τοσούτῳ προσφάτῳ κακῷ.

1328. ΕΠΗΡΕ. ἤγουν ἔπεισε. καὶ Εὐριπίδης. (Ορ. 255.) Οσῖς μ' ἐπάρας ἔργον ἀνοσιώτατον.

1347. ΔΕΙΛΑΙΕ ΤΟΥ ΝΟΥ. δείλαιε τῆς συνέσεως ἐνεκα, καὶ τῆς συμφορᾶς χάριν. χαλεπὸν γὰρ συνετῷ ἀνθρώπῳ τοιαῦτα συνεχεῖναι.

1349. ΟΛΟΙΘ' ΟΣΤΙΣ ΗΝ. ἀπόλοιτο, φησὶν, ἐξ ἀπὸ τῆς ἀγρίας πέδης, τῆς διανεμομένης τοὺς πόδας μετὰ ἑλάβε καὶ διέσωσέ με. ΝΟΜΑΔΟΣ ΕΠΙΠΟΔΙΑΣ. ἐν τῇ δημοσίᾳ ὁδῷ, τῇ ὑπὸ τῶν νομέων πατουμένη. ΟΥΔΕΝ ΕΙΣ ΧΑΡΙΝ. εἰς οὐδενὸς χάριν τὴν ἐμὴν σωτηρίαν ἐργαζόμενος. ἀντὶ τοῦ μηδὲν χρησίμῳ ἐργασάμενος ἐν τῷ διασῶσαί με. ΤΟΤΕ ΓΑΡ ΑΝ ΘΑΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ, θανόντος, ἢ τὸ ΗΝ ἀντὶ τοῦ ἤμην.

1362. ΑΦ' ΩΝ ΑΥΤΟΣ ΕΦΥΝ. ἐξ ὧν ἐτέχθη, ἐξ αὐτῶν καὶ τέτοκα. ΕΙ ΔΕ ΤΙ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΝ. εἴ τι κακοῦ κακίον, τοῦτ' ἔλαχεν Οἰδίπους.

1369. ΩΣ ΜΕΝ ΤΑΔΕ. τὰ τῆς τυφλώσεως. ΟΥΚ ΟΙΔ' ΟΜΜΑΣΙΝ ΠΟΙΟΙΣ. φησὶ πρὸ τοῦ θανάτου ταῦτα διαθεῖσθαι, ἔτι πῶς ἂν τοῖς γονεῦσι καθ' Ἀιδου μὴ συντυγχάνη ὁρῶν· εἶναι γὰρ αὐτῷ τοῦτο αἰσχροῦν.

1374. ΚΡΕΙΣΣΟΝ' Αἴχρονος ἐπικρατέστερος, Αἴχρον οὐκ ἦν ἰᾶσθαι οὐδὲ ἐν θανάτῳ. διὰ τούτου οὗτ' ἀπολογίζονται, ὅτι μείζον κακὸν διεπραξάτο εἰς ἑαυτὸν, ἢ ἑπτὰ ἦν πλευνήσας. ΑΛΛ' Η ΤΕΚΝΩΝ ΔΗΤ' ΟΨΙΣ. ἐν ἐρωτήσῃ.

1384. ΚΗΛΙΔΑ. ὄνειδος, συμφορὰν.

1396. ΚΑΚΩΝ ΤΥΠΟΤΛΟΝ. ὑπόσπλον, κρυπτόν, ὡς εἰ ἔλγε τὸ κράτιστον τῶν κακῶν.

1416. ΑΛΛ' ΩΝ ΕΠΑΓΓΕΙΣ. ὧν χρειὰν ἔχεις εἰς βοήθειαν.

1434. ΠΡΟΣ ΣΟΤ ΓΑΡ. ὑπὲρ σοῦ, καὶ οὐχ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ λέξω.

1442. ΟΜΩΣ Δ' ΙΝ' ΕΣΤΑΜΕΝ ΧΡΕΙΑΣ. ὁ μὲν τῷ προσημμένῳ χρησμῷ ἀξιοῖ ἀκολουθεῖν, ὅτι δεῖ ρίπτειν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χώρας· ὁ δὲ Κρέων ἐπανέρεσθαι φησὶ δεῖν, ὅτι καὶ Λαίου παῖς, καὶ βασιλεὺς τυγχάνει. ἡ χρεία, φησὶν, ἡ κατέχουσα ἡμᾶς, ταῦτα ἀπαιτεῖ.

1445. ΚΑΙ ΓΑΡ ΣΥ ΝΥΝ Τ' ΑΝ ΤΩΙ ΘΕΩΙ. ἵνα καὶ μετὰ γνώμης Θεοῦ ἀπέλθης.

1453. ΚΥΡΙΟΝ ΤΑΦΟΝ. ἴδιον, ἢ ὀφειλόμενον, ἢ κεκυρωμένον. ΙΝ' ΕΞ ΕΚΕΙΝΩΝ ΟΙ Μ' ΑΠΩΛΑΤΤΗΝ ΘΑΝΩ. ἵνα ὁρῶ νῦν ἀναρεῖσθαι ἐν τῷ Κιθαιρῶνι, καθὼς τοῖς γονεῦσιν εἰσκει· καὶ νῦν τῷ βουλήματι αὐτῶν ἀπόλλυμαι.

1472. ΟΥ ΔΗ ΚΑΤΩ ΠΟΥ. αἰσθάνεται τῶν θυγατέρων παρουσῶν. ΤΟΙΝ ΜΟΙ ΦΙΛΟΙΝ ΔΑΚΡΥΡΡΟΟΥΝΤΟΙΝ. αὐτὶ τοῦ τῶν ἐμῶν θυγατέρων. δεόν δὲ εἰπεῖν δακρυρροοῦσαι, ἀ-

210 ΕΙΣ ΟΙΔΙΠΟΥΝ ΤΟΝ ΤΥΡ.

συνικῶς ἐξήνεγκεν. ἔσθι δὲ Ἀττικώτερον, ὡς τὸ, μὰ τὰ θεῶ,
καὶ τὸ, τῷ χεῖρι.

1482. Αἱ τοῦ φυτοτύργου πατρὸς. αἱ τινες χεῖρες τὰ
πρόσθεν λαμπρὰ ὄμματα τοῦ ὑμετέρου πατρὸς ὧδε ἔρῃ περι-
ξένησαν.

1488. Οἷον βιώναι. πῶς ὑμῶν βιώναι ἐκ τῶν ἀνθρώπων
ἀνάγκη. ἢ ἡ ΠΡΟΣ ἀντὶ τῆς μετὰ, ἀντὶ τοῦ, μετὰ ἀνδρῶν.

1500. ΟΝΕΙΔΙΕΙΣΘΕ. ὑβρισθήσεσθε.

1508. ΤΗΛΙΚΑΣΔΕ. ἀντὶ τοῦ μικράς.

1521. ΤΕΚΝΩΝ Δ' ΑΦΟΥ. ἀφίστασο. τῇ προσώδιᾳ ἢ
ΕΛΗ, ὡς ἀφαιροῦ.

1523. ΚΑΙ ΓΑΡ Α'ΚΡΑΤΗΣΑΣ. ὅσα νενίκηκας, οὐ συν-
νεγκέ σοι. καὶ αὐτάρκως ἔχει τὸ δράμα, τὰ γὰρ ἐξῆς ἀνεκτε-
γνωμολογοῦντος Οἰδίποδος.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΙΔΙΠΟΥΝ

TYRANNON.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ ΟΙΔΙΠΟΔΑ

1. ΤΕΚΝΟΝ. Οιδίπου εἰς Αθήνας παραγωγέμενος, ἐκπατὴρ θυγατέρα Αντιγόνην.

3. ΤΙΣ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗΝ. ἔστι μὲν ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς λαμβάνοντα λέγειν οὕτω· Τίς τὸν πλανήτην Οιδίπου δέχεται; ἢ, Τίς ἡμᾶς σήμερον ὑπεδέχεται; δύναται δὲ καὶ τοῖς αὐτῷ συνάπτεσθαι, τοῦ ΤΙΣ μὴ πυσμαϊκῶς κειμένου, ἀλλ' αὐτὸ τοῦ ἢ ἀφ' αὐτοῦ, ὥστε τῷ ΠΟΛΙΝ συνεπιάχθαι, καὶ τὸν λόγον ἔχειν οὕτως· Τίνας χώρους ἀφ' ὧν μεθ' αὐτοῦ τίνας ἀνδρῶν πάλιν, ἢ τὸν πλανήτην Οιδίπου δέχεται; ὅτι δὲ τῷ ΤΙΣ αὐτὸ ἀφ' αὐτοῦ χρωῖνται. Καλλίμαχος φησὶν οὕτως·

ὑπεὶρ ἄλλα κείνος ἐνάσθη

Αλκιάθων τίς ἄπιστος.

4. ΣΠΑΝΙΣΤΟΙΣ. ὀλίγοις, εὐτελέσι, τοῖς κατὰ σπάνειν τοῦ αἰτοῦντος διδομένοις.

6. ΜΕΙΟΝ ΦΕΡΟΝΤΑ. βραχύτερον ἀποφερόμενον τοῦ αἰτιζέμενου. οὐ γὰρ ὅσα αἰτεῖ τις λαμβάνει. ΚΑΙ ΤΟΔ' ΕΞΑΡΚΟΥΝ. ἔμως γοῦν τούτοις ἀρκούμενος.

7. ΣΤΕΡΓΕΙΝ ΓΑΡ ΑΙ ΠΑΘΑΙ ΜΕ. ταῦτά με στέργειν τὰ δυστυχήματα ὃ πολὺς πεπώηκε χρόνος, καὶ τὸ τῶν συμφορῶν πλῆθος, καὶ τὸ τῆς ἀνδρείας πλεονέκτημα. ΠΑΘΑΙ γὰρ, αἱ συμφοραί. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ΔΙΔΑΣΚΕΙ, αὐτὸ τοῦ, ἡθισμαὶ τῷ πολλῷ χρόνῳ, καὶ μεμελέτηκα τῆς τύχης τὰ δύσκολα.

9. ΘΑΚΟΙΣΙ. καθέδραις. ΒΕΒΗΛΟΙΣ. βατοῖς. βέβηλος γὰρ τόπος ἐστὶν ὁ ἀκαθάριτος, καὶ πᾶσιν ὦν βατός. καὶ βέβηλος ἀνὴρ, ὁ μισρός. Εὐριπίδης Πρωτεσιλάῳ·

Οὐ γὰρ θέμις βέβηλον ἀπείσθαι δόμον.

καὶ

Αἰδῶ ξυνητοῖσι· θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις.

ΒΕΒΗΛΟΙΣ οὖν, τοῖς πᾶσι βασίμοις τόποις, μηδὲ ἀνεμμένοις θεοῖς. ἐκ μεταφορᾶς δὲ βεβήλους καὶ τοὺς ἀμυήτους φασὶ καὶ ἀκαθάριτους. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Συνδείπνῳ βέβηλον τὸν ἰδιώτη φησί.

11. ΣΤΗΣΘΝ ΜΕ. στήσόν με ἐκ τῆς ὁδοπορίας, καὶ μαθυσόμεθα.

12. ΜΑΝΘΑΝΕΙΝ ΓΑΡ ΗΚΟΜΕΝ. εἰς γὰρ τοῦτο, φησὶν, ἐληλύθαμεν, ἅτε δὴ ξένοι ὄντες, παρὰ τῶν ἀσπίων μαθησώμεθα, τί ἐστὶ πραχτέον ἡμῖν.

14. ΠΑΤΕΡ ΤΑΛΑΙΠΩΡ'. οὐκ ἐμπαραοιεῖν βουλομένη τῷ πατρὶ, ταλαίπωρον ἀποκαλεῖ, ἀλλὰ τοῦ πάθους παριστάς τὸ μέγεθος. πωρεῖν δὲ οἱ Ηλείοι τὸ πειθεῖν φασι. καὶ ἀτίμαχος·

Πῶρος τοί γ' ἀλόχοισι καὶ τοῖς τεκέεσσιν ἑκάστος. παρὰ τοῦτο οὖν ταλαίπωρος ἐτυμολογεῖται.

15. ΩΣ ΑΠ' ΟΜΜΑΤΩΝ ΠΡΟΣΩ. γράφεται ΩΣ ΑΝΟΜΜΑΤΩ, ὃ ἐστίν, ὡς τυφλῷ σημῆναι, πρόσω εἰσίν. ὡς ἂν τις πρόσω ἀφορῶν τεκμήραιτο· ὡς ἂν τις τὰ ὄμματα πόρρω ἔχῃ.

16. ΩΣ ΑΠΕΙΚΑΣΑΙ. ὡς ἐστίν ἐκ προσόψεως τεκμήρασθαι.

17. ΠΥΚΝΟΠΤΕΡΟΙ Δ' ΕΙΣΩ. οἶον, κατὰ τὸν χώρον. ἐκρατῆσε δὲ μεγάλως τῇ φράσει, ὥστε μέλισσαν αὐτὸν ἐκάλεσαν οἱ κωμικοί. ΕΥΣΤΟΜΟΥΣΙΝ. εὐφθογοῦσιν, εὐφώνως ἀδουσιν.

19. ΕΠ' ΑΞΕΣΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ. γράφεται ΠΑΓΟΥ. ἐπὶ τοῦ
λιθίου βάθρου.

20. ΠΡΟ΄ΥΣΤΑΛΗΣ ΟΔΟΝ. προήλθες μακροτέραν ὁδὸν,
ἢ ὡς ἤμελλε γέροντι.

22. ΧΡΟΝΟΥ ΜΕΝ ΟΥΝΕΚ'. ἀντὶ τοῦ, δεδίδαγμαί τῳ
χρόνῳ τὸ φυλάττειν σε ὁδηγοῦσα, σύνηδες οὖν ὃν τὸ πρᾶγμα,
οὐ δέῃ με μαθεῖν τοῦτι νῦν. Ἀλλως. τοῦ μὲν χρόνου, οὐ σύνειμί
σοι, χάριν, οὐ χάριν ἔλω μαθεῖν, ὅτι τυφλὸς εἶ, καὶ ὅτι δεῖ
σε προμηθείας τυχεῖν.

24. ΤΑΣ ΓΟΥΝ ΑΘΗΝΑΣ. ὅτι ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐσμέν, οἶδα·
τίς δέ ἐστιν οὗτος ὁ δῆμος, ἀγνοῶ.

25. ΠΑΣ ΓΑΡ ΤΙΣ ΗΥΔΑ. τί ἤυδα; ὅτι αὐταὶ εἰσιν Αθῆ-
ναι. ΕΜΠΟΡΩΝ. ἀντὶ τοῦ ὁδοιπόρων, διὰ τὸ χ.

26. Η ΜΑΘΩ. ἐν ἐρωτήσει ὁ λόγος. βούλει μάθω τίς ὁ
πρὸ τοῦ ἄσπιος τόπος.

27. ΕΞΟΙΚΗΣΙΜΟΣ. ἀντὶ τοῦ ἐνοικήσιμος.

28. ΟΙΟΜΑΙ ΔΕ ΔΕΙΝ ΟΥΔΕΝ. οὐ δεῖν τοῦ προελθούσαν
ἐπαγγεῖσθαι με. ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ πάρεσσι, παρ' οὓς εἰσόμεθα. οἶον,
οὐκ ἔτι δεῖν ἔσκει προῖοῦσαν μακθάνειν περὶ τοῦ τόπου. καλῶς
δὲ τὰ τῆς οἰκονομίας, ἵνα μὴ μόνος ὁ Οἰδίπους ἀπολειφθῇ.

30. Η ΔΕΥΤΡΟ. κατ' ἐρώτησιν.

31. Χ' ΩΙ ΤΙ ΣΟΙ ΛΕΓΕΙΝ. καὶ ὅπως σοι λέγειν εὐκαιρον
ἐμίζεις, λέγε. ἀκούεται γὰρ.

33. ΤΗΣ ΥΠΕΡ Τ' ΕΜΟΥ. τούτέστιν, ὑπὲρ ἀμφοῖν ὁρώ-
σας. ΟΥΝΕΧ' ΗΜΙΝ ΑΙΣΙΟΣ. ὅτι αἷσιος ἡμῖν σκοπὸς εἰφίξαι,
ὥστε φράσαι περὶ ὧν ἀγνοοῦμεν. ἢ ὥστε φράσαι ἡμῶς ἃ σοι
λέξομεν.

36. ΠΡΙΝ ΝΥΝ ΤΑ ΠΛΕΙΟΝΑ. ἀπὸσπλήθι πρῶτον τῶν

ἀβάτων, καὶ τότε ἐρώτα. ΧΩΡΟΝ ΟΥΧ ΑἴΓΝΟΝ. οἶον, εἰ
οὐχ αἴγνον, εἰ μὴ μένοις ἰερεῦσιν. ἢ οἶον οὐκ ἀνειμένον καὶ βέλ.

39. ΕΜΦΟΒΟΙ ΘΕΑΙ. Φύλαρχός φησι δύο αὐτάς εἶναι, τὰ
τε Αθήνησιν ἀγάλματά δύο. Πολέμων δὲ τρεῖς αὐτά φησι.

42. ΕΥΜΕΝΙΔΑΣ. Εὐμενίδης μὲν Κρόνου φησὶ τὰς Εὐ-
μενίδας.

Εκ τοῦ καλλίκομος γένητο χρυσῇ Ἀρροδίτῃ,

Μοῖραι τ' ἀθάνατοι, καὶ Εριννὶς αἰολόδαροι.

Ἰσίδας δὲ ἐν τῇ τετάρτῃ μητέρα τῶν Εὐμενίδων Εὐωνύμην ἀ-
γράφει, ἣν νομίζεσθαι τὴν Γῆν. ἐνιοὶ δὲ μεταβαλεῖν αὐτῇ
φησὶ τὸ ὄνομα ἐπὶ Ορέσθου τότε γὰρ πρῶτον Εὐμενίδας κη-
θῆναι, εὐμενεῖς αὐτῷ γνωμένας κριθέντι νικᾶν παρ' Αθηναί-
αις, καὶ ὀλοκαυτῶσεντι αὐταῖς οἷν μέλαιναν ἐν Κερνίᾳ τῇ
Πελοποννήσου. Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς ἐτέρας φησὶ τὰς Σε-
νίδας θεὰς τῶν Εὐμενίδων.

43. ΝΙΝ. ἀντὶ τοῦ αὐτάς. διὸ τὸ χ. ΑΛΛΑ Δ' ΑΛΛΑΧΟΥ
ΚΑΛΑ. παρόσον ἄλλοι ἄλλοις ὀνόμασι καλοῦσιν αὐτάς. αἱ
ὀνόματα παρ' ἄλλοις καλὰ νομίζονται. παρ' ἡμῖν δὲ ταῦτα.
τὸ ὀνομάζειν αὐτάς Εὐμενίδας.

44. ΑΛΛ' ἸΛΕΩ, ΜΕΝ. ἴλεώ μοι αἱ Εὐμενίδες. ἐγὼ γὰρ
οὐκ ἀναστήσομαι ἐντεῦθεν.

46. ΤΙ Δ' ΕΣΤΙ ΤΟΥΤΟ. ἀντὶ τοῦ, διὰ τί οὐκ ἀνίστασαι;
ΕΥΜΦΟΡΑΣ ΣΥΝΘΗΜΑ. σύμβολόν μοι τῆς συμφορᾶς, τὴν
καταντῆσαι με εἰς Εριννύων ἱερόν.

48. ΠΡΙΝ Γ' ἈΝ ΕΝΔΕΙΞΩ. ἕως οὗ τῇ πόλει ἐνδείξω τὴν
χρὴ ποιεῖν.

50. ΠΡΟΣΤΡΕΠΩ. ἱκετεύω.

55. Ο ΠΥΡΦΟΡΟΣ ΘΕΟΣ ΤΙΤΑΝ ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ. ὁ τὴν

πῦρ βασίλας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις παρασχών. περὶ τοῦ τὸν Προμηθεῖα παρὰ τὴν Ακαδημίαν καὶ τὸν Κολωνὸν ἰδρύνθαι, Απολλέδωρος γράφει οὕτως. „Συντιμᾶται δὲ καὶ ἐν Ακαδη-
„μία τῇ Αθηνᾷ, καθάπερ ὁ Ηφαιστος, καὶ ἔστιν αὐτῷ πα-
„λαιὸν ἱδρυμα, καὶ ναὸς ἐν τῷ τεμένει τῆς Θεοῦ. δέικνται
„καὶ βάσις ἀρχαία κατὰ τὴν εἴσοδον, ἐν ἣ τοῦ τε Προμηθεῖος
„ἔστι τύπος καὶ τοῦ Ηφαίστου· πεποιήται δὲ, ὡς καὶ Λυ-
„σιμαχίδης φησὶν, ὁ μὲν Προμηθεὺς πρῶτος καὶ πρεσβύτερος,
„ἐν δεξιᾷ σκῆπτρον ἔχων· ὁ δὲ Ηφαιστος νέος καὶ δεύτερος.
„καὶ βωμὸς ἀμφοῖν κοινός ἐστιν, ἐν τῇ βάσει ἀποτετυπω-
„μένος. „

57. ΧΑΛΚΟΠΥΣ ΟΔΟΣ. ἐν τῷ ἱερῷ οὕτως ἐκαλεῖτο τό-
πος τις, Χαλκόπυος ὁδός. φησὶ δὲ Απολλέδωρος δι' αὐτῆς
κατάβασιν εἶναι εἰς Αἰδου, καὶ Ἰσθρος δὲ μνημονεύει τῆς χαλ-
κῆς ὁδοῦ, καὶ Αστυδάμας. καὶ τις τῶν χρησιμοποιοῦν φησι·

Βοιωτοὶ δὲ ἴστωιο ποτισθεύουσι Κολωνόν,
ἐνθα λίθος τρικάρανος ἔχει καὶ χάλκεος οὐδός.

τὸ ἔξῃ· ὃν δὲ ἐπιστρίβεις τόπον, χθονὸς τῆσδε καλεῖται χαλ-
κόπυος ὁδός. οὕτω δὲ ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ εἶναι μέταλλα χαλκοῦ
ἐν τῷ Κολωνῷ.

58. ΟΙ ΔΕ ΠΛΗΣΙΟΙ ΓΤΑΙ. γράφεται ΑΙ ΔΕ ΠΛΗΣΙΟΝ
ΓΤΑΙ.

61. ΤΟ ΤΟΥΤΕ ΚΟΙΝΟΝ. τὸ τοῦ Κολωνοῦ ὄνομα κοινὸν
φίρεται πάντες, ὠνομασμένοι Κολωνιάται δηλονότι.

63. ΑΛΛΑ ΤΗ ΕΥΝΟΥΣΙΑ. τῷ ἔργῳ καὶ τῇ πείρᾳ πλέον
τιμώμενα, οὐ τοῖς λόγοις.

65. ΕΠΩΝΤΜΟΙ. Κολωνιάται καλούμενοι.

66. Η ΠΙ ΤΩ ΠΛΗΘΕΙ ΛΟΓΟΣ. ἢ ἐν τῷ πλήθει ἐστὶν ἡ ἰσχὺς, τούτέστι δημοκρατοῦνται;

71. ΚΑΤΑΡΤΙΣΩΝ. παρασκευάσων, εὐτρεπίσων. Ομηρος· (Οδ. Δ. 782.) ἤρτύναντο δὲ ἑρετμά· καί· (Οδ. Λ. 435.) Κλυταιμνήσῃ δόλον ἤρτυε. τὸ δὲ ἐξῆς· ὥς τι προσλέξων αὐτῷ μέλοι τις, ἢ πρὸς τι εὐτρεπίσων αὐτὸν μολεῖν;

72. ΩΣ ΑΝ ΠΡΟΣΑΡΚΩΝ. τὰ αὐτὰ αὐθις ἐρεῖ, ὅτι ἐπὶ ἀφελείᾳ τοῦτο γίγνεται τῶν δεχομένων αὐτὸν καὶ θαυμάσιον, ἐπὶ βλάβῃ δὲ τῶν ἀποσπεμιψαμένων.

76. ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΟΣ, τῆς τύχης. ΑΥΤΟΤ, αὐτόθι.

84. Ω ΠΟΤΝΙ' Ω ΔΕΙΝΩΠΕΣ. τὸ ἐντελές, ὡ πότνια· ἰδὲ νοῦς οὕτως· ἐπειδὴ ἦλθον πρὸς ὑμᾶς, μὴ ἐναντιωθῆτέ μοι, καὶ τῷ χρήσαντί με ἀπόλλωνι. ΕΥΓΕ, ὅτε, ἐπειδὴ.

86. ΑΓΝΩΜΟΝΕΣ. ἐναντιογνώμονες, ἀσύγχωστοι.

89. ΧΩΡΑΝ ΤΕΡΜΙΑΝ. τελευταίαν αὐτῷ. εἰμαρμένη, ἐφ' ἧς ἐμέλλε τὸ τέλος τοῦ βίου ἀνύσειν. ΞΕΝΟΣΤΑΣΙΝ. γράφεται καὶ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ.

91. ΕΝΤΑΤΘΑ ΚΑΜΨΕΙΝ. καταλύσειν, τελειώσειν. εἰ γὰρ οἱ φασὶ τὸ μνήμα τοῦ Οιδίποδος ἐν ἱερῷ Δήμητρος εἶναι ἐν Ετεινωῖ, μεταγαγόντων αὐτὸν ἐκ Κεοῦ. τινὸς ἀσκήμου χωρίου, καθάπερ ἰστορεῖν φησὶν Ἀρίζηλον Λυσίμαχος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῷ τρισκαδεκάτῳ τῶν Θηβαϊκῶν, γράφων οὕτως. „Οὐδ' „αὖτου δὲ τελευτήσαντος, καὶ τῶν φίλων ἐν Θήβαις θάψαν- „αὐτὸν διανοομένων, ἐκώλυνον οἱ Θηβαῖοι διὰ τὰς προσγεγε- „μένους συμφορὰς, ὡς ὄντος ἀσεβοῦς. οἱ δὲ κομίσαντες αὐτὸν „εἰς τινὰ τόπον τῆς Βοιωτίας καλούμενον Κεὸν, ἔθαψαν αὐ- „τὸν. γιγνομένων δὲ τοῖς ἐν τῇ κώμῃ κατοικοῦσιν ἀτυχημά- „των τινῶν, οἰθβέντες αἰτίαν εἶναι τὴν Οιδίπου ταφὴν, ἐκέλευον

τοὺς Φίλους ἀναίρεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς χώρας· οἱ δὲ ἀπορούμενοι τοῖς συμβαίνουσιν, ἀνελόντες ἐκόμισαν εἰς Ἐτεωνόν. βουλόμενοι δὲ λάθρα τὴν ταφὴν ποιήσασθαι, καταδάπτουσι κυκλῆς ἐν ἱερῷ Δῆμητρος, ἀγνοήσαντες τὸν τόπον. καταφαυῖς δὲ γενομένου, πέμψαντες οἱ τὸν Ἐτεωνὸν κατοικοῦντες, τὴν θεὸν ἐπαρώτων τί ποιῶσιν· ὁ δὲ θεὸς εἶπε, μὴ κινεῖν τὴν ἱκέτην τῆς θεοῦ, διότι αὐτοῦ τέθραται. τὸ δὲ ἱερὸν, Οἰδιπόδειον κληθῆναι. ,,

92. ΚΕΡΔΗ ΜΕΝ ΟΙΚΗΣΑΝΤΑ. ὁ ποιητὴς χαριζόμενος οἷς Ἀθηναίοις τοῦτό φησιν. ἐδόκου γὰρ τότε Βοιωτοὶ καὶ Ἀθηναῖοι πρὸς ἀλλήλους διαφέρεισθαι.

95. Η ΣΕΙΣΜΟΝ. ταῦτα ἐπὶ τέλους τοῦ δράματος γίνεται.

97. ΠΙΣΤΟΝ ΕΞ ΥΜΩΝ ΠΤΕΡΟΝ. κατὰ διάνοιαν, φησὶ, ἐξ ὑμῶν τῶν θεῶν ἐνταῦθα ἀφῆγμαι. ΠΤΕΡΟΝ γὰρ, ἡ ἔκστασις τῆς διανοίας. ἡ οἰωνός.

100. ΛΟΙΝΟΙΣ. οὐ γὰρ σπένδεται οἶνος αὐταῖς, ἀλλ' ὕδατος· καὶ νηφάλιας καλοῦνται αἱ σπονδαὶ αὐτῶν. Πολέμων ἐν τῷ πρὸς Τίμαιον, καὶ ἄλλοις τισὶ θεοῖς νηφάλιους φησὶ θυσίας γίγνεσθαι, γράφων οὕτως· ,, Ἀθηναῖοί τε γὰρ ἐν τοῖς τειοῦτοις ἐπιμελεῖς ὄντες, καὶ τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσοι, νηφάλια μὲν ἱερὰ θύουσι Μνημοσύνη, Μούσαις, Ἡοί, Ἡλίῳ, Σελήνῃ, Νύμφαις, Ἀφροδίτῃ Οὐρανίᾳ. ,, Φιλόχορος δὲ ὑπερὶ τινων ἄλλων θυσιῶν τὸν αὐτὸν τρόπον δρωμένων φησὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Ἀτθίδων, Διονύσῳ τε καὶ ταῖς Ἐρεχθέως υἱατρᾷσι· καὶ οὐ μόνον θυσίας νηφάλιους, ἀλλὰ καὶ ξύλα ἱερὰ, ἐφ' ὧν ἔκαον. Κράτης μὲν οὖν ὁ Ἀθηναῖος τὰ μὴ ἀμείλινα τῶν ξύλων πάντα νηφάλιά φησι προσαγορεύεσθαι. ὁ

δὲ Φιλόχορος ἀκριβέστερόν φησι τὰ μῆτε ἀμπαύλινα μῆτε ὀκιναι, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῶν θυμῶν νηφάλια καλεῖσθαι· καὶ πρώτη φησὶν ὕλη πρὸς τὰς ἐμπύρους θυσίας ταύτη κεχρῆσθαι παρ' ὃ καὶ τὸ ὄνομα λαβεῖν, τὸν θυμὸν, ὡς παρὰ τὴν θυμωσιν καὶ τὴν θυὴν πεποιημένης τῆς φωνῆς. εἰσὶ δὲ τινες τοι τεράτων ἄσπονδοι θυσίαι κατὰ τύχην εἰς ἔθος προελθούσαι.

101. ΑΣΚΕΠΑΡΝΟΝ. ἀγλυφον καὶ ἀπελέκητον, καὶ ἄξυστον, οὐκ εἰσγασμένον, ὃ ἄνω (19.) εἶπε, Τεῦξ' ἐστὶ ἀξέστου πέτρου.

103. ΠΕΡΑΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ πέρας, ὃ ἐστὶν τελευτή. καὶ ἐξῆς· βίου πέραςιν.

104. Εἰ μὴ δοκῶ τι μείονΩΣ. εἰ μὴ δοκῶ ὑμῶν ὑπερτόνωσ ἔχειν τὰ κακὰ, καὶ δεῖσθαι προσθήκης κακῶν.

106. ΓΑΤΚΕΙΑΙ. εὐφήμεως τὰς Εἰρηνίας γλυκείας φωνῆς ἵνα μὴ πικραὶ αὐτῶ γένωνται.

111. ΣΙΓΑ ΠΟΡΕΥΟΝΤΑΙ. τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Χοροῦ ἐκ φορμῶς θέλει ποιήσασθαι.

113. ΣΠΗΣΟΜΑΙ ΤΕ. ἵνα μὴ πρὸς τούτους ὁ Χορὸς ἐκπυρριθανόμενος γένηται, ἀλλὰ τηρηθῇ Θεοῦ παραγωγῆς· ΚΡΥΨΟΝ ΚΑΤ' ΑΛΣΟΣ. δεῖ νοεῖν ὅτι ἐκρύβη εἰς τὸ ἄλσος Ἡΰλαβεια. ἐν τῷ προμαθεῖν ἐννοία καὶ σκέψις τῶν περὶ τῶν μένων γίγνεται. οὐ γὰρ τὸν φόβον φησὶν.

117. ΟΡΑ ΤΙΣ ΑΡ' ΗΝ. ὁ Χορὸς ἐκ τῶν ἐπιχωρίων ἀνδρῶν πεπυσμένος, ὅτι προσκαθέζεται τις τῶ ἱερῶ τόπων τῶν τῶν, τὰ πρῶτα ὑποχαλεπαίνοντές φασι· Τίς ἄρα ἐστὶν ὁ πού διατρίβει; ΕΚΤΟΠΙΟΣ ΣΤΘΕΙΣ. ἀπὸ ξένου τόπου ἐκστασας. ΑΚΟΡΕΣΤΑΤΟΣ. παρ' ὅσον οὐδεὶς αὐτῶ τῶν ἄλλων ἐκασε τόπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦτον ἦλθεν ἀφόδω. οἷον·

ιθύνει τῶν ἄλλων τόπων ἀρκεσθεῖς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦτον ἤκων
ἐπιπρώτως. τοσούτου γὰρ τόπου παρακειμένου, εἰς τὸν ἄβα-
τον ὤρμησεν.

124. ΟΥΔ' ΕΓΧΩΡΙΟΣ. πάντως, Φησὶ, ξένος ἐστίν,
ἐγγυῶν. οὐ γὰρ ἂν ἐπέβαινεν, εἰ ἦδει. ΑΣΤΙΒΕΣ. ἄβατον,
ἀπροσπάλαστον. ΑΜΑΙΜΑΚΕΤΑΝ. ἀκαταμάχητον, ἢ ἀπροσ-
πίλαστον. ΑΔΕΡΚΤΩΣ. οὐ προσελέγοντες· ἀλλ' ἢ καταμύ-
πτει, ἢ κύωντες. ΑΦΟΒΩΣ, ΑΛΟΓΩΣ. παριόντες, Φησὶ,
ταύτας τὰς θεάς, οὐδένα λόγον ποιούμεθα, ἀλλὰ σιωπῇ ἔχο-
μεν· ἐν ἑαυτοῖς δὲ μόνον, καὶ κατὰ διάνοιαν, εὐφημότερον δια-
λεγόμεθα, ὅποιοι γιγνόμεθα, ὅταν μαλίστα ἐν τινι Φρικῶ-
δῶν γενώμεθα φόβῳ. ἄκρως δὲ κοινότερον διάνοημα ἐξή-
κει μετὰ κατασκευῆς. ΣΤΟΜΑ ΦΡΟΝΤΙΔΟΣ. στόμα λέγει
τὴν Φωνήν. στόμα γὰρ, ἡ Φωνή. Ομηρος· (Ιλ. Κ. 8.) Πο-
λέμου στόμα. καὶ Σοφοκλῆς· (Αἰ. 17.)

Χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς.

εἰ δὲ νοῦς· τὴν Φωνὴν τῆς εὐφήμου Φροντίδος ἰέντες, ὅ ἐστι,
μετὰ Φροντίδος πολλῆς εὐφήμως τὴν Φωνὴν ἀφίεντες. εὐφημοῦν-
τες, Φησὶ, καὶ καθ' ἑαυτοὺς συλλογίζομεν εὐφημα. οἱ δὲ τὸ
ΕΥΦΗΜΟΙ, ἀντὶ τοῦ σιωπηλῆς. τὸ γὰρ εὐφημεῖν ἀντὶ τοῦ σιω-
πᾶν τάττεται.

134. ΟΥΔΕΝ ΑΖΟΝΘ'. οὐδὲν σέβοντα, ἀστεῖα. γράφεται
ΟΥΔΕΝ ΛΙΑΖΟΝΤΑ, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐκπρεπόμενον ἀ προσήκει.
ΟΝ ΕΓΩ ΛΕΥΣΣΩΝ. τὸ ἐξῆς· ὃν ἐγώ, λεύσσω περὶ πᾶν
πόμενος, οὕτω δύναμαι γινώσκειν, ποῦ μοί ποτε ναίει, ἤγουν
διατρίβει.

139. ΤΟ ΦΑΤΙΖΟΜΕΝΟΝ. τὸ λεγόμενον παρ' ὑμῶν.

141. ΔΕΙΝΟΣ ΜΕΝ ΟΡΑΝ. ἀστεῖῆς. οὕτω ἀκριβῶς αὐτὸν ἐωρακότες, τοῦτό φασι.

142. ΠΡΟΣΙΔΗΤ' ΑΝΟΜΟΝ. λείπει τὸ ὥς, ὃ ἢ, ὡς ἀνομον.

144. ΟΥ ΠΑΝΤ ΜΟΙΡΑΣ. οὐ πᾶν μοίρας εἰμὶ πρώτη εἰς τὸ εὐδαιμονίσαι. οὐκ ἀγαθῆς μοίρας εἰμὶ, φησὶν, ἀλλὰ κακῆς. οὐ πᾶν τῆς πρώτης κατ' εὐδαιμονίαν μοίρας· τοῦτο τὸν δὲ, τῆς κατὰ δυσδαιμονίαν ἐσχάτης. ΔΗΛΩ. τὸ δυσχερὲς δηλοῖται, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. ΚΑ' ΠΙ ΣΜΙΚΡΟΙΣ ΜΕΓΕΣ καὶ ἐπὶ εὐτελέσιν αἰτήμασιν οὐκ ἂν σφόδρα ἐκείνου, ἢ ἤμην δυστυχῆς. ἢ τοῦτό φησι, παρ' ὅσον μέγας ὦν κατὰ μνηστος καὶ τὴν ἡλικίαν, ὑπὸ σμικρᾶς τῆς θυγατρὸς ὀδηγῆται.

151. ΗΣΘΑ ΦΥΤΑΛΜΙΟΣ. ἀπὸ φύτλης, ἀπὸ γένεως καὶ ἐξ ἀρχῆς τυφλὸς πέφυκας. ΔΥΣΑΙΩΝ ΜΑΚΡΑΙΩΝ Τ. λείπει τὸ εἶ. δυστυχῆς καὶ γέρων εἶ, ὡς ἐστὶ σιοχάσασθαι αὐτὸ τοῦ εἶδους. Φυλακτικῶς δὲ καὶ τοῦτο λέγουσιν, ἄρτι ἐωρακότες αὐτοῦ τὸ σχῆμα. τὰ πρῶτα γὰρ οὐχ ἐωρακότες αὐτὸν, αὐτὸν ἀγνοοῦντες φασὶν· ἄρα πηρὲς ἦσθα, καὶ τοιαῦτος ἐγενήθη· οὐδέπω γὰρ τάλλα παθήματα ἴσασιν αὐτοῦ.

153. ΑΛΛ' ΟΥ ΜΑΝ ΕΝ Γ' ΕΜΟΙ. ἀλλ' οὐκ ἂν με, φησὶν, αἰτιάσῃ, ὡς μὴ προμηνύσαντά σοι μὴ εἰσελθεῖν εἰς τὸ ἱερόν. εἰάν γάρ τις ἀγνοοῦντα τινὰ, καὶ ἐμβαίνοντα τότε ἄδατον, μὴ διδάξῃ, αὐτὸς ἐνέχεται ταῖς ἀραῖς. οὐκ ἐμοὶ αὖ φησὶ, προσήσεις τὴν σὴν ἀράν. προσαφγέλλω γὰρ σὺ μὲν πατεῖν τὸν ἄδατον τόπον.

155. ΠΕΡΑΙΣ ΓΑΡ ΠΕΡΑΙΣ. οὕτω Δίδυμος. βαδίζεις γὰρ εἰς ὃ οὐ προσήκει χωρίον ἐπιβαίνειν. ΑΛΛ' ΙΝΑ ΜΗ ΠΡΟΣΠΕΣΗΣ. ἀντὶ τοῦ, μὴ προσπέσης. καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν συ-

ἔθειαν εἰκόθαμεν λέγειν οὕτως· ἵνα παραγένη πρὸς ἐμὲ, βού-
μαι σοι σημαίνειν. ΚΑΘΥΔΡΟΣ ΟΥ. ὅπου ὕδατος πλήρης.
ΜΕΛΙΧΙΩΝ ΠΟΤΩΝ. γλυκέων· ὃ ἐστὶ μέλιτος, ὃ μείλις-
τις τὰς θεάς. συκιρνᾷται γὰρ ταύταις ταῖς θεαῖς ὕδατος
καὶ μέλιτος κράμα. ΣΥΝΤΡΕΧΕΙ, συκιρνᾷται. τὸ δὲ ἐξῆς·
ἐλθέτω οὖν καὶ τῶδε μὴ προσπέσης νάπαι ποιᾶντι, μετάσθῃ. ποίω
νάπαι; ὅπου κρατῆρ ὕδατος πλήρης συκιρνᾷται ρεύματι γλυ-
κέων πότων.

161. ΞΕΝΕ ΠΑΜΜΟΡ'. ὦ περὶ πάντα δυστυχής.

163. ΜΕΤΑΣΤΑΘ' ΑΠΟΒΑΘΙ. ἐκ παραλήλου. ΠΟΛΛΑ
ΚΕΛΕΥΘΟΣ ΕΡΑΤΤΕΙ. πολλά ἐστὶ τὰ κωλύοντά σε προσμένειν
καὶ ἔλθασθαι ἐν τῷ ἄλσει. Ἀλλως. πολλή ἐστιν ὁδὸς ἢ κωλύουσα
καὶ διαχωρίζουσα σε ἡμῶν. δεῖ γὰρ νοεῖν, ὡς ὅτι πόρρωθεν
εμφανέουσιν αὐτὸν, μὴ δυνάμενοι ἐπιβῆναι τῷ τόπῳ. καὶ
οὕτως ἐπὶ πάντων, κατὰ μικρὸν ὁ Οἰδίπους προσέρχεται, καὶ
εἶπται ὥσπερ ἐν τῷ οὐδῶ τοῦ χωρίου.

169. ΦΩΝΕΙ. εἰ θέλεις μέ τι ἐρωτῆσαι, πρῶτον ἀποσιᾶς
ἐν ἀδάτων, καὶ ἐπιβὰς τοῖς βάλοις τόποις, οὕτως ἐρώτα με.
ΠΡΟΣΘΕΝ Δ' ΑΠΕΡΥΚΟΥ. πρότερον δὲ μὴ διαλέγου.

170. ΠΟΙ ΤΙΣ. λογισώμεθα τί ποιήσωμεν.

171. ΑΣΤΟΙΣ ΙΣΑ ΧΡΗ ΜΕΛΕΤΑΙΝ. ἃ ἐκείνοι ἀσκοῦσι,
αὐτὸν καὶ σὲ δεῖ ἐπιμέλειαν ἔχειν. ὡς τὸ, (Εὐρ. Μηδ. 225.)

Χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρη προσχωρεῖν πόλει.

175. ΣΟΙ ΠΙΣΤΕΤΑΣ. καὶ ἄ τινος συνήθειαν ποιητικὴν
λελυθῆναι προειπαῶν, ἐνικὸν ἐπέzeugεν.

181. ΣΤ ΓΑΡ ΑΙΕΙΣ. αἰσθάνη, ποῦ εἰσμέν δηλαδὴ.

184. ΤΟΛΜΑ. ξένος ὢν ἐπὶ ξένης τόλμα, ὢ τλαῖμον,

ασφάλειαν, ἀπαλῶμενοι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ οὐ πρότερον ἐγινάντες, ὅτι οἰκείοις ἐνέχεται μιάσμασι τοιοῦτόν ἐστι καὶ π. (Εὐριπ. Ιωπολ. 616.)

Η γλῶσσ' ὁμώμοκεν· ἡ δὲ Φρὴν ἀνώμοτος.
καὶ ἐκεῖνος γὰρ ἀπαληθεὺς ὤμοσεν.

234. ΑΦΟΡΜΟΣ. ἀφορμηθεὺς.

237. Τὸ τῆς Αντιγόνης πρόσωπον ἔλον, καὶ τοῦ Χαιρέ-
τετράσλιχον ἀθροῦνται, εἰ καὶ ταῦτα τῆς ὁμοίας ἔχουσι δι-
μῶς τοῦ πειρήσῃ. κρεῖττον γὰρ φασιν εὐθέως τῷ δικαιολο-
γῆσθαι τὸν Οἰδίπουν πρὸς αὐτούς. ἀλλὰ τὰ πράγματα
αὐτοῖς οὐκ ἐν καιρῷ ἐστίν, ἀλλ' ἐν δυσπραγίᾳ, ὥστε ἐπὶ το-
δίτῳ εἶναι αὐτοῖς τὴν ἐλεηνολογίαν· καὶ τοῦτο τὸ πρῶτον
Αντιγόνη πληροῖ. ἐπεὶ μὲν οὖν οὗτοι οὐ πειθάνουσι, τίς ἄ-
λλοις καιρολογικώτερον, καὶ ὥσπερ ἀπολογούμενος ἐκφέρει ταῦτα
ὁ Οἰδίπους· ὅτι ἀκούσιά ἐστιν αὐτοῦ τὰ ἀμαρτήματα καὶ
λεν θαυμασὴ τίς ἐστίν ἡ οἰκονομία τοῦ δράματος. αὐτὸς δὲ
τοῖς Διδύμοις τούτων ὀφειλίσθην εὐρομέν. ΑΛΛ' ΕΠΕΙ
γὰρ ἐστίν ὁ ΑΛΛΑ ἀντὶ τοῦ ΔΕ, ὁ δὲ ΔΕ ἀντὶ τοῦ ΔΗ, τὸ
νάζει ὁ ΑΛΛΑ.

238. ΓΕΡΑΟΝ. ἢ ΑΛΑΟΝ. ἐκ τοῦ ἐπιθέτου νέεσθαι
τοῦ πατρὸς ἀπολογίαν. ΕΡΓΩΝ ΑΚΟΝΤΩΝ. τῶν ἀκού-
σων τῶν ἀπαρεσπόντων ὑμῶν.

243. ΟΥΚ ΑΛΑΟΙΣ. οὐκ ἀλαοῖς ὁμῶς ὁρῶσαί τι
ὄμμα. ἐφθαλμοὶ γὰρ ὀφθαλμοὺς αἰδεῖσθαι ποιοῦσι. ΕΠ-
ΟΡΩΜΕΝΑ. ἀντὶ τοῦ ὁρῶσαί τούτους, ὧν καὶ δέεμαι.

245. ΩΣ ΤΙΣ ΑΦ' ΑΙΜΑΤΟΣ. ὡς ἂν τῆς κοινῆς ἀ-
πότῃος ἐχούσης τὸ συγγενές. ἢ τοιαύτας ἱκετείας ποιῶν

ἵας ἂν τις προσπαγάγοι τοῖς συγγενέσι ΤΟΝ ΑΘΑΙΟΝ. τὸ
ζῆς· ἄντομαι τὸν ἄθλιον αἰδοῦς κύρσαι.

250. ΕΚ ΣΕΘΕΝ ΑΝΤΟΜΑΙ. λέειται ἐκείνου, ὃ ἦ, ὑπὲρ
κείνου σε ἄντομαι, ὃ ἐκ σέθεν τίμιον ἐστὶ σοι, ὅτι τοῦ, ὃ ἐκ
τῆς προαιρέσεως τίμιόν σοι ἐνέστιν. Οἱ ΓΑΡ ΙΔΟΙΣ ΑΝ. τὸ
ζῆς· οὐ γὰρ ἰδοὺς ἂν ἀθρῶν βροχόν, ὅστις ἂν ἐκφυγῶν δύται-
ο, εἰ θεὸς ἄγοι.

256. Οἱ ΣΘΕΝΟΙΜΕΝ ΑΝ ΦΩΝΕΙΝ. ἀλλ' ἐμμέτομον τοῖς
ἐχθροῖσι δηλονότι. λέγομεν δὲ, τὸ ἀνασῆναι τοῦτον τοῦ ἱεροῦ,
ἢ μολύνειν αὐτό.

258. ΤΙ ΔΗΤΑ ΔΟΣΗΣ. ὡς μάτην τῆς περὶ τῶν Αθηνῶν
ἐπιτυχούσης δόξης, οἷς ἄρα φιλοκλίρομεν τις εἴη, καὶ ἐκείνῳ
ος. καὶ ὁ Κυρηναῖος ἐν τῷ τέλει τοῦ δευτέρου τῇ Αἰτίᾳ·

Οὐνεκεν οἰκείειν οἷδε μόνη παλίν.

Ι ΤΑΣ Γ' ΑΘΗΝΑΣ. ἐπεὶ καὶ Ελέου βωμὸς ἐν Αθήναις
ἵσταται.

263. ΚΑΙ ΜΟΙ ΓΕ ΠΟΥ. καὶ μοι ποῦ ταῦτ' ἐστὶ, τὰ λε-
όμενα περὶ Αθηνῶν;

266. ΟΥΔΕ ΤΑΡΓΑ ΤΑΪΜΑ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΔΕΙΣΑΝΤΕΣ.

267. ΠΕΠΟΝΘΟΤ' ΕΣΤΙ ΜΑΛΛΟΝ. μᾶλλον ἔπαθον,
περ' ἐπαίησα· οὐκοῦν καὶ συγγνώμης ἄξιός εἰμι.

268. ΧΡΕΪ' Η ΛΕΓΕΙΝ. χρεῖα, χρήσιμα. ἢ τοι χρήσιμον
λέγειν. ἐκ τούτων γὰρ σύγκειται καὶ τὸ Χρή. τὸ δὲ ΧΡΕΙΑ
γενές ἐστιν. ἐστὶ γὰρ ὁ χρεῖος, ἢ χρεῖα, τὸ χρεῖον. ἐστὶ δὲ
ἢ μονογενές, ἢ χρεῖα. ὅτι δὲ ἐνταῦθα τὸ χρεῖα οὐδέτερόν ἐστι,
καὶ τὸ συναλείφειναι τὸ α, ὅπερ οὐκ ἂν ἐγένετο, εἰ μὴ βρα-
ῖν. ΤΟΥΤ' ΕΓΩ ΚΑΛΩΣ ΕΞΟΙΔΑ. ὅτι δηλαδὴ μᾶλλον
κῆθην, ἢ ὥστε ἠδίκησα.

271. ΩΣΤ' ΕΙ ΦΡΟΝΩΝ ΕΠΡΑΣΣΩΝ. τὸν τοῦ πατρὸς ὄνον λέγει. ἄκων μὲν, φησὶν, ἔδρων· εἰ δὲ καὶ ἐκὼν, προσπαθὼν ἡμυνάμην. δῆλον δὲ, διὰ τὸ βλαβῆναι ὅτε ἐγρηθήσῃ. ἄλλοι δὲ μοι, φησὶ, βοηθεῖ· ἢ τε ἄγνοια, καὶ τὸ προσπαθεῖν ἀμύνασθαι.

277. ΚΑΙ ΜΗ ΘΕΟΥΣ ΤΙΜΩΝΤΕΣ. εἰπεῖν κατὰ Πλάτωνα χρηστὸν ἐλήλυθα, φησὶ, καὶ γνώμη θεοῦ, μὴ ἐπαπαρῆς θεῶ ποιῆτε.

281. ΦΩΤΟΣ ΑΝΟΣΙΟΥ ΒΡΟΤΩΝ. ὃ βούλεται λέγειν, μηδὲνα διαφυγεῖν ποτε φῶτα ἀνόσιον ἀνθρώποις. ὡς τὸ (Ιλ. Α. 831.) δικαιοτάτος Κενταύρων. ΦΥΓΗΝ δὲ, αὐτοὺς ἐκφευξιν. ΣΥΝ ΟΙΣ. σὺν τοῖς θεοῖς. ΣΤ ΜΗ ΚΑΛΥΠΤΕΙΣΤΟΝ, μὴ περικαλύψῃς θεοὺς καὶ Ἀθῆνας. οἶον, ἀνόσια πράξεων, μὴ ἀφάνιζε τὰς Ἀθῆνας.

284. ΕΧΕΙΓΓΥΟΝ. ἀσφαλῆ. ΙΕΡΟΣ. καθαρός. ΦΕΡΟΝΗΣΙΝ ΑΣΤΟΙΣ. ἐρεῖ προῖων, ὡς ἔσθαι ποτὲ αὐταῖς ἐκτὸς πρὸς Θηβαίους, ἐν ἧ κρηθήσουσιν αὐτῶν, διὰ τὸ τάφους αὐτῶν παρ' Ἀθηναίοις τυγχάνειν. ἦν γὰρ τι λόγιον, ἐν ἧ αὐτοὶ χώρᾳ, ἐκείνην μηδὲν κακὸν πείσασθαι ὑπὸ θεῶν.

292. ΤΑΡΒΕΙΝ. εἴπερ γὰρ σώζειν τὰς Ἀθῆνας.

297. ΣΚΟΠΟΣ ΔΕ ΝΙΝ. ἀριστὸς ἡ οἰκονομία, ὡς διαβριδᾶς γενέσθαι, τίς ὁ καλέσων ἔσθαι.

301. ΤΟΤ' ΝΟΜ' ΑΙΣΘΗΤΑΙ. τὸ γὰρ ὄνομα Οἰδίου πανταχοῦ.

303. ΠΟΛΛΑ Δ' ΕΜΠΟΡΩΝ ΕΠΗ. εἰκὸς οὖν εἶναι ἀκηκοότων, καὶ ἕτερον μεμαθηκέναι. ὁ γὰρ ἀπειληλυθὲς τερρον, οὐδέπω μεμαθήκει ὥς τις ἦν. τῷ γὰρ Χορῷ περὶ ὁμολόγησε. διὰ μέσου δὲ τὸ ΘΑΡΣΕΙ.

305. ΠΟΛΥ ΓΑΡ ΤΟ ΣΟΝ ΟΝΟΜΑ. τοῦτο λέγει διὰ τὰς
τάξεις αὐτοῦ, τὰς τε κατὰ τῆς Σφίγγος, καὶ ὅσα ἄλλα αὐ-
τῇ πέπρακται. ΚΑΤΩΝ ΣΟΥ. λείπει ἡ περί. περί σου
λύων.

309. ΟΥΚ ΑΥΤΩ ΦΙΛΟΣ. χρήσιμος. ὁ γὰρ ἀγαθὸς αὐ-
τῇ τε καὶ τοῖς φίλοις ἐστὶ χρήσιμος.

311. ΓΥΝΑΙΧ' ΟΡΩ. ἡ Ἰσμήνη πρόσκειται, τὰ κατὰ τοὺς
ἥσας ἀπαγγελοῦσα παῖδας τοῦ Οἰδίπου πῶς ἔσχον. ΑΙΤ-
ΛΙΑΣ. τῆς Σικελικῆς. λέγει δὲ ἀντὶ τοῦ, μεγάλῃς. ΗΛΙΟ-
ΤΕΡΗΣ. σκιαστική. πλατύπτερος κυνῇ, ἢ τοι περικεφαλαία,
ἢ εἴη αὐτῆς περιέχει καλύπτουσα, καὶ ἀφαιρουμένη τὴν
λύσιν. ΘΕΣΣΑΛΙΣ. καὶ γὰρ περισσὸν ἦσαν οἱ Θεσσαλικοὶ
ἵλοι, ὡς καὶ Καλλίμαχος·

Ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ, νέον Αἰμονήθεν
μεμβλωκός, πύλημα περίτροχον ἄλκαρ ἔκειτο
εἴλης.

316. ΑΡ' ΕΣΤΙΝ. ἄρα ἔστιν ἡ Ἰσμήνη, ἄρα οὐκ ἔστιν;
ΠΑΡΑ ΓΟΥΝ. τὸ ἐξῆς· Φαιδρὰ προσκείχουσα. Φαιδρὰ δὲ,
τὴ τοῦ Φαιδρῶς.

320. ΣΑΙΝΕΙ ΜΕ. ἐς γινώσκιν με ἐφέλκειται.

323. ΑΥΔΗ Δ' ΑΥΤΙΚ'. ἐκ τῆς Φωνῆς αὐτῆς ἐξεστί σοι
κτεῖν.

326. ΕΥΡΟΥΣΑ ΑΥΤΗΝ. ΔΕΥΤΕΡΟΝ. τὸ ἐξῆς· εὐροῦσα
ἕτερον. ἴσως τὸ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, διὰ τὸ δις ΜΟΛΙΣ εἰρηκέναι.

328. Ω ΣΠΕΡΜ' ΟΜΑΙΜΟΝ. διότι ἐκ τῆς μητρὸς αὐτοῦ
ὑπὸν ἐγέννησεν, ὅμαιμον σπέρμα ταύτην καλεῖ. Ω ΔΥΣΑ-
ΜΑΙ ΤΡΟΦΑΙ, ἡμῶν δηλονότι.

330. ΔΤΟΙΝ ΟΜΟΤ. σοῦ καὶ Ἀντιγόνης.

331. ΔΥΣΜΟΡΟΥ Δ' ΕΜΟΥ ΤΡΙΤΗΣ. οἱ γὰρ περιλαβάνοντές τινα, καὶ ἐαυτοὺς τρόπον τινα περιλαμβάνουσιν. ὡς ζώντας δὲ ἔπαιον, ὡς ἐαυτῆς τρίτης θιγῶναι, εἰ μὴ ἄρα πρὸς τὸ ΔΥΣΑΘΛΙΑΙ ΤΡΟΦΑΙ ἀπαήνηται.

332. ΣΗ. ΠΡΟΜΗΘΙΑ. ἀντὶ τοῦ, διὰ τὴν σὴν πρόνοιαν.

335. ΠΟΙ ΝΕΑΝΙΑΙ ΠΟΝΕΙΝ. ποῦ τοῦ ποῦντος ἐπὶ τὸν λονότι;

336. ΔΕΙΝΑ Δ' ΕΚΕΙΝΟΙΣ ΤΑ ΝΥΝ. νῦν δὲ τὰ ἐν ἐκείνῳ ἐστὶ δεινά.

337. ΤΟΙΣ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ ΝΟΜΟΙΣ. διαβάλλει τὰς γυναῖδας, ὡς παρὰ τὸ πρέπον διατυγμένους, καὶ γυναῖδας καὶ ἄνδρας. Νυμφόδωρος δὲ ἐν τῷ τρισκαιδεκάτῳ τῶν Βασιλικῶν γράφει οὕτως· „Εθεσι δὲ τὰ μὲν ἐναντίας, τὰ „ὁμοίως χρώνται τοῖς Ἕλλησι. τὸ μὲν γὰρ ἐξίστασθαι τὰ „πρεσβυτέροις τοὺς νεωτέρους, ὁμοιόρως καὶ ἡμῖν διακί- „τῶν δ' ἄλλων οὐδέν. ἐν μὲν γὰρ τοῖς Ἕλλησιν οἱ μὲν αἰ- „κατὰ τὴν ἀγορὰν οἰκονομοῦσιν· αἱ δὲ γυναῖκες ἐνδον μένου- „ταλασιουργοῦσιν. ἐκεῖ δὲ αἱ μὲν γυναῖκες ἐν ἀγορᾷ πε- „τοῦσι καὶ κατὰλεούσιν· οἱ δὲ ἄνδρες κατὰ τὴν οἰκίαν ὀ- „νουσιν. ὁ γὰρ Σέσωσις ἐκβηλῶναι τοὺς ἄνδρας βούλο- „ἔτε μεγίστης χώρας γεγενημένους καὶ πολλοὺς ἔντας, ἐ- „μὴ συσφραφέντες ἐπ' ἰσομοιρίαν ὁμήσῃσι, τὰ μὲν ἐκ- „ἔργα ταῖς γυναῖξιν, τὰ δὲ τῶν γυναικῶν ἐκείνοις προσέτα- „ποιεῖν, ἵνα μὴ μόνον τῶν ὅπλων ἀναλκαίως στερηθέντες, ἀ- „καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀνεθέντες, ἀσμε- „ἐπὶ τοῖς ὑπάρχουσιν καταμένωσιν· ὅθεν τοὺς μὲν ἐ- „εἶναι, τὰς δὲ ἀνιέναι τὰς τρίχας προσέταξε· καὶ τοὺς „ἐπὶ τῶν κεφαλῶν φέρειν τὰ φορτία, τὰς δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων

ἠάλασσε· ἔπειτα δὲ τοὺς μὲν καθημένους, τὰς δὲ ὀρθὰς
ἐσίωσας οὐρεῖν· καὶ τοῖς μὲν δύο ἱμάτια περιέβαλε, ταῖς δὲ
ἐν, ὑπολαμβάνων ἅμα τοῖς ἐπιηδύμασι καὶ τὰς ψυχὰς
αὐτῶν ἐκδηλύνεσθαι· ὃ καὶ Λυδοῖς ὕψιρον συμπεσεῖν
φασιν. „

340. ΑΙ ΔΕ ΣΤΥΝΝΟΜΟΙ. αἱ ἀδελφαί, ἢ αἱ γυναῖκες.

349. ΝΗΛΙΠΟΥΣ. ἀνυπόδητος. ΜΑΝΤΕΪ ΑΓΟΥΣΑ. ποῖα
πεῖα; ὅτι ὅπου δι' ἂν ταφῇ, σωτήριος εἶσαι τῇ γῇ ἐκείνῃ.

362. ΖΗΤΟΥΣΑ ΤΗΝ ΣΗΝ ΤΡΟΦΗΝ. ἀντὶ τοῦ, τὴν σὴν
κταν. ΔΙΣ ΓΑΡ. τὸ ἐξῆς· δις γὰρ οὐ βούλομαι ἀλγεῖν.

367. ΠΡΙΝ ΜΕΝ ΓΑΡ ΑΥΤΟΙΣ. πρώην ἦσαν σκοπῆσαν·
τῷ Κρέοντι παραχωρῆσαι τὴν σὴν βασιλείαν. ΚΡΕΟΝΤΙ
Ε. ὅτε πλεονάζει.

369. ΣΚΟΠΟΥΣΙ. μετοχή ἐσθιν, οὐ ῥῆμα.

371. ΑΛΙΓΗΡΟΥ. μιανᾶς. ΛΑΒΕΣΘΑΙ, ἀντιλαβεῖσθαι.

375. ΤΟΝ ΠΡΟΣΘΕ ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΑ. τὸ χ παρακίται,
πρὸς ὑπερῶν φησὶ τὸν Πολυνείκη.

378. ΤΟ ΚΟΙΛΟΝ ΑΡΓΟΣ. πολλαχοῦ τὸ Ἀργος κοῖλόν
ῃσι, καθάπερ καὶ ἐν Εὐαγγέλοις·

Τὸ κοῖλον Ἀργος οὐ καλοικῆσαντ' ἔτι,
ἢ ἐν Θαμύρᾳ·

Ἐκ μὲν Εὐριχθονίου ποτιμάσιον ἔσχεθε κοῦρον

Αὐτέλυκον, πολέων κλεάνων σίνιν Ἀργεῖ κοίλω.

μηρος· (Οδ. Δ. 1.)

Οἱ δι' ἔξον κοίλην Λακεδαιμόνα —

380. ΩΣ ΑΥΤΙΚ' ΑΡΓΟΣ. ὡς αὐτίκα καὶ τὸ Ἀργος πρὸς
ρανὲν βιβῶν, καὶ τὸ Καδμείων πέδον τιμωρία ὑποβάξων. τὸ
ἐ ΤΙΜΗ ἐσθ' ὅτε πρόσσιμον δηλοῖ. Ομηρος· (Ιλ. Γ. 288.)

εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος — ἐκάτερον δὲ Ἡ αὐτὶ τοῦ καὶ ἐσθί. τὸ δὲ ἐξῆς οὕτως· αὐτίκα ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθεύξων, ἢ τὸ Ἀργος πρὸς αἰθρὰν βιβῶν· ὑψώσων τῇ εὐκλείᾳ ὡς παρθένων Ἀργείων τὰς Θήβας, καὶ καλὰ τούτο ἐνδοξοῦ γενησομένων. ὑπέρβαλον οὖν ἐσθί, καὶ τὸ ἐξῆς οὕτως· ὡς αὐτίκα ἢ πρὸς αἰθρὰν τὸ Ἀργος οἶσων, ἢ γυναικὶ ἐπὶ μέγα αἴχμη, ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθεύξων. ἄλλως γὰρ ἀκούειν χύττερον.

382. ΟΥΚ ΑΡΙΘΜΟΣ ΔΟΓΩΝ. ἐνί μέχρι λόγων τῶν κόπλωντα.

386. ΩΡΑΝ. Φροντίδα.

389. ΣΕ ΤΟΙΣ ΕΚΕΙ ΖΗΤΗΤΟΝ. οἱ ὑπομνηματιστάται γράφουσιν αὐτῷ· „Χρησμός τοιοῦτος γέγονεν· ὁποῖός τις „Οιδίπτερος πρόσθεται, τοῦτον κραλήσειν. καὶ χωρὶς καὶ „νὸν τοῖς Θηβαίοις, ὅτι ἔσθαι αὐτοῖς μεγάλων κακῶν ἀπὸ „εἰὰν μὴ θάψωσιν αὐτὸν ἐπὶ τῆς χώρας. „ἐβουλόμην οὖν τοὺς μαρτυρίᾳ χρῆσασθαι ἢ συγγραφείως τινός, ἢ πρὸς ΕΥΘΟΙΑΣ ΧΑΡΙΝ. ἵνα εὐνοῆς αὐτοῖς. ἐν τοῖς ἀνακτικῶν τῶν ἀντιγράφων γράφεται ΕΥΘΟΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ὃ καὶ οἱ ὑπομνηματιστάται ἀξιούσιν. εὐσοιαν δὲ φασὶ τὴν εὐσέβειαν καθεύπτειν καὶ ἐν Ἀμφιτρυώνι.

Ἐπεὶ δὲ βλάβοι, τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν εὐσοιαν ἀρκεῖ.

393. ΓΕΡΟΝΤΑ Δ' ΟΡΘΟΥΝ ΦΛΑΥΤΟΝ. τὸν ἀπὸ νεότητι πεσόντα, ἐν γῆρᾳ ὀρθοῦσθαι ἀδύνατον. ἢ ΦΛΑΥΤΟΝ χαλεπὸν.

399. ΣΤΗΣΩΣΙ. κατοικήσωσι. ΟΠΩΣ ΚΡΑΤΩΣΙ ΣΕ ὅπως σχῶσί σε.

401. ΚΕΙΜΕΝΟΥ. ἀντὶ τοῦ, οἰκοῦντος.

402. ΚΕΙΝΟΙΣ Ο ΤΥΜΒΟΣ. ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς, αἰεὶς βαρύς. ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ ξένης σοῦ θαπτομένου, δυστυχή-
υσιν ἐκέῃοι.

403. ΚΑ' ΝΕΥ ΘΕΟΥ. οἷον πῶς ἂν τις ταῦτα δύναιτο μα-
τῶν ἀνθρώπων ὧν, θείας δυνάμεως χωρίς; ταῦτο δὲ λέγει,
καὶ οὐκ ἐπίσταται, ὅτι Πυθόχρησθ' ἴσθι τὸ λεγόμενον.

404. ΠΡΟΣΘΕΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ κατοικίσαι. ΧΩΡΑΣ. τῶν
Θηῶν. ΜΗΔ' ἸΝ' ἈΝ ΣΑΤΤΟΥ ΚΡΑΤΗΣ. μηδὲ εἴαν σὲ ὅπου
ἢ σαυτοῦ ἐξουσίαση. λένπει δὲ τὸ εἴαν ῥῆμα· ἢ ἀπὸ κοινοῦ
τὸ ΠΡΟΣΘΕΣΘΑΙ νόει.

406. ΚΑΤΑΣΚΙΩΣΙ ΘΗΒΑΙΑ. ΚΟΝΕΙ. οἷον ἐν Θήβαις με-
γίσυσι, ἤγουν θάψουσιν.

407. ΤΟΤΜΦΥΛΙΟΝ ΑΙΜΑ. ὁ πατρῷος Φόνος.

408. ΟΥ ΜΗ ΚΡΑΤΗΣΩΣΙΝ. ἤγουν θάψωμεν με ἐν Θή-
βαις. οὐ θάψουσί με ἐν Θήβαις ποτέ. ὁ δὲ ΜΗ πλεονάζει.

409. ΤΟΥΤΟ. τὸ μὴ κάλασχεῖν σε.

410. ΠΟΙΑΣ ΣΤΥΝΑΛΛΑΓΗΣ. ποίας αἰτίας γενομένης βλα-
ήσεται; ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ Θεῶν; ὑπὸ Εἰωνύων; ἢ ὑπὸ τίνος;

413. ΑΝΔΡΩΝ ΘΕΩΡΩΝ. παρὰ τῶν Θεωρῶν κλύουσα.

414. ΕΦ' ΗΜΙΝ. ἀντὶ τοῦ, δι' ἐμέ.

415. ΟΙ ΜΟΛΟΝΤΕΣ. οἱ Θεωροί.

422. ΕΝ Δ' ΕΜΟΙ ΤΕΛΟΣ. ἐν μηδενὶ ἐτέρῳ τὸ τέλος αὐ-
τῆς ἀποδοαίης τῆς μάχης, ἢ ἐν ἐμοί. οἷον μηδεὶς ἄλλος κύριος
εἴητο, ὥστε διαλύσαι τὴν ἔριν αὐτῶν, ἢ ἐγώ. ΚΑ' ΠΑΝΑΙ-
ΟΥΝΤΑΙ ΔΟΡΤ, κατ' ἀλλήλων ἐπαιροῦσιν. ΩΣ ΟΥΤ' ἈΝ. εἰ
ἂν ἐν τῇ ἐμῇ ἐξουσία γένοιτο, οὐδὲ εἰς αὐτῶν ζήσεται.

429. ΟΥΚ ΕΣΧΟΝ, ΟΥΔ' ΗΜΥΝΑΝ. τὸ ἐφ' ἐαυτοῖς οὐκ

ἐπώρευσαν. ἐνῆν γὰρ αὐτοῖς τὸ ἐφ' αὐτοῖς τοῦτο πράξει, ὡς αὐτάρκως κακολασμένου τῇ πηρώσει. ΘΕΛΟΝΤΙ ΤΟΥΤ'. τὸ ἐξορισθῆναι.

436. ΟΥΔΕΙΣ ΕΡΩΤΟΣ. τούτου τοῦ ἔρωτος οὐδεὶς με ἐπέειπε ἀπολαῦσαι. τοῦ ἀποθανεῖν δέ φησιν. Ο ΜΟΧΘΟΣ ἦν ΠΕΠΩΝ. ὅτε θυμὸς ἦν πέπυρος. ΚΑΙ ΜΑΝΘΑΝΩΝ, ὅτι ἐκείνη ἐγνώσαν πέψαντά με τὸν θυμόν.

448. ΤΩ Δ'. ἐκάσῃ, οἱ ἄρρετες δηλονότι. ΤΟΤΑΕ ΣΥΝΜΑΧΟΥ. ἀπὸ τοῦ, ἐμοῦ. ΕΓΩ ΟἶΔΑ. ἐγὼ οἶδα.

457. ΕΑΝ ΓΑΡ ΤΜΕΙΣ. εἰ ὑμεῖς συμβάλλεσθέ μοι, αὐτοῖς συμβάλλεσθε. χρησμὸς γὰρ ἦν, ὡς εἴρηται, ὡς ἦν αἰετὶ καὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐγκρατεῖς γένεσθαι, ἕσοιτο αὐταῖς τῇ σωτῇ πολιορκουμένοις ὑπὸ Θηβαίων, εἴτε κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, εἴτε κατ' ἕτερον. ταῦτα δὲ εἰκὸς ποιητικόν ὑπὸ τοῦ Σοφοκλέους πεπλάσθαι ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν Ἀθηναίων. πολλαχοῦ δὲ οἱ τραγικοὶ χαρίζονται ταῖς ταύταις ἐνίαι.

462. ΕΠΕΙ ΔΕ ΤΗΣΔΕ ΓΗΣ. ὅτι δὲ σώζην ὑπισχίνομαι πόλιν, ὑποθέσθαι σοι βούλομαι τὰ χρήσιμα. Ἀθικῶς δὲ τῇ συντάξει καὶ πιθανῇ λοιπὸν ἡ χάρις τῶν ἐχθρῶν ἀντιπαραινοῦσι γὰρ αὐτὸν καθαροῖαν τυχεῖν, ἵνα ἥτ' ὅν πως ἐσώφαινοιτο.

465. ΠΡΟΞΕΝΕΙ. πάρεχε, ἤγουν λέγε μοι, ὡς φησὶ, τὰ χρήσιμα. σὺ γὰρ ἂν ἐκνήσαιμι τελεῖν. ἢ πρόξενος ἐμὸς καὶ φίλος γυνὸς, ὑποσχομένῳ πᾶν, ὃ λέγω, ποιήσῃ.

467. ΚΑΤΕΣΤΕΙΨΑΣ. οἶον, κατεπατήσας, ἀπὸ τῆς στείβω. γράφεται καὶ ΚΑΤΑΣΤΕΨΟΝ, ἤγουν μεθ' ἱκετικῆς αἰφίκου. Ἀλλως. ΚΑΤΑΣΤΕΨΟΝ. καθικέτευσεν, μετὰ ἱκετικῆς

φίλου. εἰς δὲ γράφεται ΚΑΤΕΣΤΕΙΛΑΣ, ὥς, παρὰ τὴν ἡλικίαν, ὃ καὶ πιθανώτερον. δι' αὐτὸ γὰρ τοῦτο κελεύεται αὐτὸν καθαιρεῖσθαι, ὅτι εἰς ἄσπετον ἐπέβη τὸ πῦρ τοῦ ἡρώ τῶν ἑμνῶν.

469. ΕΞ ΛΕΙΠΡΥΤΟΥ. ἐξ ἀετοῦ πηγῆς ὕδατος ἀρῆσαι, καὶ ὑπὸ χροᾶς ταῖς θεαῖς ποιῆσαι ἀπὸ τῶν κρατῆρων, πλήσας αὐταὶς ἀπὸ τοῦ ἀντληθέντος ὕδατος.

471. ΟΤΑΝ ΔΕ ΤΟΥΤΟ ᾧ τὸ τοῦ, καὶ ὅταν ἀνύτωμαι, ἰ πράξω;

472. ΑΝΔΡΟΣ ΕΥΧΕΙΡΟΣ. εὐπαλάμου καὶ τὴν μεγάλην. ὡς, ἐπὶ τὸν Δαίδαλον ἢ ἀναφορὰ, περὶ οὗ Φερεκύδης Φησὶν ἔτι. „Μητίωνι δὲ τῷ Ερεχθέως καὶ Ἰφινέῃ γίγνεται Δαίδαλος, ἀφ' οὗ ὁ δῆμος καλεῖται Δαιδαλίδαι Λατῆρες. „ΛΑΒΑΣ. τὰ ὦτα Φησὶ τοῦ κρατῆρος, ὧν ἐστὶ λαβεῖσθαι. ΑΛΙΦΙΣΤΟΜΟΥΣ δὲ, τὰς ἐκατέρωθεν ἐστριμωμένας. ἢ διὰ τὸ ἐκαστέρωθεν τοῦ στόματος ταύτας εἶναι. ἢ τὰς πρόσωπα τινὰ θηρίων ἐκατέρωθεν ἐχούσας, οἷα ποιεῖν εἰώθασιν ἐν τοῖς τοιούτοις. ὁ δὲ νοῦς· ἔρεψον τῶν κρατῆρων τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὦτα.

475. ΟΙΟΠΟΚΩΙ ΜΑΛΛΩΙ ΛΑΒΩΝ. οἷον σιελισμῷ καὶ ἐκασμῷ λαβῶν στείψον· ἢ ἐρίῳ στείψον. ὅτι δὲ στέμματα λέγον τὰ ἔρια, καὶ παρ' Εὐρυπιδῆ· (Ορ, 12.)

Ωι στέμματα ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεά.

477. ΠΡΩΣ ΠΡΩΤΗΝ ΕΩ. πρὸς τὴν ἀνατολὴν, ἢ περὶ τὸν ἥλιον. καὶ γὰρ δὴ καὶ τὰς ἐκθύσεις πρὸς ἥλιον ἐποιοῦντο, καθάπερ καὶ ἐν Ἠλέκτρῳ (424.)

Τοιαῦτά του παρόντος, ἡίχ' Ἠλίῳ
δείκνυσσι τὸνναρ, ἔκλυεν ἐξηγουμένου.

καὶ οἱ τοὺς καθ'αρμούς δὲ ἐπαίελοῦντες, πρὸς τὴν ἑὸν ἰσχύα.
Κρατῖνος ἐν Χείρωνι.

Ἀγέ δὴ πρὸς ἑὸν πρῶτον ἀπάντων ἰσχύω, καὶ λάμβανει χεῖρτι
σχῶνον μεγάλην.

478. ΧΕΩ ΤΑΔΕ. τὸ ὕδωρ ἐπὶ κῶν κρατῖνων χέω;

479. ΤΡΙΣΣΑΣ ΓΕ ΠΗΓΑΣ. ἀντὶ τοῦ, τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῶν
πηγῶν. ΤΟΝ ΤΕΛΕΤΤΑΙΟΝ. τὸν ὑστέρον κρατῖνα.

481. ΥΔΑΤΟΣ ΜΕΛΙΣΣΗΣ. ὕδατος καὶ μέλισσος. λέγει
δὲ ὁ καί. ἀπὸ γὰρ τοῦ ποιούντος, τὸ ποιούμενον. καὶ ὁ
Ερασμῆς.

Γλώσσης μελίσσης τῷ κατ'ἐρμηκότη.
βούλεται δὲ λέγειν τὸ μελίκρατον. ΜΗΔΕ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙΝ ΜΕ-
ΘΥ. ἄσπονδοι γὰρ αἱ θεαί.

482. ΟΤΑΝ ΔΕ ΤΟΥΤΩΝ. ὅταν δὲ τὰς χοὰς χέωμεν ἐπὶ
γῆς, τί χεῖρ με ὑστέρον δρᾷσαι;

483. ΤΡΙΣ ΕΝΝΕ' ΑΥΤΗ. τρεῖς ἐννέα τιθεῖς κλώνας ἐλά-
ας, ταύτας ποιοῦ τὰς εὐχάς.

485. ΤΟΥΤΩΝ ΑΚΟΥΣΑΙ. ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι τῶν
χῶν. μέγιστον γὰρ ταύτας μαθεῖν.

486. ΩΣ ΣΦΑΣ ΚΑΛΟΥΜΕΝ. ὡς καλοῦμεν αὐτάς. Εἰς
νίδας, οὕτως αὐτάς καλῶν, καὶ ἐξευμενίζων, καὶ ἵλεως ποι-
μενος, ἰκέτευς αὐτάς δέχεσθαι σε τὸν ἰκέτην ἐπὶ σπηρίᾳ. ΕΞ
ΕΥΜΕΝΩΝ ΣΤΕΡΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ, μὴ ἐξ ἐπιπολῆς, ἀλλ' ἐκ
διαθέτης. ΣΥ Γ' ΑΥΤΟΣ. οἶον, ἢ σὺ ταῦτα ποίει, ἢ ἄλλος
τις ὑπὲρ σοῦ ταῦτα ποιῶτω.

489. ΑΠΥΣΤΑ ΦΩΝΩΝ. ἀνήκουστα, ἀντὶ τοῦ ἡρέμα κα-
συντόμως. τοῦτο ἀπὸ τῆς δρωμένης θυσίας ταῖς Εὐμένισι φε-
μετὰ γὰρ ἡσυχίας τὰ ἱερά δρῶσι, καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἀπὸ Ἠσυχίας

καταγόμενοι θύουσιν αὐταῖς, κατὰ πάτερ Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς
Εὐαίσθηνην φησὶν, οὕτω. „ Τὸ δὲ τῶν εὐπαλριδῶν γένος αὐ
„ μετέχει τῆς θυσίας ταύτης, „ εἴτα ἐξῆς. „ Τῆς δὲ πομπῆς
„ ταύτης Ησυχίδαι, ὃ δὴ γένος ἐστὶ παρὰ τὰς Σεμνάς θεάς,
„ καὶ τὴν ἡγεμονίαν ἔχει, καὶ προθύονται πρὸ τῆς θυσίας κριὸν
„ Ἡσυχὸν ἱερὸν ἦρω, τοῦτον αὐτὸν καλοῦντες διὰ γαῖν εὐφημίαν,
„ ὅ τὸ ἱερὸν ἐστὶ παρὰ τὸ Κιμώνιον, ἐκτὸς τῶν ἐννέα πυλῶν. „
καὶ Αἰσχύλῳ δὲ ἐν τῇ περὶ θεῶν ἐπιτακτικῇ, περὶ τοῦ
τῶν Ησυχιδῶν γένους καὶ τῆς ἱερείας φησὶ· καὶ Καλλίμαχος·

Νηφάλιας καὶ τῆσιν αἰὲ μεληδέας ὁμῶντας

λήττειραι καίειν ἔλλαχον Ησυχίδες.

491. ΠΑΡΑΣΤΑΙΜΗΝ, ὡς καθαρθέντι. ΑΛΛΩΣ, μὴ
καθαρθέντι.

495. ΟΥΚ ΟΔΩΤΑ. οὐκ ἐν ὁδῷ, οὐδὲ ἀνυστάς οἶον, οὐ
βαδισία μοι, οὐδὲ πρᾶξιόν ταῦτα. λείπομαι γὰρ τῆς πρά-
ξης ὑπὸ δύο κακῶν, τοῦ τε μὴ δύνασθαι, καὶ τοῦ μὴ ὁρᾶν.
ΣΦΩΝ Δ' ΗΤΕΡΑ. ἐπεὶ προείρηκαν ὁ Χορὸς, καὶ ἄλλοις ἐξεί-
ναι ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν καθαρμὸν ποιήσασθαι, ἐπιτρέπτει τοῦτο
ταῖς θυγατράσιν.

499. ΤΑΔ' ΕΚΤΕΙΝΟΥΣΑΝ. τεταμένως καὶ συντόμως δρῶ-
σαι καὶ διακονοῦσαι, ΟΥΔ' ΥΦΗΓΗΘΟΥ Γ' ΑΝΕΥ, ἀπὸ κοι-
νῇ τὸ ΕΡΙΠΕΙΝ, οὐκ ἰσχύω βαδίζειν ἄνευ χειραγωγοῦ.

504. ΧΡΗ' ΣΤΑΙ Μ' ΕΦΕΥΡΕΙΝ, χρεῖα εἶσαι, καὶ κατὰ
συναμφήν, χρῆ' σται, ταυτὸ δὲ ἐστὶ τῷ δεήσει. καὶ ἐν Τρι-
πυλῳ.

Χρῆ' σται δέ σ' ἐνθ' ἐνδὲρ' αὐθις —

ΤΟΥΤΟ ΒΟΥΛΟΜΑΙ ΜΑΘΕΙΝ. ἐνθα τὸ ὕδωρ ἐστίν, ἥδεως
αὐ εἰδείην.

505. ΤΟΎΚΕΙΘΕΝ ΑΛΣΟΥΣ. τὸ ἐκείθεν τοῦ ἄλσους τοῦ
του. εἰάν δέ τι τούτων ἀγνοῇς, παρὰ τινος τῶν ἐπαχμορίων τούτων
μαθήσῃ. ΗΝ ΔΕ ΤΟΥ ΣΠΑΝΙΝ ΤΙΝ' ΙΣΧΗΣ. ἀντὶ τοῦ, ὅτι
τῆς εἰδήσεως ἀγνοεῖς περὶ τὸν τόπον.

508. ΤΟΙΣ ΤΕΚΟΤΣΙ ΓΑΡ. ὅταν τις ὑπὲρ γούτων παρὰ
μὴ ἡγείσθω πόνον εἶναι τὸν κάμαλον.

510. ΔΕΙΝΟΝ ΜΕΝ. τῆς Ἰσμήνης ἀποσπάσεως, ὃ Χρῆς
ἐρωτᾷ τὸν Οἰδίποδα, καὶ φησί· Τὸ ἐπεγείρειν μὲν καὶ ἐκ
κυνῶν τὰ πάλαι συμβῶντα, δυσχερές· ὅμως δὲ μαθὼν ἐκ
θυμῶ τὴν αἰτίαν τῆς πηρώσεως. καὶ Καλλίμαχος· Τί δα καὶ
εὐδον ἐγείρεις;

513. ΤΙ ΤΟΥΤΟ. οἶον, τί βούλει πυθέσθαι; ΤΑΣ ΔΕ
ΛΑΙΑΣ. περὶ τῆς ἐγκειμένης σοι ἀλγυθόνης ἡδέως ἀνὰ πύλινον
ἐξῶθεν δὲ ἡ περὶ.

515. ΜΗ ΠΡΟΣ ΞΕΝΙΑΣ. μὴ, πρὸς τῆς οἷας ξενίας, ἀπὸ
πύλης μου τὰ ἀναιδῆ ἔργα. ἢ οὐ μὴ τὰς προξενίας σου ἐκ
εὐγὰ ἀναιδῆ κατὰ γάγης· οἶον, μὴ κατὰ τὴν προξενίαν τὴν
σὴν ἔργων γένοιο φαύλων ἀκροατῆς, ἀναπύξαι καὶ φανεῖται
τὰ κατ' ἐμὲ βουληθεῖς.

517. ΤΟ ΤΟΙ ΠΟΛΥ. τὸ ἀδιαιρέτητον κακὸν, τὸ τῆς πη-
ρώσεως, χορῶς ἀκοῦσαι.

519. ΣΤΕΡΕΟΝ. ἡγουν πρόσδεξαι, ἀ δηλονότι λέγω· καὶ
μὴ ἀποσφραφῆς τὴν αἰτίαν εἰπεῖν. ΚΑΙ ΓΩ ΓΑΡ ΟΥ ΟΝΟΝ. τί
θεμαι δηλονότι εἰς ὅσον βούλει.

524. ΑΛΛ' ΕΣ ΤΙ. χωρήσει σοι δηλαδὴ τὰ πρᾶγματά;

525. ΟΥΔΕΝ ΙΔΡΙΣ. ἡγουν οὐδὲν εἰδυῖα ὧν ἐπαρτίσθαι
πόλιν ἐπέδωκέ με τῇ τοῦ γάμου αἴτῃ.

537. ΕΠΙΣΤΡΟΦΑΙ ΚΑΚΩΝ. συναθροίσεις, πλήθος.

539. ΕΔΕΞΑΜΗΝ ΔΩΡΟΝ. τὸν γάμον τῆς μητρὸς, Φησὶν, ἵπτι τῆς λύσεως τοῦ αἰνίγματος δῶρον ἐδέξαμην, ὃ μήποτε ἔφελον λαβεῖν. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν, μήποτε ἔφελον ἐγὼ παρὰ τῆς τέλεις ἐξαίρετον λαβεῖν, οὕτως εἶρηκεν, ΕΠΩΦΕΛΗΣΑ ΠΟΛΕΩΣ ΕΞΕΛΕΣΘΑΙ.

547. ΚΑΙ ΓΑΡ ΑΛΛΟΤΣ ΕΦΟΝΕΤΣΑ. τοὺς παρόντας σὺν τῷ Λαίῳ· ἤγουσιν ὡς ἄλλους φονεύσας ἀθῶός εἰμι καὶ οὐ γέγονα ἐνοχος τῷ μύσει, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ πατρός. οὐ γὰρ δεικνύω.

551. ΠΟΛΛΩΝ ΑΚΟΥΩΝ. χρηστὸς ὁ Θησεύς τὸ ἥθος εἰσάγει· καὶ ἔχει καὶ τοῦτο τῆς οἰκονομίας δεξιότητα.

558. ΠΡΟΣΤΡΟΠΗΝ. ὠφέλειαν. ἢ ἐπιστροφήν.

562. ΩΣ ΕΠΑΙΔΕΥΘΗΝ. τὸ ΩΣ ἀντὶ τοῦ ὅτι.

581. ΠΡΟΣΦΟΡΑ. προσθήκη, δόσις. τὸ δὲ ΔΗΛΩΣΕΤΑΙ ἀπὸ τοῦ δηλωθήσεται.

583. ΤΑ ΛΟΙΣΘΙ' ΑΙΤΗ. γράφεται ΤΑ ΛΟΙΣΘ' ΑΡ' ΑΙΓΗ· — ΤΑ Δ' ΕΝ ΜΕΣΩ, Η ΛΗΣΤΙΝ ΙΣΧΕΙΣ. τοῦ ζῆν ἢ ἐπιλέλυσαι, ἢ οὐ φροντίζεις.

585. ΕΝΤΑΤΘΑ ΓΑΡ ΜΟΥ ΚΕΙΝΑ. διὰ τοῦ τέλους, Φησὶ, καὶ τὰ μέσα τοῦ βίου εὐτυχήσει. προσδοκῶν γὰρ συνηθισθῆσθαι ὑπ' ἐμοῦ, ὅταν ἀποθάνω, ζῶντά με γηροσύνησεις.

586. ΑΛΛ' ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΔΗ. βραχὺ δῶρόν με αἰτεῖς, τὸ ἐν Αθήναις θάψαι σε.

602. ΠΩΣ ΔΗΤΑ Σ' ΑΝ. πῶς δῆτα οὖν, φησὶ, μεταπέμψαντο ἄν σε, εἰ μὴ ἔστι δυνατόν καταλθεῖν, διὰ τὸ παροκλόνον εἶναι; ὃ δὲ Φησι· ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΑΥΤΟΤΣ ΕΞΑΝΑΓΚΑΣΕΙ τούτο πράττειν.

605. ΤΗΔΕ ΠΛΗΓΗΝΑΙ ΧΘΟΝΙ. ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ ταύτης
τῆς χθονὸς πληγῆναι.

619. ΤΑΝΤΝ ΣΤΜΦΩΝΑ. οὕτω γὰρ ἢ ἔχθρα Θηβαίους
καὶ Ἀθηναίους. ΦΟΙΒΟΣ ΣΑΦΗΣ, ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς, ὡς καὶ
Ομηρος· (Ιλ. Δ. 404.) ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν. ἀπὸ τοῦ
ἀληθοῦς.

630. ΕΦΑΙΝΕΤΟ. ἀντὶ τοῦ ἀνεφαίνετο. τοιούτον ἐστὶ καὶ πρὸς
παρ' Ομήρου· Καὶ εἶρετο δεύτερον αὐτῆς.

632. ΤΟΙΟΥΤΑ΄. φίλου δηλονότι. ΔΟΥΡΞΕΝΟΣ. ὁρῶν
ἀπλοϊκώτερον δουρξένους καλοῦσι καὶ τοὺς ὁπωσδηποῦν ἐπὶ
ξυνωθέντας. ἢ ἐπιταβλικῶς νῦν, ἀντὶ τοῦ, ἡ καὶ πολεμίας ἐπὶ
λη. ΟΥ ΠΟΤ' ΕΚΒΑΛΩ ΧΑΡΙΝ. οὐ κατὰ φρονῶ τῆς εἰς αὐτὴν
χάριτος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου ὑποδέχομαι.

638. ΣΕ. τὸν Χορόν. ΝΙΝ. τὸν Οἰδίπουν. ΕΜΟΙ ΣΤΕΙ-
ΧΕΙΝ ΜΕΤΑ. εἰς τὸ ἄστυ δηλονότι. ΣΥΝΟΙΣΟΜΑΙ. συμπέ-
ξομαι, ὡς σὺ βούλει.

647. ΜΕΓ' ἈΝ ΛΕΓΟΙΣ. ἤγουν εἰ δύναμις κρατεῖν τῶν ἐχ-
θρῶν ἐνθάδε μένων, μέγα ἂν δώρημα λέγοις τῆς ἐνταῦθα ἐκ-
τριβῆς. Εἰ σοὶ γ' ἈΠΕΡ ΦΗΙΣ. εἰ ἐμμενῇ σοὶ τὰ ἐπαγγε-
θέντα.

649. ΤΟΤΔΕ Γ' ἈΝΔΡΟΣ. ἐφ' ἐαυτοῦ πεποιήσεται τὴν δεινὴν
ὁ Θησεύς.

650. ΠΙΣΤΩΣΟΜΑΙ. οὐ πίστιν, φησὶν, ἐπιτιθεαί με
παρακαλεύσομαι δι' ὅρκου. πρὸς δ' ἐπάγει ὁ Θησεύς· Οὐκ ἔστι
πλέον λάβοις ὀρκίσας με, ἢ λόγῳ πιστεύσας.

652. ΟΚΝΟΣ. φόβος.

653. ΤΟΙΣΔ' τοῖς τοῦ Χοροῦ. ΟΚΝΟΥΝΤ' ἈΝΑΓΚΗ. ἐν-
νιμησθέν μοι, εἰ ὑπὸ τοῦ δέους τὰ αὐτὰ συνεχῶς λέγω. τῶ

θεεύμενον γὰρ ἀνάγκη ταῦτα λέγειν. ΟΥΚ ΟΚΝΕΙ. οὐδὲν ἱεσικε.

658. ΠΟΛΛΑΙ Δ' ΑΠΕΙΛΑΙ. ἀντὶ τοῦ, πολλοὶ ἄνθρωποι γὰρ ἀπειλήσαντες ἐκ θυμοῦ, πέψαντες τὸν θυμὸν, καὶ τὸν λαθροκίετα νοῦν ἀναλαβόντες, ἐπαύσαντο τῶν ἀπειλῶν.

661. ΚΕΙΝΟΙΣ. τοῖς Θεβαίοις. ΤΗΣ ΣΗΣ ΑΓΩΓΗΣ. λέπει ἢ περὶ, ἢ ἢ, περὶ τῆς σῆς ἀγωγῆς, ἤγουν ἐπανόδου. ΠΛΩΣΙΜΟΝ. εὐδιάβατον. δεδοικας γὰρ ἡμᾶς.

668. ΞΕΝΕ. ὦ ξέने, ὦ Οἰδίπω. ἡ διατριβὴ τοῦ Χοροῦ τῆς τὸ ἐκώμιον τῆς χώρας, αὐτοῦ τοῦ Σοφοκλέους ἐπὶ τὸ ἴδιον ἀπαντῶντος χαρὰ κηρύσσον, τὸ γλαφυρὸν καὶ ὠδίκον μέλος. ΤΟΝ ΑΡΓΗΤΑ. τὸν λευκόγεον. ΜΙΝΥΡΕΤΑΙ. ἤχει, ᾄδει θρηνησά. ΑΝΕΧΟΥΣΑ ΚΙΣΣΟΝ. ὑπὲρ ἑαυτὴν ἔχουσα τὸ φυτὸν, ἢ ὡς ἔχουσα τὸν κισσόν· ὡς ἐν Λυκούργῳ Αἰσχύλος· Ἀκουε δὲ αὐτοῦ οὗς ἔχων. ἀντὶ τοῦ, ἢ ὡς ἔχων. ΚΑΙ ΤΑΝ ΘΥΛΛΑΔΑ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΑΝΕΧΟΥΣΑ. — ΑΝΑΛΙΟΝ. διὰ τὴν δασύτητα τῶν φυτῶν. ΑΝΗΓΝΕΜΟΝ. παρὰ τὸ Ὀμηρικόν· (Ὁδ. Γ. 440.)

Τὴν μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμων διόκει μένος ὑγρὸν αἰένων,
οὔτε μιν ἥελιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν.

683. ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ. οἱ μὲν ὑπομνηματίζοντες γράφουσιν ἡτῶ. „ Τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης φασὶ σφεδάνωμα τὸν νάρκισσον εἶναι. οὐ γὰρ μόνον σφάχουσιν αὐτὰς σφεδανούσι· καὶ οὐκ ἔστιν τὸ ΜΕΓΑΛΑΙΝ ΘΕΑΙΝ ἐπ' ἐκείνων εἰρησθαι. ἴσως γὰρ ἐν ἀρχαῖον ἦν ταύταις οὗτος σφεδάνωμα· ὅσπερ δὲ καὶ οἱ σφάχοντες. μήποτε δὲ νοητέον ΜΕΓΑΛΑΙΝ ΘΕΑΙΝ τῶν Εὐρινύων. καὶ γὰρ τὸ χωρίον, ἐν ᾧ ἦν ὁ Οἰδίπους, αὐταῖς ἀνέειτο. ὅτι δὲ Εὐρινύων ἐστὶ τὸ σφεδάνωμα, δῆλον ἐν αἷς Εὐφορίων Φησί.

„Πρότερό δὲ μὴ δασυλῆτες ὀφειλομένην οἶμον Εὐμενίδες ἀ-
 „γῆτα· θυγατρίδας Φόρκυος ναρκίσσοιο ἐπισηφίης πλακα-
 „μίδας. „ ἴσως ὅτι παρὰ τοῖς μνήμασιν ὅτι πλεῖστον ἐκτε-
 ται· ἢ ὅτι τοῦ Φρίττειν καὶ ναρκῶν εἰσιν αἱ δαίμονες αἰτια-
 ὥστε διὰ τὸ ὄνομα συναρκιῶσθαι τὸ φυτὸν αὐταῖς. μήτε δὲ
 τὸν ναρκίσσον μεγάλην θεῶν ἀρχαῖον σφεφάνωμα ἔφη ὁ Σο-
 φοκλῆς, τῷ συλληπτικῷ χρησάμενος ἐστῶτι, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ
 θεῶν ἀρχαῖον σφεφάνωμα, τῆς Κόρης. τί δὴ ποτε; ὅτι πρὶν
 τὸν Πλούτωνος αὐτὴν ἀρπάσαι, τούτῳ ἐτέρωπιτο. συλλέγετο
 οὖν φασιν αὐτὴν τὸν ναρκίσσον ἀρπασθῆναι, ὥστε τὸ ΑΡΧΕΩΣ
 τούτου ἕνεκα προσκεῖσθαι, οἷον, ὃ ἦν αὐτῇ θυμῆρες σφεφ-
 μα, πρὶν ἢ συλλεφθῆναι. αὐτῆς γοῦν φασιν τὰς θεὰς αὐτῇ
 μὴ κεχεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ ταῖς θεσμοφοριαζούσαις τὴν τῶν ἁ-
 θυνῶν σφεφάνων ἀπειρηθῆναι χρῆσιν. ὁ δὲ Ἰσῆρος, τῆς Δήμη-
 εῖναι φησι στέμμα τὴν μυρρίνην καὶ τὴν σμίλακα, περὶ τῆς γ-
 γνησθαι τὴν διαδικασίαν· καὶ τὸν ἱεροφάντην, καὶ τὰς ἱε-
 ράντιδας, καὶ τὸν δαδούχον, καὶ τὰς ἄλλας ἱερείας μὴ
 ἔχειν σφέφανον· δι' αὐτὴν καὶ τῇ Δήμητρὶ προσδέσθαι ταύτην
 Ο ΤΕ ΧΡΥΣΑΥΓΗΣ ΚΡΟΚΟΣ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΘΑΛΛΕΙ. τὴν
 τὸν ναρκίσσον τῇ Δήμητρὶ ἀπονέμουσι τοῦτο συμπράττειν, ὅ-
 καὶ τῇ Νιδῇ ὁ Σοφοκλῆς τὸν κρέκον ἀντικρυς τῇ Δήμητρὶ ἀ-
 τίθεται, ὥστε καὶ νῦν τὸν λόγον εἶναι περὶ τῶν Δήμητρος σ-
 φανωμάτων. καὶ αὐτὸ δὲ τοῦτο ἴδιον ἂν εἴη Σοφοκλέας. τῇ
 γὰρ ἀνθινοῖς οὐ πάνυ φασιν ἡδεσθαι τὴν Δήμητρα.

686. ΜΙΝΤΘΟΥΣΙ. λήγουσι τοῦ ρεῖν. ΚΗΦΙΣΟΥ ΝΟΜΑ-
 ΔΕΣ. κρῆναι νομάδες, αἱ ὥσπερ ἐπινημέμεναι καὶ καθάρσασθαι
 τὴν γῆν τοῦ Ἰλισσοῦ πηγαί· ἢ αἱ ὁ Κηφισὸς ἐπινέμεται. λέ-
 οἱ δὲ τὸν ἐν τῇ Αττικῇ, οὐ τὸν ἐν τῇ Καδμείᾳ. ΑΛΛ' ΑΙΕΣ

ΕΠ' ΗΜΑΤΙ. ἀλλ' αἰ καὶ ἡμέραν, φησὶν, ἐπινίσσεται ὁ Κη-
 ρισός. ΩΚΥΤΟΚΟΣ. ἤγουν ὠκύτοκα ποιῶν τὰ πεδία καὶ ἔγ-
 γιστα. ΣΤΕΡΝΟΥΧΟΣ ΧΘΟΝΟΣ. ἴσον τῷ, γονίμου γῆς,
 πεπιδου, ἢ πεδιούχου χθονός. μεταφορικῶς γὰρ καὶ σφέρνης
 καὶ ἰωτά φασι τῆς γῆς, τὰ πεδιώδη καὶ εὐρέα, καθάπερ
 γὰρ αὐχένας, τὰ στενά. τὸ δὲ ὅλον, πεδίων ἐπινίσσεται
 γονίου χθονός, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τῶν πεδιάδων τῆς γονίμου
 χθονός.

692. NIN. τὴν Ἀττικὴν.

698. ΦΥΤΤΕΥΜ' ΑΧΕΙΡΩΤΟΝ. ὅτι ἀπέσχοντο τῶν ἐλαιῶν
 τῆς θεῶ, τῶν μορίων ὀνομαζομένων, οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ
 ἄλλοι ἰσθροῦσι, καὶ Φιλέχορος, ὥστε ταῖς ἀληθείαις ΕΓΧΕΩΝ
 κίπας ΦΟΒΗΜΑ τοῖς πολεμίοις γενέσθαι. Λακεδαιμόνιοι γὰρ
 ἐμβάτης ἐν τῇ Ἀττικῇ δέκα μυριάσι Πελοποννησίων καὶ Βοιω-
 τῶν, ἡγουμένου Αρχιδάμου τοῦ Ζευξιδάμου Λακεδαιμονίων
 βασιλέως, ἀπέσχοντο τῶν λεγομένων μορίων, Ἀθηναῖς θύσαν-
 τες, ὡς Ἀνδροτίων φησί. ΔΑΙΩΝ. πολεμίων. ΠΑΙΔΟΤΡΟΦΟΤ
 ΕΛΑΙΑΣ. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις · (1005.)

Ἀλλ' εἰς Ἀκαδημίαν καλῶν, ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθροέξεις.
 ἰ δὲ Ἰσθρὸς καὶ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν διδήλωκε, γράφων οὕ-
 τως · * * * εἶναι δὲ κλάδον τῆς ἐν Ἀκαδημίᾳ ἐλαίας, ἣν ἀπὸ
 τῆς ἐν ἀκροπόλει φυτευθῆναί φασιν. „ ἐπάρωτον δὲ ἐποιή-
 ραιτο, εἴ τις τῶν ἐμβάλοντων αὐτὰς ἐκκόψειε, φίλος ἢ πολέ-
 μιος. δι' ὃ Λακεδαιμόνιοι τὴν λοιπὴν γῆν δροῦντες, τῆς μὲν
 Γεωραπτόλεως ἀπέσχοντο διὰ τοὺς Ηρακλείδας. τῶν δὲ μορί-
 ων, διὰ τὰς ἀράς. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης καὶ τοῖς νικήσασσι τὰ
 Παναθηναῖα ἐλαίου, τοῦ ἐκ μορίων γιγνομένου, δίδοσθαι
 ρησι.

702. ΤΟ ΜΕΝ. τὸ φυτὸν τῆς ἐλαίας. ΜΟΡΙΟΙ ΔΙΟΙ
Μόριον Δία εἶπε τὸν ἐπὶ τῇ τῶν μορίων ἐλαῶν. καὶ ἐστὶν
λεγόμενος Μόριος Ζεὺς περὶ Ἀκαδημίαν, ὡς φησὶν Ἀπολλο-
ριος· „Περὶ Ἀκαδημίαν ἐστὶν ὅ τε τοῦ Καταβάτου Διὸς ἐ-
„μὲς, ὃν καὶ Μόριον καλοῦσι, τῶν ἐκεί μορίων παρὰ τὸν
„Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἰδρυμένων. „

711. ΕΥΠΠΟΝ, ΕΥΠΩΛΟΝ. παρ' ὅσον ὁ Κολωνός
πρὸς ἐλέγγο, καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ αὐτόθι Ἰσπανίᾳ
ΠΑΙ ΚΡΟΝΟΥ. αὐτόθι φασὶ Ποσειδῶνα πρῶτον ἰσπανί-
ξαι καὶ χαλινῶσαι. καὶ ταῦτα δὲ ἐπὶ Θεραπείᾳ φη-
σὶ οἰκείας ὁ Σοφοκλῆς. ὁ γὰρ Κολωνός ἰσπανεύς ἀνομάσθη, τε-
λὸς ἐξεθέμενη αἰτίας κατὰ Ἀνδροτίωνα. ὁ δὲ ἐπὶ τὸ σημαν-
τικὸν αἶμα, τῇ ποιητικῇ καὶ αἰσχρομένους ἀδεία. πε-
τρία δὲ ταῦτα κεφάλαια μάλιστ' ἀνατρίβουσι τοῦ ἐκκα-
λῶντος ὅτι εὐφορος ἢ χάρις, καὶ ὅτι ἰσπανικὴ Ἀθηναῖος, καὶ ὅτι
τις.

717. ΠΛΑΤΑ. κώπη. ΕΚΑΤΟΜΠΟΔΩΝ ΝΗΡΗΙ-
δῶν, ὅτι αἱ Νηρηίδες πεντήκοντά εἰσιν.

720. Ω ΠΛΕΙΣΤ' ΕΠΑΙΝΟΙΣ. ἡ Ἀντιγόνη ταῦτα φη-
σὶ ὁρῶσα προσιόντα τὸν Κρέοντα μετὰ χαρῶς. ἐπὶ τὸν Οἶκον
δὲ ἀφίκει οὗ Κρέων, καὶ μὴ πείσας αὐτὸν ἐλθεῖν εἰς τὴν
πατρίδα, παρασπᾶται αὐτοῦ τὴν Ἀντιγόνην, φθάσας καὶ
τὴν ὁδὸν καὶ τὴν Ἰσμήνην ἀφελίσθαι.

726. ΕΙ ΓΕΡΩΝ ΕΓΩ. κυρῶ δηλονότι.

731. ΟΝ ΜΗΤ' ΟΚΝΕΙΤΕ. ὃν τινα, ἐμὲ δηλονότι, καὶ
Φοβέσθε.

738. ΟΥΝΕΧ' ΗΚΕ ΜΟΙ ΓΕΝΕΙ. ἀπὸ τοῦ, ὅτι πρὸς
μοι πενήθειν τὰ τούτου ἀτυχήματα, ὑπὲρ πάντας Θηβαίους

742. ΕΚ ΔΕ ΤΩΝΔΕ ΜΑΛΙΣΤ' ΕΓΩ. ἐγὼ μάλιστα σε καλῶ, ὅσῳ περ πλείστον ἀλγῶ τοῖς σοῖς παθήμασι.

746. ΠΡΟΣΠΟΛΟΥ ΜΙΑΣ. τῆς Ἀντιγόης. εἴληπτο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ ἡ Ἰσμήνη.

755. ΑΛΛ' ΟΥ ΓΑΡ ΕΣΤΙ. ὥστε συγγνώμης εἰμὶ ἄξιος λέγων, οὐ γὰρ δύναμαι κρύπτειν.

761. Ω ΠΑΝΤΑ ΤΟΛΜΩΝ. ὦ ἐν εὐλογοφανέσι λόγοις παυσιγά βουλευόμενε. ΤΙ ΤΑΥΤΑ ΠΕΙΡΑΙ. βαρυτόνως ἀναγνώσκεις πείρας, οὐ περισπωμένως. οὕτω Δίδυμος.

768. ΜΕΣΤΟΣ ΗΝ. ὡς ἐπὶ κεράμου. ὅ ἐστιν, ὅτε κομῆτις τοῦ θυμῷ, λοιπὸν τὰ συμφέροντα ἐβουλευόμεν, καὶ οὐκ ἔτι ἤθελον φεύγειν. ΤΟΥΤΗ ΔΟΜΟΙΣΙΝ. ἐν Θήβαις δηλονότι. ΓΕΝΟΣ ΤΟ ΠΑΝ. τὸ Ἀττικόν.

775. ΚΑΙ ΤΟΙ ΤΟΣΑΥΤΗ ΤΕΡΨΙΣ. καὶ σὺ οὖν βούλει με ἐπιγελῆναι μὴ θέλοντα.

780. ΗΔΟΝΗΣ. ἀντὶ χάριτος δηλονότι.

785. ΠΑΡΑΤΛΟΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀγροῖς. ΠΟΛΙΣ ΔΕ ΣΟΙ. καὶ ἵνα αἱ Θῆβαις ἀβλαβεῖς ἔσονται ἐκ ταύτης τῆς γῆς. ΑΝΑΙΤΟΣ ΔΕ, ἀντὶ τοῦ ἀβλαβῆς, ἀναιτίαιος. ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΣΟΙ ΤΑΥΤ'. οὐ προβήσεται σοι ὁ σκοπός.

791. ΑΡ' ΟΥΚ ΑΜΕΙΝΟΝ. ἄρα οὐ πλέον σου τὰ ἀποσησόμενα ἐν ταῖς Θήβαις οἶδα; ΦΟΙΒΟΤ ΤΕ Κ' ΑΥΤΟΥ ΖΗΝΟΣ. δοκεῖ γὰρ ὁ Ἀπόλλων παρὰ Διὸς λαμβάνειν τοὺς χρησμούς, ὡς καὶ ἐν Ἰφικλείᾳ φησὶ, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἱερείαις.

Στέλλειν ἔπως τάχιστα. ταῦτα γὰρ παλῆρ

Ζεὺς ἐκασθεῖ Λοξία θεσπισμῶν.

καὶ Ἀριστοφάνης Ἡρώων. ΤΗΡΩΑΝΤΟΝ. οὐκ ἀληθές, ἀλλὰ πεπρασμένον, νόθον, καὶ οἰονεὶ ὑπεβολιμαῖον. ἀπὸ τῶν

ὑποβαλλομένων εἰς τὰ γένη τοὺς παῖδας. ΣΤΟΜΩΣΙΝ. οὐ
νωσιν, καὶ πανουργίαν.

800. ΠΟΤΕΡΑ ΝΟΜΙΖΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ μὴ πύθισαι
σε μᾶλλον σὺ δυστυχεῖς, ἢ ἐγώ.

803. ΠΕΙΘΕΙΝ. εἰς τὸ ἀκολουθῆσαί σοι. ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΣ
τοὺς ἀπὸ τοῦ Χοροῦ.

805. ΛΥΜΑ ΤΩ ΓΗΡΑΙ. κἀθαρμα, ὃ ἐστίν, ἀπαθείας
καὶ ἀκάθαρτος μέχρι γήρως μένεις.

807. ΔΙΚΑΙΟΝ ΟΣΤΙΣ. ὁ βουλόμενος ἐκ παντὸς δικαί
δίκαια λέγειν.

808. ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΙΡΙΑ. ἄλλο ἐστὶ τὸ φλυασι,
καὶ ἄλλο τὸ τὰ ἀναγκαῖα λέγειν.

810. ΟΥ ΔΗΤΑ. τοῖς κατὰ σέ οὐ δοκῶ καιρία λέγειν.

811. ΠΡΟ ΤΩΝΔΕ. καὶ πρὸ τοῦ Χοροῦ.

813. ΜΑΡΤΥΡΟΜΑΙ. μάρτυρας καλῶ τοῦσδε. ΗΝ Σ' ΕΙΠΩ.
ἐάν σε ἔλω, δικαίως τιμωρήσομαι, οἷα ἀνταμείβῃ με ῥήματα.

815. ΤΩΝΔΕ. τῶν ἀπὸ τοῦ Χοροῦ. ΕΛΟΙ ΒΙΑ. βιάζμε-
νες τοὺς ἐμούς συμμάχους καὶ φύλακας.

816. ΚΑ' ΝΕΤ ΤΩΝΔΕ. καὶ χωρὶς τοῦ λαβεῖν σε εἰς Θῆρας.

821. ΤΗΝΔΕ Γ' ΟΥ ΜΑΚΡΟΥ. τὴν Ἀντιγόνην δηλονότι.

822. ΙΩ ΞΕΝΟΙ. τῷ Χορῷ Φησὶν.

826. ΤΗΝΔΕ. τὴν Ἀντιγόνην. τοῖς ἀκολουθοῦσι δὲ ἐαυτῷ
Φησιν ὁ Κρέων.

829. ΤΙ ΔΡΑΣ ΞΕΝΕ. πρὸς τὸν Κρέοντα ἔλκοντα τὴν Ἀν-
τιγόνην.

830. ΤΗΣ ΕΜΗΣ. ἀδελφῆς γὰρ ἐστὶ τῆς ἐμῆς θυγάτρε.

836. ΕΙΡΓΟΥ. φυλάττου, χωρίζου. ΣΟΥ ΜΕΝ ΟΥ. αἶψα
ἀπαίρξομαι.

837. ΠΟΛΕΙ. ταῖς Ἀθήναις δηλονότι.

840. ΟΔΟΙΠΟΡΕΙΝ. σοὶ δὲ ἔγωγ', ὦ Κρέων, λέγω ἀνα-
 ῥωρεῖν ἐντεῦθεν. ΕΝΑΙΡΕΤΑΙ ΣΘΕΝΕΙ τουτέστι, βία προθεῖται.

845. ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ ΠΟΡΕΤΟΜΑΙ. ἀπαγομένης δὴ τῆς Ἀν-
 γούης ὑπὸ τῶν προσεταγμένων παρὰ τοῦ Κρέοντος. ἐν μέρει
 ἰσαριθμικά ἐστιν.

848. ΕΚ ΤΟΤΤΟΙΝ ΣΚΗΠΤΡΟΙΝ. ἐκ τῶν θυγατέρων, αἷς
 ἐσκήπτροις ἐχοῆτο καὶ βασιλεία.

858. ΠΟΛΕΙ. ταῖς Ἀθήναις.

864. ΜΗ ΓΑΡ ΑἶΔΕ ΔΑΙΜΟΝΕΣ. μὴ ἄφρωνος γενοίμην εἰς
 ἰκαταρᾶσθαι σε. ΨΙΛΟΝ ΟΜΜΑ. ἤγουν τὴν Ἀντιγόνην.

875. ΧΡΟΝΩ, ΒΡΑΔΥΣ. γράφεται καὶ ΒΑΡΥΣ.

879. ΤΑΝΔ' ΑΡ' ΟΥΚΕΤΙ. ταύτην δὲ ἄρα οὐκέτι νομιῶ
 εἶναι, εἰ σὺ τοῦτον ἀπάξεις.

881. ΤΑ Γ' ΟΥ ΤΕΛΕΙ. ταῦτα ἂν λέγει, σὺ πληρώσει.
 ΕἰΣ ΤΑΥΤ' ΑΝ. εἰ τελέσω, Ζεὺς ἂν εἰδείη.

883. ΑΝΕΚΤΕΑ. ἀνεκλίεον. οὕτω γὰρ φασί, σκατωῖα,
 υπτύῖα, ἀντὶ τοῦ σκατωῖεον, φυτεύῖον.

887. ΤΙΣ ΠΟΘ' Η ΒΟΗ. σοφῶς ἄγαν ἐχρήσατο τῇ οἰκονο-
 μίᾳ, ὥστε μαβλῖν τὸν Θησέα τὰ γενόμενα, πρὸς ταῖς θυσίαις
 τα τοῦ Ἰωπίου Ποσειδῶνος, ὑπὲρ τοῦ μὴ διατριβὴν ἐγγίγνε-
 ῖναι μηνυόντός τινος. ΘΑΣΣΟΝ Η. ταχύτερον, ἢ ὡς εἶδει βαδίζειν.

899. ΘΥΜΑΤΩΝ ΑΠΟ. ἀπὸ τῶν θυσιῶν. ΣΠΕΤΔΕΙΝ
 ΠΟ ΡΥΤΗΡΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ὡς ἔχει ἕκαστος σχήματος. ΡΥΤΗ-
 ΡΣ. ἀντὶ τῆς βλαύτης. τῶν δὲ ἐξηγησαμένων ἀπάντων Πρα-
 φάνης δοκεῖ ἀμεινον ἀποδιδέναι, ἀκούων τὸ ὑπὸ δῆμα, οἷον
 ἢ ποδῶν τὸ κάλυμμα. ΕΝΘΑ ΔΙΣΤΟΜΟΙ. ὡς σχιστῆς σὺ-
 ς οὐδοῦ ἐκεῖ.

905. ΔΙ' ΟΡΓΗΣ ΗΚΟΝ. εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἐληλύθει, ἢ ταύτῃ τῇ ὀργῇ, ἥς ἦν αὐτος ἄξιος.

908. ΤΟΤΤΟΙΣΙΝ ΟΥΚ ΑΛΛΟΙΣΙΝ. ὡς ἀπὸ ξένης γῆς ἀπέσπασεν, οὕτω καὶ αὐτὸς ἐπὶ ξένης γῆς ἀποσπασθήσεται. ΟΥ ΓΑΡ ΠΟΤ' ΕΞΕΙ. οὐκ ἀναχωρήσεις γὰρ ἐντεῦθεν, πρὸ ἀναγάγης τὰς κόρας.

916. ΠΑΡΙΣΤΑΣΔΙ ΒΙΑ. ἀντὶ τοῦ, καθ' ἡδουλοῖς αὐτὴν βία, καὶ μεθίστασαι. εἰώθεσαν δὲ οὕτω λέγειν καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐφυγάδευσαν. ἡμεῖς δὲ ἂν εἴποιμεν, μετεστήσαντο. παρεστήσαντο δὲ λέγουσιν. Ἀλλως. τὸ ΠΑΡΙΣΤΑΣΔΙ ἴσον ἐστὶ τὸ καθ' ἡδουλοῖς καὶ ὑποχείριον ποιεῖς. καὶ πάλιν παραστήσαντο· τοῦσδε τινὰς φασί. παραφυλάττεισθαι δὲ χρὴ, ὡς δευτέρως τὰ τοῦ Κρέοντος ὁ Θησεὺς τῇ καλουμένῃ αὐξήτικῃ κεφαλαιώσκει καὶ συνάπτει πολλὰ κεφάλαια.

929. ΑΞΙΑΝ ΟΥΚ ΟΥΣΑΝ. οὐκ οὕσαν ἀξίαν αἰσχυνέσθαι. τὴν Θῆσιν δηλονότι, αἰσχύνης. αἰσχύνη δὲ πατρίδα πάλιν ἀμαρτία.

934. ΜΕΤΟΙΚΟΣ. ἀντὶ τοῦ ἐνοίκος. οὐ γὰρ αὐτὸ τοῦτο μέτοικος, ὡς ἡμεῖς φαμὲν, εἴρηται. μετοίκους δὲ καλεῖται τοὺς ἀπὸ ἐτέρας χώρας μεβαλίνοντας, καὶ καθοικαῦντας ἐτέροις. κέχρηται δὲ καὶ Αἰσχύλος ἐπὶ τῶν οἰωνῶν ἐν Ἀγαμέμνوني, (58.) λέγων οὕτως· Τῶνδε μετοίκων, μετοίκους γὰρ εἰσὶ τῶν ὑψηλῶν τόπων τοὺς οἰωνοὺς ἐκεῖ, ἀντὶ τοῦ ἐνοίκους.

939. ΕΓΩ ΟΥΤ' ΑΝΑΝΔΡΟΝ. τὴν ῥητορείαν παραφυλάττειν, εἰ τῶν μὲν κατηγορηθέντων αὐτοῦ οὐχ ἀψέλει· καὶ ἂν τίνα ἐνθυμήματα καὶ πάνυ εὐλογα ἐξευρίσκων ἀντερεῖ.

942. ΟΥΔΕΙΣ ΠΟΤ' ΑΥΤΟΥΣ. τοὺς Ἀθηναίους.

946. ΓΑΜΟΙ ΑΝΟΣΙΟΙ ΤΕΚΝΩΝ. παρ' ὧν αὐτὸς τέκεται.

ἐστὶ τὴν μητέρα γεγαμηκώς. ΑΡΕΟΣ ΕΥΒΟΥΛΟΝ ΠΑΓΟΝ.
 γόει δὲ εὐβουλον ὄντα τὸν Ἀρειον πάγον. τοῦτον δὲ ΧΘΟΝΙΟΝ
 εἶπεν, οἷον ἐγένῃ καὶ αὐτόχθονα, ἐλχώριον· οὐχ, ὡς οἱ ἐξη-
 γητάμενοι οἰοῦνται, παρὰ τὸ τοὺς δικαζομένους ἐν αὐτῷ ὑπὸ
 τὴν χθόνα εἶναι. ΧΘΟΝΙΟΝ τοίνυν, τὸν αὐτόχθονα. λέγοι δὲ
 αἰ τὴν Ἀριστωναγίτιν βεβυλὴν. τὸν γὰρ ΠΑΓΟΝ εἰς τὸν ὄχθον
 μελατέθηκεν. εἴρηται δὲ περὶ τῆς προσηγορίας αὐτοῦ πολλαχοῦ.

954. ΘΥΜΟΙ ΓΑΡ ΟΥΔΕΝ ΓΗΡΑΣ. οὐκ ἔστι, φησὶ, θυ-
 μῷ κραῖσαι ἄνθρωπον ἔντα. οὐ καὶ αἰσχρολογία δὲ καὶ ἀπο-
 τείνεται τὸ ὠμόν τοῦ θυμοῦ, εἰ μὴ ἐξέλθοι τοῦ βίου ὁ ἄν-
 θρωπος. ἀδύνατον γὰρ ἔστι ζῶντα ἄνθρωπον μὴ θυμῷ χρη-
 σασθαι. τοῦτο δὲ καὶ παροιμιακῶς λέγει, ὅτι ὁ θυμὸς ἔσχα-
 ται χρῆσται. λέγει δὲ διὰ τοὺς πρεσβυτέρους. ὅσα γὰρ γη-
 ράσκουσι, τὸν θυμὸν ἐρρωμένους ἔχουσι. καὶ Ἀλκαῖος, ὡς
 λέγομεν, οὕτω κατὰ κοινὸν αὐτοῦ μιμησκέλαι.

960. Ω ΛΗΜ' ΑΝΑΙΔΕΣ. εἰκότως τὴν ἀνθυποφορὰν πρὸς
 τὸν Κρέοντα οὐκ ἀπὸ τοῦ Θησέως πεποίηκεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ
 Οιδίποδος. ἡ δὲ αἰτία πρόδηλος. καὶ ἄλλα παραφύλαττε,
 καὶ εἰ οὗτος πιθανῶς πειεῖται τὰς ἐπιχειρήσεις. τῷ γὰρ ἔντι ὁ
 Οιδίποδας, εἴ τις ἀκριβῶς ἐξετάζοι, ἀδίκος μὲν οὐκ ἔστιν, αἰτυ-
 χὴς δὲ καὶ περιπαθής.

961. Η ΣΑΥΤΟΙ ΤΟΔΕ. ἐπεὶ τὴν ἀδελφὴν σου λοιδορεῖς.

965. ΜΗΝΙΟΥΣΙΝ. ἐργιζομένοις.

977. ΑΚΟΝ. τὸ ἀκούσιον. ΜΗΤΡΟΣ ΔΕ ΤΛΗΜΟΝ. τὸ
 ἔχης· μητρὸς δὲ γάμους, ὡς τλήμον, οὔσης ὁμαίμου σῆς,
 ἀεὶ κάζων με λέγειν οὐκ ἐπαίσχυνη.

1001. ΛΕΓΕΙΝ ΝΟΜΙΖΩΝ. τουτέστιν, ἀθυρόστομος ὢν.

1006. ΟΘ' ΟΥΝΕΚ'. ἐκ παραλλήλου τὸ ὅτι οὔνεκα, τὸ

αὐτὸ, ὡς τὸ, εἴθ' ὄφελον. Εἰ τις γη. ἀγνοεῖς. Φησὶ, ταῦτα
ὦ Κρέων, ὅτι εἴ τις χώρας θεοὺς ἐπίσταται σέβειν, ἥματα
περὶ τὸ φιλόθεον τῆς Αττικῆς.

1016. ΟΙ ΕΞΗΡΠΑΣΜΕΝΟΙ. οἱ θεράποντες Κρέοντος.

1023. ΑΛΛΟΙ ΓΑΡ ΟΙ ΣΠΕΥΔΟΝΤΕΣ. ἄλλοι Ἀθηναῖοι
ἐπιδιώκουσιν αὐτούς. ΕΠΕΥΞΟΝΤΑΙ. ἤγουν οἱ θεράποντες.

1031. ΠΙΣΤΟΣ. ἀντὶ τοῦ πιστεύων. καὶ ἀσπρέφει διὰ
τὸ πεπωρωθῶς.

1044. ΕΙΗΝ ΟΘΙ ΔΑΙΩΝ. ὁ μὲν Κρέων καὶ ὁ θάλατταν
ἀπαῆλθον. ὁ δὲ Χορὸς ὑπονθεῖ τὸν Κρέοντα οὐ ψυλοῖται
ἀλλὰ μετὰ τινος χειρὸς, ἣν πλησίον που ἐστρατοπεδεύει·
κατὰ τοῦτο οὖν οἱ τοῦ Χοροῦ ἄλλως τε καὶ προεβραχίτης πρὸς
κίαν, εὐχὴν ποιοῦνται ταύτην· Εἴθε εἴην ὅπου αἱ συμφοραί
καὶ αἱ μάχαι μέλλουσιν ἔσθθαι. ὑπονοοῦσι γὰρ τὰ ἐκείνῃ
τῷ Θησεῖ περὶ τοῦ Κρέοντος, καὶ Φασίν· Εἴθε ἐπὶ τῇ
νοίμην αὐτῶν. ΕΠΙΣΤΡΟΦΑΙ. ἀνὰ στροφαί. ΧΑΛΚΟΒΟΑΝ. ἐν
ρόδον, μεγαλόφωνον.

1047. ΠΡΟΣ ΠΥΘΙΑΙΣ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΑΚΤΑΙΣ λέγει
λέγοι δι' ἂν Πυθίας αἰτιάς, τὸν τοῦ Πυθίου Ἀπέλλωνος
μὲν τὸν ἐν τῷ Μαραθῶνι, ὅθεν καὶ τὴν θεωρίαν ἐπεμ-
ποῖσιν περὶ τούτων Φιλόχορος ἐν τῇ Τετραπόλει, γράφει
ταῦτα· „Οταν δὲ συμεία γένηται παραδεδομένα ἐν τοῖς
„ τότε ἀποστέλλουσι τὴν θεωρίαν οἱ ἐκ τοῦ γένους, Πυθιαῖ
„ καὶ Δηλιάδες, ὁπότερά αὖ καθήκη αὐτοῖς. Θύει δὲ ὁ μά-
„ ὅταν μὲν τὰ εἰς Δελφοὺς πόμπημα γένηται, καὶ δὲ
„ πέμπωται, ἐν Οἰνῇ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐν τῷ Πύ-
„ εἰ δὲ εἰς Δῆλον ἀποστέλλοιτο ἡ θεωρία, κατὰ τὰ πρὸ
„ μένα θύει ὁ μάντις εἰς τὸ ἐν Μαραθῶνι Δῆλον. καὶ εἰ

„ἱεροσκοπίας τῆς μὲν εἰς Δελφούς θεωρίας, ἐν τῷ ἐν Οἰνέῃ
 „Πυθίῳ· τῆς δὲ εἰς Δῆλον, ἐν τῷ Μαραθῶνι Δηλίου. „
 Ἄλλως. ΠΡΟΣ ΠΥΘΙΑΙΣ. ὡς ἐπὶ Μαραθῶνα, οὐ τὸ Πύθιον
 ἐστίν. ΛΑΜΠΑΣΙΝ ΑΚΤΑΙΣ. τὰ περὶ Ελευσῖνα τέλη φησὶ,
 καὶ εἴη ἂν λαμπάσιν ἀκταῖς λέγων, ταῖς λαμπαδευομέναις,
 καὶ καλαλαμτωμέναις ὑπὸ τῆς μυσηκῆς φλόγος, καὶ τῶν ἱερῶν
 δάδων, περὶ ὧν Αἰσχύλος φησὶν·

Λαμπραῖσιν ἀστραπαῖσι λαμπάδων σθένει.

Ἄλλως. περὶ Ελευσῖνα. ἀπὸ τῶν αὐτόθι ἐν τοῖς μυσηρίοις
 λαμπάδων.

1049. ΠΟΤΝΙΑΙ. αἱ Θεομοφόροι. ΤΙΘΗΝΟΥΝΤΑΙ. ἐπι-
 μιλῶνται, καὶ ἀξιοῦνται Θεραπείας. ΤΕΛΗ δὲ, τὰς τελείας.
 καὶ Αἰσχύλος·

Εφριζ' ἔρωτι τοῦδε μνησικοῦ τέλους.

1051. ΧΡΥΣΕΑ ΚΛΗΙΣ. ἐπεὶ ἄρρητα τὰ μυσήρια, καὶ
 καθάπερ κλεισὴν ἢ γλῶσσα κατείληπται, ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐξε-
 κέειν. ΠΡΟΣΠΟΛΩΝ. τῶν τετελεσμένων. ζητεῖται, τί δή ποτε
 οἱ Εὐμολπίδαι τῶν τελείων ἐξάρχουσι ξένοι ὄντες. εἴποιοι δὲ ἂν
 τις, ὅτι ἀξιούσιν ἔνιοι πρῶτον τὸν Δηϊόπης τῆς Τριππολέμου
 Εὐμολπων ποιῆσαι τὰ ἐν Ελευσῖνι μυσήρια, καὶ οὐ τὸν Θραῖ-
 κα· καὶ τοῦτο ἰσχυρεῖν Ἰσθρον ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτάκων. Ακρο-
 δωρος δὲ πέμπτου ἀπὸ τοῦ πρώτου Εὐμόλπου εἶναι τὸν τὰς
 τελετὰς καθιδέξαντα, γράφω ὅτως. „Κατοικῆσαι δὲ τὴν
 „Ελευσῖνα ἰσθοροῦσι, πρῶτον μὲν τοὺς αὐτόχθονας· εἴτα
 „Θραῖκας, τοὺς μετὰ Εὐμόλπου παραγενομένους πρὸς βοή-
 „θειαν εἰς τὸν κατ' Εὐρεχθέως πόλεμον. „, τινὲς δὲ φασὶ καὶ
 τὸν Εὐμολπων εὐρεῖν τὴν μύσιν, τὴν συντελουμένην κατ' ἐνιαυ-
 τὸν ἐν Ελευσῖνι Δήμητρι καὶ Κόρη. Ἀνδροβίων μὲν οὖν γράφει,

οὐ τὸν Εὐμόλῳ εὐρεῖν τὴν μύθῃν, ἀλλ' ἀπὸ τούτου Εὐμόλῳ πέμπτῳ γεγονότα. Εὐμόλῳ γὰρ γενέσθαι Κρήκα· τοῦ δὲ, Εὐμόλῳ· τοῦ δὲ, Αντίφημεν· τοῦ δὲ, Μαιτῶν τὸν ποιητὴν· τοῦ δὲ, Εὐμόλῳ τὸν κληδεύοντα τὴν μύθῃν, καὶ ἱεροφάντην γεγονότα. ΕΓΓΕΜΑΧΑΝ. γράφεται ΟΓΓΕΒΑΤΑΝ, οἰονεῖ τὸν διὰ τῶν ὀρέων βαίνοντα τῶν προεσμενίων.

1059. ΤΟΝ ΕΦΕΣΠΕΡΟΝ. τὸν Αἰγάλεον Φησί. καὶ γὰρ τοῦτο ἐπ' ἐσχάτων ἐστὶ τοῦ δήμου τούτου. καταλέγουσι τὰ χωρία, παρ' ἃ μάλιστα εἰκάζουσι τὴν συμβολὴν γενέσθαι περὶ τὸν Κρέοιτα καὶ Θησέα. ΠΕΤΡΑΣ δὲ ΝΙΦΑΔΟΣ εἰς λέγων τὴν οὕτω λεγομένην λείαν πέτραν, ἣ τὸν Αἰγάλεον λόφον, ἃ δὴ περὶ χωρὰ φασιν εἶναι, καθάπερ Ἰσθμὸς ἐστὶ πρώτη τῶν ἀτάκτων ἰσθμοῖ, οὕτως. „ Ἀπὸ δὲ τῆς χαλῆς „ ἐπὶ μὲν λείαν πέτραν. „ καὶ μετ' ὀλίγα. „ Ἀπὸ τούτου „ ἕως Κολωνοῦ παρὰ τὸν Χαλχοῦν προσαγορευόμενοι, ἕως „ πρὸς τὸν Κηφισὸν ἕως τῆς μυσηκῆς εἰσόδου εἰς Ἐλευσῖνα. „ ταύτης δὲ βαδίζοντων εἰς Ἐλευσῖνα τὰ ἐπ' ἀριστέρα μὲν „ τοῦ λόφου τοῦ πρὸς ἀνατολὴν τοῦ Αἰγάλεω. „ ἥτοι ἐν τῇ καλουμένῃ λείᾳ πέτρᾳ, ἣ τὸν Αἰγάλεον λέγει. ὁ δὲ ἐστὶ ἄρα ἐπὶ τὸν ἑσπερον χώρον τῆς λείας πέτρας προστελάσκει ΠΕΛΩΣΙ. γράφεται ΠΕΛΑΖΟΥΣΙ. — ΟΙΑΤΙΔΟΣ ΕΚ ΝΟΜΟΥ Οἴη, δῆμος τῆς Αἰλικῆς, ὅθεν καὶ τὸ Οἴηθεν. ἢ πάλιν ΝΟΜΟΥ, χωρίου Αἰλικοῦ οὕτω καλουμένου, ἐν ᾧ νέμονται, ὡς νεμήσεως παρακειμένης.

1064. ΠΡΟΣΧΩΡΩΝ ΑΡΗΣ. ὁ τῶν ἐπιχωρίων. ΘΗΣΕΙΔΑΝ. τῶν Αῤῥηναίων. ἀπλούστερον δὲ Θησεῖδαν φησι, τὰ

ἱερῶν, τῶν ὑπὸ Θησέα τεταγμένων. ΠΑΣΑ Δ' τὰ ἐξῆς·
ἅσα δ' ὀρμάται ἄμβασις.

1076. ΤΑΧ' ΑΝ ΔΩΣΕΙΝ. τάχα ἐνδώσει, φησὶν, ὁ
ζεύων. ΤΑΝ ΠΟΛΛΑ ΤΛΑΣΑΝ. τὴν πολλὰ ἀνατλάσων, τὰς
γαυθέουσιν ἀπὸ τῆς ἐτέρας δηλῶν, ὡς καὶ καταβέβηκε τῷ ἐμοίῳ
γῆματι χρῆται. δύναται δὲ καὶ ἐτέρα προσωδία εἶναι, ΤΑΝ
ΔΕΙΝΑ ΤΛΑΣΑΝ, ΔΕΙΝΑ Δ' ΕΥΡΟΥΣΑΝ. τὰ σὰ δεινὰ δη-
λωσί.

1094. ΔΙΠΛΑΣ ΑΡΩΓΑΣ. τουτέσσι διπλῇ ἀρωγῇ, ὃ λέ-
γει τῇ πόλει καὶ τοῖς πολίταις. νῦν δὲ διὰ τοῦ ΣΤΕΡΓΩ σημαί-
μι μὲν οἷον προσίεμαι. τελευτᾷ δὲ εἰς ἴσον τῷ προσκαλοῦμαι.

1119. Ω ΞΕΙΝΕ. ἰδίως ἐσχημάτισε τὸν λόγον· μὴ προσ-
θαύμαζε μου τὸ λυπᾶρες, τὸ λίαν προσκεκαθικὸς τῆς ψυχῆς
τοῖς τέκνοις. τὸ δὲ ἐχόμενον οὐ καταλλήλως εἶπεν. αὐτὸ γὰρ φη-
σι, ἀέλπτως φανέντων ἐμοὶ τῶν τέκνων, μηκύνω τὸν λόγον·
ἀλλὰ, τὰ τέκνα φανέντα, εἴτα μηκύνω τὸν λόγον. ΤΟ ΛΙ-
ΠΑΡΕΣ. τὸ ἀρέσκον. ΜΗΚΤΝΩ ΛΟΓΟΝ. ἀντὶ τοῦ, πρὸς τὸ
κελεύσιμον εἰ μακρογορήσω.

1138. ΜΕΛΟΥ, ἐπιμελοῦ.

1140. ΘΑΥΜΑΣΑΣ ΕΧΩ. ἀντὶ ἐθαύμασα, Ἀττικῶς.

1153. ΠΡΑΓΟΣ Δ' ΑΤΙΖΕΙΝ. ἀνθρώπων δὲ, φησὶν, ὅντα
οὐ δεῖ πράγματα κακίζειν αἰεὶ.

1156. ΦΑΣΙΝ ΤΙΝ' ΑΝΔΡΑ. καθ' ὑπόθεσιν ἰκετεύει ὁ
Πολυνείκης πρὸς αὐτοὺς παραγενόμενος καὶ τὸν Οἰδίπουν, κα-
τά τι λόγιον ἐμπεσόν, ὅτι πρὸς οὓς αὐτὸν γένοιτο ὁ Οἰδίπους,
καὶ ἰήσουσι τῆς βασιλείας. τοῦτο οὖν ἀγγέλλει ὁ Θησεύς. ΣΟΙ
ΜΕΝ ΕΜΠΟΛΙΝ. ἐν τῇ αὐτῇ πέλει οἰκαῦντα. ΘΥΩΝ ΕΚΤΡΟΝ.
ἀπὸ τοῦ ἐκύρου, ταυτὸν τῷ ἐτύχανον.

1164. ΣΟΙ ΦΑΣΙΝ. τὸ ἐξῆς· φασὶν αὐτὸν μάλιστα, αἰτεῖν εἰς λόγους σοι ἐλθεῖν.

1171. Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ. ὁ ἐκέτης, ὁ προσεπῆκός τὸ βωμῷ.

1173. Ω ΝΑΞ. πρὸς τὸν Θησέα φησί.

1178. ΕΙΚΑΘΕΙΝ. παραγώγως, ἀντὶ τοῦ εἶπεν.

1181. ΠΑΤΕΡ ΠΙΘΟΥ ΜΟΙ. οὐχ ὡς οὐκ ἂν πιστευομένου τῷ Θησεῖ τοῦ Οἰδίου, οὕτως ἐδέχοντο αὐτῷ καὶ τῆς ἐκ τῆς θυγατρὸς παρακλήσεως, ἀλλ' αὐξήσεως χάριν καὶ τὴν παρδείληφε τὸ πρόσωπον ὁ Σοφοκλῆς. ἀμέλει γὰρ πρὸς Θησέα ἀποκρίνεται, ὡς ἐκείνῳ πεποιησμένος.

1185. ΟΥ ΓΑΡ ΣΕ. τὸ ἐξῆς. θάρσει· οὐ γὰρ ἀμνησσύμενον σε λείξει, πρὸς βίαν σε παρασπάσει γνώμης, ἰσχυρῶν δὲ ἐπαεῖν, ἀ λείξει ὁ Πολυνείκης, ΛΕΞΕΤΑΙ ὑπὲρ τοῦ Α, ἤγουν ἀ λειχθήσεται.

1194. ΕΞΕΠΑΙΔΟΝΤΑΙ. καὶ αὐτῶν αὐνοῦνται.

1195. ΕΙΣ ΕΚΕΙΝΑ. τὰ περὶ τὴν πῆρῶσιν λέγει αἰ. ἵνα γὰρ τὰ ἐξ ἀρχῆς πρᾶχθέντα ὀνειδίζει αὐτῷ. ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἀρετῆς ἀπέβη. τούτου γὰρ αὐτὸν ἀποδιδέσσειν βούλεται.

1203. ΤΙΝΕΙΝ. ἀμείβεσθαι.

1210. ΣΩΝ. ἀντὶ τοῦ σῶον.

1211. ΟΣΤΙΣ ΤΟΥ ΠΛΕΟΝΟΣ ΜΕΡΟΥΣ. καὶ ἀδελφὸς ἐστὶν ὁ Χορὸς ἐν ταυτῷ ἀναφωνῶν καὶ ἀλληγορῶν περὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀπληστίας, καὶ ἔοικε τῷ Ησίοδειῳ· (Εργ. 30.)

Νήπιοι οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ πάντες.
τείνει δὲ ταῦτα εἰς τὴν δυσπορίαν Οἰδίου.

1217. ΤΑ ΤΕΡΠΟΝΤΑ Δ' ΟΥΚ ΑΝ ΙΔΟΙΣ. ἀφανῆ τὰ τέρποντα γίνεσθαι καὶ πᾶσιν ἄδηλα. ΟΠΟΤ' ΑΝ ΤΙΣ. ὅτε

της. ΤΟΥ ΘΕΛΟΝΤΟΣ. τοῦ μετρίου, τοῦ ἱκανοῦ, τοῦ
 ῥοσκόκοντος. ΟΥΔ' ΕΠΙ ΚΟΥΡΟΣ. γράφεται ΚΟΡΟΣ. ταῦτα
 ὡς αὐτὸν φησὶν ὁ Χορὸς, ὅτι ὁ πλεονεκτεῖν ἐθέλων τι παρὰ
 καίριον καὶ τὸ μέτρον, ἀχαρὶς ἐστὶν οὗτος. ΙΣΟΤΕΛΕΣΤΟΣ.
 ἰδίως ἀποθνήσκουσιν οἱ τοιοῦτοι. τὸ ἐξῆς δὲ, ΙΣΟΤΕΛΕΣΤΟΣ
 ΑΝΑΤΟΣ. τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου. Ἀλλως. τοῦτο ἐστὶ τὸ
 ῥος, οἷον· οὐδὲ ἔπεισιν αὐτοῖς κόρος. ἰσοτέλεστος τοῦ Αἰδίου.
 ἐπεὶ γὰρ ὁ τοιοῦτος κόρος λαμβάνει τέλος, ὅτε ἂν ὁ Αἰδὴς ἐπέλ-
 η. ὡς παύσονται τοῦ κόρου πρὶν εἰς θάνατον ἔλθωσιν. ΑΛΥ-
 Σ, ΑΧΟΡΟΣ. ἐπεὶ ἐν θανάτῳ οὐχ ὑμνοῦσιν· ἢ μετὰ θά-
 νάτου οἱ τοιοῦτοι οὐχ ὑμνοῦνται.

1225. ΜΗ ΦΥΝΑΙ ΤΟΝ ΑΠΑΝΤΑ. πάντῳ ἀρίστον ἀνθρώ-
 ος τὸ μὴ φῦναι, παρὰ τὸ λεγόμενον· (Θέογνις, 417.)

Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἀρίστον.

Ο Δ' ΕΠΕΙ ΦΑΝΗ.. τοῦτο τὸ ἐξῆς· ἐπεὶ δὲ Φανῆ, τὸ βῆναι
 εἶναι, ἔθεν περ' ἤκει, ὡς τάχιστα, παρὰ πολὺ τῶν ἄλλων
 πρὶν εἶναι ἐκείνου, τοῦ μὴ φῦναι καθόλου.

1229. ΕΥΤ' ΑΝ ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΑΡΗ.. ὡς ἤνικ' ἂν ἡ νηπιό-
 παρῆ, ταύτας γὰρ φησι ΚΟΥΦΑΣ ΑΦΡΟΣΥΝΑΣ, οὐδὲν
 ὑπογίξεται τῶν δέντων. ἰδίως δὲ αὐτὸ ἐξήνεγκεν, ὥσπερ ἔλεγε·
 γὰρ νέω ἀφροσύνη πάρεστι. ΤΙΣ ΠΛΑΓΧΘΗ ΠΟΛΥΜΟΧ-
 ΙΣ ΕΞΩ. τίς ἔξω τοῦ πολύμοχθος εἶναι ἐπλανήθη; τοῦτο
 ἐξήνεγκε. βούλεται δὲ τι τὸ τοιοῦτον σημαίνειν· τίς ἂν
 ἀχρεΐη τῶν πολλῶν μόχθων; ταῦτα ἐρωτηματικῶς εἰρηται
 ἀ τοιαύτην ὑπόκρισιν, καθ' ἣν ἐμφαίνειται πρῆτερον μὲν,
 ὡς ἔπαυ, τίς πλάγχθη τῶν μόχθων τῶν πολλῶν; ὑπακούου-
 σι τοῦ, εὐδαίς· πάλιν δὲ, ὅταν ἐξῆς ἐπιζεύξη, ΤΙΣ ΟΥ

ΚΑΜΑΤΩΝ ΕΝΙ; τοῦ, πᾶς. βούλειαι γὰρ καὶ ἡν κατὰ τὸν ὅμοιον λέγειν· οὐδεὶς ἐστὶ κάματος, ὅς οὐκ ἔνεστιν.

1248. ΝΥΧΙΑΝ ΑΠΟ ΡΙΠΑΝ. τὰ ἀπὸ τῶν ὁρῶν Φηγεῖται προσαγορευομένων Ριπαίων. οὕτω δὲ καλοῦσι Ριπαῖα λέγει δὲ αὐτὰ ἐννύχια, διὰ τὸ πρὸς τῇ δύσει κείσθαι. μένεται δὲ καὶ Ἀλκμαν λέγων οὕτως· Ριπαῖες ὅρος ἐνδυνάσαι νυκτὸς μελαίνας σῆρνον. καὶ ἐν Ηλιάσιν Αἰσχύλης· Ριπαῖαν μὲν δὴ πατρός.

1254. ΟΙΟΜΟΙ ΤΙ ΔΡΑΣΩ. παραφυλάττει πάλα τὴν χην τῆς ῥητορείας αὐτοῦ, ὅτι οὐκ εὐθέως ἐπὶ τὴν νύκτα ἀπαντᾷ, ἀλλὰ προκατασκευάζει τὰ ὅλα εἰς εὐνοίαν.

1262. ΑΔΕΛΦΑ. κοινὰ δὲ τούτοις, ὡς ἔειπεν, ὑπερβαίνει.

1270. ΠΡΟΣΦΟΡΑ. τουτέστιν ἐπαναλήψις. ἀπὸ τῶν ἐκκαλίσσασθαι αὐτὰ καὶ ἀναλαβεῖσθαι οὐκ ἔστι.

1277. ΔΥΣΠΡΟΣΟΙΣΤΟΝ. τὸ δυσπαρασώλεστον.

1291. Α Δ' ΗΛΘΟΝ. λείπει ἢ διὰ, ἢ ἢ, δι' αὐτῶν.

1303. ΑΠΙΑΣ. οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ Ἀργεῖον πρότερον.

1311. ΣΤΗΝ ΕΠΤΑ ΤΕ ΛΟΓΧΑΙΣ. ἑκάστην σύστημα ἐκ τῶν ὀνομάζει λόγχην, ὡς εἴ τις ἐπὶ πολλῶν ἱστορῶν ἱστορεῖται.

1320. ΠΑΡΘΕΝΟΠΑΙΟΣ. ἔνιοι οὖν τὸν Ἀταλάντης Παρθενόπαϊον φασὶ σφραγεῦσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαοῦ, ὃν ἔνιοι διὰ τὸν Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίστας ὁ Τεγεαεὺς καὶ Φιλοκλῆς ἰστοροῦσι, συγγραφῶν δὲ, Ἐκαταῖος ὁ Μυρτοεπωνύμιος. παρὰ τὸ παρθένος οὕτω κληθεῖς.

1329. ΤΩ Δ' ΑΝΔΡΙ. δεικνυκῶς, ἐμοί. καὶ ἔστι πικρὸν τῷ τοιοῦτῳ σχήματι Σοφοκλῆς.

1333. ΠΡΟΣ ΝΥΝ ΣΕ ΚΡΗΝΩΝ. παθητικὸν ἐστὶ τὸ

γατρῶων κορηῶν ἐρκοῦν, ὡς εἰ ἔφη, πρὸς τῶν ἐκθρεψάντων σε θάτων.

1346. ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ. ἤρξατο πάλιν ὁ Χορὸς χρησθέν τι υμεῖς τυλεύειν. ΤΟΥ ΠΕΜΨΑΝΤΟΣ. τοῦ Θησέως.

1350. ΔΙΚΑΙΩΝ, δίκαιον κρίνων. ΟΣ Γ' Ω ΚΑΚΙΣΤΕ, αἰμονίῳ τῇ ἀποσπλοφῇ χρηται ἀπὸ τοῦ Χοροῦ ἐπὶ τὸν Πολυνείκην ὁ Οιδίπους. παραφύλαξον δὲ, πῶς οἱ αὐτοὶ τῶν λόγων γίνονται τῶν μὲν θηλειῶν ἐκώμιον, τούτου δὲ καλῆς ῥήματα.

1375. ΠΡΟΣΘΕ Τ' ΕΞΑΝΗΚ'. τοῦτο ἀπαξάπαντες οἱ πρὸ ἡμῶν παραλελοιπάσιν. ἔχει δὲ τὰ ἀπὸ τῆς ἱστορίας οὕτως. ἡ περὶ Επεκλέα καὶ Πολυνείκην δι' ἔθους ἔχοντες τῷ πατρὶ Διὶ πατρὶ πέμπωσιν ἐξ ἐκάστου ἱερείου μοῖραν, τὸν ὦμον, ἐκλαίμενοι ποτὲ, εἴτε κατὰ ρασαίωιν, εἴτε ἐξ ἑταυρῶν, ἰσχίον αὐτῶν πεμψαν. ὁ δὲ μικροψύχως καὶ τελέως ἀγεννῶς, ὅμως γούνως ἔθετο κατ' αὐτῶν, δέξας καλολιγερῆσθαι. ταῦτα ὁ τὴν μικρὴν Θησαΐδα ποιήσας ἱστορεῖ οὕτως.

Ἰσχίον ὡς ἐνόησε, χαμαὶ βάλεν, εἴπε τε μῦθον.

Ω, μοι ἐγὼ, παῖδές με θνείδειντες ἔπεμψαν.

εὐκίῳ Διὶ βασιλῇ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι,

χερσὶν ὑπ' ἀλλήλων καλῶσήμενοι Αἶδος εἴσω.

ἀ δὲ παραπλήσια τῷ ἑποποιοῦ καὶ Λισχύλος ἐν τοῖς Ἑπτάπυλῳ Θήβαις. καὶ εἰσὶν τὸ τῆς ἱστορίας ἡκεῖν ἐπὶ πολλοῦς, ὡς αἱ παρὰ τινι ἐκτεθῆναι αὐτὰ πρὸς τὸ γελοιότερον διὰ τούτων.

Αεὶ δ' ὁρῶντί γ' ὄξυ, εἰ καὶ τυφλὸς ἦν.

Θυσίας γὰρ ἀπαρχὰς γέρας ἐπέμπομεν πατρὶ

περισσὸν ὦμον, ἐκκρίνον γέρας· τὰ δὲ

αὐτοὶ γε συγκόψαντες, οὐ μεμνημένοι,

λήσειν δοκοῦντες, ἀντὶ τοῦ κεκομμένου
ἐπέμψαμεν βοείον. ὁ δὲ λαβὼν χερὶ
ἔγνω παφίσας, εἴπῃ τ' ἐκ θυμοῦ τάδε·

Τίς μοι τόδ' ἀνθρώμοια μισήλῳ κρέας
πέμπει; γέλων δὴ τάμα ποιοῦνται κέροι,
θύοντες ὕβρει· τυφλὸς οὐ τι γνώσεται,
οὕτω λέγοντες. ὦ θεοὶ, μαρβύρομαι
ἐγὼ τάδ' ὑμᾶς, καὶ καλεύχομαι κακὰ
αὐτοῖσιν, αὐτοὺς τῶνδε δις τόσα σχέθειν.
χαλκῷ δὲ μαρμαίροντες, ἀλλήλων χροῶ
σφάζοιεν ἀμφὶ κλήμασιν τοῖς βασιλικαῖς.

καὶ Μένανδρος ἐν Ναυκλήρῳ·

Ὅ τε Πολυνείκης πῶς ἀπώλετ' οὐχ ὀρέξ;

1399. ΟΙΟΜΟΙ ΚΕΛΕΥΘΟΥ. καὶ αὕτη δευτέρα ἐστὶν ὥστε
δέησις, καὶ παθητικῶτάτη. ἀπολοφύρεται γὰρ αὐθις ἐαυτοῦ
τεχναζόμενος πᾶν πιθανῶς.

1426. ΧΡΗΣΙΖΕΙ. ἐν ἴσῳ τῷ χρησμοδεῖ. ΟΥΧΙ ΣΥΓΓΕ-
ΡΗΤΕΑ. ἡμῖν δὲ οὐ συμβαλίας. τοῦτο ἐφ' ἐαυτοῦ φησι καὶ π.
ἀδελφοῦ.

1427. ΤΙΣ ΔΕ ΤΟΛΜΗΣΕΙ. τὸ ἐξῆς· τίς δὲ τολμᾷ
εἰπεσθαι, κλύων τὰ τοῦδε τῶνδρος;

1429. ΟΥΔ' ΑΓΓΕΛΟΥΜΕΝ. καὶ ἐν ταῖς τέχναις ἐστὶν το-
σοῦτο, ὅτι οὐ πάντα δεῖ ἀληθεύεσθαι, ἐὰν μὴ χρήσιμα ᾖ, ἀλλ'
δεῖ καὶ τινὰ ψεύδεσθαι.

1437. ΜΕΘΕΣΘΕ Δ' ΗΔΗ. καὶ ἐκ τούτου δῆλον, ὅτι
τῇ παρακλήσει, ἅμα τοὺς λόγους λέγουσα τούτους εἰρη-
αυτοῦ ἢ ἀδελφῇ.

1444. ΤΗΙΔΕ ΧΑΙΤΕΡΑΙ. καὶ τοιαῦδε τύχη, καὶ ἐναγ-
...

1447. ΝΕΑ ΤΑΔΕ. εἰ καὶ ὅτι μάλιστ' αἰσιν ἐστὶ τὰ ἴσσωπα, καὶ τὰ κατέχοντα τούτους κακὰ, ὅμως συναλγεῖ Χορὸς, καὶ εὐλαβεῖται μὴ ἐκ τῆς ὀμιλίας τῆς σὺν αὐτοῖς τολαύσωσιν τινος κακοῦ καὶ αὐτοί. ἐν τοιούτῳ οὖν ἦθει καὶ λόγος αὐτοῖς διάκειται. τοιαῦτα παρέσθιν ἡμῖν, Φησὶν, ἄτοπα ἔρ' αὐτοῦ ξένου ἀπολαῦσαι, ἐκλὸς εἰ μὴ μοῖρ' αἰ τις καταλαμβεῖ ἡμᾶς, καὶ κατὰ μοῖραν ἀπολαύομεν, ὧν ἀπολαύομεν. ΕΘΘΕΝ. νῦν σὶ. Εἰ τι μοῖρα. εἰ μὴ κατὰ μοῖραν ταῦτα ἴσχω. ἔτοιμι ἂν ἐκ τοῦ Πολυνείκευς νέας μοι κακὰ ἐληλυθαί. ΜΑΤΗΝ ΓΑΡ ΟΥΔΕΝ ΑΞΙΩΜΑ. οἶον, οὐδέν ἐστι μᾶτην πρὸ Θεσέως ἀξιοῦν πρὸς ἀχθῆναι. ἀλλ' ὃ ἂν γένηται ὑπὸ Θεσέως, τοῦτο καλῶς γίγνεται. τὸ δὲ ἐξῆς· μᾶτην γὰρ οὐδέν ἕξιμα δαιμόνων ἔχω φράσαι, ἐπεὶ δὲ ὁρᾷ ταῦθ' ὁ αἰὶ χρόνος, ἕτερος μὲν αὖξων ἄνω, τὰ δὲ παρ' ἡμερ' αὖθις, ὅ ἐστιν, εἰς τὸ ἔμπροσθεν τρέπων τὰ ἤδη αὖξήθεντα. οἶον, πάντα ἔχει ἐν αὐτῷ ὁ χρόνος· τὰ μὲν ὁρᾷ, τὰ δὲ καὶ αὐτὸς ὁρᾷται αἰῶν. τὰ γὰρ πραττόμενα τῷ χρόνῳ φαίνονται. ταυτέστιν ἐν τῷ χρόνῳ πολλὰ μεταβολαὶ γίνονται· καὶ ὁρᾷται ὁ χρόνος πολλὰ ἐν αὖξων παρ' ἡμερ', πολλὰ δὲ εἰς τὸ ἔμπροσθεν τρέπων.

1456. ΕΚΤΤΗΠΕΝ ΑΙΘΗΡ. τὸ συνεκτικώτατον τοῦ δράματός τεύτω, καθόπως προεῖπεν ὁ Οἰδίπους· (94.)

Σημεῖα δ' ἡξέιν τῶνδ' ἐμοὶ παρηγύα,

ἢ σεισμόν, ἢ βροντὴν τιν', ἢ Διὸς σέλας.

Ἰαζὺ οὖν τῶν τοῦ Χοροῦ λόγων γίγνεται τοῦτο, ἐφ' ᾧ ὁ Χορὸς ὡς, ὥστε ἦν σύμβολον τοῦ, τὸν Οἰδίποδα τεθνήξασθαι· πρὸ γνωρίσας ὁ Οἰδῖπους ἀξιοῖ τὸν Θεσέα ἐν τάχει παραθεῖσθαι.

1459. Τ' ΑΞΙΩΜΑ. τὸ βούλημα.

ΤΟΜ. Ι.

R

1464. ΔΙΟΒΟΛΟΣ. ἐκ Διὸς βληθείς. ΕΣ Δ' ΑΚΡΑΝ. ὡς τῶς ἀποδώσεις· εἰς ἄκραν φόβον κρατὸς, ἤγουν εἰς ἄκρας τυχας. ΟΥΡΑΝΙΑ. ἀντὶ τοῦ ταχεῖα. ΑΛΙΟΝ. μάταιον. ΟΥΔ' ΑΝΕΤ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΑΦΟΡΜΑ. τοῦτο δὲ Φησὶ οὐ μάτην γίγνεται τὸ καλὰ τὴν διοσημείαν, ἀλλ' ἐπὶ τινι μεγάλῃ συμφορᾷ. νῦν δὲ συμφορὰν φησι τὸ μέσον ὄνομα τῆς συγχρίας. οἶον, ἐπὶ τινι γίγνεται ἡ διοσημεία.

1472. ΤΩΔ' ΕΠ' ΑΝΔΡΙ. ἐπ' ἐμοὶ δηλονότι. ΘΕΣΣΑΛΟΣ. ἡ Θεσσαλισθεῖσα τελευτή. ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ. ἀποφυγή.

1474. ΤΩ ΔΕ ΣΥΜΒΑΛΩΝ. τίνι τεκμηρίῳ νοήσας, ἢ χασάμενος.

1478. ΑΜΦΙΣΤΑΤΑΙ. περιίσταται ἡμῖν μέγας ψόγος. ΙΛΑΟΣ Ω ΔΑΙΜΟΝ. λείπει τὸ ἔσο. εὐσεβέστατα ὁ Χερὶς ἔχεται πρὸς τὸν Θεόν, εἰ ἐπὶ τινι χαλεπῷ ταῦτα πράττει· ἵλεων αὐτὸν γενέσθαι. ὄρα οὖν ὅτι ἡ συμφορὰ ἐπὶ τῆς μετεννοίας κεῖται. ΓΑΙ ΜΑΤΕΡΙ. τῇ Ἀττικῇ. ΑΦΘΕΙΓΤΕΣ. χαλεπὸν, ἄρρητον, δεινόν. ΕΝΑΙΣΙΟΥ ΔΕ ΣΥΝΤΥΧΟΙΜΙ. εἰς πονηρῷ τινι συντύχω. ΑΚΕΡΔΗ ΧΑΡΙΝ, ἥς Φαῦλον τὸ κεῖν. ΜΕΤΑΣΧΟΙΜΙ. ἀντὶ τοῦ, σχοίην.

1486. ΑΡ' ΕΙΓΤΕΣ ΑΝΗΡ. ὁ Θησεύς.

1488. ΤΙ Δ' ΑΝ ΘΕΛΟΙΣ. τί τὸ πιστὸν θέλεις ἐμπαῖς τῇ φρενὶ ἐκείνου, τῇ τοῦ Θησεύως δηλονότι. ἀντὶ τοῦ, τί βουλομένην ἀνακοινώσασθαι τῷ Θησεῖ;

1490. ΣΦΙΝ. ἀντὶ τοῦ, αὐτῷ. κατὰ τιμὴν δὲ πληθεύει κῶς. Ἀλλως. ἡ ΣΦΙΝ ἀντὶ τῆς οἱ ἀνταγωνίας κεῖται. εἴδει γὰρ εἰπαῖν, τελέσφορον δοῦναί οἱ χάριν, ἣν πάροιθ' ὑπεσχόμεθα.

1492. ΙΩ ΠΑΙ. θαυμαστικῶς ὁ Χερὶς βοᾷ. ἐπείγει γὰρ τὸ πρᾶγμα. ΑΚΡΑΝ ΕΠΙ ΓΥΛΟΝ. ἡ ΕΠΙ πρὸς τὸ ΑΚΡΑΝ.

, ἐπ' ἀκραν πέτραν. ΠΟΣΕΙΔΑΩΝΙΩ. Ποσειδῶνι. δι' ὃ
 μ τὸ χ. Ἀλλως. ΠΟΣΕΙΔΑΩΝΙΩ. ἀντὶ τοῦ Ποσειδῶνος
 ἐναλίου θεοῦ. ἐσχημάτισε δὲ ἑτέρως τὸν λόγον, κλητι-
 ρόν πως. διὸ κεῖται τὸ χ. ΛΓΙΖΩΝ. ἀντὶ τοῦ, ἀγιάζων.
 500. ΠΑΡ' ΥΜΩΝ. ὑμῶν τε, τῶν τοῦ Χοροῦ, καὶ Οἰ-
 δος. ΕΠΙΡΡΑΣΑΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐπ' ἑρράξεν.

506. ΤΥΧΗΝ. ἐπιτυχίαν. ΝΕΟΡΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ, νέον.

508. ΚΑΙ Σ' ΑΠΕΡ. τὸ ἐξῆς· καὶ σὲ μὴ ψεύσας.

512. ΣΗΜΑΤΩΝ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΩΝ. οἶον, διὰ τῶν ση-
 μ.

519. ΓΗΡΩΣ ΛΑΤΗΑ. ἕως γήρας. ΤΗΙΔΕ. γράφεται
 ΤΕ ΚΕΙΣΕΤΑΙ.

523. ΜΗΘ' ΟΤ ΚΕΚΕΤΘΕ. μήτε ὅπου κρύπτεται ὁ χῶ-
 ΓΕΙΤΟΝΩΝ. εἰ μὲν βαρυλόπως γειτόνων, τῶν Θεβαίων·
 ἐπεριπαυμένως γειτόνων, ἀντὶ τοῦ, γεινικῶν ὁ τάφος.

526. ΕΞΑΓΙΣΤΑ. καθαρά. σημαίνει γὰρ τοῦτο καὶ τὸ
 ἦ. ἐνταῦθα οὖν ΕΞΑΓΙΣΤΑ, ἀντὶ τοῦ, ἀγνὰ καὶ μὴ οἶά τε
 ῆται. καὶ ἐπὶ τούτου γὰρ αὐτῷ χρώνται πολλαχού.

531. ΤΩ ΠΡΟΦΕΡΤΑΤΩ ΜΟΝΩ. χρησίμως καὶ ταῦ-
 ὥστε παρὰ τὸν καιρὸν τῆς τελευτῆς παραδίδόναι τὸ ἀπορί-
 τῳ πρεσβυτέρῳ υἱῷ, ὑπερ τοῦ μέχρι τοῦ παντὸς διαμεῖ-
 νη ὠφέλειαν τοῖς Αθηναίοις, δι' ἧς τῶν Θεβαίων κρήσουςι.

533. ΑΔΗΙΟΝ. ἀδήλιον. ΚΑΙ' Ν ΕΤ ΤΙΣ ΟΙΚΗΙ. καὶ δι-
 ε τις παλιτεύῃαι, πολλαὶ πόλεις ἀδίκως ἐπέρχονται.

541. ΕΝΤΡΕΠΩΜΕΘΑ. ἀντὶ τοῦ, ἐπισηφώμεθα.
 ρες· (Ιλ. Ρ. 109.) ἐντροπαλιζόμενος. ΕΓΩ ΓΑΡ ΗΓΕ-
 Γ. ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν ὑμῖν πέφνηα, ὥσπερ ὑμεῖς τῷ
 ε.

1547. ΤΗΔΕ ΓΑΡ Μ' ΑΓΕΙ. οὐ πῖαίει ὁ ὑπακοῖτης, ἀλλ' εὐθὺ ἄπεισιν, ὥσπερ ἀγόμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. πᾶσι δὲ σιμῶν καὶ τὸ τοῦ Ερμού προσέθηκεν. Ω ΦΩΣ ΑΦΕΓΓΕΣ. ὁ τῶν ὀφθαλμῶν, οὐ τοῖς αἰσθητοῖς ὀφθαλμοῖς. ΠΡΟΣΠΟΛΟΙ ΤΕ ΣΟΛ. ἡ Αθηναῖοι.

1556. ΤΑΝ ΑΦΑΝΗ ΘΕΟΝ. τὴν Περσφόρον Φησί. ΕΝ ΝΥΧΙΩΝ. τῶν ἐν νυκτὶ αἰὲ καὶ σκότῳ διαβριζόντων, τῶν τῶν. ΛΙΣΣΟΜΑΙ ΜΗΤ' ΕΠΙΠΟΝΩ. τὰ ἐξῆς μὲν ὅλη ἐστὶ τῆς λέξεως· τὸ δὲ ΔΙΔΟΥ ΜΟΙ, τοῦτο ἀσυνάρτητον πως φαίνεται ἡμῖν. ἐπιστῆσαι οὖν ἄξιον, λαβόντας καλὸν ἀντίγραφον. δίδου μοι τὸν ξένον καθανύσαι τὰν παλαιοῦν κατὰ νεκρῶν πλάκα· καὶ σίγῃσι δέμον, μήτ' ἐπιπύονω, μήτ' ἐπὶ βαρυπύονω· εὐχονται δὲ αὐτῶ μὴ δυσθανατῆσαι. ΠΟΛΛΩΝ ΓΑΡ. ἀποσφράζει τὸν λόγον πρὸς τὸν Οιδίποδα. τὸ δὲ ΜΑΤΑΝ ΙΕΝΟΜΕΝΩΝ ἐν τίνι τρόπῳ εἴρηκα; παρ' ὅσον σχεδὸν πάντα τὰ ἀμαρτήματα τῷ Οιδίποδι ἀκουσίως ἐγένετο. καὶ νῦν οὖν καὶ τοῦτο μάτην ἂν λέγοι τιμωρίαν ὑπέχειν αὐτόν.

1568. Ω ΧΘΟΝΙΑΙ ΘΕΑΙ. ὦ Εριννύες. ΘΗΡΟΣ, τῷ Κέρβερου. ΕΥΝΑΣΘΑΙ. κοιμᾶσθαι. ΚΝΥΖΑΣΘΑΙ Γ'. λείπει τὴν φασίν. ὁ γὰρ νοῦς τοιοῦτος· ὅν φασι κοιμᾶσθαι, κνύζασθαι τε φασί. τοῦτο δὲ αὐτὸς ἀποδέδωκεν, εἰπὼν ΛΟΓΟΣ ΑΙΕΣ ΑΝΕΧΕΙ, ἀντὶ τοῦ, φασίν. ἤκει δὲ, εἰ κατ' ἑλλείψιν ἐξήγηται ὁ λόγος.

1574. ΟΝ. τὸν Κέρβερον, Φησὶν, ἐξευμενίζομαι τῷ ξένῳ ῥιμωμένῳ εἰς Αἰδου, καὶ περὶ τὰς νεκρῶν πλάκας ἀελαεῶς ὑπαντῆσαι. Ω ΓΑΣ ΠΑΙ ΚΑΙ ΤΑΡΤΑΡΟΤ. ἐπὶ τῷ λαβῇ. τῷ δὲ ἐνικῶ κέχρηται ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ. λέγει γὰρ τὰς Εὐμενίδας. ταύτας δὲ οὕτω καὶ ἐν ἀρχῇ γενεαλογεῖ. ΤΟΙ

ΕΝΤΥΠΝΟΝ. ὕφ' ἐν ἀναγνωστίῳ αἰένυπανον, τὸν αἰένυπανον, διὰ παντὸς κοιμώμενον. φησὶ δὲ τὸν Θάνατον, ὥσπερ δαί-
 α' τινὰ ὄντα. πρὸς πάντας γὰρ σχεδὸν τοὺς ὑποχθονίους
 παράκλησιν ἐποίησατο, τὸν Πλούτωνα, τὴν Περσεφόνην,
 Κέρερον, καὶ νῦν πρὸς τὸν Θάνατον αὐτόν.

1579. Οὗτος ὁ ἄγγελος, εἰς ἐστὶ τῶν ἀκολουθησάντων Θη-
 θεοπαύοντων· καὶ ἀφίξαι ἐνία ἀπαγγελῶν τῶν πραγθέν-
 ἐπὶ τῆς ἐρημίας. οὐ γὰρ πάντα δυνατὸν ἦν θεάσασθαι.
 ΝΤΟΜΩΤΑΤΩΣ. ἀντὶ τοῦ, συντόμως.

1584. ΤΟΝ ΑΕΙ ΒΙΟΤΟΝ. τὸ μακρὸν γῆρας, ἢ τὴν ζωὴν.
 Φασι γὰρ τὸ ΑΕΙ καὶ ἐπ' ὀλίγου χρόνου τάσσειν. Ομηρος·
 λ. Ν. 517.) ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ.

1587. ΩΣ ΜΕΝ ΓΑΡ. ὑπέβαλον. ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδε
 πεν, ὕφ' ἡγήτηρος οὐδενὸς φίλων, ἀλλ' αὐτὸς πᾶσι ἡμῶν
 γούμενος, καὶ σὺ παρὼν οἶδας. ΥΦ' ΗΓΗΤΗΡΟΣ. καὶ ἀ συν-
 οίφην. λέγει δὲ ὅτι ὑπ' οὐδενὸς ἡγητήρος. ΕΞΗΓΟΥΜΕΝΟΣ.
 σγυόμενος.

1590. ΤΟΝ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΝ ΟΔΟΝ. ἀντὶ τοῦ, οὐδόν. ὃν
 ἐρχῃ (57.) εἶπε χαλκώπουν ὁδόν, τοῦτον νῦν ὑποτίθειαι
 ἐς τῆς σκηπῆς, καὶ οὐκ ἔτι ἐν ὄψει τοῦ θεάτρου. καὶ καταρ-
 ρῆν προσαγορεύει, διὰ τὸ νομίζειν ἐκεῖνον τὸν τόπον κατὰ
 τὴν ἔχειν εἰς Αἰδου. καὶ εἰσὶν οἱ δι' αὐτῆς τὴν ἀρπαγὴν φασι
 Κόρης γενέσθαι.

1592. ΚΕΛΕΥΘΩΝ. ὡς πλείονων οὐσῶν τῶν ὁδῶν. ΚΟΙ-
 Τ ΚΡΑΤΗΡΟΣ. τοῦ μυχοῦ. τὰ γὰρ κοῖλα οὕτως ἐκάλουν ἐκ
 φορεᾶς, ἔθην καὶ τὰ ἐν τῇ Αἴτῃ κοιλώματα, κρατῆρες
 λούνται. λέγει δὲ δι' οὗ καταβῆναι φασι τὴν Κόρην ἀρπα-
 γαν. ΠΕΡΙΘΟΥ ΤΕ φησὶ ΚΕΙΤΑΙ ΣΤΥΝΘΗΜΑΤΑ, οἷον

ὑπομνήμαία τῆς πίστεως, ἧς ἔθεντο πρὸς ἀλλήλους πρὸς τὴν εἰς Αἰδοῦ καταβάσει. ἀμάρτυρον δὲ, εἰ διὰ τούτου τοῦ τύπου κατήλθον. πιθανῶς δὲ ὁ Σοφοκλῆς πρὸς χάριν τῆς Ἀφροδίτης, ἐνταῦθα τὴν εἰς Αἰδοῦ κατάβασιν ὁμοίως γινώσκει.

1595. ΕΦ' ΟΥ ΜΕΣΟΥ ΣΤΑΣ. σταθεῖς, καὶ μηκύνοντες. ΜΕΣΟΥ δὲ, ἀντὶ τοῦ, μίανζυ τοῦ κρατῆρος, ὃ ἐστὶν τὸ μυχῶν, σίᾳς. ΤΟΙ ΤΕ ΘΟΡΙΚΙΟΙ ΠΕΤΡΟΙ. ταῦτα γινώσκονται τοῖς ἐσχωρίοις. Θόρικος δὲ, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος Φυλῆς. ΚΟΙΛΗΣ Τ' ΑΧΕΡΑΔΟΥ. τῆς τὸν πυθμένα ἐχούσης ὑψώσεως σαπίντα. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ΣΤΑΣ.

1598. ΡΥΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ ΛΟΥΤΡΑ. ἐπὶ τὸ ἀφαιρῆναι αὐτὸν πρὸς τελευτῆς.

1600. ΕΥΧΛΟΟΤ ΔΗΜΗΤΡΟΣ. ἧς ἱερὸν ἐστὶν πρὸς τὴν πόλιν. καὶ Εὐπολὶς Μαρικᾶ.

Αλλ' εὐθὺ πόλεως εἴμι. θῦσαι γὰρ με δεῖ
κρίων Χλόη Δήμητρι.

εἰναι δῆλον ὅτι καὶ κρίος τῇ θεῷ ταύτῃ θύεται, οὐ δὲ μόνον οἷς. οὕτω δὲ τιμᾶται ἐκ τῆς τῶν κτήτων χλόης. ὅθεν δὲ αὐτῇ Θασγηλιῶνος ἔκρη. ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ. ἐνταλὰς, παραγγέλματα. Η. ΝΟΜΙΖΕΤΑΙ. ὡς νομίζεσθαι ἐπὶ τοῖς νεκροῖς.

1606. ΖΕΥΣ ΧΘΟΝΙΟΣ. πάνυ σεμνῶς τὸ ΧΘΟΝΙΟΣ οἶον, μύκημα ἐγένετο, καὶ ἐστίσθη ἡ γῆ, προδηλοῦντος τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ ἔδει ἀποτάττεσθαι τὸν Οἰδίποδα ΟΥΔΕΝΟΣ ΑΝΙΕΣΑΝ. οὐδ' ἀνέπαυον.

1611. ΠΥΤΕΑΣ. περιπλέξας. ΔΥΣΠΟΝΗΤΟΝ ΤΡΟΦΗΝ τὴν γηροκομίαν.

1617. ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΕΞ ΟΤΟΥ. ἀντὶ τοῦ, οὐδεὶς πλεονέκτημα ἡμᾶς ἐφίλησε.

1621. ΛΥΓΔΗΝ. λύζοντες. ΕΚΛΑΙΟΝ ΠΑΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ, ὁμοῦ. κατ' ἐπικράτειαν δὲ ΠΑΝΤΕΣ φησὶν, ἐνὸς μὲν ὄντος ἄρρεος, τοῦ Οἰδίποδος, δύο δὲ τῶν θηλειῶν. ὅμοιον τῷ· Μοῦσαι καλαί, ἀπὸ πολλοῦ, οἷς ἐγὼ σπένδω.

1624. ΘΩΤΞΕΝ. ἐκάλεσεν, ἐβόησεν.

1630. ΜΟΛΕΙΝ ΟΙ. ἀντὶ τοῦ, πρὸς αὐτόν. ΠΙΣΤΙΝ ΑΡΧΑΙΑΝ. διὰ τοῦ ΑΡΧΑΙΑΝ βούλειαι λέγειν ἀρχὴν πίστewς.

1634. ΟΣ' ΑΝ. ἀντὶ τοῦ, ὅσα ἄν.

1642. ΔΙΚΑΙΟΥΤΝ. δίκαιον νομίζειν. ΑΣΤΑΚΤΙ. πολυστακτὶ, πολυδακρύτως.

1648. ΕΞΑΠΕΙΔΟΜΕΝ. ἴδιον αὐτοῦ τὸ πολλαῖς κεχεῖσθαι ταῖς προθέσεσι. παραφυλακίον δὲ πῶς καὶ τὰ ἄρρητα ὑπ' ὅψιν ἦγαγεν ὁ ἄγγελος, ἐκ τῶν σχημάτων μηνύων. ΑΝΑΚΤΑ Δ' ΑΥΤΟΝ. τὸν Θησέα εἶδομεν καὶ αὐτὸ τοῦ κρατὸς ἔχοντα χεῖρα ἐπίσκιον ἐμμάτων. ὁ ἐστὶ, τῇ χειρὶ σκέπωντα τοὺς ὀφθαλμούς, πρὸς τὸ μὴ θεωρῆσαι τὸ δεινὸν τοῦ πάθους, ἡγουν τὸ σχῆμα τῶν θαυμαζόντων ἐνδεικνύμενον.

1653. ΕΠΕΓΤΑ ΒΑΙΟΝ. ἀντὶ τοῦ, μετ' ὀλίγον, οὐ μετὰ πολὺ.

1659. ΕΞΕΠΡΑΞΕΝ. ἀνείλεν. Η ΤΟ ΝΕΡΤΕΡΩΝ. ἢ τὸ νεώτερον γῆς πέδον εὐνοῦν διασπᾶν. ὁ ἐστὶ, χάσμα αὐτῷ εὐνοῦν ἐγένετο. ΑΛΥΠΗΤΟΝ. γράφεται ΑΛΑΜΠΕΤΟΝ.

1664. ΕΙ ΤΙΣ ΕΒΡΟΤΩΝ. ὡς οὐδεὶς ἄλλος. ΕΙ ΔΕ ΜΗ ΔΟΚΩ ΦΡΟΝΕΙΝ. εἰ δὲ τις οἶτάί με μὴ φρονοῦντα λέγειν, οὐκ ἂν αὐτῷ συγχωρήσαιμι, οὐδὲ συγκαταθείμην, ὅτι ταῦτα ὡς ἄφρων λέγω. ΠΑΡΕΙΜΗΝ. παραχωρήσαιμι.

1667. ΟΙ ΠΡΟΠΕΜΨΑΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ, ὁ Θησεύς.

1670. ΑΙ ΑΙ. ΦΕΤ. αἱ θυγατέρες ἐν μέρει αὐτοῦ ἀπαλ-
φύρονται, ἐφ' οἷς τε νῦν σὺν τῷ πατρὶ ἔπαθον, καὶ ἀπὸ ἐκ-
δέξεαι αὐτάς. καὶ ἔστι τὰ ἐφεξῆς τοῦ δράματος οὐκ εὐκατα-
φρόνηα. τὸ ἐξῆς· ἔστιν ἡμῖν σπινάξιν, οὐ τὰ ἔμφυτον μὲν
πατρὸς αἷμα, ἄλλο δὲ μή. ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ δηλοῦν.
ΑΛΛΟΤΕ ΜΕΝ ΠΟΝΟΝ. πρότερον μὲν, τινὰ ἐπάσχεμα ἐπὶ
τῷ πατρὶ· τὸ δὲ πύμαλον τοῦτο καὶ ἔσχαλον, τὸ κατὰ τὴν
ἀφάνισιν αὐτοῦ, οὕτω παραδόξον ἔστιν, ὥς μηδὲ λόγῳ ἐκ-
σθαι ἐπ' αὐτῷ δυνατόν εἶναι. ΑΛΟΓΙΣΤΑ ΠΑΡΟΙΣΟΜΕΝ.
αἰδιόγητα κακὰ βαστάζομεν. ΙΔΟΝΤΕ ΚΑΙ ΠΑΘΟΥΣΑ. ἐπὶ
τοῦ, ἰδοῦσαι καὶ παθοῦσαι. πολλαχῶς δὲ τῷ σχήματι χρο-
νῶν τῶν θηλυκῶν τὰ ἀρρενικὰ τιθεῖς, καὶ ἐν Ἠλέκτρᾳ. (975.)

Ω τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ,

ψυχῆς ἀφειδήσαντε, προὔστην φόνου.

καὶ πάλιν. (1003.)

Ορα, κακῶς πράσσοντε μὴ μείζω κακὰ
κρησώμεθα.

καὶ Ομηρος. (Ιλ. Ε. 778.)

Τῷ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι.

καὶ Ησίοδος. (Εργων 180.)

Καὶ τότε δὴ πρὸς Ολυμπων ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδίης,
λευκοῖσιν φαρίεσσι καλυψαμένῳ χροά καλόν,
ἀθανάτων μίλ' αὖ Φῦλον ἔτην προλιπόντ' ἀνθρώπων
Αἰδῶς καὶ Νέμεσις.

1677. ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΜΕΝ ΕΙΚΑΣΑΙ. οὐδὲ εἰκόνα ἔχω λα-
τοῦ πάθους. ΩΣ ΜΑΛΙΣΤ' ΑΝ ΕΙ ΠΟΘΩ. ΛΑΒΟΙΣ. ὡς αὖ
ἐπιποθήσας τὸν τρόπον τῆς τελευτῆς μαθεῖν. ἢ ὡς μάλιστα
ἂν τις ποθήσαι μαθεῖν ὥπως βέβηκεν, οἷον παραδέξας. καὶ

πιφέρει τὴν αἰτίαν τοῦ παραδόξου δοκοῦντος εἶναι. ΤΙ ΓΑΡ
 ΟΤΩ ΜΗΤ' ΑΡΗΣ. πρὸς τὸ ἄνω. τί γὰρ ἐστὶν εἰκονίσαι ἐκείνω
 αὐτοῦ, ὃ τινι μῆτε πόλεμος, μῆτε νόσος ἐπαῖλθεν, ἀλλ' ἀφα-
 ῶς διὰ χάσματις ἀπολομένω.

1683. ΝΩΙΝ ΔΕ. ἡμῖν, ἐμοὶ καὶ Ἰσμήνῃ. τὸ δὲ ΤΑΛΑΙ-
 Α δια μέσου ἀναπαφώνηται. ΠΩΣ ΓΑΡ. ποῦ γῆς πλανηθεῖ-
 ται, τροφῆς τύχωμεν. ΑΠΙΑΝ Δὲ ΓΑΝ, τὴν μακρὰν καὶ
 ἱσταν οὔσαν. ΔΥΣΟΙΣΤΟΝ. τὴν δυσπρόσιτον, ἢ ἡ τοῦ πά-
 ρους ἐπίτασις, ὅτι εἰ καὶ τροφῆς εὐπορήσαιμεν, ἀλλ' ἀηδῶς
 τρεφοίμεθα, τοῦ πατρὸς ἐσπερημένοι.

1693. Ω ΔΙΔΤΑ ΤΕΚΝΩΝ. ταῦτα ὁ Χορὸς, παραινῶν
 ἐμμένειν τοῖς ἐγνωσμένοις παρὰ θεῶν. Φέρειν γὰρ, φησὶ, χρη-
 τὸ ἐκ θεῶν εἰμαρμένον καλῶς. ΜΗΔ' ΑΓΑΝ ΟΤΩ ΦΛΕΓΕ-
 ΣΤΟΝ. αὐτὶ τοῦ, μὴ ἄκρως φλέγεσθε, τὸ ἐκ θεοῦ πεμφθὲν
 βαρύνως φέρουσai καὶ δυσανασχελοῦσαι. ΟΥ ΤΟΙ ΚΑΤΑΜΕΜ-
 ΠΤΑ. οὐκ ἐν τοιούτοις ἐστὶ, ὥστε καλαμέμφεσθαι. ἢ τοι ὡς
 ἀπακουφίσοντος αὐταῖς τὴν συμφορὰν τοῦ βασιλέως, ἢ οἷον,
 οὐκ ἐν χεῖρονι νῦν ὑμῖν εἶσθαι τὰ πράγματα.

1697. ΠΟΘΟΣ ΚΑΙ ΚΑΚΩΝ. οἱ μὲν περὶ τὸν Χορὸν πα-
 ραμυθίσθαι πειρῶνται αὐτάς· αἱ δὲ οὐδὲν ἤτιον ἐπὶ τὰ ἑαυ-
 τῶν χωροῦσι καὶ ὀλοφύρονται, καὶ φασίν· ἦν ἄρα τις καὶ
 κακῶν πῶτος, ὡς ἡμεῖς, ἐν κακοῖς ὄντος τοῦ πατρὸς καὶ μὴ
 ἐξῶντος, ἐσφύργομεν αὐτὸν, καὶ νῦν μὴ παρόντα ποθοῦμεν.
 ὡς ὅτε ἐν χερσὶν κατεῖχον τὸν Οἰδίποδα, περιέσπελλον καὶ ἐθε-
 ράπευον. ΚΑΙ ΓΑΡ Ο ΜΗΔΑΜΗ. καὶ γὰρ δυστυχοῦντα τὸν
 πατέρα ποθοῦμεν θεραπεύειν, καὶ νῦν μὴ παρόντα ποθοῦ-
 μεν. ΟΥΔΕ ΑΦΙΛΗΤΟΣ. λείπει τὸ ἦς. ΚΑΙ ΤΑΔΕ ΜΗ ΚΥ-
 ΡΗΣΗΣ. καὶ τανῦν μὴ γένοιό μοι ἀφίλητος.

1705. ΑΣ ΕΧΡΗ.ΖΕ ΓΑΣ. ἐφ' ἧς ἤθιλε ξένης γῆς ἀπὶ θανά.

1711. ΠΩΣ ΜΕ ΧΡΗ ΤΟ ΣΟΝ ΤΑΛΛΙΝΑΝ. τοῦτέστι, πὶ παρὰ σὲ ἄχος τηλικούτον ἐστίν. ΜΗ ΕΧΡΗ.ΖΕΣ. ἀπὶ τῶ, μὴ ὠφίλης. ΕΡΗΜΟΣ. μεμονωμένος τῶν συγγενῶν.

1720. ΑΛΛ' ΕΠΕΙ. ἐπεὶ ὁ Οιδίπους εὐδαιμόνως ἀπέθανε μὴ λίσαν θρηνεῖτε. ΔΥΣΑΛΩΤΟΣ. σὺδεὶς δύσληπτος, αἰ. εὐάλωτος.

1725. ΩΣ ΤΙ ΡΕΞΩΜΕΝ. κατὰ κῶλον ἀλλήλαις δαίνονται πάνυ παθητικῶς. καὶ μὴ τινὶ ἀπώθανον δέξῃ καὶ σὺ κενόμητον, τὸ ἐπιθυμῶν τὴν Αντιγόνην ἐπίσσω ἀνιέναι ἐκ τοῦ τοῦ πατρὸς τάφου, μὴ ἐπισταμένην τὰ κατ' αὐτὸν ἔσως ἀπώθανεν· ἀλλὰ τὸ ἦθος ἐννοεῖται τὸ παθητικόν, καὶ ὅτι τοιαῦτα πράττουσιν αἱ γυναῖκες ἐν τοῖς τοιούτοις συμπλώμασι καὶ ἐπιφειτῶν θείλουσαι τοῖς τῶν θανόντων τάφοις.

1729. ΜΩΝ ΟΥΧ ΟΡΑΙΣ. οὐχ ὁρᾷς καὶ τόδε, ὡς ἀτάκτως ἔπλην δίχα τε παντός; τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου κατ' ἀκρότητον τῆς Αντιγόνης.

1739. ΚΑΙ ΠΑΡΟΣ. καὶ πρώην, φησὶν, ὡς εἰς καταδύγην τινὰ πρὸς τὰ ἐνταῦθα κατεφύγετε, καὶ τοιαῦτα εὐραπὴ καὶ νῦν ποῦ ζητεῖτε καὶ ἀφεύγειν; ΣΦΩΙΝ. κακῶς ἡ ἀνταρμία, διὸ τὸ χ. τὰ δὲ τελευταῖα καὶ δυσπραγειωτέρα, καὶ οὐ βραδίως ἐστὶν αὐτῶν κατακρατῆσαι ἐν τῇ ἐξηγήσει. πεπωκίην γὰρ ταῦτα εἰς τὸ ἀσαφέστερον.

1751. ΠΑΥΕΤΕ ΘΡΗΝΩΝ. τῇ μὲν ἐρμηνείᾳ ἐπιστήσαν ἄξιον· τὸ δὲ τῆς διανοίας ἀσαφές. φησὶ γὰρ ὁ Χορός· μὴ θρηνεῖτε, ὦ παῖδες. νέμισις γὰρ ἐστὶ τοῦτον θρηνεῖν, ὡς τὰ

τῆς τελευτῆς κατὰ χάριν ἀπέβη. οὐ χρεὶ οὖν τούτους πενθεῖν,
οἷς κεχαρισμένοι ἐστὶ τὸ ἀποθανεῖν.

1760. ΑΠΕΙΠΕΝ ΕΜΟΙ. παραφυλακτέον τὴν τέχνην, πῶς
αἱ νέαι μὲν ἄπειροί εἰσι τῶν κατὰ τὴν ὑπόθεσιν· ὁ δὲ Θη-
σεὺς ἕνα λέγει τῶν εἰρημένων αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος, τὰ
λοιπὰ δὲ κατὰ τὴν αὐτοῦ ἐντολὴν κρύπτει.

1768. ΕΙ ΤΑΔ' ΕΧΕΙ ΚΑΤΑ ΝΟΥΝ. εἰ ἀρέσκει τὸ μὴ
λεχθῆναι ταῦτα, καὶ ἡμῖν ἀρκεῖ τὸ μὴ ἀκούσαι. ΤΟΙΣΙΝ
ΟΜΑΙΜΟΙΣ. Ἐτεοκλεῖ καὶ Πολυνείκει.

1774. ΠΡΟΣΦΟΡΑ. ἀντὶ τοῦ χρήσιμα.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΠΙ

ΚΟΛΩΝΩ. ΟΙΔΙΠΟΥΝ.

S O P H O C L I S
OEDIPUS REX.

DRAMATIS PERSONAE,

OEDIPUS.

SACERDOS.

CREON.

CHORUS THEBANORUM SENUM.

TIRESIAS.

JOCASTE.

NUNTIUS.

FAMULUS LAII.

INTERNUNTIUS.

SOPHOCLIS OEDIPUS REX.

OEDIPUS. **O** filii, veteris Cadmi nova progenies, cur nam hic mihi detis, velamenta praeferentes manibus? Urbs vero tota thure incenso mat, flebilique paeonum cantu ac gemitu omnia resonant. Quae ego tum censerem non ex alio nuntiante mihi cognoscenda esse, ipse huc illa, ille omnium sermone celebratus Oedipus. Age vero eloquere tu, mater, quippe quem par est pro hisce fari, quae caussa est, cur hic supplices sedetis? numquid metuentes, cupientesve? maximo enim opere tibi optulari volo: namque immisericors utique essem, nisi me comoveret tam lugubris supplicatio.

SACERDOS. At ô patriae meae rector Oedipe, vides quidem nos, quassatidimus aris tuis: isti quidem nondum valentes procul volare: illi pro senio graves sacerdotes, Jovis quidem ego: denique haec juvenum cuncta manus: reliqua autem multitudo supplices gerens ramos in foro considet, Palladisque ad gemina delubra, et Ismenli Apollinis fatidicum cum. Namque, ut ipse vides, ingenti fluctu quassatur civitas, nec potest amplius mersum aestu sanguineo extollere caput, eadem ipsa consumpta lue, qua frugum omnis arescit seges, tabescunt boum armenta, pereunt immaturis partibus fetus mulierum. Quin dira ingruens te Pestis, Dearum teterrima, exagitat urbem, vastatque Cadmi domum: spirans et lamentis ditescit ater Orcus. Jam vero tuas consedimus ad res, ego puerique isti, haud utique parem te Diis censentes, sed, si nos vita ferat ancipites casus, aut iratum invehat numen, primarium his consilio virum: qui adventu tuo in Cadmeam urbem, eam a trito vindicasti, quod pendebarus immiti vati; tametsi nihil hujus rei nobis compereras, nec fueras edoctus: sed sola numinis adjutus ope ceris crederisque nostram erexisse vitam. Nunc ergo, fortissime Oedipe, rogamus te hinc omnes ad te supplices conversi, opem ut aliquam

iavénias nobis, sive Dei alicujus edoctus oraculo, sive hominis cuiuspiam monitu. Usu enim peritis video felici quoque eventu consilia maxime vigere. Age, vir optime, in pristinum statam restitue urbem; age prospice: quandoquidem te nunc haec civitas servatorem suum nuncupat ob priora merita; auspiciorum vero tuorum nentiquam meminerimus, prius a te erecti corruamus denuo. Itaque restauratam urbem in tota loca, et qui fausto prius omine rem nobis restituisti, sis nunc similis tu. Nam si perrexeris dominari huic urbi, plenam viris, quam vacuum regere pulchrius est. Quippe nihil est neque arx neque navis, si vastitas, nec a viris habitetur.

OEDIPUS. O miserabiles pueri, nota, non ignota mihi, praecura advenistis. Prorsus enim scio morbo laborare vos omnes; quumque dicitur conficiamini, non tamen quisquam est, cui ista magis quam mihi dolere. Vestrum enim unusquisque suo tantum attingitur dolore, alieni dolorem expers; at animus meus et urbis, et meam, et vestram vicem gerit. Proinde haud somno sopitum me excitastis: sed scitote multum me doluisse, multasque vias iniisse, diductis quoque versum cogitationibus. Quam vero mecum sedulo considerando unicam reperi medicinam, adhibui. Quippe Menoecei filium, Creontem, ad finem meum, ad Pythiam misi Apollinis delubra sciscitatum, quonam vel facto vel dicto vel hanc liberare possim. Jamque computantem quotus hic dies est exspectavit, subit sollicitudo, quid rerum agat. Causam enim nullam videtur diutius absit, quam postulat mandati ratio. At quando venerit, ut ego improbus sim, ni exsequar omnia quae praeceperit Deus.

SACERDOS. Et recte tu quidem dicis: namque hi jam Creontem venire mihi significant.

OEDIPUS. O rex Apollo, utinam ille ita felici sorte veniat, ut illi vultu adest.

SACERDOS. At, ut videtur, laetus est. Alioqui non ita caput cinctum veniret frugiferae lauri ramo.

OEDIPUS. Statim sciemus: prope enim satis adest, audire ut possit. O rex, mi adfinis, nate Menoecei, quod nobis adfers responsum Dei?

CREON. Bonum. Nam quae etiam difficilia sunt, si modo recta via perducantur ad exitum, omnia dico prospera fore.

OEDIPUS.

OEDIPUS. Quid hoc sermonis est? Neque enim fiduciam, neque adeo etum hisce ex dictis capio.

CREON. Si istis vis adstantibus audire, paratus sum loqui; sin minus, ire intro.

OEDIPUS. Coram omnibus eloquere. Magis enim horum me conficit dolor, quam meamet ipsius vitae cura.

CREON. Dicam quae audiui a Deo. Dilucido jubet nos rex Apollo, aculum, quod scilicet intra hanc urbem nutritur, exterminare, neque expiabile alere.

OEDIPUS. Qualem adhibeamus expiationem? Quodnam calamitatis aus est?

CREON. Extra fines abigentes, vel necem rursus nece plectentes: anguis enim effusus hanc exagitat urbem.

OEDIPUS. Nam quis homo est, cujus caedem significat?

CREON. Fuit nobis, ô Rex, urbis hujus olim dominator Laius, amquam tu ad regni clavum accederes.

OEDIPUS. Audire memini: sed virum numquam vidi.

CREON. Hujus exincti jam mandat aperte Apollo, ut quosdam aures caedis puniamus.

OEDIPUS. Ubi gentium illi sunt? ubi deprehendetur vestigium aliud veteris sceleris, quo nulla ducat conjectura?

CREON. Hac ipsa in urbe dixit. Quod quaeritur, id invenire est: at agit, quod negligitur.

OEDIPUS. Sed dic mihi, utrum in urbe, an ruri, an vero peregrina regione Laius interfectus fuerit.

CREON. Profectus, ad consulendum oraculum, ut aiebat, domum plius non rediit, ex quo abiit semel.

OEDIPUS. Nec nuntius quispiam, nec comes itineris conspexit, unde quis rem, uti gesta est, possit exquirere?

CREON. Periere omnes praeter unum, nescio quem, qui metu aufusus, quaeque vidit, eorum nihil nisi unum referre potuit.

OEDIPUS. Quidnam id est? Ex uno enim multa investigari possint, parvam initium spei capiamus.

CREON. Latronum ait occurrisse validam manum, horumque numero pressum periisse.

OEDIPUS. Sed latro, nisi oblato ab aliquo cive praemio interitus fuisset, qui eo processisset audaciae?

CREON. Sic erat suspicio: sed Laïo extincto nullus in malis vindex exortus est.

OEDIPUS. Quid vero mali obstitit, rege sic interempto, ne fieret inquisitio?

CREON. Perplexæ vates Sphinx, quæ ante pedes erant, omnis incertis, dispicere nos adegit.

OEDIPUS. At ab initio hæc ego repetita proferam in lucem. Dicit enim Apollo, digne etiam tu pro mortuo rege curam hanc suscipe. Quocirca me quoque adiutorem justum videbitis, urbis hujus, dumque simul oraculi propugnatorem. Non enim remotiorum amicorum causa sed meapte causa hoc amovebo scelus. Quicumque enim illam occiderit, forsitan is eadem audacia in me grassaretur. Illi ergo dum opitulator, ipsi prosum. At quam celerrime vos quidem pueri e sedibus surgite, et latis his supplicibus ramis: Cadmi vero populum huc in concionem convocate aliquis. Quippe omnia experiar: Deo enim auspice aut felices tunc aut pessum ibimus.

SACERDOS. Surgamus, ô pueri: horum etenim causa huc venimus, quæ hic edicit. Qui vero has sortes misit Apollo, simul servator adsit, morbumque depellat.

CHORUS. O Jovis dulcisona dictio, qualis tandem opulentis ad nos nobiles adiisti Thebas? Distrahor animo trepido, metu palpitans, dic, Delie, Pæan!) circa te veritus, quid mihi vel jam, vel vobis rursus anni tempestatibus, conficies rei. Dic mihi aurea Spei genies, Fama immortalis. Filia Jovis, immortalis Minerva, principum invocanti cum terricola sorore Diana, quæ in fori ambitu glorioso in throno, et procul jaculante Phoebo, Eheu! tres vos adeste mihi. Eorum depulsores. Quandoquidem exortæ prius in urbe calamitatem imminastis noxium incendium, nunc quoque suppetias venite. Eheu! Et Namque mala innumera fero: aegrotat mihi universus populus, nec petit consilii vis, quo quis mederi queat: neque enim maturecunt clytæ terræ fruges, nec parturientes mulieres lacrimosos dolores petentium alium super alium videas, præpetis instar alitis, ocius igne indolentem ad litus inferi Ditis, quorum innumeris funeribus civitas exha-

jacet in solo cadaveribus pleno turba indefleta: nuptae, canaeque matres, ad omnes aras aliae alibi prostratae, supplici ululatu gemitibusque finem tristium malorum petunt: fervent iterati paeanes, flebilisque simul gemituum sonus. Quapropter ô Jovis aurea formosaque filia, mitte auxilium, Martemque pestiferum, qui nunc depositis ferreis armis urit me maximo clamore irruens, retrogrado cursu fugere coge patria mea extorem, sive in immensum thalamum Amphitrites, sive ad litus inhospitale Thracii salû. Nam si quid reliqui nox fecit, id insequens absumit dies. Martem illum, inquam, ô coruscorum fulgurum potens Jupiter, tuo confice fulmine. Utinam, ô Rex Lycee, tela tua invicta ab aureo arcu distribueres, ad opem ferendam directa, et igneas Diana faces, quibus Lyceos montes percurrit! aureaque decorum mitra invoco, cognominem hujus urbis, purpureum Bacchum Euïum, Maenadum comitem, ut veniat lucida comburens taeda, contra infamem hunc inter Deos Deum.

ŒDIPUS. Audio quod rogas: uti rogas autem, si velis dictis meis auscultare, et huic morbo succurrere, remedium consequaris et levamen malorum. Eloquar vero, ut qui nunc primum haec audio, alienusque sum a re gesta. Neque enim investigando multum ipse promoverem, qui nullum indicium habeo. Nunc autem vobis Cadmeis civibus, quos inter censeor ego novissimus, omnibus haec edico. Quicumque vestram novit quonam ab homine Laius Labdaci filius interfectus fuit, hunc jubeo, ut rem omnem indicet mihi: etiam si metus eum cohibeat, tacendoque cogitet crimen a se amoliri, indicet tamen: patietur enim nihil aliud acerbi, quam ut ex hac urbe abeat incolumis. Si vero quis alium peregrina ex regione novit auctorem caedis, ne sileat: mercedem enim persolvam ei, accedetque insuper gratia. Sin autem tacebitis, et aliquis vel amico metuens, vel sibi ipsi, rejecerit haec mea dicta, quid deinde facturus sim percipitote. Hominem hunc, quisquis ille sit, edico ne quis terrae hujus incola, quae regitur imperio meo, excipiat hospitio, neque adloquatur, neque in Deum supplicationibus vel sacrificiis participem admittat, nec lustrali adspersat aqua: arceant vero a laribus omnes, ut qui piaculum sit nobis, ut Pythicae sortes Dei modo declararunt mihi. Hoc igitur pacto et Deo, et perempto viro opitulor. Exsecror autem latentem caedis auctorem, sive is solus, sive pluribus adjutus facinus commiserit, ut communis expers juris malus male absumat vitam. Quin imprecor etiam,

si in ipsius mei nescientis aedibus conversetur, ut patiatur eadem, quae his modo imprecatus sum. Vobis autem omnia ista ut exsequamini praecipio, mea ipsius gratia, tum Dei, regionisque hujus, sic sterilitate et numinis ira afflictæ. Neque enim vos, etsi Deus non jusserat, sic in expiatum linquere decebat scelus, fortissimo viro, eodemque Rege iteremto; sed penitus inquirere oportebat. Nunc vero auctor sum ipse quoque, qui et regnum obtineo, quod obtinuit ille antea, quique et conjugem habeo consortem procreandæ sobolis, et communes cum ea liberos, si felici fuisset auctus prole, suscepissem. Nunc autem in illis caput mala ingruit fortuna. Quapropter ego pro illo tamquam pro patre propugnabo, et omnia experiar, ut deprehendam peremptorem Labdaci, Polydorique et Cadmi, vetustique Agenoris. Qui autem his meis mandatis non paruerint, iis precor Deos, ne fruges terra prodigat ulla, neve mulieres pariant sobolem; sed eadem, quæ nunc affligunt, intereant lue, vel alia etiam acerbior. Vobis autem ceteris Cadmi patris, quicumque ista adprobatis, precor ut sit adiutrix Justitia, et omnia semper laeti adsint Dei.

CHORUS. Ut me execratione hac obligasti, sic tibi, Rex, respondebo: neque enim ipse peremi, nec qui peremerit indicare possum. Quæ questionem hanc explicare debebat qui eam proposuit Apollo, quæ eadem ille sit, qui scelus commisit.

OEDIPUS. Justa quidem dicis: sed cogere Deos nemo unquam potest, ut quæ nolint faciant.

CHORUS. Secunda ab his dicam, quæ usui esse mihi videntur.

OEDIPUS. Vel tertia, si quæ habes, ne omittas dicere.

CHORUS. Regem Tiresiam scio eadem, quæ rex Apollo, videre, quo si quis exquirat, ô rex, rem explorare possit certissime.

OEDIPUS. Sed ne hoc quidem neglexi: misi enim Creontis monitu viros, qui eum arcessant, duos; eumque nondum adesse jampridem miror.

CHORUS. Enimvero cetera quæ vulgo feruntur, nihili sunt, et vanae rumores.

OEDIPUS. Quænam illa sunt? quodlibet enim dictum perpendo.

CHORUS. Occisus dictus fuit a quibusdam viatoribus.

OEDIPUS. Audivi et ego: sed qui adfuerit, quum occideretur, testis nullus adhuc adparuit.

CHORUS. Sed nisi prorsus timoris est expers, quum tuas tam diras audierit imprecationes, eas non sustinebit.

OEDIPUS. Qui scelus patrare non timet, is verba minus metuit.

CHORUS. Sed adest qui eum redarguet: hi enim divinum vatem jam huc adducunt, cui veritas ingenita est mortalium soli.

OEDIPUS. O qui omnia perspicis animo, fanda et nefanda, coelestiaque et terrestria, Tiresia, etiamsi non vides, sentis tamen, quali conflictatur morbo civitas, cujus te patronum et sospitatorem, ô rex, unicum invenimus. Apollo enim, si forte id jam non audiisti ab hisce nuntiis qui te huc deduxerunt, per legatos quos consultum miseramus, responsum nobis remisit, liberationem unam fore hujus morbi, si peremptores Laii compertos neci dederimus, aut in exilium abegerimus. Tu ergo ne quid inideas, sive angustii, sive quam aliam divinationis tenes rationem; libera te ipsum et civitatem, libera me etiam, exolve piaculum omne, defuncti regis contractum nece. Ex te enim pendet nostra salus: haud vero labor est nullus homini praeclarius, quam prodesse alius, quantum queat habeatque.

TIRESIAS. Heu, heu! sapere quam grave est, ubi sapere non expedit! atqui hoc probe mihi cognitum, modo non recordatus sum; si enim meminissem, neutrquam huc venissem.

OEDIPUS. Quid rei est? ut tristis advenisti!

TIRESIAS. Dimitte me domum: facillime enim tutusque tu, et ego perferam meum, si mihi parceris.

OEDIPUS. Nec parum est quod dicis, nec opportunum huius urbis, quae te aluit, si quid tui hac de re compertum est revocare coepit.

TIRESIAS. Intellege enim ne te quidem quod e te sit verum; quod ne mihi quoque accidat, cavebo.

CHORUS. Ne, per Deos sanctos, quae nota sunt tibi, sentias proferre, quandoquidem nos omnes quicquid agimus te vixque nos servamus.

TIRESIAS. Omnes enim deliqui. ego vero neutrquam mente corrupta expromam, ne tua perficiam mala.

OEDIPUS. Quid mi? quae vis, non proferes? sed coepas non proferre, civitatemque funditus perire?

TIRESIAS. Ego neque me ipsum, neque te delictis absolvam. Quod haec frustra sciscitans? non enim ex me aliquid.

OEDIPUS. Non, ô malorum pessime (etenim vel saxo iram movere tu queas) aliquando dices ? sed ita rigidus pervicaxque videberis ?

TIRESIAS. Mores tu meos vituperas ; eos vero ignoras quibus ipse erratus es, et me culpas tamen.

OEDIPUS. Quis enim ad iram non concitetur, talia dicta audiens, quibus tu civitatem hanc dedecoras ?

TIRESIAS. Palam enim sponte sua fient, licet ego tegam silentio.

OEDIPUS. Ergo quæ manifesta futura sunt et te mihi par est dicere.

TIRESIAS. Nihil amplius dicam : proinde, si lubet, prorumpe adhauc vel saevissimam.

OEDIPUS. Atque nihil sane omittam, ut ira incendor, eorum presentio : scito enim te videri mihi adiutorem fuisse hujus sceleris, peritoremque, nisi quod propria manu non occidisti : nisi autem oculis expressesses, et facinus hoc tuum solius esse dicerem.

TIRESIAS. Itane vero ? at ego te jubeo edicto illo stare, quod non promulgasti, et ab hac ipsa die neminem horum adfari, neque me, qui impius sis pollutorque hujus urbis.

OEDIPUS. Siccine impudenter emisisti hoc verbum, et forte sponte impune evasurum ?

TIRESIAS. Evasi : vim enim veritatis habeo.

OEDIPUS. A quo edoctus ? non enim ex arte tua habes.

TIRESIAS. A te : tu enim me nolentem impulisti dicere.

OEDIPUS. Quidnam ? dic rursus, ut melius intelligam.

TIRESIAS. Non intellexi antea ? aut sermonemne mecum tentas ?

OEDIPUS. Non ita, ut cognitum dicere queam. Quin dic iterum.

TIRESIAS. Viri te peremptorem esse dico, illum quem reperire cupis.

OEDIPUS. At non impune bis convicia dixeris.

TIRESIAS. Vin' ergo et alia dicam, ut irascare magis.

OEDIPUS. Quantum quidem vis : nam frustra dicetur.

TIRESIAS. Inscium te aio cum carissimis turpissime consuescere, et cernere quibus es in malis.

OEDIPUS. An impune haec te semper dicturum putas ?

TIRESIAS. Siquidem est aliquid veritatis robur.

OEDIPUS. Est sane, nisi tibi : tibi autem nullum est, quoniam uterque et auribus, et mente, oculisque es.

TIRESIAS. Tu miserquidem es, haec mihi exprobrans, quae tibi nullo non horum mox exprobrabit.

OEDIPUS. Continua in nocte versaris, ita ut nec me, nec alium quicquam videat, laedere possis.

TIRESIAS. Laedere ne quidem te cogito: non enim per me fatale tibi est cadere, siquidem sufficit Apollo, cui horum poenas exigere curae est.

OEDIPUS. Tuane, an Creontis haec sunt commenta?

TIRESIAS. Creon tibi nulla mali causa; sed ipse tu tibi.

OEDIPUS. O divitiae, et regnum, arsque ceteras superans artes ad vitae felicitatem, quantum vobis invidiae subest, siquidem propter hoc operium, quod mihi civitas ultro traditum, non expetitur detulit inanus, Creon ille fidus, ille ab initio amicus, clam mihi struit insidias, et ejicere me studet, subornato hoc praestigiatore, fraudum consutore, versuto, circulate, qui ad lucrum solummodo cernit, ad artem vero caecus est! Nam dic age, ubinam tu certus es vates? Cur non, quando hic erat perplexi carminis inventrix canis, ambages exsolvens cives hos liberasti? Atqui illud aenigma non cuiusvis hominis erat interpretari, sed divinatione opus erat, quam neque ab augurio, nec a Deorum aliquo notam habere visus es. at ille ego adveniens, qui nihil sciebam, illam compescui, mentis acie adsecutus, non ab alitibus edoctus: quem videlicet tu conaris ejicere, sperans Creontis solio te adstaturum proximo. At tuo cum maximo male videris mihi toque, et qui haec confinxit, macula ex urbe pulsurus: et nisi te senecta delirare crederem, damno tuo cognosceres, quam male sentias.

CHORUS. Quantum quidem conjicimus, et hujus verba, tuaque, Desipe, iracundiae calore elata videntur. His autem non est opus, sed considerare, quomodo Dei oraculum optime expediamus.

TIRESIAS. Etsi regnum obtines, aequum tamen mihi jus dictis tuis aequa referre: hoc enim ego etiam polleo. Namque tibi nequaquam subtilius vivo, sed Apollini; quocirca nec Creonte patrono opus mihi erit. Dico autem, quoniam mihi caecitatem exprobrasti, tu etiamsi cernis oculis, non tamen vides quibus es in malis, nec ubi habitas, nec quibuscumque conversaris domi. Nostin' ex quibus natus es? immo ignoras te hominem esse tuorum, quique apud inferos sunt, quique in terra superne: et te atrinque impetentes maternae paternaeque terribiles dirae exigunt

aliquando ex hac urbe, nunc quidem recte videntem, tum vero caecum. Quo autem non pervenient ejulatus tui? Quis Cithaerom questus tui brevi non recinet, quum conscius factus fueris hymenaei, cujus infortunam stationem domi tuae appulisti, secunda navigatione natus aliorumque malorum non vides agmen, quae tibi tuisque liberis pererunt. Proinde et Creontem et meum os conviciis proscinde: mortuum enim nemo est qui foedioribus exemplis, quam tu, peribit unquam.

OEDIPUS. Haecine, quaeso, ex isto audire quispiam sustineat? an in malam crucem abis? non ocius? non retro hisce ab aedibus caecum sum te abripis?

TIRESIAS. Ne quidem ipse venissem, nisi tu vocasses.

OEDIPUS. Non enim te stulte locuturum noveram: alioquin nunquam te domum meam arcessivissem.

TIRESIAS. Equidem ita sum comparatus, tibi quidem ut videtur stultus; parentibus vero, qui te genuerunt, sapiens.

OEDIPUS. Quibus? mane: quis me, sodes, genuit mortaliū?

TIRESIAS. Haec dies te gignet, eademque te perdet.

OEDIPUS. Ut omnia perplexa nimis et obscura loqueris!

TIRESIAS. Non vero tu talia optimus es expedire?

OEDIPUS. Talia exprobres mihi licet, unde me magnum exulatum invenies.

TIRESIAS. Atqui ea ipsa te perdidit prosperitas.

OEDIPUS. Sed si hanc civitatem sospitavi, nihil moror.

TIRESIAS. Abibo igitur: tuque puer abduc me.

OEDIPUS. Abducatur sane: nam praesens, quod propositum est mihi negotium impedis: procul autem amotus, non eris molestus amplius.

TIRESIAS. Abibo, sed postquam ea dixerō, quorum gratia huc veram dignitatem tuam nequaquam veritus: non enim vita mea in tua manu est. Dico autem tibi: vir ille, quem dudum quaeris, minitans et edicta proclamans de caede Laii, is praesens adest, verbo quidem peregrinus et advena, deinde vero indigena Thebanus adparebit; nec laetabitur hoc casu: caecus enim ex vidente, et egenus ex divite factus, in peregrinam terram, baculo viam praetentans, proficiscetur: palam autem fiet eorum ipsius liberorum fratrem simul et patrem eum esse, mulierisque, qua natus est, filium et maritum, patris vero participem lecti et occisorum.

que haec, domum ingressus, exquire, et si me falsum deprehendes, ut dicas nihil me divinando sapere.

CHORUS. Quis ille est, quem fatidica edixit Delphica rupes maxime undum facinus sanguineis perpetrasse manibus? tempus est, ut pernix equis citatior fugam capessat: armatus enim in illum incurrit igne fulguribus Jovis filius: terribilesque una sequuntur inevitabiles Dirae. Astris enim nuper emissa est nivoso e Parnaso dictio, latitantem ut sque virum investiget: namque agrestibus abdit se silvis, antraque ut et rupes, ut taurus, et miser misero pede solitarius vagatur, edita rae ex umbilico oracula ut effugiat: illa vero semper vigentia circumstant. Vehementer quidem me conturbat peritus augur, vaticinio nec lentem, nec dementem fidem; quid autem dicam incertus haereo, duque spe pendeo, nihil congruum videns nec in praesentibus nec in eventis factis. Haud enim umquam nec antea nec nunc audivi simul intercessisse Labdacidis cum filio Polybi, unde conjecturam faciens scire, an propter vatis divulgatum responsum, contra Oedipodem Labdacidis auxilium laturus sim, ultionemque caedis obscurae susceptum. Atqui prudentes sunt sane Jupiter et Apollo, mortaliumque facta vult: sed inter homines vatem plus, quam ego, intelligere, iudicio constat certo: est ut virum vir antevertat sapientia: verum equidem nunquam, prius quam videre dictum eventu comprobatum, eos damnabim, qui fidem illi derogant. Omnium enim in conspectu Oedipo se ulit olim alata virgo, sapiensque ille visus est, certamque civitati tu salutem: quapropter iudicio meo numquam censebitur pravus.

CREON. O cives: ut audivi res atrocissimas de me praedicare regem filium, huc me contuli, intolerabili pressus dolore. Si enim in hac presente calamitate putet sibi a me vel dictis vel factis damnum aliquod fuisse, non mihi vitae longioris esse possit cupido, tali notato fine: non enim ad leve malum injuria hujus sermonis tendit, sed ad unum, si malus quidem in civitate, malus enim a te ceterisque amperhibebor.

HORUS. At prodiit, opinor, hoc convicium forsitan ira expressum, quam mentis ex sententia.

CREON. Undenam vero adparuit, vatem meis consiliis obsecutum falsum fuisse?

CHORUS. Sic quidem dictum fuit; at nescio quo argumento.

CREON. Oculi ne rectis, rectaque mente hoc me insinulavit cernere.

CHORUS. Nescio; quae enim faciunt principes non inspicio: sed cum, ipse jam egreditur foras.

OEDIPUS. Heus tu, quid huc venisti? tantane es audacia repleta prudentia, ut meam ad domum veneris, qui palam me perimis, tuus mei manifestus es praedo? Age dic, per Deos obtestor, perspicere me timiditate aut dementia, ista molitus es? an forte sperasti me non persensurum quibus me clam adoriris; aut, si sensissem, non sum? Annon insanus est iste tuus conatus, sine populi consensu eorumque ope regnum aucupari, quod populi favore opibusque obtineri?

CREON. Scin' quid agas? pro hisce tuis dictis paria vicissim quumque rem cognoveris, ipse iudicato.

OEDIPUS. Tu quidem disertus es: at ego te neutiquam lubescim, quippe quem infensum mihi molestumque deprehendi.

CREON. Hoc ipsum ergo a me primum audi, uti comparatus dicam.

OEDIPUS. Hoc ipsum ne mihi dicas, te malum non esse.

CREON. Si quidem putas boni quid esse pervicaciam absente mente, non recte sapis.

OEDIPUS. Tu vero si putas injuriae quam adfini feceris non esse poenas, non recte sapis.

CREON. Justum est quod dicis; fateor: sed quatenam sit ea qua te laesum fuisse ais, doce me.

OEDIPUS. Persuasistin' mihi, an non, oportere me per nuntium quem vatem illum venerandum arcessere?

CREON. Et nunc quidem in eadem sum sententia.

OEDIPUS. Quantum jam temporis, quaeso, ex quo Laius—

CREON. Quid eum fecisse dices? haud enim in mentem mihi quo tendat sermo tuus.

OEDIPUS. E medio sublati est exitiali manu?

CREON. Longa et antiqua numerari possent tempora.

OEDIPUS. Tunc temporis vatesne ille hanc profitebatur artem?

CREON. Aequae sapiens, et honore habitus pari.

EDIPUS. Numquid mei meminit tunc temporis?

LEON. Minime: saltem numquam me praesente.

EDIPUS. At nullam inquisitionem de mortuo habuistis?

LEON. Habuimus, et quidni? sed nihil comperimus.

EDIPUS. Cur ergo tunc ille sapiens non eadem haec dixit, quas dicit de me?

LEON. Nescio: de iis enim quae non intelligo taceo.

EDIPUS. Saltem factum tuum nosti, dicesque, si prudens es satis.

LEON. Quid illud est? si enim sciam, non negabo.

EDIPUS. Vatem, nisi tecum congressus fuisset, numquam me dictum fuisse auctorem caedis Laii.

LEON. An hoc ille dicat, ipse tu nosti: ego autem te percontari caute ut tu me modo.

EDIPUS. Percontare; non enim unquam Laii occisor arguar.

LEON. Age ergo, ane meam sororem conjugem habes?

EDIPUS. Non est ut istud quod quaeris negem.

LEON. Et regnas pariter cum ea, parique frueris agri portione?

EDIPUS. Quae voluerit, a me consequitur omnia.

LEON. Nonne vobis duobus tertius ego aequalis?

EDIPUS. Hic porro tandem malus adparet amicus.

LEON. Haud sane dices, si tu, ut ego, rationem subducere velis. Idera hoc primum, an quemquam putes regnare malle cum terrorum sine metu dormire, si potentiam obtineat eandem. Ego sane et ipse cupio rex esse magis, quam quae regis sunt facere, nec alius, vis modestus esse novit. Nam nunc quidem a te omnia absque metu quor; at si ipse rex essem, multa invitus facerem. Qui mihi ergo in dulcius esse possit quam principatus securus et potentia? non adeo animi falsus sum, ut alia quam utilitati conjuncta expetam.

Nunc omnibus oblector, nunc me quisque amplectitur: nunc qui et aliquid cupiunt, precatorem me advocant: ut enim cujusvis voti etes fiant, in manu mea est. Cur, obsecro, regnum captarem, omnes commodis? Mens recta sapiens prava consilia numquam agitaverit. Nec me eorum quae tu dicis ulla incessit cupido, nec, si quis operam conferret, id unquam sustinerem aggredi. Atque horum tibi menta dabo: ac primo quidem Delphos profectus exquire an tibi

oraculum accurate renuntiaverim; tum vero si me cum aruspice quid communicasse deprehenderis, occidas me, non simplice, minimo, meo tuoque damnatum calculo. Non enim justum est neque los temere censi bonos, neque bonos malos. Sed enim fidem ejicere, haud minus grave esse dico, quam si quis suam propitiam quam maxime diligit. At cum tempore scies haec certo: nam tempus, qui vir bonus sit, ostendit; malum vero vel una die cogit.

CHORUS. Recte haec dicta esse fateberis, ó Rex, si caveris. tuti non sunt qui subita ineunt consilia.

OEDIPUS. Ubi quis celer est insidias clam struere, et meum consilium capere oportet: si enim quietus manebo, ille sua consilia mea autem erunt frustranea.

CREON. Quid igitur postulas? an me ex urbe pellere?

OEDIPUS. Minime. Mori, non exulare te volo.

CREON. Fiet; sed postquam ostenderis quid in me sit tanto odio dignum.

OEDIPUS. Ut non cessurus mihi neque obtemperaturus dicis!

CREON. Video enim te non bene sapere.

OEDIPUS. Sapio certe in rem meam.

CREON. At aequaliter in meam sapere debes.

OEDIPUS. At malus es.

CREON. Quid si rem non intelligas?

OEDIPUS. Nihilo tamen minus imperabo.

CREON. At non prava imperantus —

OEDIPUS. O civitas, civitas!

CREON. Sed particeps ego etiam sum hujus civitatis: non tuus est.

CHORUS. Desinite, reges: eccam enim opportune vobis videtur egredientem Jocasten, cujus opera rixam hanc componi oportet.

JOCASTE. Quid inconsultum hoc, ó miseri, jurgium suscitatis? erubescitis, urbe tam graviter laborante, privata movere mala? abis domum, tuque, Creon, tuas ad aedes? non cavebitis ne exitum maximum producat is dolorem?

CREON. Soror, atrocia mihi Oedipus tuus maritus facere paratus: malis alterum eligens, aut ex urbe pellere, aut prehensum esse.

DIPUS. Fateor: namque eum, uxor, deprehendi malis artibus danti mihi inferentem.

EON. Ne vita jam fruar, sed diris devotus peream, si tibi quid ex iis, quae me fecisse criminaris.

CASTE. O per Deos, crede ista, Oedipe, maxime quidem jussum, cujus testes Deos advocat, reveritus, tum vero me quoque, ecce qui adsunt tibi.

ORUS. Obtempera volens prudensque, ô rex, obsecro.

DIPUS. Qua in re, quaeso, vis me tibi morem gerere?

ORUS. Hunc neque olim dementem, nunc autem juramenti sanctum, munitum, reverere.

DIPUS. Scin' vero quid petis?

ORUS. Scio.

DIPUS. Declara mihi ergo quid cogitas.

ORUS. Ut amicum, qui se jurisjurandi religione obstrinxit, incertis reum ne peragas, causa haud cognita.

DIPUS. Hoc jam scito, te, quum hoc cupis, nihil minus cupere quam mortem aut exilium.

ORUS. Minime sane; Deorum omnium principem Deum Solem oro. Sed Diis hominibusque invisus, pessimis exemplis peream, si nam hujus cogito. At mihi infelici animum excruciat patriae calamitiorque fiat miseria, si prioribus malis ista accedant a vobis orta.

DIPUS. Abeat igitur ille, etiamsi me funditus perire oporteat, aut tantum omnibus vi ex hac urbe ejici. Tua enim, non illius, miseratione commoveor. At ille, ubicumque fuerit, odio habebitur.

EON. Gravate quidem et ingratis tuis te cedere manifestum est: nam ira deferbuerit, tu te ipsum oderis. Talia enim ingenia sibi ipsis sunt sane quam molesta.

DIPUS. Quin igitur me dimittis, ac foras abis?

EON. Abibo, durum te et injustum expertus, hisce vero justus sum.

ORUS. Mulier, quid cessas hunc intro abducere?

CASTE. Postquam cognovero quid istud sit jurgil.

ORUS. Coorta est incerta suspicio de sermonibus: mordet autem me vel falsa criminatio.

JOCASTE. Ipsisne ab ambobus?

CHORUS. Scilicet.

JOCASTE. Et quis erat sermo?

CHORUS. Satis mihi quidem, satis, in hac civitatis calamitate, ubi desit contentio, ibi subsistere.

OEDIPUS. Viden' quo progrediare, tametsi vir es bonus, quam meum frangis et hebetas?

CHORUS. O rex, dixi quidem non semel tantum, scito me mentem, omnisque expertem consilii merito habitum iri, si me abs te, qui caram meam patriam, e calamitatis fluctibus emergentem, lenitem, prospero cursu direxisti: ita nunc quoque, si potes, quillum nos deducito.

JOCASTE. Per Deos dic mihi quoque, ô rex, cujus rei gratiam iram conceperis.

OEDIPUS. Dicam: tibi enim a me major quam ab istis habetur sententia: ob Creontem, qualia in me machinatus est.

JOCASTE. Dic, si aperti criminis postulans litem ei moves.

OEDIPUS. Occisorem me esse dicit Laius.

JOCASTE. An ut qui id ipse compererit, an ut qui audierit?

OEDIPUS. Immo vatem scelestum immittens, quippe quem quam sibi temperare quo minus quidquid in mentem venerit, effutiat.

JOCASTE. At tu, omissa omni de istis, quae dicere institui, monitis meis, quaeso, animum adverte, et discere mortalem esse nos, qui divinandi artem vel minimum adtingat. Quod quidem ex te confirmabo, remque in pauca conferam. Laio enim oraculum olim, haud dicam Apolline ab ipso, sed ab ejus famulis, illi inquit, ut a filio qui ex me illoque natus foret, occideretur. Atque illum peregrini latrones, ut fama est, interfecerunt olim in trivio: postquam ut natus est, vix tres intercesserunt dies, atque illum patris pedum ligatis, projiciendum famulis mandavit in avio monte. Et illo effectum non dedit, nec ut ille occisor fieret patris, nec ut liba, quam a filio metuebat, nece absumeretur. Talia tamen praefatidicae dictiones, quarum tu rationem nullam habeas: si quidem rem Deus investigari voluerit, ipse illam facile manifestaverit.

OEDIPUS. Quam mihi, ô mulier, istis auditis, fluctuat animus, perque concutitur metu!

IOCASTE. Quanam rursus cura sollicitatus hoc dicis?

OEDIPUS. Videor abs te audiisse Laium occisum fuisse in trivio.

IOCASTE. Scilicet ita ferebatur, necdum haec fama desiit.

OEDIPUS. Et ubi est locus, in quo casus ille accidit?

IOCASTE. Phocis quidem vocatur terra: scissa autem via in unum aphis et a Daulia coit.

OEDIPUS. Quamdiu vero est, ex quo ista facta sunt?

IOCASTE. Paulo ante quam hujus urbis regnum adeptus es, civitates renuntiatae sunt.

OEDIPUS. O Jupiter, quid me facere decrevisti?

IOCASTE. Quae haec tibi cura animum mordet, Oedipe?

OEDIPUS. Nondum percontare: verum dic mihi, qua forma fuit Laius, a tunc erat aetate?

IOCASTE. Procerus fuit corpore, tumque caput ei prima canitie signatur: forma autem tibi non admodum dissimilis erat.

OEDIPUS. Vae mihi misero! meipsum, ut videtur, atrocibus executionibus objeci modo insciens.

IOCASTE. Quid ais, obsecro? timeo sane te intuens, ô rex.

OEDIPUS. Nimis male formido, ne oculatus ille sit vates: monstrabis enim clarius, si unum adhuc dixeris.

IOCASTE. Paveo equidem; tamen quae rogabis, si sciam, dicam.

OEDIPUS. Faciebatne cum paucis comitibus iter, an magna satellitum caesa, ut viri solent principes?

IOCASTE. Quinque erant simul omnes, et inter hos praeco: rheda enim una Laium vehebat.

OEDIPUS. Heu, heu! haec jam perspicua sunt: sed quis fuit, quaeque conjux, qui vobis haec facta retulit?

IOCASTE. Unus e famulis, qui solus evasit incolumis.

OEDIPUS. Adestne nunc domi?

IOCASTE. Minime sane: nam ex quo inde rediit, et regnum te vidit ini, Laiumque mortuum, impense me obsecravit, mea pressa manu, rus se mitterem ad pascendos greges, quo urbis hujus a conspectu equam remotissimus. Adeoque illum ablegavi: dignus enim erat illi, ut qui vel majus hoc auferret beneficium.

OEDIPUS. Qui fieri possit, ut nobis quam celerrime se rursus exhibeat?

JOCASTE. Res in promptu est: sed qua gratia hoc expetis?

OEDIPUS. Metuo, mulier, ne multa nimis dicta sint mihi, ob quae eum cernere velim.

JOCASTE. Sed veniet ille quidem: interea vero digna videor esse, ut ea concedas, quae te male habent, ô rex.

OEDIPUS. Nec hoc tibi denegabo, quum in tantam expectationem sim erectus: cui enim potiori indicarem quam tibi, quandoquidem tibi mihi fortuna contigit?

Mihi pater quidem erat Polybus Corinthius, mater autem Merope Dorica; habebamque inter Corinthios cives vir maximus, antequam ea mihi talis accidit, dignus quidem admiratione, non tamen tanta, quam mihi iniecit, sollicitudine. Namque in convivio vir quidam plerumque nothum me subdititiumque patri vocat inter pocula. Idque ego proferens, ea ipsa die vix me continui: postridie vero matrem patremque conveni, remque ex illis quaesivi: at illi audito hoc probro, indignumque exarserunt contra eum qui dictum emiserat. Et ego quidem eorum mone delectabar; tamen urebat me semper hoc dictum; alta enim me inflexum haerebat. Proinde clam patre et matre proficiscor Delphos: et quidem Apollo dimisit sine ullo responso ad ea quorum gratia veneram. alia autem misera et atrocia et luctuosa aperte praedixit, fore ut me concumberem, sobolemque odiosam et intolerabilem hominibus prodirem in lucem, patremque, qui me genuisset, occiderem. Et ego, cum auditis, Corinthiae terrae valedicens, solisque ex astris posthac exspectaturam facturum, quam longe ab ea recessissem, fugere decrevi, donec eo pervenirem, ubi numquam scelera et dedecora admittere possem. Quae tristitia praemonstrarent oracula. Iter autem faciens, adeo locos illos, ubi regem hunc periisse dicis: tibi que, uxor, verum eloquar. Quum iter pergerem prope illud trivium, ibi obviam mihi simul venere puerque et vir, qualem tu ais, equis juncta rheda vectus, et e viam rectorque rhedae et ipse senex submovere voluerunt: tunc ego aures qui me trudebat, percussio iratus: at senex, ubi me videt prope oculum incedentem, observans, medium caput duplici stimulo mihi. Non quidem par tulit pari relatum; sed confestim scipione percussus hac manu, supinus media ex rheda statim devolvitur: perimo quod

nervos simul. Si autem ignoto illi viro aliquid cum Laïo commune est, quis me est miserior? quisnam esse possit magis invisus Diis? quem illi hospitum neque civium licet domo recipere, neque adloqui; sed caedibus pellere jubentur: atque alius nemo fuit, quam ego, qui mihi met diras has imprecatus sum. Totum autem mortui meis ipsius manibus contamino, per quas perii. Nonne sceleratus sum? nonne totus imitatus? quandoquidem exulare me oportet, mihiq; exulanti nec meos est videre, nec in patriam pedem ferre; aut matri meae connubio regi me oportet, et patrem occidere Polybum, qui me genuit et educavit. Nonne qui ab immiti daemone haec mihi destinata judicaret, recte utiret? Ne, quaeso, ne, ô Deorum sancta numina, videam hunc diem; sed prius ex mortalium oculis evanescam, quam contigisse mihi videam tum tam foedae labis.

CHORUS. Haec quidem nobis, ô rex, tristia sunt: sed donec rem ex acesente cognoveris, ne desperes.

OEDIPUS. Id reliquum sane est adhuc mihi spei, pastorem illum ut spectem solum.

JOCASTE. Ubi vero aderit, qui fies confidentior?

OEDIPUS. Hoc te docebo: si enim comperietur dicere eadem quae tu, et ego crimen omne effugero.

JOCASTE. Quid vero ex me audisti, in quo momenti sit tantum?

OEDIPUS. Illum dicebas retulisse, Laïum a latronibus occisum fuisse. Sed si nunc quoque eundem dicet numerum, haud sane eum ego occidit: enim fieri potest ut unus quilibet pro pluribus habeatur. Sed si virum unum solum dicet, tunc manifestum erit facinus illud ad me vergere.

JOCASTE. At scito rem ab illo sic nuntiatam fuisse, nec fas est ei id semel dixit mutare. Civitas enim tota haec audit, non ego sola. Sed rogo a priori si quid deflecteret sermone, non tamen Laïi caedem certo debuit, congruenterque oraculo contigisse ostenderet, siquidem eum illo declaravit gnati mei manu periturum omnino. Atqui eum misellus neutiquam occidit, sed ipse interiit prior. Quocirca vaticiniorum gratiaeque huc neque rursus illuc respexerim.

OEDIPUS. Recte putas: attamen mitte aliquem, qui rure arceat saturnum, et ne omiseris.

TOM. I.

T

JOCASTE. Mittam ocius: sed quæmus intro: nihil enim faciam, nisi quod tibi gratum fuerit.

CHORUS. Utinam perpetua mihi contingat felicitas, venerandam reveranti sanctitatem verbis et factis omnibus, de quibus propositæ sunt hæc sublimes, coelesti in æthere genitæ, quarum Olympus pater est, nec neque eas mortale genus hominum peperit, neque sane umquam efflebit. Magnus in his inest Deus, neque senio marcescit. Regalis factus Injuriam parit: rex, ubi temere multis se exsatiavit, quæ nec opportuna nec utilia sunt, illum Injuria summo et abrupto in fastigio impositum, in exitum impellit, unde frustra conatur aufugere. Quod autem est salutare futurum est consilium, hoc ne irritum fieri sinat, Deum Deo non desinam umquam præside niti. Si quis autem factis dicuntur solenter se gerit, ultricem Justitiam non veritus, nec Divum sedens nesciens, male ille pereat, luatque poenas infaustarum delictarum, sed istis non studebit lucris, nec ab impiis abstinebit factis, aut non ut deis manus inferet demens. Quis enim umquam vir istis deditus abstulit stimulos conscientiae arcere poterit? Namque si hæc impia facta hauri inveniunt, quid me juvat sacris interesse choris? Non amplius ibidem crum terræ umbilicum venerandi gratia, nec ad delubrum quædam nec Olympiam, nisi hæc oracula omnibus mortalibus probabuntur. Sed & qui imperas, si rite vocaris omnium rector, Jupiter, ne hæc tibi te tuumque immortale semper regnum. Res enim eo redit, ut spectent oracula olim Laïo reddita, nec eis amplius fidem adhibeant: namque Apollo splendet honoribus; pessum eunt divina.

JOCASTE. O urbis hujus principes, in mentem mihi venit Deum adire templa, sumtis in manus hisce velamentis et thure. Nimis enim suspensio animo quarumque curarum aestu fluctuat Oedipus, nec cordatum virum decet, nova ex veteribus colligit; sed cuivis se de modo terrores nuntiet. Quando igitur admonendo nihil promoveo, te, ô Lycee Apollo, qui proximus ædibus nostris accolis, supplex nio hisce cum muneribus, ut piam aliquam solutionem des mali: nam torpemus jam omnes, perculsum illum cernentes, ut gubernator navis.

NUNTIUS. Num a vobis, hospites, discere queam, ubi regis sit Oedipi domus? Quin magis ipse ubi sit dicite, si scitis.

CHORUS. Hae sunt quidem illius aedes , et ipse intus , ô hospes : aliter autem haecce liberorum ejus mater.

NUNTIUS. Utinam et ipsa beata sit , et cum beatis usque versetur , ius quum sit perfecta conjux !

JOCASTE. Idem tibi contingat , hospes ! dignus enim es bona ob verba : I dic qua gratia venisti et quid nuntiaturus.

NUNTIUS. Bona domuique et marito tuo , mulier.

JOCASTE. Quenam illa sunt ? et unde nobis advenis ?

NUNTIUS. E Corintho : quod autem dicturus sum , gratum tibi fore timor : quidni enim ? tamen et forsane dolebis.

JOCASTE. Quid rei est ? quamnam sic duplicem vim obtinet ?

NUNTIUS. Regem creabunt Oedipum terrae Isthmiae incolae , ut illic rebus.

JOCASTE. Quid vero ? annon senex Polybus regno potitur adhuc ?

NUNTIUS. Non sane , quandoquidem illum mors in sepulcrum condidit.

JOCASTE. Quid narras ? an mortuus est Polybus ?

NUNTIUS. Si non vera dico , mori non recuso.

JOCASTE. Famula , quid cessas introire , et haec quam celerrime heri scire ? O Deorum oracula ubi estis ? hunc virum ne occideret metuens in Oedipus e patria profugit : et nunc ille fato suo interiit , nec ab dipo omnino.

OEDIPUS. O carissimum conjugis Jocastae caput , quid me foras huc vocasti ?

JOCASTE. Audi hunc virum , et quum audieris , considera veneranda cesserunt Dei oracula.

OEDIPUS. At hic quis est tandem ? et quid adfert mihi ?

JOCASTE. Venit e Corintho , patrem tuum nuntiaturus non amplius esse Polybum , sed mortuum esse.

OEDIPUS. Quid dicis , hospes ? tu ipse mihi rem significa.

NUNTIUS. Si hoc primum oportet me diserte dicere , pro certo scias , in vita cum morte commutata ad plures abiisse.

OEDIPUS. Dolusne eum sustulit , an in morbum incidit ?

NUNTIUS. Senilia corpora leve momentum sternere leto solet.

OEDIPUS. Morbo , ut videtur , absumtus est miser.

NUNTIUS. Ita sane , et longo , quod vivendū emensus est , tempore.

OEDIPUS. Vah, vah! quid ergo, uxor, respiciat aliquis fatidicum De-
phis aras, aut in aëre clangentes alites, quibus auctoribus ego perentem
eram patrem meum? Ille vero exstinctus conditus est sub terra: at
qui hic sum ense in eum non strinxi; nisi forte mei desideno certum
adeoque sic a me occisus dici possit. Ergo jacet apud inferos? Per
abstulitque secum quaecumque edita fuerant nullius pretii oracula.

JOCASTE. Ammon ego ista tibi praedixi pridem?

OEDIPUS. Dicebas quidem; at ego metu transversus agebam.

JOCASTE. Ne ergo quidquam horum posthac in animum inducas.

OEDIPUS. Quî vero thalamum matris vereri desistam?

JOCASTE. Quid metuat homo, quum res humanas omnes ven-
tura, nullius autem rei providentia certa sit? optimum est temer-
ut quisque possit. Tu vero ne metuas cum matre congressus: nam
jam in somniis homines sibi visi sunt cum matre corpus miscere. Ne
qui nihili esse ducit, facillime vitam agit.

OEDIPUS. Recte haec omnia tibi dicta forent, nisi viveret aliter
ter mea: at quando superest, quamvis recte loquaris, fieri non
quin timeam.

JOCASTE. Atqui magnum argumentum est sepulcrum patris.

OEDIPUS. Magnum, intelligo: attamen dum vivit illa, est curam.

NUNTIUS. Quaeso, quaenam est illa mulier, quae vobis terrum
jicit?

OEDIPUS. Merope, ô senex, quae cum Polybo nupta fuit.

NUNTIUS. Quid est autem cur illam metuatis?

OEDIPUS. Divinum oraculum, ô hospes, idque horribile.

NUNTIUS. Potestne dici, an nefas est quemvis alium scire?

OEDIPUS. Maxime: dixit enim Apollo olim me cum mea ipsius
concubiturum, et sanguinem paternum manibus meis hausturum.
propter jam olim a Corintho procul habitare coepi: feliciter sane
tamen parentum conspectu frui suavissimum est.

NUNTIUS. Numnam istorum ob metum illinc abiisti exsul?

OEDIPUS. Tum etiam ut patris ne fierem occisor, senex.

NUNTIUS. Quidni ergo te, ô rex, ab hoc timore libero, si
benevolo erga te sum animo?

OEDIPUS. Sane condignam tibi referrem gratiam.

NUNTIUS. Atqui hanc maxime ob causam veni, ut, ubi domum reversus fueris, aliquid mihi facias boni.

OEDIPUS. At numquam parentes meos conveniam.

NUNTIUS. O fili, manifeste apparet, te nescire quod agis.

OEDIPUS. Quomodo, ô senex? per Deos doce me.

NUNTIUS. Si horum gratia a domo refugis.

OEDIPUS. Metuo utique ne mihi Apollo evadat veridicus.

NUNTIUS. Num ne quid piaculi a parentibus contrahas?

OEDIPUS. Hoc ipsum, senex, hoc me semper territat.

NUNTIUS. Nostin', amabo, nullam esse cur timeas causam?

OEDIPUS. Quidni vero, siquidem his parentibus natus sum?

NUNTIUS. Quia genere tibi nullo modo conjunctus fuit Polybus.

OEDIPUS. Quid narras? annon Polybus me genuit?

NUNTIUS. Tantumdem ut ego, et nihilo magis.

OEDIPUS. At quomodo genuisse et non genuisse idem sit?

NUNTIUS. At neque te genuit ille, nec ego.

OEDIPUS. Quare igitur filium me nominabat suum?

NUNTIUS. Quia te olim a manibus meis dono acceperat; hoc scias.

OEDIPUS. Et adeo dilexit acceptum ab aliena manu?

NUNTIUS. Scilicet quia dudum carebat liberis.

OEDIPUS. Tu vero emtum me aliunde, an genitum ex te ei dedisti?

NUNTIUS. Inventum nemorosis Cithaeronis in recessibus.

OEDIPUS. Quanam vero gratia locos illos adibas?

NUNTIUS. Ibi montanis gregibus praefectus eram.

OEDIPUS. Pastor itaque eras mercenarius, erraticam vitam degens.

NUNTIUS. Tuus quidem, ô nate, servator illo tempore.

OEDIPUS. Quid mihi in illa calamitate acciderat mali, quum me restitisti?

NUNTIUS. Id articuli pedum tuorum indicare possint.

OEDIPUS. Hei mihi! quid hoc vetus commemoras malum?

NUNTIUS. Vinctos loro trajecto solvi tuos pedes.

OEDIPUS. Monumenta sane illa nactus sum, quibus non est quod glorier.

NUNTIUS. Ita ut ab hoc casu nomen sortitus sis, quod habes.

OEDIPUS. O per Deos, patris an matris jussu expositus fui? dic mihi.

NUNTIUS. Nescio: qui te dedit mihi, melius hoc noverit.

OEDIPUS. An ergo ab alio me accepisti, nec ipse invenisti?

NUNTIUS. Non; sed pastor alius tradidit mihi.

OEDIPUS. Quis ille? potin' es mihi hoc declarare?

NUNTIUS. Quidam ex familia Laii dicebatur esse.

OEDIPUS. An ejus, qui hujus urbis rex olim fuit?

NUNTIUS. Maxime: hujus viri ille erat pastor.

OEDIPUS. An vivit ille adhuc, ut videre eum queam?

NUNTIUS. Id vos hujus urbis incolae optime scire potestis.

OEDIPUS. Vestrūmne aliquis est, qui hic adestis, qui pastorem hunc noverit, quem hic memorat, seu ruri eum, seu hic in urbe conspicere? Indicate; nam haec retegī tempus postulat.

CHORUS. Arbitror equidem neminem alium esse, quam rusticum, quem tu modo cupiebas videre: verum hoc omnium optime Jocasta scit.

OEDIPUS. Uxor, cogitasne illum quem modo venire jussimus, eundem esse quem hic dicit?

JOCASTE. Quis autem, quem dixit? ne sis sollicitus, temereque cuncta ne meminisse velis.

OEDIPUS. Nequaquam fiet, ut, quum ego ceperim indicari, manifestum non reddam quibus ex parentibus ortus sim.

JOCASTE. Ne, per Deos, si qua tibi vitae tuae cura est, hoc agas. Satis sit me afflictam esse.

OEDIPUS. Bono animo es: tu enim, etsi a tertia inde usque apparuerō tripliciter servus, nihilo deterior eris.

JOCASTE. Tamen obtempera mihi, obsecro: ne hoc facias.

OEDIPUS. Non obtemperabo: quin ista exquiram certo.

JOCASTE. Atqui benivolo erga te animo, quae optima sunt, tibi suadeo.

OEDIPUS. Sed optima illa dudum mihi molesta sunt.

JOCASTE. O infauste, utinam numquam resciscas, quis es!

OEDIPUS. Ocius mihi aliquis pastorem huc adducat: hanc autem opulento gaudere genere.

JOCASTE. Heu, heu, miser! hoc enim solum est, quo te nunc pellem, nec quidquam aliud a me posthac audies.

CHORUS. Quid, Oedipe, sic uxor abiit, acri concita dolore? ne ex hoc silentio erumpat mala.

OEDIPUS. Quidquid volet, erumpat: at ego natales meos, etiamsi obscuri sint, cognoscere volam. Illam, quippe quae, ut mulier, spiritus istos gerit, pudet forte ignobilis generis mei. Ego vero me Fortunae filium esse ratus, quae mihi prospera est, infamiae non subito notam. Hac enim matre natus sum; cognati autem menses parvis me magnisque distinguunt rebus. Tali autem quum sim origine, fieri non potest, ut adeo versus deprehendar, ut natales meos investigasse nolim.

CHORUS. Si quid ego conjectura auguror, nec me fallit animus, non, Cithaeron, Olympum testor, non te latebit, simul ac crastina dies mendidum extollet jubar, ut te venerabimur tamquam popularem et avum et parentem Oedipi, choreisque celebrabere nostris, ob beneficium quo reges meos affeceris. Ista tibi, malorum depulsor Apollo, ista sint accipe! Quis te, fili, quis te genuit immortalium? num qua Nympha cum Pane montivago congressa, aut cum Apolline? gaudet enim hic cum nemorosis jugis. An te Cyllenes rex, an Bacchus summos qui colit montes, accepit inventum ab aliqua Nympharum Heliconiadum, quicum clere solet?

OEDIPUS. Si me par est, ô senex, conjecturam facere de homine, si nihil umquam mecum fuit commercii, quem quaerimus dudum, pastorem videre mihi videor. Congruit enim senilis aetas: huicque viro qualis est: maxime vero eos, a quibus adducitur, ut famulos meos agnosco. Sed tu certius hoc noveris, qui forte pastorem illum antea videris.

CHORUS. Novi scilicet, certa res est. Nam vir fuit Laïo, si quis alius, ut pastorem decet.

OEDIPUS. Te primum rogo, Corinthie hospes, num hunc dicis?

NUNTIUS. Hunc ipsum, quem intueris.

OEDIPUS. Heus tu senex, adspice me contra oculis, et responde mihi ea quae te rogabo. Tunc eras olim Laïi?

FAMULUS. Servus eram, non emtus, sed domi educatus verna.

OEDIPUS. Quodnam procurabas opus, quodve fuit tuum vitae genus?

FAMULUS. Greges pascendo maximam vitae partem transegi.

OEDIPUS. Quanam incolebas maxime loca?

FAMULUS. Modo Cithaeronem, modo vicinos saltus.

OEDIPUS. Meministin' ergo hunc virum illic cognovisse?

FAMULUS. Quid rei agentem? ecquem mihi virum memoras?

OEDIPUS. Huncce, qui adest. Aut aliquid cum eo habuisse commercium?

FAMULUS. Non ita, ut subito possim memoriter dicere.

NUNTIUS. Neque hoc mirum est, here. Sed quae excidere, jam et clare in memoriam revocabo. Nam satis scio illum meminisse, quando in Cithaeronis locis, ubi ille duos, ego unum pascebam gregem, convectus est mecum tres totos menses a vere adulto ad Arcturi occasum: haec me autem jam imminente, meam ego in casam pecus coëgi, ille autem in Laii stabula. Ecquid eorum quae dico, sic factum est, anne?

FAMULUS. Vera dicis, etsi a longo tempore.

NUNTIUS. Age, dic jam: meministine, te puerum mihi tunc quendam dedisse, quem educarem ut peculiarem mihi?

FAMULUS. Quid est? quamobrem tu istuc inquiris?

NUNTIUS. Hic ipse est, ô bone, qui tunc erat puer.

FAMULUS. I in malam crucem. Quin taces?

OEDIPUS. Ah, virum hunc ne castiga, senex: tua enim magis, quam illius, dicta castigatore egent.

FAMULUS. Quid vero, optime here, peccavi?

OEDIPUS. Quia de puero nihil indicas, quem ille inquit.

FAMULUS. Nescit enim quod dicit, et temere ista movet.

OEDIPUS. Tu bona cum gratia non dices, sed malo hercle tuo dico.

FAMULUS. Ne, per Deos obsecro, senem me verberato.

OEDIPUS. Non aliquis ocus retortas tergo manus hujus ligabit?

FAMULUS. Infelix ego! sed quare? quid nosse vis?

OEDIPUS. Puerumne huic dedisti, de quo ille inquit?

FAMULUS. Dedi. Utinam vero periissem hac ipsa die!

OEDIPUS. At eo res tibi redibit, nisi verum dixeris.

FAMULUS. Multo etiam magis, si dixero, peribo.

OEDIPUS. Vir hic, ut videtur, moras quaerit.

FAMULUS. Haud sane ego: nam dudum dixi me dedisse.

OEDIPUS. Unde acceptum? tuumne, an cujusvis alius?

FAMULUS. Haud equidem meum dedi: sed a quodam acceperam.

OEDIPUS. Quonam ab cive hujus urbis, et a qua domo?

FAMULUS. Ne, per Deos, ne, here, plura sciscitare.

OEDIPUS. Peristi, si haec iterum te rogabo.

FAMULUS. Ergo quidam erat ex familia Laii.

OEDIPUS. Num servus, aut quis erat ex illius genere?

FAMULUS. Vae mihi! jam eo res redit, ut horrendum malum mihi endum sit.

OEDIPUS. Et mihi audiendum: attamen audire certum est.

FAMULUS. Illius quidem profecto filius dicebatur esse: quae vero mi est tua uxor optime dixerit, ut se haec habeant.

OEDIPUS. An ergo ipsa tibi puerum tradidit?

FAMULUS. Scilicet, ô rex.

OEDIPUS. Qua gratia?

FAMULUS. Ut eum interficerem.

OEDIPUS. Ipsane, quae pepererat, dura?

FAMULUS. Tristium oraculorum metu.

OEDIPUS. Quorumnam?

FAMULUS. Daturum eum neci suos parentes praedictum fuerat.

OEDIPUS. Cur igitur huic seni puerum tu dedisti?

FAMULUS. Miseritus, here; et quia illum credidi in aliam regionem, unde ipse erat, ablatum puerum: at ille mala ad maxima servavit. Si enim is es, quem hic dicit, scito te infelicem esse.

OEDIPUS. Hei, hei! omnia jam evadent manifesta. O lux, ultimum: nunc videam! qui aperte natus sum e quibus non oportuit, cum quibus non oportet, consuesco, et quos non oportuit interfeci.

CHORUS. Heu, genera mortalium, quam vos, quamdiu vivitis, eodem in loco, quo nihil, numero! Quis enim, quis homo plus felicitatis obtinet, quam quantum opinione concipit? eamque quum concepit, imen corrumpit. Tuum igitur exemplum habens, tuam fortunam, tuam, quam, ô infelix Oedipe, mortalium neminem beatum praedico; qui tua ingenii solertia ad summum felicitatis culmen evectus es; ô Jupiter! qui perempta curvis unguibus rapace virgine, perplexi carminis rate, contra civium caedes propugnaculum patriae meae exstitisti, unde ex meus vocaris, et maximos honores adeptus es, magnis in Thebis imperium obtinens. Nunc autem, ut audio, quis te miserior? quis in aerumnis, quis immani in noxa aequae demersus vitae vicissitudine? O nectum Oedipi caput! cui unus et idem suffecit portus, quo filius et pater et sponsus excipereris. Quomodo, quo tandem modo paterni te ulci ferre silentio potuere tam diu? Invitum te deprehendit omnia

cernens tempus : damnat inauspicatas pridem nuptias genitoris simul et geniti. O Laïi progenies, utinam te, utinam vidissem numquam! te enim vehementer deploro magnis ejulatibus. Ut vera tamen dicam, recepique spiritum per te, et per te sopivi meos oculos.

INTERNUNTIUS. O hujus urbis dignitate principes, qualia faciem audietis! qualia et videbitis! quantumque haurietis luctum, siquidem serio adhuc vobis curae est Labdacidarum domus! Credo enim neque Istrum, nec Phasin abluere atque expiare posse flagitia quae in hac domo latent, quaeque mox in lucem proferentur, sponte, nec ullo cogente, admissa. Malorum vero ea maxime dolent, quae ultro arcessuntur.

CHORUS. Deest quidem nihil, quin acerbissima sint, quae praestoscivimus: ad illa vero quid ultra nuntias?

INTERNUNTIUS. Ut paucissimis et ego dicam, et vos intellegas, interiit divum Jocastae caput.

CHORUS. O multipliciter miseram! quanam illi causa mortis fuit?

INTERNUNTIUS. Sibimet ipsa. E factis autem quod maxime dolent, abest: non enim rem datur cernere. Tamen, quantum ego memorateneo, audies illius miserae casus acerbos.

Ut enim flagrans ira intra vestibulum se abripuit, recta contendit ad geniales thalamos, comas lacerans utraque manu: ubi autem intro accessit, ocllulis foribus, invocavit Laïum jampridem mortuum, antiquorum congressuum memoriam repetens, unde is ortus, a quo perierat ipse, se matrem relinquens suoapte filio infandis nuptiis parituram liberos; deploravitque lectum, ubi duplici flagitio ex marito maritum, liberosque ex liberis peperisset. Quo vero deinde modo perierit, nescio. Clamore enim magno irrupit Oedipus, ob quem non licuit illius inspicere casum: sed in ipsum huc illuc cursitantem oculos intendimus. Impetu enim ferebatur, nos rogans ut gladium sibi daremus, et ubi conjugem non-conjugem, maternumque inveniret geminum arvom suique et liberorum. Furenti autem indicavit Deus nescio quis; nullus enim dixit homo eorum qui aderamus illi. Tum ille horribiliter exclamans, recta, tamquam si viam quis praemonstraret, geminas fores insultat calcibus, funditusque evellit cava claustra, atque in cubiculum irruit, ubi demum conspeximus pensilem mulierem, tortilibus suspendiis implicitam. Ille vero ubi eam videt, horrendum infremens miser, suspensam

estim expedit. Sed postquam misera huius prostrata jacuit, visa horribila consecuta sunt. Namque avulsus ab illius facie aethereis stibus quibus ubnexa erat, illas attollens oculorum orbes sibi confodit, talia dicens: *illos neutiquam visuros nec quae passus esset, nec quae patrasset mala, sed tenebris mersos in posterum, quos non oporteat, visuros, quosque cuperet ipse, non agnituros.* Talia dum imprecatur, ingemunt alas elevatis palpebris: simulque cruentae populae genas rigabant: nec raris lenti sanguinis destillabant guttae, sed ater lacrymarum imber tristoris mistus grandinibus effluebat. Atque ista a duobus, non ab uno tantum, exorta sunt mala, sed viri et uxoris commista calamitas. Antiqua autem felicitas olim quidem vero nomine felicitas appellabatur; at nunc hac ipsa die in gemitus, in noxam, in mortem, in dedecus conversa est: malorum quotquot sunt omnium nomina, nullum hic abest.

CHORUS. Nunc autem miser ille quo in malo versatur?

INTERNUNTIUS. Clamat ut claustra relaxentur, atque ostendat aliquis omnibus Cadmi civibus illum patris occisorem, illum matris — impia loquens, nec a me referenda: quippe qui certus sit semet ex hac terra ejicere, nec amplius manere domi, quibus ipse se devovit, diris atrocioribus. Auxilio utique et ductore aliquo indiget: nam vis doloris major est, quam quae tolerari possit. Ostendet autem et tibi: hujus enim januae panduntur claustra: moxque spectaculum videbis ejusmodi, quod vel hosti misericordiam moveat.

CHORUS. O atrox adspectu clades! ô atrocissima omnium, quas mihi videre umquam contigit! Quis te, ô miser, invasit furor? quis Deus majora maximis malis tuae infelici sorti adjecit? heu, heu, infelix! Verum ne quidem intueri te possum, multa licet cupiam sciscitari, multa audire, multaque videre; talem mihi horrorem incutis.

OEDIPUS. Hei, hei, hei, hei, heu, heu miser ego! ubi terrarum feror infelix? vox mihi quonam avolat in auras sublata? ô fortuna quonam evasisti?

CHORUS. In horrendam calamitatem, auditu et visu trucem.

OEDIPUS. O tenebrarum quibus me condidi caligo detestabilis, ut me involvis infinita, insuperabilis, et immedicabilis! hei mihi, hei mihi iterum! quam acres praesentium dolorum pungunt me simul aculei, et praeteritorum malorum memoria!

CHORUS. Nec sane mirum est, tot in malis duplicem te luctum et duplicia ferre mala.

OEDIPUS. Io amice! Tu quidem constanti adhuc fide mihi famularis; sustines enim adhuc me caecum curare. Vah! quippe me non lates; sed clare adgnosco, quamvis tenebris obvolutus, tuam vocem tamen.

CHORUS. O quam dira molitus es! quomodo sustinuisti sic oculus corrumpere? quis te impulit Deorum?

OEDIPUS. Apollo, amici, Apollo is fuit, qui mala confecit mea, qui mihi hunc acerbum invexit casum. In oculos involavit mihi nemo, at ipse ego infelix eos confodi. Quid enim adtinebat me videre, cui quidem videntu nihil erat visu suave?

CHORUS. Ita est, quemadmodum tu dicis.

OEDIPUS. Quid tandem, quaeso, amici, superest mihi, quod ut videre, aut amare, aut cuius adfatus accipere cum voluptate possim? Abducite me ex his locis quam celerrime, abducite, amici, pestem proximam, diris caput devotissimum, mortaliumque omnium invisissimum Diis.

CHORUS. Infelix ob istum animum et calamitatem pariter! quam vellem numquam adgnosisses qui sis!

OEDIPUS. Pereat, quicumque is fuit, qui projecto mihi silvestribus in pascuis saeva pedum solvit vincula, et a morte me liberatum servavit, nulla cum mea gratia! si enim tum periissem, non essem amicus et mihi tanti doloris causa.

CHORUS. Id factum et ego vellem.

OEDIPUS. Tunc neque patris peremptor exstitissem, nec sponsus dicerer illius a qua natus. Nunc vero miser sum, impiorum filius, solum suscepi ex ea quae me ipsum peperit: denique si quid usquam pejus est malo malum, id sortitus est Oedipus.

CHORUS. Nescio quomodo tua laudem consilia: praestantius enim foret tibi non omnino esse, quam caecum vivere.

OEDIPUS. Ista quidem non optima ratione sic confecta esse, ne mihi demonstrare contende, neque consule amplius. Nescio etenim, si videns inferos adissem, quibus oculis patrem coram intueri sustinuissem, quibus adeo miseram matrem, quos in duos atrociora admisi scelera, quam quae suspensio lui possint. At, quaeso, jucundumne dices futurum

uisse mihi liberorum adspectum, eo quo progeniti sunt modo, in lucem editorum? haud sane oculis meis umquam. Nec urbem intueri possim, nec moenia, nec Deorum sacra delubra, quibus miserimus ego, solus virorum, qui Thebis versantur, me ipsum pulcherrime privavi, ipse praedicans ab omnibus expellendum esse impium illum, quem Dii ipsi impurum declarassent, et Laïi natum semine. Quam ego scelerum meorum labem quum ipse palam revelassem, rectisne oculis hosce intueri poteram? minime sane: sed et auditus fontes, sonique per aures meatus si possent obstrui, non temperassem sic etiam obturare miserum meum corpus, ut caecus simul et surdus essem: quippe sensu carere dulce est in malis. Io Cithaeron, quare me suscepisti? cur non acceptum statim me peremisti, ut numquam hominibus palam facerem unde natus essem? O Polybe et Corinthe, et paterna, ut dicta es, antiqua domus, qualem me pulchritudinis speciem, malorum obductam ulceri, enutriistis? nunc enim et ipse malus, et ex malis natus deprehendor. O trivium, et abdita convallis, saltusque, et angustiae in trium viarum compito, quae paternum meum sanguinem meis ipsius a manibus bibistis, ecquid mei meministis adhuc, quale facinus apud vos patrarim, qualiaque deinde, postquam huc veni, commiserim rursus? O nuptiae, nuptiae, genuistis nos, et postquam genuistis, remisistis idem semen, et in lucem edidistis patres, fratres, liberos, sanguinem cognatum, sponsas, uxores, matresque, et quotquot inter homines turpissima censentur flagitia. Sed, quandoquidem loqui haud fas est, quae factu turpia sunt, per Deos obsecro, quam celerrime me alicubi extra urbem occultate, vel occidite, vel in mare abjicite, ubi non amplius me videatis. Ite, miserum virum ne dedignemini manu contingere; obtemperate, ne formidetis: mea enim mala nullus valet praeter me ferre mortaliū.

CHORUS. At eccum ad ea quae petis commodum advenit Creon, pater quem est et facere et consulere, siquidem solus relictus est tui loco hujus urbis custos.

OEDIPUS. Hei mihi! quonam sermone eum compellabo? quae mihi apud eum merito fides esse possit, qui prius in eum omnimodis repertus sum injurius?

CREON. Non ut derisor, Oedipe, veni, nec ut quidquam tibi exprobreum priorum tuarum calamitatum. Sed si mortaliū non reveremini

CHORUS. Nec sane mirum est, tot in malis
 et in rebus fuisse mala.

CELESTIS. In amore! Tu quidem constas
 sed nos enim adhuc in cecum curare.
 C. et dicitur, quoniam tenebris obest

CEC 375. O quam cara molitur
curare? quis te impunit Deorum

CANTON, April 2, 1941, Miami, Fla.
 Mr. J. Edgar Hoover, Director, Federal Bureau of Investigation
 U. S. Department of Justice, Washington, D. C.
 Dear Sir:

CCNY 12-2, 1961

SECRET, 2-1-2015.

71:52 21' 22.2, 22:0

DATE OF EXAMINATION

RECEIVED, LHS MAY 22 1964

215

CASES

CC. FOR DIST. LINE

LEADS R

RECEIVED

5. **THE END**

RE 3. 277

23.3

SECRET

... ..

2000

100-443887-100

100

[illegible]

2017年12月

SECRET

~~CONFIDENTIAL~~ ~~UNCLASSIFIED~~ ~~SECRET~~

1944

7-11-64

SECRET

OEDIPUS REX.

ita tenere eas mihi
simas filias au-
misit sobo-

huc
adeste,
entes prius
ô gnatae, re
s fueram. Enim-
ans quam acerbâ fu-
superest. Quos enim
ipsae vice spectaculi de-
ad nubilem veneritis aeta-
tae, tot et tanta suscipere de-
parentibus vestris vobisque simul
paterem pater vester peremit suum;
ipse satus erat, et ex iisdem suscepit
haec audietis probra. Itane vos quisquam
rus est, ô gnatae; sed videlicet incultas vos
necesse erit. At, ô fili Menoecei, quando quidem
es pater, (nos etenim, qui genuimus, ambo perii-
re mendicas, conjugii expertes, huc illuc errantes,
atae sint; nec pari eas mecum premi calamitate velis:
rum, quas tantillas vides, omnique destitutas praesidio,
n quod ad te adtinet. Adnue, ô generose, daque fidem manu.
em, ô filiae, si per aetatem intelligere possetis, multis commo-
a: nunc vero hoc a me votum habetote, ut, ubicumque opportunum
it, transigatis aevum, vitaeque meliorem sortem nanciscamini, quam
qui vos genuit pater.

CREON. Satis est. Nam quo te luctus abripit? Quin intra domum.

OEDIPUS. Parendum est, etsi jucundum non est quod iubes.

CREON. Omnia enim tempestiva pulchra sunt.

OEDIPUS. Scin ergo qua conditione ibo?

genus, saltem supremi Solis omnium altricem flammam vereamini, et tale piaculum sic apertum exhibeatis, quod neque terra, nec coelestis imber, neque lux ipsa perferet. Sed quam celerrime hunc intro ablucite. Cognatos enim cognatorum mala maxime videre, solosque audire, fas et aequum postulant.

OEDIPUS. Per Deos, quandoquidem meam de te opinionem fefellisti qui vir optimus veneris ad me virum pessimum, obtempera mihi: enim tua, non e mea, loquar.

CREON. Et quidnam est, quod me tam enixe petis?

OEDIPUS. Ejice me ex hac terra, quam ocissime, ut sim ubi mortaliū neminem possim adloqui.

CREON. Fecissem utique, ne nescias, nisi prius a Deo exquiri vellem, quid facto opus sit.

OEDIPUS. At illius omnis patet dictio, nempe oportere patriā me impiumque perimere.

CREON. Sic quidem ista dicta sunt: attamen, ut praesens est rerum status, melius est quaerere quid sit faciendum.

OEDIPUS. Itane ergo de infelici homine Deum consulētis?

CREON. Etenim praesens tua fortuna fidem Deo conciliare possit.

OEDIPUS. Tibi vero mando, teque adhortor, ut eam quae intus preceat, ut tibi videbitur, sepeliri cures: hoc enim te tuis officium praestare decet. Me vero non est ut postulet paterna haec urbs viventem incolam habere: sed sine me habitare in montibus, ubi meus dicitur Cithaeron ille, quem viventi mihi proprium sepulchrum mater constituit: pater, ut, sicut illi me morti destinaverunt, moriar. Quamquam satis certe scio, me neque morbo, neque alio quovis modo perituro fuisse: non enim umquam morti jam traditus, ereptus liberatusque fuisset, nisi ad aliquod atrox malum essem reservatus. Sed fatum meum quae ire coepit, eat. Liberorum autem meorum, marium quidem ne mihi. Creon, curam suscipe: viri sunt: proinde, ubicumque futuri sint, victus penuria non laborabunt: at infelices miserandasque meas filias, quibus numquam seorsum a me mensa adposita fuit; sed quodcumque ego adtingebam cibi, ejus et illae partem accipiebant semper, has tibi curae esse volo: maximeque te rogo, ut mihi permittas manibus meis eas contingere, earumque coram deplorare infortunia. Age, permitte, o rex,

ge, ô generosa stirpe editæ; manibus si contingam, ita tenere eas mihi idebor, ut quum visu fruerer. Quid dicam? anne carissimas filias audio fletus fundentes, meique miseritus Creon dulcissima mihi misit sobolis meae pignora? Verumne dico?

CREON. Dicis profecto: ipse enim ego hæc tibi praebeo, sciens quam dudum hujus oblectamenti desiderio tenearis.

OEDIPUS. At tibi prospera omnia eveniant, et te studium ob hoc Deus melius custodiat quam me! O filiae, ubinam estis? huc adeste, venite ad hæc meas fraternas manus, quæ genitoris vestri nitentes prius oculos, ita uti nunc videtis, concinnarunt: qui vobis, ô gnatae, re nec visa nec cognita, genitor exstiti unde ipse genitus fueram. Enimvero vos deploro, tametsi intueri non possum, cogitans quam acerba futura sit vita, quæ vobis inter homines degenda superest. Quos enim civium adibitis coetus, quæ festa, unde non ipsae vice spectacula defletæ domum reversuræ sitis? Ast ubi jam ad nubilem veneritis aetatem, quis ille erit, quis audebit, ô gnatae, tot et tanta suscipere dedecora, quæ generi inhaerent meo, parentibus vestris vobisque simul exitialia? Quid enim malorum abest? patrem pater vester peremit suum; corpus miscuit cum matre, unde ipse satus erat, et ex iisdem suscepit vos, unde ipse natus est. Hæc audietis probra. Itane vos quisquam ducet domum? nemo futurus est, ô gnatae; sed videlicet incultas vos innuptasque male perire necesse erit. At, ô filii Menoecei, quando quidem solus tu illis relictus es pater, (nos etenim, qui genuimus, ambo perimus) ne eas patiari mendicas, conjugii expertes, huc illuc errantes, quum tuæ cognatae sint; nec pari eas mecum premi calamitate velis: at miserere earum, quas tantillas vides, omnique destitutas praesidio, præterquam quod ad te adinet. Adnue, ô generose, daque fidem manu. Vos autem, ô filiae, si per aetatem intelligere possetis, multis commoverem: nunc vero hoc a me votum habetote, ut, ubicumque opportunum erit, transigatis aevum, vitaeque meliorem sortem nanciscamini, quam qui vos genuit pater.

CREON. Satis est. Nam quo te luctus abripit? Quin intra domum.

OEDIPUS. Parendum est, etsi jucundum non est quod jubes.

CREON. Omnia enim tempestiva pulchra sunt.

OEDIPUS. Scin ergo qua conditione ibo?

CREON. Dices, tuncque sciam, quum audiero.

OEDIPUS. Ut terrae hujus finibus procul me exterminet.

CREON. Quod a me petis, in Deo situm est.

OEDIPUS. At Deis, si quis alius, invisus sum ego.

CREON. Proinde consequeris id ociter.

OEDIPUS. Verumne dicis?

CREON. Quippini? quod enim non sentio, haud loqui solgo temere.

OEDIPUS. Jam ergo me hinc abduc.

CREON. Vade igitur amissis puellis.

OEDIPUS. Ne quaeso illas a me divelle.

CREON. Ne obtinere cuncta postules: nam quae obtinuisti non
non tibi in commodum vitae cesserunt.

CHORUS. O patriae Thebae incolae, adspicite; hic Oedipus quae
celebrata solvit aenigmata, optimusque vir fuit, qui non favore
vium nec fortunas respexit, in quantam procellam dirae calamitatis
cidit. Quare observans donec supremum illum diem videris, nonne
qui mortalis natus sit beatum praedices, priusquam vitae terminus
transierit, nihil triste passus.

FINIS OEDIPI REGIS.

SOPHOCLES

SOPHOCLES
ŒDIPUS COLONEUS.

Гол. I.

V

DRAMATIS PERSONAE.

OEDIPUS.

ANTIGONE

HOSPES.

CHORUS ATTICORUM SENUM.

ISMENE.

THESEUS.

CREON.

POLYNICES.

NUNTIUS.

SOPHOCLES

ŒDIPUS COLONEUS.

OEDIPUS. *Cæci senis filia Antigone, quænam ad loca, quorumve omnium ad urbem pervenimus? Quis erronem Oedipum hodie exiguis recipiet donis, modicum petentem, et adhuc modico minus accipientem, obque tamen contentum? Namque me aerumnae, et longa aetas, tertio-ue loco generosa animi indoles hæc boni docent consulere. Sed, ò filia, quem hominem vides vel profana in exedra sedentem, vel sacro in luco, ste me et colloca, ut percontemur quo tandem in loco simus. Peregrini tum venimus, ut a civibus edocti, quod facto opus sit, exsequamur.*

ANTIGONE. *O calamitose pater Oedipe, turres quæ cingunt oppidum, tantum videre licet, procul sunt: locus autem hic sacer est, ut manifestis ex indiciis colligo, quippe qui lauro, olea et vitibus crebris consitus est; intus vero frequentes luscinae dulces ore fundunt sonos. Huc conde in hoc rudi saxo; longiorem enim quam pro sene confecisti viam.*

OEDIPUS. *Colloca nunc me et custodi caecum.*

ANTIGONE. *Satis longa consuetudine adsuevi hoc facere, ut me morari opus non sit.*

OEDIPUS. *Potesne, quaeso, certum me facere, quo loco constiterimus.*

ANTIGONE. *Athenas quidem novi; sed locum hunc ignoro. Illud iam nobis dixit rogatus quivis viator. Sed quis hic locus sit, visne ut ingressa exquiram?*

OLDIPUS. *Admodum, filia; idque maxime, num sit habitabilis.*

ANTIGONE. *Atqui habitatus est. Sed abire me non opus esse arbitror: cum enim virum prope nos video.*

OLDIPUS. *Accedentemne huc et festinantem?*

ANTIGONE. *Quin jam praesentem. Itaque quidquid e re tua videbitur, proloquere; nam vir adest, quem dixi.*

OEDIPUS. O hospes, postquam ex hac audivi, quae pro me et pro te videt, te opportunum advenire speculatorem, qui ea nobis expedit, de quibus incerti sumus —

HOSPES. Priusquam plura scisciteris, ex ista sede abi: nam tentilecum, quo intrare nefas est.

OEDIPUS. Quis ergo locus est? Cui Deorum sacer est?

HOSPES. Quem neque tangere, nec habitare fas est. Terribiles enim eum tenent Deae, Terrae et Erebi filiae.

OEDIPUS. Quasnam, audito venerando nomine, invocaverim?

HOSPES. Omnia cernentes Eumenidas eas appellare solet hic populus, sed alia alibi placent.

OEDIPUS. Utinam ergo propitiae me accipiant! quippe ex haec non excessero umquam.

HOSPES. Quid hoc rei est?

OEDIPUS. Signum ad fortunas meas pertinens.

HOSPES. Haud sane privatim te ex hoc loco abigere ausim: sed si cives delata rogabo quid facto opus sit.

OEDIPUS. At per Deos te obsecro, hospes, ne me talem mendacem ita despicatui habeas, ut nolis mihi declarare, quae te enixe rogo.

HOSPES. Significa quid velis; non enim a me contemptus eris.

OEDIPUS. Quis hic locus est, obsecro, in quo constitimus?

HOSPES. Quae quidem ego scio, ex me audies omnia. Locus hic quidem totus sacer est; tenet autem eum verendus Neptunus, et igitur etiam Deus Titan Prometheus; quodque nunc calcas solum, id terrae hic appellatur aereum limen, Athenarum firmamentum: at vicina arva quae vestrem Colonus praesidem suum gloriantur esse, atque ex eo communem nomine omnes appellati sunt. Haec ita sunt, ut dico, hospes, non magis quam ipso usu nota.

OEDIPUS. Numnam hisce in locis habitant homines aliqui?

HOSPES. Certe, et quidem ab hoc deo nomen habentes.

OEDIPUS. Regnumne quispiam hic tenet, an penes multitudinem imperium est?

HOSPES. Haec loca a rege, qui urbi praeest, gubernantur.

OEDIPUS. Is vero quisnam est, qui jure et viribus dominatur?

HOSPES. Theseus vocatur, Aegaei, qui ante eum regnavit, filius.

OEDIPUS. An ergo aliquis ex vobis nuntius ad eum ire velit?

HOSPES. Nuntiaturusne aliquid, an effecturus ut huc se conferat?

OEDIPUS. Ut parvo pro beneficio magnum lucrum auferat.

HOSPES. Et quid opis ab homine caeco adferri possit?

OEDIPUS. Quae dicturi sumus, caeca non sunt, sed omnia clara et
respicua.

HOSPES. Scin', hospes, quomodo ab errore tibi caveas? si quidem es,
videtur, generosus, praeter calamitatem tuam. Istic mane, ubi adpa-
isti, donec ego popularibus hujus pagi, non urbis incolis, haec nun-
tem: illi enim decernent, utrum oporteat te manere, an hinc abscedere.

OEDIPUS. O filia, anne abiit jam hospes?

ANTIGONE. Abiit. Proinde omnia tibi, pater, liberum est otiose pro-
sequi: nam ego sola adsum.

OEDIPUS. O venerandae, terribiles adspectu Deae, quandoquidem
terra est prima hujus terrae sedes ad quam diverti, ne Apollini et mihi
ris iniquae. Is enim, quum multas illas mihi praenuntiaret calamitates,
hic praedixit post longum tempus requiem malorum fore, ubi, quum
enisssem in fatalem mihi regionem, apud venerandas Deas sede et hospi-
o exciperer, ibi me finituum esse aerumnosam vitam, cum lucro qui-
em eorum qui me reciperent, cum damno vero eorum qui me ejecissent.
Itae autem exitum promisit significatum iri mihi vel terrae motu, vel
mitru, vel fulgure. Enimvero haud dubie intelligo, me ad hunc lucum
tempore a vobis augurio adductum fuisse, vobisque viae ducibus: alio-
sin haud umquam iter sic temere faciens, in vos primas incidissem,
obrius in sobrias, atque in hac veneranda rudi sede consedissem. Quare
ibi demum, ô Deae, juxta Apollinis responsa concedite, ut quocum-
re modo vitam finiam; nisi forte non satis malorum habere videor, qui
perpetuis confictor aerumnis, iisque maximis quas humana sors ferat.
gite, ô dulces filiae antiqui Erebi, age, ô quae magna a Pallade nomen
ibes, Athenarum nobilissima civitas; misereat vos hujus miserrimae um-
ae Oedipi: non enim hoc meum pristinum corpus est.

ANTIGONE. Sile. Ecce enim huc veniunt aetate quidam proveci viri,
specturi ubi sedeas.

OEDIPUS. Silebo: tu vero me duc ex via et absconde in luco, donec
idiero quosnam hi conferent sermones: nam in explorando inest cautio
rum quae agenda sunt.

CHORUS. Dispice: quisnam erat? ubi moratur? quoniam evasit ex hoc loco erumpens, ille omnium maxime insatiabilis? Videsne eum? insper, inclama ubique. Profecto vagus quis est exterus ille senex. Alioquin inaccessum lucum haud subiisset hunc indomitarum virginum, quas terminare compellare veremur, quasque praeterimus aversis oculis, compressa voce, tacite nobiscum bene ominata cogitantes. Nunc vero aliquem venisse ferunt, nihil ista reverentem, quem ego circumspectans percontemur nondum possum videre, sicubi delitescit.

OEDIPUS. Ille ego adsum: nam, ut aiunt, voce video.

CHORUS. Vah, vah! gravis adspectu, gravis et auditu.

OEDIPUS. Ne me, obsecro, pro legum contemptore habeatis.

CHORUS. Jupiter propulsator! Quisnam hic est senex?

OEDIPUS. Haud sane felicitatis praecipuam sortem nactus, ô tuorum hujus praesides: et hoc re ipsa ostendo. Alioqui non sic alienis ingressus meos regerem, nec grandis parvo niterer fulcro.

CHORUS. Hei, hei! Caecus ergo es, infelix, et senex, ut confectus est. Sed haud sane, quantum per me licebit, his noxam addes, ob peccatis devovearis. Transis enim, transis. Sed ne irruas in taciturnum, herbidum lucum, ubi crater aquae liquati mellis latice miscetur. Quia infelix hospes, diligenter cave: retrocede, abi. Procul jam a limine intro te penetrasti. Audisne, ô aerumnose mendice? si quid me vis, amonesque mecum miscere cupis, e sacro primum loco egredere, et, si fas est omnibus, loquere; prius vero tempera me adfari.

OEDIPUS. O gnata, quo me convertam?

ANTIGONE. O pater, civium moribus congrua facere nos decet, edentes, ut oportet, nec invitos.

OEDIPUS. Adprehende igitur me.

ANTIGONE. Adprehendo autem.

OEDIPUS. O hospites, ne, quaeso, injuria adficiar, quum, ut ut obtemperem, hinc abscessero.

CHORUS. Haud sane te quisquam, ô senex, ex isto, quo conestamus, loco invitum abducat.

OEDIPUS. Ulteriusne igitur adhuc progrediar?

CHORUS. Procede longius.

OEDIPUS. Adhucne?

CHORUS. Promove, puella, ulterius; tu enim quantum velimus intelligis.

ANTIGONE. Sequere hac, sequere, ut potes, infirmo pede, pater, te duco. Peregrinus peregrina in terra sustine, ô miser, quod civitas osum ducit, idem et tu odisse, atque colere quod ipsa colit.

OEDIPUS. Duc me ergo, filia, ut pie nos gerentes dicamus vicissim audiamus, et necessitati ne reluctemur.

CHORUS. Istic consiste, nec ultra hoc limen amplius pedem promove.

OEDIPUS. Siccine?

CHORUS. Satis est, inquam.

OEDIPUS. Num sedebo?

CHORUS. Flexis modice genibus, extremo in saxo obliquus subside.

ANTIGONE. Pater, hoc meum officium est, heî mihi! placide gressus dirigere. Senile corpus in caram meam manum inclina.

OEDIPUS. Heu infelicem calamitatem!

CHORUS. O miser, quandoquidem mihi nunc obtemperas, dic, quis genuit mortalium, quis tam aerumnosus duceris? quamam te patria um esse audiam?

OEDIPUS. O hospites, extorris sum. Sed ne —

CHORUS. Quid est quod renuis, senex?

OEDIPUS. Ne, quaeso, me roges qui sim, nec ultra perge inquirere.

CHORUS. Quid hoc rei est?

OEDIPUS. Calamitosum genus.

CHORUS. Narra, quaeso —

OEDIPUS. Hei mihi! filia, quid dicam?

CHORUS. Quo generatus es semine: paternum nomen ede, hospes.

OEDIPUS. Hei mihi! quid agam, filia? heu!

ANTIGONE. Dic, siquidem ad incitas redactus es.

OEDIPUS. Atqui dicam. Haud enim celare possum.

CHORUS. Diu cunctamini: age, properate.

OEDIPUS. Nostisne Laii quamdam progeniem?

CHORUS. Vah, vah!

OEDIPUS. Genusque Labdacidarum?

CHORUS. Pro Jupiter!

OEDIPUS. Infelicem Oedipum?

CHORUS. Tunc ergo ille es?

OEDIPUS. Ne quem dictis ex meis metum concipe,

CHORUS. Vah, vah!

OEDIPUS. Infelix ego!

CHORUS. Vah, vah!

OEDIPUS. O filia, quid nobis actutum fiet?

CHORUS. Excedite, abite ex hac regione.

OEDIPUS. Sed quae prius promisisti, quî efficies?

CHORUS. Neminem ultio divina manet, qui malum malo reperi-
fraus pro fraude retributa auctori pro gratia dolorem refert. Tu vane
des has linquens, quam ocissime te ex terra mea abripe, ne quod tibi
civitati meae negotium facessas.

ANTIGONE. At, ô verecundi hospites, quandoquidem senectus
meum patrem non sustinuistis audire, facta memorantem haud sper-
missa, saltem obsecro, infelicem me miseramini, quae pro mea
supplico, non caecis vos intuens oculis, tamquam si vestro est
prognata essem, ut vos miseri reverentia moveat. In vobis, haud
ac in Deo, spes nostrae resident. Sed agite, adnuite insperatum benefi-
Per ego te, si quid tibi ex animo carum est, obtestor, seu pro
seu uxor, sive possessio, sive Deus. Non enim, quantumvis in
do, reperias hominem, qui, si Deus trahat, possit effugere.

CHORUS. At scito, filia Oedipi, nos vestra calamitate moveri.
pariter huiusque nos misereat: sed Deorum iram timentes nihil
quae tibi modo diximus, mutare possumus.

OEDIPUS. Quid praeclara, quaeso, prodest existimatio, quidve
egregiae decus, quam facta non comprobant? siquidem Athenae
esse religiosissimas, unamque omnium civitatum hospitem malis
servare, unamque opem ferre posse. Mihi vero ubinam ista sunt
postquam me ex ista sede submovistis, me expellit, solius ob
nominis? non enim me ipsum, neque facta mea metuitis. Nam
facta adtinet, sunt illa, satis hoc certo scio, sunt potius homi-
riam passi, quam inferentis, siquidem fas mihi sit vera tibi de
matre et patre, quorum causa me abhorres. Quomodo enim ma-
nio dici possim, qui injuriam ante passus, feci vicissim? adeo
sciens fecissem, ne sic quidem censerer malus. Nunc vero impru-

quo veni, delatus sum: a quibus vultu passus sum ante. Illi vultus me perdidit. Quapropter implorans per Deum iuravi me. Iuravi. In me priore excitasti e sede, ita servavi: et me. Deum iuravi iocundus, tamen Deos nihili facere videmus. Sed melius est hoc agere. In quibus inter mortales pius est, respicere quoque animas. Scilicet quoque humanum seminem unquam effugisse iocundus. Tu Deorum tanta faciem Athenarum splendorem ne obscura, facis magis tunc tunc. Sed in me supplicem fide tua fretum accepisti, libera me et conserva. Regule, meum caput adspectu foedum intrens, cunctis me adhibes. Tunc enim sacerpiusque, et commoda civibus luce feris. Quam autem adeo quis auctoritatem habens, qui princeps vester est. Tunc autem ex me nulla pernosces; at iterea ne, quaeso, in me in iocundus.

CHORUS. Necesse est, o senex, ut nulla respiciam secretum concilia tua: haud enim parum in iis esse momenti semis tunc indicat. Sed mihi satis erit, si terrae hujus moderationibus declarabuntur.

OEDIPUS. At ubi est regionis hujus rex, hoc est?

CHORUS. Paternam urbem habitat. At qui me hac evocavit speculator, eum etiam vocaturus abiit.

OEDIPUS. Ecquam putatis caeci hominis illum curam aut respectum habiturum, ut huc se conferre non gravetur.

CHORUS. Admodum, ubi tuum nomen audierit.

OEDIPUS. Quis vero est, qui hoc ei nuntiabit?

CHORUS. Longa via est: multa autem viatorum dicta solent dispergi, quibus ille auditis, me vide, aderit. Multa enim, o senex, tui nominis fama ubique dimanavit, ut, licet spisso gradu viam ingressus fuerit, tuo audito nomine celeriter adventurus sit.

OEDIPUS. Sed fortunatus veniat suaeque ipsius urbi, et mihi! Quis enim bonus non est sibi ipsi amicus?

ANTIGONE. O Jupiter! quid dicam? quid cogitem, pater?

OEDIPUS. Quid rei est, cara Antigone?

ANTIGONE. Mulierem video prope ad nos venientem, procero equo vectam, cui faciem obumbrat impositus capiti Thessalicus galerus. An ea est? an non est? an fallor animo? et aio, et nego, nec quid credam certum est. Perii! non alia est: permulcet me blandus accedentis adspectus, manifestumque facit solius Ismenes hoc esse caput.

OEDIPUS. Quid dixti, nata?

ANTIGONE. Filiam tuam, meamque me videre sororem. Sed loquentem eam actutum agnosces.

ISMENE. O gemina patris et sororis dulcissima mihi adloquia, quam aegre vos repertos nunc prae dolore aegre adspicio!

OEDIPUS. Venistine, ô filia?

ISMENE. O pater miserabilis adspectu!

OEDIPUS. O sata mecum ex eodem sanguine!

ISMENE. O miserrimum genus!

OEDIPUS. Adesne tandem filia?

ISMENE. Non quidem sine meo labore.

OEDIPUS. Amplexere me, filia.

ISMENE. Amplector simul duos.

OEDIPUS. O hancce et me —

ISMENE. Infelicemque me tertiam!

OEDIPUS. Cur autem venisti, filia?

ISMENE. De te sollicita, pater.

OEDIPUS. Meine desiderio?

ISMENE. Et ut nuntium ipsa tibi adferrem veni cum unico locum famulis fideli.

OEDIPUS. Tui autem adolescentes fratres quid nunc agitant?

ISMENE. Quod agunt, agunt: verum atroci versantur in periculo.

OEDIPUS. Quam prorsus illi ad Aegyptias leges ingenium conformatum habent et vivendi modum! Ibi enim viri intus sedent telam texentes: uxores vero foris quae ad victum pertinent procurant identidem. Sic ex vobis, ô filiae, quos par erat mei curam suscipere, hi domi desident, ut innuptae puellae: vos vero illorum vice propter me infelices aerumnas perpetimini. Et haec quidem ex quo pueritiam egressa est. firmitasque accessit corpori, semper mecum infelix oberrans, senem exducat, saepe quidem per asperas silvas jejuna nudipesque vagans, nec etiam imbres solisque ardores perpessa, posthabetque commoda quibus deifruui poterat, ut pater ne victu careat. Tu vero, ô filia, antea quidem domo egressa, clam Thebanis, patri renuntiasti quaecumque de me edita fuerant oracula; custodesque mei fidelis exstitisti, quo tempore patria e terra

pulsus sum. Nunc vero quem rursus nuntium, Ismene, patri adfers? ne tibi fuit domo proficiscendi causa? utique enim haud vacua venis, is hoc scio: vereor ne mihi pavorem nunties aliquem.

ISMENE. Ego quodcunque laboris pertuli, pater, dum investigarem onam in loco versareris, narrare supersedebo: nolo enim male bis affici, aerumnas ferendo, easque rursus memorando. Sed quae infelices in tuos filios exorta sunt mala, ea nuntiatum veni. Prius enim in una consenserant voluntate, Creonti solium concedere, nec inquinare urum, secum reputantes veterem generis labem, qualis tuam occupaverit lamosam domum. Nunc autem a nescio quo Deo immissa, vel scelestae ex animo orta, miserrimos incessit atrox contentio, uter principatu quoque potiretur imperio. Ac minor quidem natu priorem aetate Polyten throno submotum patria eiecit. Ille vero, ut vulgo apud nos ferunt, Argos profectus exsul, adfinitatem comparat novam, sociamque metorum sibi adjungit manum: ratus scilicet Argivos ultionem suam implentes Cadmi solum continuo occupaturos, seque ab illis ad astra vocatum iri. Atque haec, ô pater, haud nudis modo ventilantur sermonibus, sed re ipsa geruntur: tuorum vero laborum si qua Dii miserici sunt, praenoscere nequeo.

OEDIPUS. Anne ergo umquam opinata es, Deos mei curam aliquam habituros, ut salutem consequar aliquando?

ISMENE. Admodum, pater, editis nuper oraculis freta.

OEDIPUS. Quatenam illa sunt? quid futurum significant, filia?

ISMENE. Fore aliquando, ut salutis suae causa te illinc homines mortuum vivumque expetant.

OEDIPUS. Quis vero ab homine ita, ut ego sum, male adfecto juncti possit?

ISMENE. In te situm esse illorum robur fatidicae sortes confirmant.

OEDIPUS. Quando amplius non sum, tunc ergo vir insignis fio.

ISMENE. Nunc enim Dii te erigunt; prius autem perdidit.

OEDIPUS. Senem vero erigere frivolum est, qui juvenis concidit.

ISMENE. Atqui scito Creontem idcirco tibi mox adfuturum.

OEDIPUS. Quid facere cogitat, ô filia? rem mihi declara.

ISMENE. Prope terram Thebanam te collocaturi sunt, ut habeant te idem in sua potestate, tu vero ne fines terrae intrare possis.

OEDIPUS. At quae foris jacentis utilitas erit?

ISMENE. Tumulus tuus in peregrino solo illis erit gravis.

OEDIPUS. Vel sine Dei monitu hoc quivis per se facile intelligit.

ISMENE. Ob hanc igitur causam te, prope terrae suae finem
tum, nec ubi tui juris sis, adserere sibi gestiunt.

OEDIPUS. An etiam humo Thebana me contegent?

ISMENE. Sed hoc cognatae caedis non sinit piaculum, pater.

OEDIPUS. Ergo me numquam in sua potestate habebunt.

ISMENE. Ergo hoc erit aliquando Cadmeis grave.

OEDIPUS. Quonam eveniente, ô filia, casu?

ISMENE. Tua ex ira, quando tumulto insistent tuo.

OEDIPUS. Quae dicis autem, a quo audita renuntias, filia?

ISMENE. A legatis Delphos consultum missis.

OEDIPUS. Et haec propter me eventura esse Apollo confirmavit?

ISMENE. Sic aiunt qui Delphis Thebas reversi sunt.

OEDIPUS. Alteruterne haec audivit meorum filiorum?

ISMENE. Uterque pariter, et norunt probe.

OEDIPUS. Itane, his auditis, scelestissimi illi regni cupiditate
desiderio praeponunt?

ISMENE. Doleo equidem haec audiens, fero tamen.

OEDIPUS. At illis Dii neque fatalis hujus contentiois faces exstinguant, et penes me sit istius pugnae exitus, quam nunc conserere sperant, invicem in se arma inferentes: ut neque qui sceptra solenne nunc tenet, iis potiatur amplius, nec qui in exsilium pulsus est, recipiatur denuo; qui quidem parentem me suum, quum ignotum adeo patria ejiceret, nec retinuerunt, nec tutati sunt; sed iis adhibitis domo et fortunis eversus expulsus fui, atque exsul renuntiatus. A forte dicas hanc mihi cupienti gratiam tum fuisse a civibus, ut patris concessam. Haud sane se ita res habet. Nam statim primo die, indignatione flagraret mihi animus, morique dulcissimum esset mihi lapidibus obrui, nemo comparuit, qui istam mihi expleret cupiditatem. Quum vero temporis lapsu jam omnis dolor mollitus esset, animadversumque irae exaestuantis impetu acerbiores me, quam pro delictis, meas de me sumsisse, tunc demum me civitas quidem longo post tempore finibus invitum ejecit; illi vero, patris pulchra soboles, patri q-

ent opem ferre, id praestare renuerunt: sed, quia ne verbulo quæ-
causam meam tueri adgressi sunt, extoris illis et mendicus vagor.
ex hisce virginibus, quantum illis per sexum licet, victum paratum
eo, et securam sedem, et dulcia liberorum ministeria. Illi autem,
e postposito, maluerunt thronos et sceptrâ regere, imperioque po-
urbis. Sed numquam me auxiliatorem habebunt, nec umquam Cad-
hujus regni laetum percipient fructum. Hoc ego novi, hujusque
ula audiens, simulque reputans mecum vetera responsa, quæ mihi
a effecta dedit Apollo. Proinde Creontem mittant, qui me arcessat,
si quis alius in urbe pollet viribus: si enim vos, ô hospites, cum
venerandis populi vestri praesidibus Deabus, auxilio mihi velitis
sse, huic quidem urbi magnum sospitatorem comparabitis, meis au-
inimicis malum.

CHORUS. Profecto dignus es, Oedipe, tuque, et virgines hae, mi-
icordia. Quoniam vero hac oratione te servatorem huic urbi polliceris,
te in rem tuam sint, de iis admonitum te volo.

OEDIPUS. O carissime, interpres mihi sis omnia facere parato.

CHORUS. Statue igitur piaculare sacrum Deabus hisce, ad quas pri-
m venisti, et quarum calcasti solum.

OEDIPUS. Quibus modis, ô hospites? docete me.

CHORUS. Primum quidem sacra perenni ex fonte adfer libamina, pu-
admovens manus.

OEDIPUS. Quid vero, quando purum laticem hausero?

CHORUS. Crateres sunt, artificis periti opus, quorum capita gemi-
que ansas cingito.

OEDIPUS. Frondene an lana? aut quonam modo?

CHORUS. Ovis juvenulae lana recens detonsa involvens.

OEDIPUS. Esto: quod vero reliquum, qui me expedire convenit?

CHORUS. Libationes fundere ad orientem solem conversum.

OEDIPUS. An hisce fundam, quas modo dicebas, hydriis?

CHORUS. Ternos quidem liba latices: novissimum vero cratera to-
m effunde.

OEDIPUS. Quonam hunc replebo liquore? hoc quoque me doce.

CHORUS. Aqua mulsa: temetum ne addito.

OEDIPUS. At ubi hoc libamine herbida terra rigata fuerit, quid tum?

CHORUS. Ter novem positis ab utraque manu ramis oleae, his triplica precibus.

OEDIPUS. Haec audire gestio; maxima enim sunt.

CHORUS. Ut eas vocamus Eumenidas, benivolo ut animo supplex accipiant sospitentque, tu quidem ipse pete, aut si quis alius potest secrete et submisce loquens, non elata voce; deinde abi, nec repere. Et haec si feceris, audacter tibi adstitero: alias metuerem, ô hospes.

OEDIPUS. Auditisne, ô filiae, hosce hospites hujus loci incolae?

ANTIGONE. Audivimus quidem: proinde quod facto opus est agamus.

OEDIPUS. Obire equidem haec non possum; impediior enim tuo malo debilitate et caecitate; vestrum autem altera illuc se conferat administret. Animam enim vel unam, aequae ac mille, parvum perficere posse arbitror, si benivola adsit. Quare agite, ocius modo me solum ne linquite: haud enim possem desertus ingrediensque duce.

ISMENE. At ego sacra haec peractura ibo: locum vero, ubi necessaria omnia inveniam, noscere volo.

CHORUS. In ulteriori hujus luci parte: si qua autem re indiget, est, qui dicet, incola.

ISMENE. Illuc ergo pergam: tu vero, Antigona, patrem hunc Parentibus enim si quis impenditur labor, molestus ille videri non potest.

CHORUS. Grave quidem est sopitum jamdiu malum, ô hospes, citare; tamen audire cupio —

OEDIPUS. Quidnam?

CHORUS. Miserandum inexplicabilem istum dolorem, quo confectus es.

OEDIPUS. Ne, per hospitalitatem tuam quaeso, ista retegas. Illa mihi contigerunt facta.

CHORUS. Late diffusam et nondum desinentem cupio, hospes, fama recte cognoscere.

OEDIPUS. Hei mihi!

CHORUS. Morem gere mihi, obsecro.

OEDIPUS. Heu, heu!

CHORUS. Obtempera: etenim ego, quantum tu vis, facilem me praestabo.

OEDIPUS. Sustinui pessima, hospites, sustinui; at sane in hoc testis mihi sit Deus. Horum nihil sponte admissum fuit.

CHORUS. Sed quonam auctore ?

OEDIPUS. Nefario in toro civitas me inscium nuptiarum irretivit noxa.

CHORUS. Matrisne, ut audio, nefandum torum implesti ?

OEDIPUS. Hei mihi ! Mors quidem est hæc audire, ô hospes : hæc autem duæ ex me —

CHORUS. Quid ais ?

OEDIPUS. Filiae, duæ autem noxæ —

CHORUS. Pro Jupiter !

OEDIPUS. Communis matris editæ sunt partu.

CHORUS. Tuæ sunt ergo filiae, simulque patris sorores suæ.

OEDIPUS. Eheu !

CHORUS. Eheu sane. Infinitorum reciprocationes malorum passus es.

OEDIPUS. Gravissima passus sum nec obliviscenda.

CHORUS. Fecisti —

OEDIPUS. Non feci.

CHORUS. Quid ita ?

OEDIPUS. Donum accepi, quod ut in me miserrimum conferret civitas, utinam numquam promeritus fuisset.

CHORUS. Miser, quid ergo ? patrastine caedem —

OEDIPUS. Quidnam id est ? quid sciscitaris ?

CHORUS. Patris ?

OEDIPUS. Papæ ! alterum refricas vulnus.

CHORUS. Interfecisti —

OEDIPUS. Interfeci. Sed est mihi —

CHORUS. Quid, quaeso ?

OEDIPUS. Justa quædam caussa.

CHORUS. Quidum ?

OEDIPUS. Declarabo tibi. Etenim inscius occidi et perdidici : lege autem purus, imprudens hanc noxam subii.

CHORUS. Atqui eccum nobis rex adest Aegei filius Theseus, fama accitus.

THESEUS. Quum ex multorum sermone mihi dudum innotuerit, mentis vulneribus tibi confossos fuisse oculos, facile te, ô fili Laii, nosco ; quumque huc iter faciens de te audierim, eo certius nunc id te coram mihi adesse. Habitus enim tuus, tuaque miseranda facies,

satis indicant qui sis : tuique miseritus percontari te volo , infelix Oedipe , quidnam a civitate et a me supplici prece petitum venisti , tuque ipse et haec tua infelix comes. Expone quid velis : rem enim admodum difficilem dixeris , quam tibi praestare renuerem. Enimvero memini te hospitem , ut tu nunc es , peregrino in solo educatum fuisse ; pleneque , postquam viribus adolevit aetas , certamina extra patriam obli. periculis objectans caput : ideo neminem , hospes qui sit , ut tu nunc es , aversabor , quin operam ad ejus salutem conferam. Scio enim hominem me esse , nihiloque certiores mihi esse , quam tibi , crastinae huius usuram.

OEDIPUS. Theseu , tua generositas brevi sermone emicuit , ut patris tantum mihi verbis opus sit. Tu enim ipse dixisti , qui sim , et a patre genitus , quaque ex terra venerim , ita ut nihil mihi superandum , quam quid velim , et sic oratio tota peracta est.

THESEUS. Id ipsum jam expone , ut liquido sciam.

OEDIPUS. Dono tibi daturus venio meum miserum corpus , adpetens non aestimandum : at potior est ex eo utilitas , quam formae spectatio.

THESEUS. Quid autem lucri te adferre praedicas ?

OEDIPUS. Tempore suo id rescies : nondum cognoscere licet.

THESEUS. Quando ergo palam fiet commodum ex te oriundum ?

OEDIPUS. Quum ego mortuus fuero , et tu me sepeliveris.

THESEUS. Postrema vitae postulas ; quae vero media sunt , vel oblivione praeteris , vel nihili facis.

OEDIPUS. Quippe media illa eodem mihi conferuntur.

THESEUS. At sane exigua est , quam petis , gratia.

OEDIPUS. Vide tamen : non parvum , non utique , certamen hoc est.

THESEUS. Tuisne liberis , an dicis mihi ?

OEDIPUS. Illi ut in patriam revertar cogere me volunt.

THESEUS. At si id cupiunt , ne tibi quidem exulare honestum est.

OEDIPUS. At ne quidem illi patriam habitare , quando ipse postulat , permiserunt mihi.

THESEUS. O demens , damnosum est irae indulgere , si quis ventum in malis.

OEDIPUS. Ubi me audieris , tunc admone : nunc vero desine.

THESEUS. Doce : non enim , nisi re cognita , me decet loqui.

OEDIPUS.

OEDIPUS. Sustinui, Theseu, atrocia super malis mala.

THESEUS. Num veterem illam generis labem innuis?

OEDIPUS. Minime; quandoquidem ista totius Graeciae sermonibus celebrantur.

THESEUS. Quonam ergo graviori, quam pro humana sorte, laboras malo?

OEDIPUS. Sic res habet mihi. Patria mea expulsus sum a meis ipsius; nec umquam mihi concessum redire, utpote parricidae.

THESEUS. Cur, quaeso, te arcesserent, si tibi seorsum habitandum esset?

OEDIPUS. Eo adigit illos divinum oraculum.

THESEUS. Cujusnam mali metum incutiunt Deum responsa?

OEDIPUS. Nempe in fati esse, ut ab hujus terrae caedantur incolis.

THESEUS. At quid futurum est, utrupto foedere mutuis certemus odiis?

OEDIPUS. O carissima Aegei proles, Diis solis datur non senescere, et mori quidem umquam: cetera autem omnia miscet cunctorum domitor empus. Absumitur enim vigor terrae, absumitur et corporis, peritque res, succrescitque perfidia: nec eadem semper adspirat aura nec inter nicos, nec civitati erga civitatem. His enim nunc quidem, illis vero, terjecto tempore, jucunda fiunt amara, rursusque amica. Sic Thebarum si nunc, servato tecum foedere, res in tranquillo sint, infinitum tamen occedens tempus noctes diesque gignit infinitas, in quibus praesentem concordiam, pactamque junctis dextris fidem, leves ob causas dissipant: ubi leto sopitum humoque conditum meum corpus, ossaque olim frigida calidum eorum sanguinem bibent; si modo Jupiter est Jupiter, et vis filius Apollo verax. Verum, haud enim jucundum est tacendas res ari, sine me iis immorari, a quibus orsus sum; promissis tuis modo meas, fidemque serves: nec umquam dices Oedipum inutilem loci jus incolam te accepisse, si quidem Dii me non fefellerint.

CHORUS. O Rex, jamdudum hic vir haec et talia commoda huic ter: praestitutum se praedicat.

THESEUS. Quis, quaeso, benivolentia non complectatur talem virum, i primum quidem hospitalis apud nos ara semper communis est? Dein-supplex Dearum ingressus, terraeque huic et mihi tributum haud eximam pendit. Quorum ego religione motus, numquam ejus repudiabo

gratiam; contra autem in hac terra sedem ei praebebo. Sive hic sursus est, hospiti manere, tibi eum tuendum committam; sive suave est tibi cum ire, horum utro voles, per me licet, utere, Oedipe; sic enim opem feram.

OEDIPUS. O Jupiter, talibus viris dignam rependas gratiam!

THESEUS. Quid ergo vis? domumne meam abire?

OEDIPUS. Utinam fas esset mihi! at hic est locus —

THESEUS. In quo quid es facturus? non enim obsistam.

OEDIPUS. In quo eos superabo, qui me ejecerunt.

THESEUS. Uberem praedicas fructum tuae apud nos mansionis.

OEDIPUS. Si quidem promissis tuis stas, dum haec praestitero.

THESEUS. Mea quidem causa confide: numquam te prodam.

OEDIPUS. Haud equidem te juramento, ut infidum, adligabo.

THESEUS. Haud enim sic plus, quam nudo promisso ferres.

OEDIPUS. Quomodo igitur facies?

THESEUS. Cujusnam te rei maxime tenet metus?

OEDIPUS. Venient viri —

THESEUS. At istis curae hoc erit.

OEDIPUS. Vide, si me relinquis —

THESEUS. Ne me quid facto opus sit doce.

OEDIPUS. Timenti ita necesse est.

THESEUS. At meum cor non timet.

OEDIPUS. Nescis quas minas —

THESEUS. Scio equidem te neminem hominem hinc abducturum gratis meis. Multas quidem minas, multaque inania verba ira solet ferre; sed quando mens ad se redit, evanidae abeunt minaciae. Sic etiamsi forte eo processerunt ferociae, ut atrocissima quaeque minatur circa tuam reductionem, longum videbitur, sat scio, nec navis quod huc venientibus emetiendum erit pelagus. Bono igitur te esse amo, vel absque mea providentia, aequum esse censeo, si te huc exivit Apollo: tamen etiam me absente, scio tutelam tibi fore nomen meum qua laedaris injuria.

CHORUS. Optimam, hospes, equis gaudentis hujus regionis in se venisti, candidum Colonus, ubi viridantibus in vallibus maxime frequenter querulos fundit modos canora lusciniæ, nigricantem incolens hederæ

terramque Dei frondosam silvam, multiplici pullulantem fructu, solis accessam radiis, tutamque ab omnibus hiemis ventis, ubi bacchans imper Dionysus inambulat, divinarum nutricium comitante coetu. At celesti rore viret in dies semper pulchris conspicuus corymbis narcissus, atque antiquum magnarum Dearum coronamentum, auricolorque crocus; nec crentes agrum pererrantes deficiunt fontes Cephisi fluentorum: sed continuus ille quotidie labitur per arva, imbre limpido fecundans gremium terrae: neque Musarum chori regionem hanc perosi sunt, neque etiam utreas habenas tractans Venus. Est autem hic arbor, qualem nec in Asia tanta, nec in magna Dorum insula usquam audiui crescere, humana non ictum manu germen, sponte sua enatum, hostilibus armis terrorem injiciens, quod hac in terra maxime pullulat, glaucae liberum nutricis folium leae: quod quidem neque nunc quisquam, neque olim imperans excindet, manu vastans: semper enim intentus oculus Morii Jovis illud spectatur, et caesiis oculis Minerva. Sed et aliud decus hujus metropolis memorare valeo, munus egregium praevalidi Dei, maximam gloriandi materiam, quod equis praestat et navibus. Tu enim eam, ô Saturnia proles, et Neptune, eo gloriae evexisti, instituto in his primum regionibus rore frenis equos regendi: apta vero remo palmula, manibus in mare directa saltat, quinquaginta Nerei filiarum comes.

ANTIGONE. O maximis laudibus celebrata terra, nunc inclytam illam materiam re comprobare decet.

OEDIPUS. Quid novi est, ô filia?

ANTIGONE. Eccum propius ad nos accedit Creon, non sine satellitibus, pater.

OEDIPUS. O carissimi senes, ex vobis mihi nunc certa adpareat salus.

CHORUS. Confide, aderit: etsi enim senex sum, tamen hujus terrae me consenuit robur.

CREON. Viri indigenae hujus terrae incolae, vestro ex vultu video, bitum vos aliquem metum concepisse meum ob adventum: ne me timete, maledicisque parcite vocibus. Venio enim, non ut vi quidquam extoramus; quandoquidem senex sum, scio autem ad urbem me venire aepotentem, si qua alia Graeciae. Sed tantae quum sim aetatis profectus sum, virum hunc persuasurus ad Cadmeam terram me sequi, non minus missu, sed civibus ab omnibus jussus: quia me, ob communionem

sanguinis, magis quam quemquam alium in civitate luctus attingit illius calamitatum. At, ô aerumnose Oedipe, auscultans mihi, redi domum universus te populus Thebanus, ut fas est piumque, vocat, et, ut quæ maxime, ego, quo magis, nisi longe omnium sim pessimus, doleamus ob aerumnas; calamitosum te videns, hospitem, erronem semper mendicum, victuque egentem unica ductum a ministra; quam, ô mihi ego! numquam opinatus essem in tam indignam foedamque sortem electum iri, quo nunc dejecta est, dum te tuumque caput semper mendicato cibo, tam grandis, nuptiarum expers, et cujuslibet expers contumeliis. Ecquid miserandum probrum, ô me infelicem! in te, in meque, et totum genus? Verum, haud enim mihi datur, quæ manifestæ sunt, celare, age, per ego te Deos patrios obtestor, Oedipe, absconde, sponte tua urbem domumque paternam repetens; et huiusmodi amanter valedicito: promerita est enim: at patria merito plus colat, quæ te aluit olim.

OEDIPUS. O ad omnia audax, et e quolibet justo sermone malis producens subdolas, quid hisce me tentas, denuoque capere me, quibus maxime dolerem captus? Ante etenim mihi malis domesticis laboranti, quum volupe esset mihi in exsilium ejici, noluisti volentem ferre hanc gratiam: at ubi ira exsaturatus quievi, vitamque domi dulce fuit mihi, tum expulisti et eiecisti; neque tibi tum sanguinis conjunctio ullo caritatis sensu tentavit animum. Nunc etiam tu, quando vides urbemque hanc benivole me amplecti, et gentem tuam conaris me avellere, aspera verbis mollibus loquens. Quamquam nam hæc voluptas est invito amare? ut si quis tibi enixe flagrantem cupias consequi, nihil concedat, nec opem ferre velit; expletum animum habenti, quorum eguisses, tunc donet, quum gratia oblata iam parit gratiam, an inani ex dono voluptatem capias? Atqui tu mihi offers, verbis quidem bona, sed ipsa re mala. Declarabo autem hisce, ut te improbum esse ostendam. Venis abductum me, non meum reducas, sed ut ad confinia me loces, quo urbs tibi sit non a cladibus, quæ ab hac terra impendent. Hæc autem non consequeris, sed te ista manent, illic semper habitans injuriarum mearum ultionis regionis perniciēs. Filiis autem meis terræ meæ tantum sortiri quantum satis sit immorituris. An non melius quam tu res Ithacæ

nosse videor? multo quidem, quanto certiores auctores habeo, Apollinemque, et ipsum Jovem, qui illius pater est. Tu vero huc venisti subtile conficta dicturus multo cum acumine; sed hoc ex sermone mala inferes plura quam commoda. Verum, quandoquidem certo scio me tibi haec non persuadere, abi, nosque sine hîc vivere. Non enim male, ne sic quidem, vivemus, si ita vivere nos juvat.

CREON. Num putas ex hoc tuo consilio majus mihi, quam tibi ipsi, lumen imminere?

OEDIPUS. Mihi quidem jucundissimum est, si tu neque me persuadere potes, nec hosce qui adsunt.

CREON. O miser, ne longum quidem tempus docuit te sapere, sed in senectute etiam noxium te dementia facit.

OEDIPUS. Lingua tu acer es: at probum esse neminem ego censeo, qui ex omni caussa recte velit dicere.

CREON. Aliud est multa loqui; aliud, opportuna.

OEDIPUS. Quam haec tu breviter et opportune dicis!

CREON. Haud sane, si cui eadem est mens, quae tibi.

OEDIPUS. Abi, dicam enim horum etiam nomine, neque me observas, hortans ubi habitare me oporteat.

CREON. Antestor hos, non te, qualibus nunc verbis respondes amicis. si te umquam cepero —

OEDIPUS. Et quis me invitis his adiutoribus capiat?

CREON. Certe tu, etiamsi non capiaris, dolebis tamen.

OEDIPUS. Nam quid te moliri hae minae indicant?

CREON. Natarum tuarum alteram quidem modo abreptam ablegavi; alteram autem mox abducam.

OEDIPUS. Hei mihi!

CREON. At mox habebis, quod plores magis.

OEDIPUS. Filiamne meam habes?

CREON. Et hanc habebo haud longum post tempus.

OEDIPUS. O hospites, quid facturi estis? an me prodetis, an abigescis scelestum hunc ex hac terra?

CHORUS. Facesse, hospes, hinc ocus: non enim in praesentia quae cis justa sunt, nec quae fecisti antea.

CREON. (*ad Satellites*) Vos hanc jam abducite, si sponte non ibit.

ANTIGONE. Hei mihi miserae, quo fugiam? quod auxilium deorum implorabo, aut hominum?

CHORUS. Quid agis, hospes?

CREON. Non adtingam hunc virum, sed istam, quae mea est.

OEDIPUS. O terrae hujus principes!

CHORUS. O hospes, injuste facis.

CREON. Juste.

CHORUS. Qui juste?

CREON. Meos abduco.

ANTIGONE. O civitas!

CHORUS. Quid agis, hospes? non amittes? mox manum meam perieris.

CREON. Abstine manum.

CHORUS. Non equidem a te, si istaec moliris.

OEDIPUS. Civitati enim vim infers, si quid me laedis.

CHORUS. Nonne tibi haec praedixeram?

CREON. Dimitte manibus puellam ocus.

CHORUS. Ne impera, quae imperare fas non est tibi.

CREON. Dimittere te jubeo.

CHORUS. Et ego te abire. Progredimini huc, adeste, adeste. Iae; violatur civitas, violatur civitas mea. Progredimini huc mihi.

ANTIGONE. Abstrahor infelix, ô hospites, hospites.

OEDIPUS. Ubinam es mihi, filia?

ANTIGONE. Vi coacta abeo.

OEDIPUS. Manus, ô nata, mihi porrige.

ANTIGONE. At non valeo.

CREON. (*ad Satellites*) Quin, vos, istam abducitis?

OEDIPUS. O miser ego, miser!

CREON. Non amplius posthac hisce scipionibus nixus ambulabo: quoniam vincere vis patriamque tuam, et amicos, a quibus ego, tametsi rex sum, haec facio, age vince. Olim enim, sat scio, reges, te et nunc in te male consulere, et antea itidem male consules, invidis amicis, irae indulgentem, quae tibi semper exitialis est.

CHORUS. Subsiste hic, hospes.

CREON. Edico ne quis adtingat.

CHORUS. Haud sane te abire sinam, virginibus illis privatus.

CREON. Ergo statim efficies ut majas aliquid civitati tuae sit vindictum: non enim his solis injiciam manus.

CHORUS. Sed quo te vertes?

CREON. Hunc correptum abducam.

CHORUS. Mirum quid narras.

CREON. Quod tamen mox peractum erit, nisi me rex terrae hujus prohibeat.

OEDIPUS. O vocem impudentem! Numnam tu me tanges?

CREON. Jubeo te tacere.

OEDIPUS. Enimvero ne me hujus loci praesides Deae obmutescere sint priusquam te his adhuc onerem diris, qui mihi, ô scelestissime, tuis jampridem capto solium, quo regebar, oculum vi atripis: quare et ipsum et genus tuum Deorum cuncta cernens Sol det vitam talem, valem ego, exigere in senectute.

CREON. Videtisne haec, terrae hujus incolae?

OEDIPUS. Vident et me et te; atque intelligunt factis me laesum vers te ulcisci.

CREON. Haud sane cohibebo iram; sed vi abducam hunc, licet solus sim, et aetate tardus.

OEDIPUS. O me miserum!

CHORUS. Quanta huc audacia venisti, hospes, si putas te haec effecturum!

CREON. Puto.

CHORUS. Hanc igitur non amplius censeam civitatem esse.

CREON. Justa in causa parvus etiam magnum vincat.

OEDIPUS. Auditis quae loquitur.

CHORUS. Quae vero non perficiet.

CREON. Jupiter hoc sciverit: tu vero arbiter non eris.

CHORUS. Non haec injuria est?

CREON. Injuria; sed ferenda.

CHORUS. O populus omnis, ô terrae principes, adeste propere, este; namque ultra fas jam transeunt.

THESEUS. Quis hic clamor est? quid rei? quemnam ob metum saccantem me ad aras marino Deo inhibetis, hujus Coloni praesidi?

dicite, ut rem omnem sciam, qua gratia huc celerius properi, quae pedibus gratum erat.

OEDIPUS. O carissime, agnovi enim vocem tuam, passus sum auctoria ab hoc viro modo.

THESEUS. Quenam illa sunt? quis tibi fecit injuriam? effare.

OEDIPUS. Hicce, quem cernis, Creon geminas filias, quod unum supererat vitae meae subsidium, a me avulsit.

THESEUS. Quid ais?

OEDIPUS. Quae passus sum audisti.

THESEUS. Quin ergo e ministris quispiam abiit quam citissime ad illas, omnem coacturus populum, peditem, equitemque, ut, relictis, effusis habenis properent cum in locum, ubi duplex eundem via in unam maxime coit, ne transeant puellae, nec ego denique fiam huicce hospiti, vi superatus? abi, ut jussi, ocius. Hunc autem ego, si irae indulgerem, qua dignus est, incolumem e manu mea dimitterem: nunc autem quas ipse leges huc intulit, iisdem, necesse tenebitur. Non enim umquam hisce ex oris abibis, nisi prius ille reductas palam mihi stiteris; quandoquidem et me, iisque quibus pergnatus es, et patria tua indignum facinus adgressus es; quippe qui conservantem ingressus civitatem, nihilque nisi ex lege facientem, contemptis iis penes quos est hujus loci publica auctoritas, sic violento ruis, abducisque quaecunque vis, tibi per vim subijcis. Et meum esse putasti vacuum viris, aut domino servientem alicui, cum hominem esse nihili. Quamquam te Thebae non docuerunt esse meum: non enim solent injustos viros educare: nec te adprobarent, si te meaeque et divina spoliare, vi abducentem miseros supplices. Ego quidem sane, tuam ingressus terram, ne si causas haberem contra justissimas, abstraherem abduceremve quemquam, absque regibus, quis ille esset, arbitrio; sed scirem, quo se modo hospes intergerere oporteat. Tu vero tuam ipsius patriam, haud tali dignam prodedecoras; et te longa aetas senem simul reddit, et mente vana. Dixi quidem jam ante, nuncque iterum dico, puellas ut quis abducatur quam celerrime, nisi inquilinus hujus loci fieri per vim atque gratiis tuis non refugis. Atque haec tibi ex animo pariter et lingua-

CHORUS. Vides quo loco res tibi sit, hospes? Nam reputanti a quibus natus sis, justus esse videris; mala autem patrasse deprehenderis.

CREON. Equidem neque viris vacuum, neque consilii expertem hanc civitatem putans, ut tu vere, ô nate Aegei, ista molitus sum; sed quia iebam neminem horum fore civium, qui tanto erga consanguineos eos accendatur studio, ut vel meis ingratis eos alere velit. Noram praeterea hominem parricidam et scelere pollutum ab iis receptum non iri, c qui incestis ex nuptiis liberos procreasse compertus sit. Talem illis Areopago senatum indigenam esse noram, prudentia insignem, qui non sinit huiusmodi erroneos in hac urbe conversari. Quorum quidam lucra hanc praedam capere aggressus sum: nec sic tamen fecissem, nisi hi ipsi, generique meo diras hic acerbis imprecatus esset: quapropter iniuria lacessitus, hanc aequum censui rependere vicem. Ira enim non aenescit; sola morte restinguitur; mortuique soli nullo tentantur dolore. Proinde quodcumque libuerit facies, quandoquidem me solitudo, metui justa dico, parvum reddit. Attamen, qualiacumque futura sint i facta, etsi hac aetate sum, par conabor referre.

OEDIPUS. O impudentem audaciam! utrum proscindere putas, mentem, an te ipsum hisce conviciis? qui mihi caedes et nuptias, calatatesque ore exprobas improbo, quas ego miser tuli invitus: Diis enim visum est, iratis forte generi nostro veterem ob aliquam culpam. Me ipsum haud quidquam mali commeruisse arguas, qua gratia haec me meosque admiserim flagitia. Nam doce me, sodes, si quo oraculi responso praedictum fuit patri, peremtum illum iri a filio, quo jure mihi exprobres, qui nec a patre tunc satus, nec a matre conceptus, nec a generatus eram. Si vero natus infelix, ut ego natus sum, cum patre servi manus, eumque occidi, nec quod facinus admitterem, nec in me, sciens; qui mihi quod imprudens nec consulto feci juste vertas tui? Ecquid vero non te pudet, perditae matris meae, quae tua fuero soror, de nuptiis cogere me loqui? quae quales fuerint, mox dicam: enim silentio non premam, quum tu impium hunc sermonem exorsus Peperit enim me, peperit (heu quantum est mali!) ignarum ignara: erque eadem mea deinde liberos, suimetipsius probrum, peperit mihi. um unum saltem hoc mihi constat, te quidem ultro meque et illam urgere conviciis: ego autem eam invitus duxi, invitusque haec loquor.

Sed ne quidem ob has nuptias malus perhibebor, neque ob eam, qua mihi objectas usque, caedem paternam, acerbe exprobras. Unum enim mihi responde solum quod te interrogo. Si quis te, justum illum, tuum hic invadens perimere conaretur, quaerereresne utrum pater is esset, qui te vellet occidere, an vero statim ulcisceretur? sane existimo, si quae vitam amas, improbum ulcisceretur, neque quid justum consideres. Talia quidem et ipse incidi in mala, Deis ducentibus; quibus ne animam quidem patris, si reviviscat, contraria dicturam esse opinor. Attamen enim probus es, sed omnia dictu honesta putans, fanda infandaque, tu mihi coram his exprobras: et tibi Thesei nomen adulari decorum videtur. Athenarumque urbem, ut quae praeclaris habitetur incolis. Nec mirum, quum sic multa laudas, hoc meministi, urbem hanc, si quae avaritia novit honoribus colere, religione omnes antecellere; unde tu super me senemque furto conaris ipsum abducere captivum, raptisque meis aufugere. Quorum ego nunc gratia hasce Deas invocans precibus supplico, ut adsint mihi auxilio, quo discas qualibus istae haec custoditur urbs.

CHORUS. Bonus est hic hospes, ô rex; sed exitialis premitur orbis lamitas, quae vindice digna est.

THESEUS. Verborum satis est: nam illi quidem raptores propriam nos vero, qui injuria adfecti sumus, hic stamus.

CREON. Quid, quaeso, imbecillo homini, ut faciat, imperas?

THESEUS. Ut illam ingrediaris viam, meque eo deducas: ut, si in his locis virgines, nostras hospitas, detines, ipse mihi eas eripias. Si vero aufugerunt raptores, non est quod laboremus: alii enim sunt, qui contento cursu eos persequuntur, quos quod ex hac terra effugerint, numquam illi Diis vota persolvent. Sed praei: adgnosce vero, utrum tenebris ipse, utque venantem te cepit fortuna: dolo enim malo quae stabilia non manent. Neque cujusvis alius hac in re uteris opera: quae ex ea quam nunc ostendis audacia satis intelligo, te nequaquam armisque destitutum ad tantam injuriam inferendam accessisse; sed quid sidium est aliquod, cui tu fidens haec patrasti. Hoc vero dispicere oportet, nec committere, ut haec civitas uni succumbat viro. Num haec intelligis? an frustra tibi dicta putas quaeque nunc audis, etiam si audisti, quum ista machinaretis?

CREON. Nihil hîc mihi dices, quod refellere valeam: domi vero et scimus quid facto opus sit.

THESEUS. Abi modo, et minare quantumvis. Tu vero nobis, Oedipe, stus hîc mane, et confide, me, nisi prius moriar, non desiturum, squam tuarum te compotem filiarum fecero.

OEDIPUS. Bene sit tibi, Theseu, cum ob animum generosum, tum hanc erga nos justam providentiam.

HORUS. Utinam illic adessem, ubi concurrentes infestis armis viri strepum Martem miscebunt, vel ad Apollinea litora, vel ad illa lambibus fulgentia, ubi verendis sacris mortales excolunt Venerandae Deae, rum aurea clavis linguas etiam coërcet ministrorum Eumolpidarum: puto bellicosum Thesea in geminas innuptas sorores cito incursurum na haud impari, his in regionibus. An usque ad occiduum petrae ilis jugum campestribus ex Oeae pascuis, concitatis equis et curribus, contendent? adparebit terribilis adcolarum Mars, terribile quoque sidarum robur. Cunctis enim ex frenis fulgor emicat; omnesque prout ornatos phaleris equos conscendere, qui equestrem colunt Miner-, marinumque terram ambientem Rheae carum filium. Remne gerunt, tuncantur? Quam praesagit mihi animus mox redditum iri virginem ba passam, acerbisque impetitam injuriis a consanguineis! Conficiet, iciet aliquid hodie Jupiter. Vates sum felicium proeliorum. Utinam, velox columba praepeti concita volatu, aetheriam in nubem sublatus, rum certaminum visu expleam oculos meos! O qui omnia cernis, ter Deorum rex summe, tribuas hujus terrae rectoribus, ut trium-i robore expeditionem hanc, partaque praeda, conficiant; tuque, randa virgo, Pallas Minerva, nec non venatorem Apollinem, soro-que maculosos sectantem celeripedes cervos, obsecro geminam opem tes adsint huic urbi et civibus.

vage hospes, speculatorem me haud dices falso augurari: eccas enim las video prope huc rursus se conferentes.

OEDIPUS. Ubi, ubi? quid ais? quid dixti?

ANTIGONE. O pater, pater, quis Deorum tibi praestet, ut fortissimè videas virum, qui nos huc remisit tibi?

OEDIPUS. O filia, ane adestis?

ANTIGONE. Quippe manus hae nos Thesei servarunt, fidorumque co-

III.

OEDIPUS. Accedite, ô filia, ad patrem, et sinite me vestra, quæ nequitiam reditura speraveram, contingere corpora.

ANTIGONE. Quod petis, consequeris; nobis enim cupita gratia.

OEDIPUS. Ubi, quaeso, ubi estis?

ANTIGONE. En una ambae accedimus.

OEDIPUS. O carissima germina!

ANTIGONE. Genitori quidquid genuit carum.

OEDIPUS. O fulcra viri —

ANTIGONE. Infelicitis sane infelicia!

OEDIPUS. Carissima teneo pignora; neque adhuc omnium erimus, si moriar, vobis adsistentibus mihi. Adplicaminor mihi, utrumque ad latus; adhaerete genitori, finemque imponite solitudini miseræ vagationi, ad quam modo redactus eram: et mihi quæ sunt narrate paucissimis: nam vos, id ætatis, brevis decet sermo.

ANTIGONE. Hic est qui nos servavit: hunc audire oportet, et sic tibi brevis erit mea oratio.

OEDIPUS. O hospes, ne mirere quod animo meo morem nimis, si, liberis meis insperato redditus, produco sermonem. Quod enim gaudium capio, id tuum esse scio et a nemine alio ortum: tu enim servasti, nec quisquam alius mortalium. Proinde digna tibi, ut præmia Dii ferant, ipsique et huic civitati; quandoquidem apud hominum solos pietatem inveni, et æquitatem, verbaque fallere. Haec autem expertus, hisce sermonibus gratum testor animum: tu enim, quæ habeo, per te, nec quemquam alium: et mihi mater, rex, porrige dextram, ut tangam, exosculerque, si fas, tuum. Quamquam quid dico? quomodo infelix ego attingere postulem viri cui nulla suscepta est flagitii macula? haud sane faciam, nec, si dædere velis, sinam. Soli enim mortalium, quos usus edocuit, humanarum oneri adjutando pares sunt. Tu vero istinc mihi salve, et posterum mei curam gerito juste, ut fecisti hodie.

THESEUS. Neque si longiori usus es sermone, lætitia adfectus. Neque si, me posthabito, prior adlocutus es: nihil enim horum nobis grave est. Non enim sermo studemus inclarescere magis quam factis. Idque re ipsa ostendo. Quod enim juratus promisi tibi, senex, horum nihil est in quo fides

verim. Quippe has tibi adduco salvas, illaerasque omnibus quae abatur Creon. At hoc certamine quomodo victoria parta fuerit, quoradinet jactabundum me narrare, quae quidem ipse ex his, qui in versaris, rescies. Sed rem, quae mihi modo huc venienti renunest, animum adverte, siquidem, parva licet dictu, digna tamen ratione est. Rem vero nullam negligere hominem decet.

EDIPUS. Quid rei est, fili Aegei? doce me, ut qui sciam eorum, quae tu audiisti.

HESEUS. Aiunt virum quemdam, haud quidem ejusdem tecum con civitatis, cognatum vero, supplicem nobis ad aram Neptuni sede id quam sacra faciebam, quum tumultu hic orto excitatus fui.

EDIPUS. Cujatem esse aiunt, quidve petentem hac supplicatione?

HESEUS. Haud scio, nisi unum: a te enim, ut narrant mihi, exi n expetit officium, nec plenum negotii.

EDIPUS. Quodnam? haud enim parvum quid minatur haec sessio.

HESEUS. Illum postulare aiunt, ut sibi liceat ad te accedere et tecum qui, tum tuto abire, nihilque mali passum, quod huc venerit.

EDIPUS. Quisnam esse possit, qui sic supplex sedet?

HESEUS. Vide, num Argis quis vobis cognatus sit, qui hoc a te consequi.

EDIPUS. O carissime, ne ultra progredere.

HESEUS. Quid vero est tibi?

EDIPUS. Ne me obsecra.

HESEUS. Quanam super re? dic mihi.

EDIPUS. Sat scio, his auditis, quis ille sit, qui ad aram sedet.

HESEUS. Et quis tandem est, quem dignum reprehensione judicem?

EDIPUS. Filius meus, ô rex, odium, cujus ego sermones ex omni maximo cum dolore sustinerem audire.

HESEUS. Quid vero? non tibi audire licet, quaeque nolis, non fa? cur audire tibi sic molestum est?

EDIPUS. Invisissima, ô rex, vox illa patris accidit aures, et ne me edigas, ut invitus haec tibi concedam.

HESEUS. Sed id si flagitat supplex ad aram sedentis habitus, vide non Dei religio tibi servanda sit.

ANTIGONE. Pater, obtempera mihi, tametsi adolescentula te moneo.

Virum hunc sine suo ipsius animo obsequi, et Deo, sicut cupit; et vobis concedere ut frater veniat. Non enim te, confide, invitum a senibus absterrebunt, quae ille tibi non commoda dixerit. Verba autem quid nocuerit? sane consilia recte cogitata verbis declarantur. Genui illum: quare, etiamsi erga te scelestissime se gesserit, ne tibi fas est male illi rependere: sed missum eum fac. Sunt et alius mali, et ira acris; sed amicorum blandis adloquiis moniti, mulcentur, leniunturque. Tu vero ne nunc mala illa respectes, quae passim commissa in patrem matremque piacula; quamquam si illa penitus cognoscas, sat scio, quam malus sit irae impotentis exitus. Etenim huius rei haud leve argumentum, quod effossis oculis laesus es. Verum nobis cede: non enim diu decet obsecrare, quod petunt, neque ipsum te par est beneficium accepisse, et acceptum rependere.

OEDIPUS. Nata, vincitis me vestra oratione, ut vobis morem in re mihi permolesta: sit igitur, ut vobis placet. Tantum, hoc quidem ille huc venerit, ne quis vitam meam in sua potestate habere.

THESEUS. Haec semel dixisse satis est: bis audire nolo, senectus libet gloriari; tu tamen salvum te tamdiu scito, dum me Deus quis servet.

CHORUS. Quisquis longiorem vitae sortem, mediocri haud contentus adpetit, ille sinistri esse ingenii, me iudice, censebitur: quando longi saepe dies tristes curas propius admovent; laeta vero non facias illi contingere, quem immodicam delapsus in cupiditate morte quidem impendente, capit satietas; quando senectus huius citharae et chorearum expers adparuerit, et ad extremum ipsa mentum non esse, sortes vincit alias omnes: proxima autem est, ubi lucem editus fuerit, eodem redire, unde venit, quam ocissime. simul ac juvenas adest stultas levitates adferens, quis effugit multos labores? quae non miseria adest? caedes, seditiones, lites, pugnae, invidia: tandem supervenit, odiosa, viribus defecta, morosa senectus, ubi omnia mala malorum pejora cohabitant: in qua hic, non ego solus, Boreale velut litus undique fluctibus hiemeque titur; sic et hunc a vertice insurgentes calamitatum fluctus adsurgunt procellis; hae quidem a solis occasu; illae vero ab ortu, aliae sol medio ex orbe spargit radios, aliae nocturnis splendentibus astris.

ANTIGONE. Atqui eccum nobis, ut videtur, pater, gradum huc comit hospes ille in-comitatus, ora rigans lacrimis.

OEDIPUS. Quis is est?

ANTIGONE. Quem et olim cogitabamus, ipse hic Polynices adest.

POLYNICES. Hei mihi! quid faciam? an mea ipsius mala prius deflo-
 , puellae, an quae hujus video patris senis? quem peregrina in terra
 biscum inveni hic ejectum, cum veste tali, cujus inamabili squalor
 illi adhaerens corpori, membra situ tabefacit; et in capite oculis orbe
 pexa coma ventis diffunditur: hisque, ut videtur, consimilia habet
 iseri ventris alimenta. Quae quidem sero nimis cognosco perditissimus
 o; et testor me pessimum omnium huc venire, qui, ne te victus de-
 eret, providere debuerunt hoc ex aliis ne quaeras. Sed Jovis etiam
 sidet solio Pudor omnibus in factis; tibi quoque, pater, adsistat. Ho-
 m enim quae peccavimus remedium quidem est; at ea exprobrare nihil
 aplius adinet. Quid taces? loquere aliquid, ô pater; ne me averseris.
 hunc mihi respondes? sed contemptum ita dimittes, nihil locutus, ne
 clarata quidem irae tuae causa? O viri hujus progenies, meaeque so-
 res, at vos saltem conamini movere patris morosum os et haud affabile,
 ne spretum me Dei supplicem ita dimittat absque ullo responso.

ANTIGONE. Dic, ô miser, ipse qua gratia veneris. Plerumque enim
 mo vel oblectationem aliquam, vel offensionem ferens, aut ad miseri-
 cordiam movens, vel obstinate silentibus vocem aliquam exprimit.

POLYNICES. Ergo eloquar; probe enim tu me communes; primum
 idem ipsum hunc Deum orans, ut sit adjutor, cujus ex ara me huc
 nire excitavit hujus terrae rex, a quo data mihi venia dicendique et
 diendi tuto cum commeatu: haecque ut a vobis, hospites, mihi con-
 gant, et ab hisce sororibus, patreque, impense cupio. Cujus autem
 tia venerim, jam tibi volo dicere, pater. Patrio e solo expulsus sum
 exsilium, quia regio in tuo throno sedere volui pro meo jure, ut
 i natu sim major. Quapropter me natu minor Eteocles ex urbe pepulit,
 a ut qui rationum momentis causam vicerit, nec qui se manu factive
 liorem me esse ostenderit, sed persuasis civibus. Quorum equidem
 issam in Erinnyis maxime confero, tuarum dirarum testem: quam opi-
 nem confirmant etiam vatum responsa. Postquam enim veni Argos ad-
 ricum, Adrastum adeptus socerum, conjuratos socios adjunxi mihi,

terrae quicumque Apiae principes client, florentque bellica laude, et septemgemino exercitu contra Thebas cum his coacto, vel justa patriam moriar, vel horum auctores malorum e terra ejiciam. Sed hactenus. Cur tandem huc me contuli? Dicam. Tibi supplices, ô pater, precor. moturus, mei ipsius causa, sociorumque meorum; qui septem nunc totidem nunc agminibus urbem Thebanam obsidione cingunt: quatuorlicosus Amphiarus, armis qui primas obtinet, primasque auspiciis secundus Aetolus est Oenei filius Tydeus: tertius Eteoclus Argivum patre: quartum Hippomedonta misit pater Talaus: quintus Capaneus: riatum suffossam Thebarum urbem statim se vastaturum: sextus Periphaeus Arcas concitus fertur, nomine referens diu servatam olim virginitatem, Atalantæ partu editum se probans: ego vero tuus, Polynevis, irati Genii filius, attamen tuus vocatus, duco intrepidum exercitum ad Thebas exercitum: qui te per hasce tuas filias et tuum, pater, obtestamur supplici petentes prece, ut iram gravem mihi reus fratris injuriam ulcisci properanti, qui me expulit, patriæque spei. Si qua enim fides est oraculis, utris tu accesseris, horum victoriam prædixit Deus. Per nunc te fontes, perque cognatis jura dantes Deo rogo obsequaris, et remittas iram: quandoquidem mendicus ego et tuus tuque hospes etiam; alios autem observantes peregrina in terra deperit tuque et ego, eandem fortunam sortiti. At is domi regno potius, miser ego, utrumque nostrum pariter irridens, molliter vivit: quem si consilia mea adjuvabis, facili negotio brevique tempore dissipabo: si in domum tuam te restituam, restituamque me ipsum, illo per victo. Et hæc, si tua voluntas accesserit, gloriari mihi licet; atque ne sospitari quidem valeo.

CHORUS. Huic viro, illius qui misit causa, Oedipe, quodcumque tibi expedire videbitur responde, eumque sic dimitte.

OEDIPUS. At nisi terræ hujus rex Theseus illum huc misisset: responsum ut ferret postulans, haud sane, viri, vocem ille ut meam audiret: nunc vero is honor ei habebitur, abibitque auditis talibus, quæ numquam ejus vitæ lætitiâ adferent. Qui, ô scelus me, sceptra et solium quum tenebas, quæ nunc tuus frater Thebanet, tuum ipse patrem hunc expulisti, patriæque extorrem fecisti: pedegisti, ut hac indueretur veste, quam nunc intuens lacrimas, quæ-

eadem miseria coniectus es. Haec vero deploranda mihi non sunt, sed ferenda, quamdiu viventi mihi sedebit animo patricidae tui memoria. Tu enim in has aerumnas me detrusisti; tu me expulisti; tu quoque opera vagus ab aliis mendico quotidianum victum. Quod si non ecce genuissem mihi nutricias filias, haud sane superessem amplius, tua eadem causa: nunc autem hae me servant, meae sunt hae altrices; et viri sunt, non feminae, adjuvantis meis aerumnis: tu vero frater tuus ex alio, non ex me, nati es. Quapropter te Deus intuetur, indum tamen qualem mox, siquidem haec moventur agmina contra beharum urbem. Non enim est, ut oppidum illud evertas; sed prius agmine concides foedatus, simulque frater tuus. Has ego vobis diras antea imprecatus sum, nuncque eas rursus invoco, ut auxilio adsint tibi, quo justum esse intelligatis, parentes revereri, neque eos afficiat contumelia, quod tales quum sitis, caecum habeatis patrem. Hoc enim tu non fecerunt. Itaque tuam sedem tuosque thronos dirae illae occubunt, siquidem prisca dea Justitia Jovis adhuc adsidet solio, veteres evans leges. Tu vero in malam rem abi, execratus abdicatusque patri, scelorum scelestissime, hasque tecum aufer diras, quas tibi imprecor, neque terra patria bello potiaris, nec redeas umquam cavum ad Argos; sed cognata manu cadas, occidasque eum a quo ejectus es. Haec et imprecor, et invoco odiosum Erebum, Tartari tutelarem Deum, ut illuc habitaturum deducat: has quoque Deas invoco, simulque Maronem, qui vobis atrocis illius odii furorem injecit. Atque haec quum auribus abi, atque hinc digressus renuntia Cadmeisque cunctis, et tuis vel fidelibus sociis, tales Oedipum filiis suis rependisse gratias.

CHORUS. Polynices, haud tibi gratulor ob susceptum huc iter; at ne rursus abi, quam potes celerrime.

POLYNICES. Hei mihi! heu infelix iter, quam mihi cessit male! heu ius meos! huncine ergo ut nancisceremur finem ab Argis movimus? ne calamitosum! talem quidem, qualem neque renuntiare tuiquam licet sociorum, nec fas pedem referre; sed tacitum oportet me in hunc um incurrere. Sed vos, ô germanae hujus viri filiae, quandoquidem vos, quibus me defixit hic pater, audistis, ne me tamen, per Deos oboro, si quando imprecationes istae exitum sortitae fuerint, vobisque attingat aliqua demum redire, ne me inhonoratum patiamini, sed se-

pultura adficate, sepulcroque solemnita mittite. Sicque vobis ad istam hanc dem, quam ab hoc viro pium ob laborem reportatis, alia non minuat cedet ob officium mihi praestitum.

ANTIGONE. Polynices, obsecro te, morem mihi gere.

POLYNICES. Qua in re? dic, ô carissima Antigone.

ANTIGONE. Quamprimum ad Argos converte retro exercitum, et te ipsum civitatemque perditum eas.

POLYNICES. Sed fieri hoc nequit. Quis enim rursus easdem cogit? sim copias, si semel timore correptus fugero?

ANTIGONE. Quid vero necesse est, ô fili, impotenti irae iterum indulgere? Quid te juvabit patriam evertisse?

POLYNICES. Fugere turpe est, meque priorem aetate ita imbecillum fratre.

ANTIGONE. Viden' ergo, ut ipse hujus viri oracula ad exitum perducere properas, quibus vobis necem mutuam praenuntiat?

POLYNICES. Vaticinatur enim quae futura sunt; quo minus illis gratia reconcilianda est.

ANTIGONE. Hei mihi miserae! Quis vero audebit te sequi, qui audiet qualia vir hicce ediderit oracula?

POLYNICES. Adversa non renuntiabimus: boni enim ducis consilium proferre, at infausta silentio premere.

ANTIGONE. Siccine ergo, ô fili, haec tibi decreta sunt?

POLYNICES. Ne me retineas: namque curae mihi erit hoc iterum perficere, quamvis infaustum et perniciosum, propter hunc patrem, et Erinnyas. Vobis autem prospera omnia adnuat Jupiter, si mihi illa quae rogo confeceritis; vivo enim non erit amplius quod perire possitis. Jam vero dimittite me, et valete; non enim aura vescentis debitis me posthac.

ANTIGONE. O me miseram!

POLYNICES. Ne, quaeso, me luge.

ANTIGONE. Et quis ruentem te ad praesens letum non lugeat?

POLYNICES. Moriar, si fatale est.

ANTIGONE. Ne tu hoc velis, sed mihi obsequere.

POLYNICES. Ne suadeas, quae non decet.

ANTIGONE Atqui miserrima ego, si te privabor.

POLYNICES. *Fortuna decernat, utro haec casura sint modo. At Deos tector, vobis ut nihil umquam eveniat mali: indignae enim estis omnino ovis infortunio.*

CHORUS. *Novum sane et mirandum mihi acciderit, si infelices casus, os praedixit lumine cassus senex, vis fati ad exitum non perducatur: illum enim divinum decretum habeo, quod frustra editum dicere quaeque videt, videt illa semper tempus: quandoquidem et prius destinata hic viro infortunia novis incrementis in dies cumulans — Insonuit her, ô Jupiter!*

OEDIPUS. *O natae, natae, utinam, siquis hic adest incola, huc mihi optimum Thesea arcessat!*

ANTIGONE. *Pater, quid rei est, quod illum advocas?*

OEDIPUS. *Jovis hoc alatum fulmen ad Orcum me ducet illico. Venite agite, mittite quam primum.*

CHORUS. *En fragor ingens intonat, fulmina torquente infandum in dum Jove: summi verticis comam horror erigit; animum sternit patris: rursus enim coeleste fulgur coruscat. Quemnam portendit eventum? Iam haec: haud enim umquam emicat temere, nec absque novo quopiam metu. O magnus aether! ô Jupiter!*

OEDIPUS. *O natae, adest huic viro fatalis vitae exitus, nec amplius effugium.*

ANTIGONE. *Qui scis? qua ex re istud conjicis?*

OEDIPUS. *Pulchre novi: sed quam celerrime profectus aliquis regem hanc terrae mihi adducat.*

HORUS. *Heu, heu! ecce iterum circumtonat horridus fragor. Prostratus esto, Deus, propitius mihi, si quid infaustum huic meae altrici te adfers. Utinam cum pio converser; nec, quod scelestum virum sum, malam gratiam reportem! Jupiter rex, te invoco.*

OEDIPUS. *An prope adest vir? num adhuc spirantem, filiae, inveniet et compotem mentis?*

ANTIGONE. *Quid habes, quod illius fidei concreduas?*

OEDIPUS. *Accepto pro beneficio plenam ei gratiam rependere volo, nam pollicitus sum.*

HORUS. *Eho, eho, ô filii, ades, ades, etsi forte ad aram extreme loci positam maxime Deum Neptunum placas, veni. Ille enim hos-*

pes tibi, civitatique et amicis dignam cupit gratiam rependere pro acceptis beneficiis. Propera, citato cursu veni, ô rex.

THESEUS. Quis iterum a vobis communis resonat clamor, clarusque dem vestrum, manifestus et hospitis? Numquid Jovis fulmen, aut nimbo praecipitavit grando? Deo enim tempestatem ciente, omnia haec modi expectanda sunt.

OEDIPUS. O rex, optatus advenis; et tibi Deorum aliquis sensit hoc iter.

THESEUS. Quid vero, ô nate Laïi, rursus exortum novi?

OEDIPUS. Vita mihi ad exitum inclinat; et antequam mori, permissorum tibi huicque civitati fidem liberare volo.

THESEUS. Undenam, proximi interitus capis praesagium?

OEDIPUS. Ipsi mihi denuntiant Dei, numquam fallentibus praetis signis.

THESEUS. Quomodo ais, ô senex, hoc tibi aperiri?

OEDIPUS. Audita saepius continua tonitrua, crebraque me circumvenient invicta manu contorta tela.

THESEUS. Fidem mihi facis: nam multa te vaticinari intelligo, non falsa. Proinde quod facto opus sit declara.

OEDIPUS. Ego docebo, ô nate Aegei, quae rata tuae urbi nullo senescent aeo. Ad locum enim ipse mox praeibo, nemine manu detente, ubi me oportet mori. Eum autem indica mortalium nemini, nec latet, nec in qua situs est regione; ut is tibi multorum vice clypeum externorumque subsidio arcessitorum militum, contra vicinos sit praesidio. Quae vero arcana sunt, nec palam proferenda, solus tu scies, ubi illuc veneris. Nam neque civium horum ulli dixero, neque his meis, etsi eas diligo. Sed tu solus ea recondita serva, quumque finem vitae perveneris, illi tantum aperi, qui summae imperii parturitur sit; ille vero deinceps, continenterque omnes qui regnatum quisque suo successori indicet. Et sic urbem hanc habitabis Thebae expugnabilem. Quippe civitates innumerae, licet bene institutae, eo declinant, ut aliis injurias inferant. Dii enim acute quidem, et de intuentur, quum quis spreta numinis religione ad furorem verum quod ne tibi accidat, ô nate Aegei, cave sedulo. Sed quid ego haec temerè edoceam? Locum vero, urget enim me praesens a Deo fatum, et

jam, nec quidquam extimescamus. O filiae, hac sequimini: ego enim vobis vicissim fio novus, ut ipsae antea duces eratis patri. Ingredimini, et ne me adtingite, sed sinite solum me invenire sacrum tumulum, ubi fatale est me hac terra condi. Hac pergite, hac inquam: hac, nam me ducit Mercurius animarum deductor, et inferna Dea. O lux, ut splendore careo, mihi quidem antea te frui licuit: at nunc ultimum te contingit corpus meum. Jam enim abeo supremum vitae diem liturus apud Orcum. At, ô carissime hospitum, ipseque et haec terra, quae parentes imperio, fortunati sitis, et in rebus prosperis estote meos mei mortui, felicitate fruente perpetua.

HORUS. Si fas est mihi tenebrarum potentem Deam, et te precibus erari, rex Manium Aidoneu, precor, ut nec laboriosa, nec dura te defunctus hospes, subeat infera mortuorum arva, quo genus hominum conditur omne. Multa enim nec merita mala postquam te invaserunt, aequum sit, ut te vicissim fortuna benigne respiciat. O infernae, invictaque belua, quam ad postes cubare aiunt, et ex antro conatos ululatus ciere, indomitum Orci custodem . . . quem, ô Terrae anique progenies, precor ut placide occurras hospiti properanti ad inferas Manium lacunas: te inquam appello, te semper insomnem.

UNTIUS. O cives, quam brevissimis verbis dixero, vobis renuntians disse Oedipum: at quae gesta, quoque modo singula peracta sunt, facile est brevibus expedire.

HORUS. Numnam periit infelix ille?

UNTIUS. Senilem vitam eum reliquisse scias.

HORUS. Quomodo? num divina ope, facillique casu?

UNTIUS. Hoc quidem jam admiratione dignum est. Quo enim modo abiit, et tu, qui aderas, nosti, nemine amicorum ductore, sed ipse omnes ducens. Ubi vero pervenit abruptae ad voraginis limen, aereis amentis ima in terra suffultum, constitit in una ex viis quae in communem coeunt, prope cavum specum, ubi Thesei Pirithoiue manent tum semper foederum monumenta: cujus loci, Thoriciaeque petrae, etque silvestris piri, et lapidei tumuli in medio consedit: deinde exqualidas vestes: tum advocatis filiabus, jussit alicunde sibi adferrent: aquae lavacra et libamina: illae autem fragiferae Cereris in communem collem profectae, patris ea mandata celeriter exsequuntur, ipsum-

que lavacris de more et veste exornant. Quum autem omni peractis
 tus esset officio, nec erat quidquam infectum eorum quae mandaverat,
 intonuit quidem Jupiter inferus, auditoque fragore metu dirigerunt
 gines: tum patris ad gemua prolapsae, lacrimas fudere, neque des-
 miserunt planctus, longosque gemitus. Ille vero, ut sonum deus
 audiit acerbum, amplexus eas lacertis, dixit: *O filias, non est
 est vobis hac in die pater: periire enim omnia mea, nec amplius
 boriosam habebitis mei alendi curam: duram quidem eam fuisse
 filias: sed enim una haec res mollis quidquid id est molitiae: est
 nemo est, qui vos majore, quam ego, persecutus sit amore, quae
 orbatae, quod superest aevi bene exigitis.* Hunc ad modum se invicem
 amplexi fiebant omnes crebris singultibus. Ubi autem lugere desin-
 imo corde dolorem prementes, erat quidem silentium, quum subito
 audita vox quaedam illum vocavit, cujus metu percussis cunctis
 adrectae steterunt comae: multum enim multisque modis vocabat
 Deus: *Heus, heus, Oedipe, quid cunctamur ire? jampridem
 mora es.* Ille vero simulac sensit se a Deo vocari, jubet ad se
 terrae regem Thesea, qui ubi accessit, dixit: *O carum caput, de
 causa dexteras tuas pristinum pignus filiabus meis, vosque vici-
 ò natae, huic date: atque fidem tuam obstringe, te numquam
 sponte proditurum, sed effecturum semper quascumque mente bene-
 ex usu earum fore cognosces.* Ille vero absque lamento, ut virgines
 sus, juramento promisit hospiti se illa praestiturum. Quae quum
 cisset, protinus Oedipus invalidis manibus amplexus filias, ait: *O
 generoso animo huic necessitati parentes oportet vos hisce exher-
 re, neque, quae nefas, postulare ut videatis, et non audienda
 diatis: at abite quam celerrime: adsit tantum Theseus, qui
 rerum praestet, ut omnem eventum videat.* Talia loquentem ex-
 mus simul omnes: largoque fletu rigantes ora gementesque una
 ellis abecessimus: nec dudum abieramus, quum respicientes vidimus
 quidem virum nullibi amplius adesse, ipsum autem regem obtenta
 manu oculos tegentem, tamquam terribili aliqua objecta specie, co-
 sum sustinere non posset. Denique haud longo post tempore videmus
 terram simul adorantem, eademque prece Olympum, Deorum
 invocantem. At quo fato ille obierit, ne unus quidem mortalium di-

aeter Thesea. Neque enim illum Jovis igniferum fulmen confecit, neque arina quaeapiam procella, tunc temporis coorta; sed aut Deorum alius eum deduxit, aut ima dehiscens tellus benigne eum excepit Mammam caligine. Haud enim vir ille gemebundus, nec morbi doloribus exustus occidit, sed, si quis alius mortalium, dignus admiratione. Haec tem quum dicam, si cui videar minus sana esse mente, qui de me ita tiunt, iis haud facile concesserim.

CHORUS. Ubi vero sunt puellae, quique eas deduxerunt amici?

NUNTIUS. Illae non longe absunt: clarus enim lamentorum sonus et eas accedentes indicat.

ANTIGONE. Ah, ah, heu! adest, adest nobis jam, non ut hoc som, absque alia calamitate, lugeamus, nos infelices lucem hausisse clementis patris satu, cujus gratia constanti animo multas variasque perturbationes aerumnas: ad extremum inenarrabilem malorum speciem inducimus, quae vidimus et passae sumus.

CHORUS. Quidnam id est?

ANTIGONE. Ne cogitatione quidem id assequi licet, amici.

CHORUS. Obiitne?

ANTIGONE. Ita quidem, ut tu lubentissime audias illum interiisse. Quid im? utpote quem nec Mars, nec pontus sustulit; sed caliginosae hiatus ter: apertae lacunae eum absorpserunt incomperto leti genere. Me miseram! his autem exitialis nox oculis oboritur. Qui enim peregrina aliqua in a, aut mari tumido vagantes, difficilem nanciscemur victum?

ISMENE. Nescio. Utinam me sanguinolentus Orcus rapiat, unaque in sene patre miseram morte obruat: mihi enim quae superest vita non est vitalis.

CHORUS. O geminae filiarum optimae, quod sors fert, aequo animoendum; ne nimium incendite luctum: sors vestra nemini contemnenda.

ANTIGONE. Ergo malorum aliquod est desiderium! Quod enim nequam jucundum videri possit, id tum jucundum erat, quando illum anibus amplectebam. O pater, ô care pater, ô qui aeternis sub terra nebris involutus es, nec, quum senilem ducebas vitam, inamatus nequam fuisti mihi, nec eris posthac.

CHORUS. Perfecit igitur —

ANTIGONE. Perfecit quod voluit.

CHORUS. Quale id est?

ANTIGONE. Qua cupit, hospita in terra mortuus est, oportuna
perenni umbra sub humo cubile habet: nec luctum reliquit indefectum.
Namque te semper, ô pater, hic meus oculus lacrimis plorat stillantibus:
neque scio misera, quomodo queam tam acerbum tui desiderium aberi.
Heu! peregrino in solo non debuisses meri; verum ita mihi etiam
sertus mortuus es.

ISMENE. O misera! quas me fortuna jam manet ita desertam, omnia
que egenam, teque, ô cara . . . sic patre orbatas?

CHORUS. Sed quandoquidem ultimum saltem vitae diem felicitate
posuit, desinite lugere, ô carae; miseriarum enim nemo immunis est.

ANTIGONE. Retro absecedamus, soror.

ISMENE. Quidnam facturæ?

ANTIGONE. Desiderium me cepit —

ISMENE. Quodnam?

ANTIGONE. Inferam domum videndi —

ISMENE. Cujus?

ANTIGONE. Patris. Heu me miseram!

ISMENE. Qui vero fas sit eo accedere? nonne vides —

ANTIGONE. Quid ita increpas?

ISMENE. Et hoc, ut —

ANTIGONE. Quid me rursus absterres?

ISMENE. Insepultus obiit, et ab omni conspectu segregatus est.

ANTIGONE. Duc me eo, ibique me interfice.

ISMENE. Hei mihi miserrimæ! ubinam, quæso, posthac deserta,
consilii que inops, vitam aerumnosa exigam?

CHORUS. Caræ puellæ, ne quid metuatis.

ANTIGONE. At quo fugiam?

CHORUS. Jam antea effugistis, ut ne quid mali accideret vobis.

ANTIGONE. Cogito —

CHORUS. Quid tandem veras animo?

ANTIGONE. Quomodo domum redeamus, plane ignore.

CHORUS. Ne hoc quidem sollicite inquire: laboriosum est —

ANTIGONE. Et antea fuit; siquidem graves nos semper
aerumnæ, modo quidem ultra, modo supra modum,

CHORUS. Vasto sane pelago jactamini.

ANTIGONE. Vasto utique.

CHORUS. Id quoque ego fateor.

ANTIGONE. Heu, heu! quo ibimus, ô Jupiter? ad quam enim spem
Deus nunc impellit?

THESEUS. Parcite lugere, puellae: nam quibus mors exoptata conti-
, eos deslere non decet: haud enim fas est.

ANTIGONE. O nate Aegaei, ad tua accidimus genua.

THESEUS. Quid vobis, ô puellae, vultis a me fieri?

ANTIGONE. Tumulum patris nostri contueri cupimus.

THESEUS. At fas non est eo accedere.

ANTIGONE. Quid ais, ô rex, Athenarum dominator?

THESEUS. O puellae, interdixit mihi ille, ne quis hos adeat locos,
ve compellet quisquam mortalium sacrum sepulcrum, quo conditus
est. Quae si observarem, dixit me terram hanc prospere semper habi-
rum incolumem. Horum itaque nobis conscius est Deus, et, quod
mia exaudit, Jusjurandum Jovis.

ANTIGONE. At haec si illi placent, iis nos acquiescere par est. Nos-
tem Thebas deduc Ogygias, si qua forte fratribus imminentem necem
hibere possimus.

THESEUS. Faciam et haec, et quaecumque alia vobis utilia, eique-
ta facere possim, quem nuper mortuum terra recondit. Non enim
atrigari me decet.

CHORUS. Sed jam quiescite, nec ultra lamentis indulgete. Omnia
in haec omnino sunt rata.

FINIS OEDIPI COLONEI.

NOTAE IN OEDIPUM REGEM.

ARGUMENTI METRICI V. 11. Legitur vulgo soloecē ὅπως πῶς.
In uno cod. a prima manu πύθοισιαι. Scripserat auctor ὅπως πῶς.
Tragico ipso praeunte v. 71.

V. penult. Aldus e codd. dedit :

δισσαῖς τε χερσὶν ἱξανάλωσιν κόρας.

Turnebus vero juxta Triclinium :

δισσαῖσι χερσὶν ἱξιούφλωσιν κόρας.

In hoc prava est utraque scriptura, quod *geminarium manus* enim inducat, ubi res ipsa *geminos* flagitat *oculos* : ἱξανάλωσι χερσὶν κόρας. Ducem hic etiam habebat Grammaticus Sophoclem *Trig.* 51. διπλᾶς ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτοῦργῳ χερσὶ. In uno codice πῶς κατησώλωσιν αὐτὸς ὀμμάτων.

πῶραξι δινῶς ὑπερηδὺς τοῦ φαύου.

In quibus videor latentem deprehendisse sinceram lectionem :

πῶρασι δισσὰς ἱξανάλωσιν κόρας.

Hoc scribere debuit Grammaticus ex ipso Dramate 1168. Euripides *Miss.* 59.

χρησλάτοις πῶρασιν αἰμάξας κόρας.

Apud eundem Polymestor in Hecuba 1155.

ἐμῶν γὰρ ὀμμάτων,

πῶρας λαβῶνσαι, τὰς ταλαιπώρους κόρας

κιντούσιν.

Nihil est igitur, quo in dubium vocari possit *πῶρασιαι*. Quod ad *φλωσιν* adinet, glossema est a Triclinio inepte genuino verbo substitutum. Vide Valckenarium ad *Phoeniss.* p. 223.

Disquisitionem quae sequitur de inscriptione Dramatis ad fidem dedi, rejectis putidis nugis recentissimi nescio cujus Graeculi. Latine versionem subjungere inutile duxi. Facile intelliget quicumque per labris graecum sermonem gustarit, quosdam fuisse qui *οὐδὲν πρὸς τὸν οὐρανόν*, non *REGEM* drama hoc inscripserint, habita ratione temporis, quo fuit editum, quam rerum in eo exhibitarum. C

ante alterum Oedipum, quem Sophocles extrema in senectute fecit, scenam inducta fuit haec fabula; et Colonus adiit Oedipus longo aetate postquam se ipsum excaecaverat.

DRAMATIS V. 2. Τίνας ἰδρας τὰςδε δοαίετε; id est διὰ τί προσβα-
τε τὰςδε τὰς ἰδρας; τί προσχρησάτε ταύταις ταῖς ἰδραις; Vide Oed.
l. 1160. 1166.

3. ἐξὶ στέμματος. Male interpretes; coronati. Vertere poterat, instructi.
a coronis erant redimiti; sed manibus ferebant ramos oleae lana ob-
lutos, qui Graecis στέμματα vocantur. Sic Chryses Iliadis initio:

στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν, ἐκπεύλου Ἀπόλλωνος
χρυσίῳ ἀνὰ σκήπτρῳ.

72 913. rami isti supplicatorii εἰφέη appellantur. Latinis *velamina*.
Iustus Amphitr. I. 1. *Velatis manibus orant*. Ad quem locum vide
interpretes.

10. τίνι τρέψω. *quare, quamobrem?* Vide Marklandum ad Euripidis
supplices, 147.

11. εἰσέκοιτες. Sic unus e Regiis codd. quam lectionem adgnoscat
solistas, male expositam per παθόντες. εἰσέρχων hic valet *petere, cu-
se, orare*, ut Oed. Col. 1094.

12. ἄσυνεργος. Gallice *insensible*. Vide Fragm. inc. XXXI.

16. βαμοῖσι τοῖς σοῖς. Non *aris tibi dicatis*; sed *aris pro foribus tua-
rum aedium positis*. Veterum hic mos notus. Plautus Curcul. I. 1. 71.

Nunc ara Veneris haec est ante horum fores.

omnis erat domus, quem consentaneum erat Venerem pro tutelari Dea
re. At plerumque ante aedes Apollinis erant arae τοῦ Ἀγυμῆος. Comi-
in Vesp. 875. γαίτην Ἀγυμῆ τοῦ μου προθύρου. Plautus Bacchid. II. 1,

Saluto te, vicine Apollo, qui aedibus

propinquus nostris adcolis, veneroque te.

e El. 637. 1372. Eurip. Phoeniss. 284. 640.

8. ἱερῆς. Atticismum a librariis saepe oblitteratum restitui. In Eurip.
pl. 666. legendum e duobus codd.

ἱερωῦσι θ' ἱερῆς ἦσαν ἀνδραπολισμένοι.

, ut vulgo, ἱερωῖς. In Phoenissis 1236. 1255. optimi codicis aucto-
re reposuimus ἀμολῆς. In Aj. 189. recte Turnebus edidit βασιλῆς,
d in v. 390. adsumi non debebat: sed in El. 690. 709. Attica forma

βραχὺς omnino reponenda erat. — ἥδιον. Sic scriptum oportuit; nec, ut vulgo, ἡδιόν. Bene Valckenarius in Phoeniss. 95a. edidit, ὡς γὰρ ἔστιν ἥδιος. Eustath. ad Iliad. Σ. pag. 1166. ὁ γὰρ ἐν ἡλικίᾳ ἡμῶν παρδίνου, τοῦτο ἐν αἰδέσειν ἡδίζει, οἱ ἡλικῖοι, φασί, γάμου, καὶ μετὰ γυμναστίαις. ὡς δὲ καὶ τρισημῶς ἥδιος λέγεται ὁ ἡδιστός, ἀπογράφου τοῦ 1, Διόνυσος Αἰδώς Φασί. καὶ ἔστι, φασί, Ἀττικόν. λέγεται ἔτι ἐπὶ παρδίνου τὸ ἡδίζει, καὶ χρῆσις φέρεται εἰς τοῦτο αὐτῷ.

Εἰ μὴ κόρη δέυσαι τὸ εἶδος ἥδιος.

28. σπῆψας. c'. ἐπισπῆψας, βαρίως ἐμπισών.

29. δῶμα Καδμῖον. Sic plerique codd. et Scholiastes, ut παλαιὸν Καδμῖον. Vulgo utrobique Καδμείον.

31. ἰσόμενόν σε. gl. ἴσον. σύμμαχον δὲ πρὸς τὸ κρήναι.

33. In συμβεβηκὸς βίβου intellige quidquid sponte sua hominibus evenire solet; ταῖς εὐτυχίαις, τοῖς εὐκατηγέμασι: in δαιμόνιον ξυμβαλόντι quidquid numen Deorum invehit praeter solitum, quidquid fit Deorum interventu. Posterius minus bene interpretatur auctor veteris glossae καταβροχθῆς, Φιδώσιον. Infra 960. Oedipus quaerit num Polybos mortuus fuerit νόσου ξυμβαλόντι, morbi interventu. In Oed. Col. 410. τὴν φανίσας ξυμβαλόντις; cuiusnam interventu? ut recte explicat Scholium. Ad πρώτον glossa: ἦγον ἐν τῷ εὐρίῳ μηχανῇ καὶ ἀπεβλήθη αὐτῷ.

44. τοῖσιν ἐμπείρουσι. gl. τοῖς ἐν πείρᾳ πολλῇ γεγονόσι. ταῖς βελοναῖς τὰ τέλη. ζώσας, ἀσφαλῆς, ἀδιαπλώτους. Perperam hunc locum ait Triclinius, cui frustra patrociniatur Toupius Cur. nov. in Suidam p. 645. ὡς τοῖς ἐν πείρᾳ γεγονόσι καὶ συνετοῖς καὶ ταῖς εὐτυχίαις, ἦγον τὰς ἐν βελοναῖς τῶν βουλευμάτων ὁρῶ μάλιστα ζώσας καὶ οὐκ ἀπεβλήτους. Codd. notam ad El. 1230.

58. γνώτῃ κοῦν ἄγνοια. Sic apud Homerum Iliad. Z. 333.

Ἐπὶ, ἐπὶ μὲ κατ' αἶσαν ἐνέκασας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν. ad quem versum Eustathius p. 645. ἐπιμένει ὁ λόγος ἔχει τὴν κατὰ τὴν ἀλφειοειδήν. ἔτι ὁμοίως παρὰ τῇ Φιλαμήνῃ Σεφαλεῖ τὸ, γνώτῃ κοῦν ἄγνοια. καὶ τὸ, ἔδως οὐδὲ μητρὶ δυσχρήτης. καὶ τὸ, οὐτε τι τοῦ μὲν περὶ πρηνεὶς; τί τι μὴ βλέπων ἐγώμα. Duo postrema exempla in Electra 929. 1078. Addere poterat ex Ajace 289. ἀκλῆτες, οὐδ' ὑπὲρ κληθείς.

60. Hunc locum imitatus est Argonauticorum poeta II. 631.

αἰὶ δὲ σπείσεται ἰπ' ἥματι τύχῃα Φυλάσσει,
 ἰξέτι τὸ πρῶτιστον ἱμὴν χάριν ἡγερίδασθαι,
 φραζόμενος τὰ ἱκασίαι· σὺ δ' εὐμαρίως ἀγορεύεις,
 αἶσιν ἡς ψυχῆς ἀλέγῃς ὑπερ' αὐτὰρ ἔγωγι
 εἰο μὲν οὐδ' ἤβαιον ἀτύξεμαι· ἀμφὶ δὲ τοῖο,
 καὶ τοῦ, ὅμως καὶ στίο, καὶ ἄλλων διδίδ' ἱταίρων.

67. πλάνας. Sic B. et Schol. recte ex Atticorum usu. Eurip. Hippol.

4. φρεσὶν πλάνας. Helena 541. οὐδ' ἀγύμναστον πλάνας. 783. πόσον
 ἐστὶν τέντεσσι πλὴν νότῃς ἄλλαν ἰφθαίρειν πλάνας; Idem in Stobaeo Grotii
 105. πλάνας τε καὶ δόξα προσίσταται. Vide Oed. Col. 1114. Phil. 758.

70. ἱμαντοῦ γαμβρόν. Graecis γαμβροὶ appellantur quicumque per nu-
 x adfinitate juncti sunt; generi, soceri, uxoris fraures, sororum ma-
 : quo postremo sensu, vel etiam generaliori accipiendum in Sarpe-
 nis oratione, qua Hectorem objurgat Il. E. 474.

Φῆς ποῦ ἄτις λαῶν πύλον ἰξίμεν, ἡδ' ἱπικεύμεν,
 οἷος σὺν γαμβροῖσι πασιγῆτοισι τέ σοῖσι.

quem locum Eustathius p. 572. γαμβροὶ νῦν μὲν, οἱ ποτὶς οὕτω κα-
 ῖται. ἡ δὲ τραγῳδία ἐν τῷ, κηδεύσας καλοῖς γαμβροῖς, τοὺς πενθεροὺς
 αἰ, ὡς καὶ αὐτοὺς κατὰ γαμικὴν κηδεύσας συνάλλαγμα. καὶ ὁ παρὰ Σο-
 λῆ δὲ Οἰδίπους γαμβρόν ἑαυτοῦ τὸν τῆς Ισκάθης ἀδελφὸν Κρέοντα λέγει,
 ἐξ ἱπικαμβρίας συγγινῆ, ἀλλὰ καὶ μὲν τοὺς κηδεσὶν, κυριολεκτικῶς, αὐτὸν
 αἰ ἐν τῷ, ἀναξέ μὲν κηδεύματα. Sic nominis πενθερός late diffunditur
 ificatio. Vide Lexicon. Sororis maritum notat apud Eurip. Elect. 1295.

8. εἶδε γ' — Sic recte B. et Schol. Perperam a librariis mutatum
 in αἰ δὲ τε, quia prius τ' in εἰς καλὸν σὺ τ' εἶπας, acceperant pro
 At valet τοι. ἀλλὰ τοι καλῶς εἶπας σὺ· εἶδε γι ἀργίως — Istud γα,
 aepe alias, valet γάρ. Praecedentia enim confirmat.

ο. ὦ γάρ, *utinam*. gl. εἶδε δὲ. Librorum omnium lectio est ἐν τύχῃ
 γα, quam adgnoscat Eustathius p. 1154. et alibi: et retineri poterat.
 lominus certissima mihi videtur, ut elegantissima est, Marklandi
 ndatio in nota ad Eurip. Suppl. 1145. τῶς, cui respondet in proximo
 α ὥσπερ. Sic in Aj. 840. ὥσπερ — τῶς. In Aeschyli S. Th. 465.
 ἰ ὑπέραιχρα βαζύουσι — τῶς ἐν Ζηνὸς ἰσίδαι κοταίνων. Ibid. 639. τῶς,
 relato ὡς, cujus vicem sustinent verba τὸν αὐτὸν τρόπον. — οὕτως
 en est substantivum pro adjectivo positum, cujus rei apud Poetas,

non Atticos solum, sed quoscumque exempla passim obvia. Vide quoque notavi ad Apollonii *Βοτῆραι αὐλῶν* Argon. IV. 1248. ὕβρις αἵμα τιμῆς legitur in Hesiodi *Εργα* 174. Plurima exempla collegit Eustathius in *Odyss.* Δ. p. 1484.

82. οὐ γὰρ ἂν κέρα. Coronati enim soli domum redibant, quod laetae sortes obtigerant. Quocirca bene in scholio additum ἐπὶ τὰ κέρα. Quibus vero vel tristia nuntiata fuerant, vel domum repetentibus aliud aliquid acciderat, si coronas deponebant. Theseus apud Euripidem *Εκπολ.* 813. audito uxoris leto :

τί δῆτα τοῖσδ' ἀνίστημαι κέρα
πλετοῖσι φύλλοις, δυστυχῆς διαχρὺς ὤν;

Fabius Pictor legatus a Delphis Romam reversus in senatu dicit *apud Livium* XXIII. 11. *Se jussum ab templi antistite, sicut coronatus ante corona et oraculum adiisset, et rem divinam fecisset, ita coronam navim ascendere, nec ante deponere eam, quam Romam periret.*

85. ἴμῶν κήδυμαι, pro ἴμῶς κηδεσθῆς. Sic Eurip. *Orest.* 479.

ὦ χαῖρε καὶ σὺ, Μενέλαος, κήδυμ' ἴμῶν.

1237. ὦ ξυγγένια πατρὸς ἱμεῶν. et *Phoeniss.* 298.

ὦ ξυγγένια τῶν Ἀγάνορος τέκνων.

pro ὦ ξυγγενίς. Et sic saepe res pro persona, seu, ut barbare loquuntur, abstractum pro concreto ponitur. Infra 128. τυραννίδος οὗτω πικρῆς, pro τυράννου οὕτω πικρόντος. De hoc schemate plura ad *Antigonam*.

87. τὰ δύσφορ'. Sic codd. omnes, quod diversimode in glossis interpretatur: τὰ δοκοῦντα σχίσματα. τὰ δυσχερῆ, ἢ γινῶν ἢ ζήτησις τοῦ φαινομένου. Et etiam legit Scholiastes, apud quem τὰ δύσφρημα nihil aliud est quam interpretamentum.

95. λέγουμ' ἂν. dicam. Vide ad *El.* 1491.

101. ὡς τήνδ' αἶμα χιμαῖζον πόλιν. Optima est docti viri apud Fabricium emendatio. Libri omnes τὸδ' αἶμα. Verum nondum facta personae definitae alicujus personae: proinde ex indole linguae dici non potest ὡς αἶμα χιμαῖζον πόλιν: non vero αἶμα τὸδε, quum nihil praeter ad quod istud τὸδε referri possit. Acute vidit eruditus Britannus τὴνδε mutandum. Accusativus ὡς αἶμα χιμαῖζον absolute positus pro dativo, schema est Atticis scriptoribus perquam familiare. Aristophanes in deperdita fabula :

ἀλλὰ, τὸ εἰς ἑαυτὸν λαθεῖν,
τὰ κάρυά μου ἔϊπεν ἰτα.

i, sive nominativus, sive accusativus est, positus est pro τοῦ εἰρη-
νολαθείης. Vide Gregorium de Dial. Att. VII. XXXV. LXXX. Ku-
rum ad Comici Plutum 277. et quae notavimus ad Ranas 1437.

110. τὸ ζητούμενον ἀλάττω. Terent. Heaut. IV. 2. 8.

Nihil tam difficile est, quin quaerendo investigari possiet.

120. ἐξίγρη. Gl. ἀντὶ τοῦ μηχανῆν θάη.

134. πρὸ τοῦ θαιέστας. Sic A. D. T. Glossa in primo ὑπὲρ, ὡς πρὸ-
ρχα ἐπίμαχος. Perperam in impressis πρὸς τιν.

138. ἀποσκηδῶ. Attica futuri forma pro ἀποσκηδῶν; de qua vide
ae notavi ad Comici Ranas 296. In Vespis 229.

ἐάν περ ἐγὼ λήθω εἶναι,
πολλῶν δακρυῶν σφραγὶς δακρυδῶ.

eschylus Prom. 25.

πάχυν θ' εἶναι ἄλλος σκηδὲ πάλη.

i σκηδῆ non praesens est pro futuro, sed purum putum futurum. In
tip. Phoeniss. 616. ἐξέλων. In Oed. Col. 406. κατασκηδῶν vera futura
et formae contractae, pro ἐξελάσσω et κατασκηδῶσιν. Nihil apud Atti-
ci Poetas frequentius.

142. βιάσθαι ἵστασθαι. Gl. ἀνίστασθαι, ἀνάσταντες ἀπὸ τῶν καθύπευθεν. Seden-
it enim ad aram pro supplicum more. Vide Oed. Col. 1158.

153. ἐκτέταμαι. Sic libri omnes. Gl. ἔκτους ἐγνήμαν, ἢ μετέωρος.
od pertinet quidem ad ἐκπύταμαι, quomodo Poetam scripsisse olim
patet sum. Sic Antig. 1307. ἀνέπταν φέβω. Eurip. Suppl. 89. ὡς φέ-
μ' ἀναπύρεται. Sed nihil mutandum. ἐκτέταμαι Triclinius recte exponit
eternis scholiis, quibus integrioribus usus est, quam erant in exem-
pli a Jano Lascare edito. EKTETAMAI, ἀντὶ τοῦ ἐκπέπληγματος, παρ'
τοῦ ἐκπληγνῆτος ἔκτασιν σώματος καὶ ἀκνησίας, ἐν ἑσθ' χρεῖν ἐκπληγ-
ναι, πύττωσαι. Eodem sensu ἐκτέταμαι accipiendum videtur, quo πε-
ρίδη apud Comicum in Nubibus 213. ubi rusticus ait, Euboeam ab
eniensibus duce Pericle vexatam fuisse: ὑπὸ γὰρ ὑμῶν παρετάθη καὶ
πέλειος. Inest his verbis cruciatus notio. Sic apud Plutarchum in So-
crate p. 179. παρατείνεσθαι πόδι.

155. ἀζόμενος. gl. ἐυλαβούμενος, φοβούμενος. recte. Hoc sensu ἀρτι-
est apud Homerum Il. II. 261.

ἄφ' ἑο γὰρ, μὴ Νυκτὶ θεῷ ἀποδύμῃ ἴρην.

Locum in Aldina editione bene interpunctum non intellexit Joh. N. Nulla hic est interrogatio, cujus signum post χάρις poni non debuit. ἀποδύμῃ φοβούμενος τί ἐξενύσσει.

159. κεκλαμένη. Sic Aldus et codd. plerique. Si qui κεκλόμεν-
bent, in his altera lectio quam sequimur, superscripta. Refertur ad pro-
ximum μοι. προφαίνετ' μοι κεκλαμένη. Eustathius p. 714. extrema
μηνος tuctur: ἢ γὰρ καὶ ἐμὴ λίσσι τὸ αἶμα, ἢ τὸ κεκλόμεν-
κίελας εἰληπία. Hac ratione quodvis sermonis vitium defendi possit.

161. εὐκλῆα. Male vulgo εὐκλῆα. Utraque forma proba est: sed pe-
riorem hic loci respuit metri lex. Vide Eustathium p. 1516. immo
Scholiastes Εὐκλῆα nominativum esse censet pro Εὐκλῆα, quo
Diana apud Boeotos et horum vicinos Plataeenses culta fuit. Victor-
tarchum in Aristide p. 317.

167. ὦ πάτερ. gl. ἀντὶ τοῦ φεῖ. διὰ μέσου.

170. οὐδ' ἐν φρονίδος ἔχρος. gl. οὐδ' ἐν φρεσὶ μαχαλῆς, ἐσπίας. Scholiastes legisse videtur, ut est apud Suidam in ἔχρος, οὐδ' ἐν φρεσὶ ἔχρος.

172. ἔκγονα κλυτὰς χθονί. In uno cod. reperi κλυτὰ χθονί, quod
haud deterius est. Cum his Sophocleis P. Victorius Var. Lect. XV. Pacuvii
verba ex Duloreste comparat, a Nonio servata: Nec gra-
frugum fetum posse, nec mitescere. Nempe arbitrabantur olim
hominibus iratos ob aliquod impium facinus, fructibus terrae
fetusque animantium perdere, donec placarentur, expiato scelere.

174. ἰήων. gl. θρηνητικῶν. Eurip. Phoeniss. 1046. ἰάμεν ἰή-
οἰκας ἰήων βοῶν, ἰήων μέλας. — ἀνέχουσι. gl. ἀνίστη ἔχουσι, ἀνέχου-
σι.

180. ηλῆα. Neutrum plurale adverbii vice. Gl. ηλῆας. ηλῆας
ἀνθρώπων ἐκ παραλλήλου.

184. αὐτὰν παραβώμιον. Aldus ἀπὸν παραβώμιον, ut alii cod-
bent: in aliis divisim παρὰ βώμιον. Menda est in ἀπὸν, quam
conjectura sustulit Musgravius ad Eurip. Heracl. 44.

186. ἐπισημαχοῦσι. Perperam vulgo ἐπισημαχοῦσι. Legitimae
sunt ἐπιμαχῶν et ἐπισημαχῶν.

187. ὁμαυλος. gl. συμμιγής.

189. εὐώπα. vocativus a recto εὐώπης, quod nescio an feminino genere uspiam occurrat. Tritum est εὐώπης in pulchritudinis laude. At si idem significatione adhibeatur qua ὄξυνωπής, ὄξυνδερκής, quae hujus loci ena non est, favet analogia receptae lectioni.

191. ἄχαλος ἀσπίδων. gl. ἄσπλος σωματικῶν ὄπλων. Sic in El. 36. κενὸν ἀσπίδων καὶ σιγατοῦ. In Aj. 321. ἀψόφητος ὄξιν κωκυμάτων. rir. Phoeniss. ἄσπελος φαρίων λευκῶν. ad quem locum vide Valckermum pag. 115.

193. παλίσυτον δρᾶμμα νοτίσαι. gl. παλινδρομῆσαι. Supplendum est, quod in glossa etiam notatum. Est autem haec ellipsis in precibus xime sollemnis. Vide Comicum Thesmoph. 286. Ran. 886. quo qui intellecto liquet copulam τε in v. 190. neutiquam delendam esse.

194. πάτρας ἄπυρον. gl. τῆς πατρίδος τῆς ἐμῆς δηλαδὴ μακράν. Sic mbr. et tres alii codd. cum Aldina editione; optime sane. Altera lectio πυρὶν plane mendosa est.

204. ἀνυλῶν. Genitivus pluralis nominis ἀνύλη. Glossa in membr. πυρὶ λίγει.

212. Μαιρίδων ὁμόσπονδον. Sic liquido in duobus codicibus. Mendose γαί, μαιρίσπονδον. Glossae: ὁμοδίαίτων. συνέμιλον, συνδοιπόρον.

221. μὴ οὐκ in unam syllabam coalescunt, quod tironibus etiam nota. In B. scriptum μὴ οὐκ, supra 13. μὴ οὐ: et sic ubicumque similis loci est: quemadmodum et scribi et efferri volebat Marklandus.

254: ἐπεὶ οὐκ ἔχω τι σημῖον.

227. ἐπίκλημα, κατέκλημα, κατηγορία. Sic infra 529. Passim ἐπικλημα pro ἐκκληῖν occurrit.

226. Post αὐτὸς καθ' αὐτοῦ supplendum σημαίντω, λεγίτω ἑμῶς, id ex serie orationis intelligitur. Sic etiam in glossa.

229. ἄπεισιν. gl. ἀπειλύνεται.

229. τελῶ. gl. τελίσω, δώσω. Forma futuri Attica, de qua supra ad

238. Sic infra 418. ἐλῶ, ἐλάσω.

234. ἀπώσσει. Enotatam ex uno e Britannis codd. probam lectionem erit in T. et Augustano. Reliqui cum impressis soloecae ἀπώσσει.

235. ἐκ τῶνδε. μετὰ ταῦτα, dehinc, postea. Sophocli valde frequen-

tatum. Alciphron Epist. 33. ἐκ τοσούτης συνουσίας, post tantam familiaritatem.

240. Quid sit χίρνης νύμνη docebit Athenaeus, cujus haec sunt verba L. IX. p. 409. Ἐστὶ δὲ ΧΕΡΝΙΨ ὕδωρ, ἐκ τοῦ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντος, ἐφ' οὗ τὴν θυρίαν ἐστέλλον· καὶ τοῦτο τῶν νυμνῶν τοὺς παρόντας ἤγνεον.

250. γίνετο μὴ οὐ ξυτιδέος. Sic optime Marklandus ad Eurip. Supp. 390. Vulgo legitur prorsus absurde ἐν ταῖς ἰμαῖς γίνετ' ἰμοῦ σκῆπτρον. At nulla causa erat, cur quidquam imprecaretur interfectori, quem comperisset secum domi suae habitare: illum statim expellere potuit aut quovis supplicio multare. Quod sequitur πανθις, ad interfectionem spectat, si quis forte in Oedipi domo nescientis versetur; non ad Oedipum, ut inepte somniarunt interpretes.

259. νῦν δὲ γ' ἐπικυρῶ τ' ἐγώ. Sic liquido scriptum in D. Cetum ut Aldus. νῦν δ' ἐπικυρῶ τ' ἐγώ, labante versu. Haud male emendavit Heathius, νῦν δ' αἶψ' ἐπικυρῶ —

261. Sunt quibus phrasin horum versuum intricatior videri potest. Sensus est: Si liberos reliquisset Latus, esset illis genus commune cum liberis meis; fratres essent illi liberorum meorum. εἰ κίρνην εὐτύχησεν, κοινῶν παιδῶν κοινὰ ἢ ἂν ἐκπύκνεται γένε. Sophocli factum est κοινός usurpare pro ἀδελφός, quod Scholiastae observatum ad Antigoniae versum, et Hesychio in voce.

264. τοῦδ' ὥσπερ τοῦ 'μοῦ πατρός. Sic recte eruditus Britannus. C. et Aldus τῷδ'.

267. τῷ Ἀνδρακίῳ παιδί, Πολυδάμου τε. Hoc exemplo bis utitur Stathius ad illustrandas similes apud Homerum constructiones. Il. B.

Νέστορι παρὰ τῇ Πολυκρυνίῳ βασιλῆος.

et E. 741.

Ἐν δὲ τῇ Γεργίῃ κεφαλῇ διπλοῦ πτελέου.

ad quem versum ita commentatur p. 601. τὸ Γεργίῃ κεφαλῇ διπλοῦ πτελέου, ὁμοίον ἐστὶ τῷ, Νέστορι παρὰ τῇ Πολυκρυνίῳ βασιλῆος. ὡς γὰρ τῇ τοῦ κλητικῷ ἀναλύσει εὐδοῦται εἰς σύνταξιν, οὕτω καὶ τοῦτο. τ. Νέστορι ἀναλυθὲν εἰς τὸ, τῇ τοῦ Νέστορος, εὐ ἔχει πρὸς τὸ εἰπὴν, τῇ Νέστορος βασιλῆος τῇ. οὕτω δὲ καὶ τὸ, Γεργίῃ κεφαλῇ διπλοῦ πτελέου, κατ' ἀνάλογον ἐστὶ ἢ κεφαλῇ τῇ Γεργίῳ, τοῦ διπλοῦ πτελέου.

αἰὶ δ' ἐπισείσταν ἰπ' ἡματι νύκτα φυλάσσω,
 ἐξέτι τὸ πρῶτισιν ἐμὴν χάριν ἠγαρέδισθε,
 φραζέμενος τὰ ἱκασία· σὺ δ' εὐμαρτίως ἀγορεύεις,
 οἷον ἐπὶ ψυχῆς ἀλέγων ὑπερ· αὐτὰρ ἔγωγε
 εἰς μὲν οὐδ' ἠέουον ἀτύξεμαι· ἀμφὶ δὲ τοῖο,
 καὶ τοῦ, ὁμῶς καὶ τοῖο, καὶ ἄλλων δεῖδι' ἰταίρων.

67. πλάνας. Sic B. et Schol. recte ex Atticorum usu. Eurip. Hippol. 284. Φρενῶν πλάνας. Helena 541. οὐδ' ἀγύμναστον πλάνας. 783. πόντον χεῖρον τόντου ᾧ νῶταίς ἄλλην ἐφθείρου πλάνας; Idem in Stobaeo Grotii p. 105. πλάνας τε παρὰ πρὸς ἴστανται. Vide Oed. Col. 1114. Phil. 758.

70. ἱμαντοῦ γαμβρόν. Graecis γαμβροὶ appellantur quicumque per nuptias adfinitate juncti sunt; generi, soceri, uxoris fratres, sororum mariti: quo postremo sensu, vel etiam generaliori accipiendum in Sarpedonis oratione, qua Hectorem objurgat Il. E. 474.

Φῆς που ἄτερ λαῶν πέλον ἐξέμην, ἥδ' ἱπικεύμενον,
 οἷος σὺν γαμβροῖσι πασιγνήτοισι τε εὖοι.

ad quem locum Eustathius p. 572. γαμβροὶ νῦν μὲν, οἱ κοινῶς οὕτω καλούμενοι. ἡ δὲ τραγωδία ἐν τῷ, κηδεύσας καλοῖς γαμβροῖς, τοὺς πινυτροὺς ὀνόμαζεν, ὡς καὶ αὐτοὺς κατὰ γαμικὴν κηδεύοντας συνάμαγμα. καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλέϊ δὲ Οἰδίπους γαμβρόν ἑαυτοῦ τὸν τῆς Ισκάτης ἀδελφὸν Κρέοντα λέγει, ὡς ἐξ ἐπιγαμβρίας συγγενῆ, ἀλλὰ τοῦ μὲν τοι κηδεσθῆναι, κυριολεκτικῶς, αὐτὸν λέγει ἐν τῷ, ἀναξ ἑμὲν κηδεύμα. Sic nominis πινυτροῦ late diffunditur significatio. Vide Lexicon. Sororis maritum notat apud Eurip. Elect. 1295.

78. εἶδε γ' — Sic recte B. et Schol. Perperam a librariis mutatum fuit in εἰ δέ τι, quia prius τ' in εἰς καλὸν σὺ τ' εἶπας, acceperant pro π. At valet τοι. ἀλλὰ τοι καλῶς εἶπας σὺ· εἶδε γι ἀργίως — Istud γ', ut saepe alias, valet γάρ. Praecedentia enim confirmat.

80. εἴ γάρ, *utinam*. gl. εἴθε δέ. Librorum omnium lectio est ἐν τύχῃ γ' τῷ, quam agnoscit Eustathius p. 1154. et alibi: et retineri poterat. Nihilominus certissima mihi videtur, ut elegantissima est, Marklandi emendatio in nota ad Eurip. Suppl. 1145. τῶς, cui respondet in proximo versu ὥσπερ. Sic in Aj. 840. ὥσπερ — τῶς. In Aeschylī S. Th. 465. ὡς δ' ὑπείραχμα βάξουσιν — τῶς ἢ Ζεὺς ἐπίδω κοταίνω. Ibid. 639. τῶς, sine relato ὡς, cujus vicem sustinent verba τὸν αὐτὸν τρέπον. — τωτῆρ nomen est substantivum pro adjectivo positum, cujus rei apud Poetas,

Plura de hoc schomate dicemus ad El. 435.

276. ὥσπερ μ' ἀγαῖον ἔλαβες. Eustathius p. 1809. legit ὥσπερ μ' ἄγαν ἔλας, exponitque ὥσπερ με εἶλας διὰ τῆς ἀγᾶς.

277. ἔχω. gl. δύναμαι.

278. τὸ δὲ ζήτημα. Nominativus solutus; non vero qui vicegerens est, et Latinorum ablativo absoluto respondet; sed per *Quod* explicandus. Vide Valckenarium ad Phoeniss. pag. 102. Aliter huius expediri etiam potest, sublata distinctione post ζήτημα, ut esset: ἢν δὲ τοῦ πρίμψατος Φαίβου τὶδε τὸ ζήτημα, εἰπὼν, ἔδωκεν ποτε. Vel adhuc, transposita sequenti distinctione, ἢν δὲ τοῦ πρίμψατος Φαίβου τὸ ζήτημα, εἰπὼν, ὅστις ποτε ἐμγαστῆται τὶδε. Prima ratio videtur optima.

281. οὐδ' ἂν εἰς δύναται ἀνήρ. Sic duo codd. recte, ut jam esse monuerat Koenius ad libellum de Dialectis p. 23. Ceteri impressi, soloecce, οὐδὲ εἰς δύναται — Initio versus male codd. etiam ἂν: quae frequens est in libris menda. Vide Marklandum ad Scyl.

284. ταῦθ' ἐρῶντ'. Id est τὰ αὐτὰ, ut recte scriptum et aliis reperi in uno cod. Perperam vulgo ταῦθ'.

286. σκοπῶν. gl. ζητῶν, ἐρευνῶν. et 291. σκοπῶ, ἐξετάζω.

290. κωφά. gl. ἀνυπόστατα. — παλαιά, σθερά.

295. Glossa: τὰς σὰς αἰκούων τοιάσδε κατὰρας οὐχ ὑπερμυθεύσας λατῶν.

297. οὐξ ἐλέγχων. gl. ὁ φανερώσων αὐτόν. Aldus οὐξ ἐλέγχων, B. T. Ceteri futurum habent.

305. εἰ καὶ μὴ κλύεις. Sic recte Valckenarius ad Phoeniss. quod confirmat codd. glossa, μὴ ἤκουσας, tametsi in iis etiam μὴ κλύεις.

310. σὺ δ' οὐν. Sic Aldus et codd. omnes. Perperam Triclinius mutavit in οὐ, putans forte negationem cum φθενίσας requiri. adest in geminato μήτι.

311. μαντικῆς ὁδόν. gl. μέθοδον. Frequens usus nominis ὁδός pro ratione. Vide indicem nostrum in Aristophanem, Euripidem B. Phoen. 922. Hippol. 291. 394. Heracl. 237.

314. ἐν σοὶ ἴσμεν. in te sumus. id est, in te omnis posita nostra.

318. διώλεται. gl. ἐπιλαθόμεν. recte. Ut σῶζεν saepe adhibetur pro *ere memoria*, sic διολύειν adhibetur pro *oblivisci*. Vide quae notavi Eurip. Bacchas 782. et Hippol. 391. Nimis facete locum hunc vertit nsonus. οὐ γὰρ ἂν δεινὸν ἰκόμην. *alioquin huc non venissem*: nempe ἔσθ' ἔμην αὐτὰ: εἰ μὴ ἐπιλαθόμεν. Qui popularem suum merito caecat Jo. Burton, eo non fuit perspicacior. Locus hic, si quis alius, us est.

328. ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε τὰμ' ἐξενίπω. Sic ex indole linguae legendum.

Vulgata lectione nihil mendosius: ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε τὰμ' ὥς ἂν. Ex his apud omnes constat nullum sensum elici posse, in quibus la quidem est legitimae constructionis forma. οὐ μὴ cum futuro infinitivi vel aoristo 2 subjunctivi construitur. Perspicuus est sensus: οὐ ποτε ἴπω τὰμὰ, ἤγουν τὴν ἐμὴν μαρτυρίαν, ὥς ἂν μὴ ἐκφασθῶ, ἤγουν ἡὰ πωῖσω τὰ σὰ κακά. Sic recte glossa: unde non aliter scripsisse picum liquet, ac edidimus, οὐ μὴ ποτε τὰμ' ἐξενίπω. Bicompositi, librariorum errore perquam sollemni, exciderant praepositiones. ω apud Tragicos frequens est, quo in verbo liquida geminari solet, si lege plerumque id flagitante. Eustathius ad Odys. p. 1381. τὸ δὲ τι πλινκασμὸν ἔχει τοῦ ἐνὸς ν. καὶ ὅλον ἐξ ὧ παλαιῶν τὸ ἐνίπω δὲ ν ἐκφέρεται, ἀπὸ τῆς ἐν προθέσει καὶ τοῦ ἴπω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἴπος. τὸ ἐξενίπω usi sunt Pindarus Olymp. VIII. 26. Apollonius I. 764. Oysius Perieg. 556. Apud Eurip. Bacchis 1255. occurrit aliud bicompositum ἐξουπειπὼν haud magis apud Tragicos obvium quam ἐξενίπειν. Inque legitimum est et extra omnem suspicionem. Admoveri huc et Scholiastae observatio ad alterius Oedipi v. 1648. ἴδον αὐτοῦ τὸ πῶς κεχρησθῆαι ταῖς προσέσεισι.

329. ἐγὼ οὐτ' ἐμαυτέν. Sic praeter Athenaeum L. X. p. 453. unus e is codd. indubie, et alter a prima manu. Reliqui ἐγὼ τ' ἐμαυτέν, glossa, ἀπὸ καινοῦ τὸ οὐ. Passim occurrit ἐγὼ οὐ disyllabum, ut Col. 939. Antig. 458. apud Comicum Lys. 284. 876. Ran. 33. 416. Equit. 340. Cujusvis etiam vocis ω finale cum sequente οὐ nam syllabam coalescit, ut in Lysistr. 1171.

οὐ τὼ σιῶ, οὐχὶ πάντα γ', ὧ λυσσάνει.

lite ω ει coalescunt, ut in Philoct. 585. ἐγὼ εἰμ' Ἀτρεΐδαις δυσμενής. esp. 1224.

ἰγὼ εἴσθαι, καὶ δὲ γὰρ εἴμ' ἰγὼ Κλίαν.

335. ἔργαίς. gl. εἰς ἔργον κινήσεις. Sic libri omnes, adscriptura Eustathio ad Iliad, p. 792. ἔργῳ ἔργαίνα. εἶν, οὐ γὰρ ἔργαίνα καὶ παρὰ Σοφοκλῆ, (Trach. 552.) παρ' ᾧ καὶ τὸ, καὶ γὰρ αἱ πύργαί σου γ' ἔργαίνας. Hemsterhusio, viro summo, legendum videbatur ἔσας, ab ἔργαζην, quamlibet materiam subigere, mactare, etc. Conjecturam protulit Ruhnkenius ad Timaei lexicon p. 129. clausum quidem, nec tamen usquequaque certam. Similis hyperbole apud Lucanum occurrit, Paenulo I. 2. 77.

Nam illa mulier lapidem silicem subigere, ut se amet, potest.

336. ἀτίκτος. gl. σκληρὸς, ἀμείλιχος. ἀτιλεύτατος, ἀπαραλυστός. Eustathius p. 441. ἀτιλεύτατος παρὰ Σοφοκλῆ, καὶ τὸν μὲν ἐπ' αὐτῷ τοῖς ζήτημασι δαλεῖ ἐν τῷ, ἀτίκτος ἀτιλεύτατος ΘΑΝΕΙ, sic quidem apud eum legitur ΘΑΝΕΙ, non ΘΑΝῃ. Qua occasione Atticam terminationem secundae personae passivae et mediae formae ubique in futuris reposuisse, nec forte doctiorum reprehensionem degero, quod idem in reliquis temporibus non fecerim, ut in Arispha. Quod ad futura attinet, haud pauca supersunt in impressis notis huius Atticiam vestigia, librarium inconstantia, quibus cordi non videtur nulli parcere. Infra 1295. εἰσέψα. El. 381. προσέψα. Trach. 654. Eurip. Androm. 708. Φθιρῆ. Bacchis 782. εἴσσι. et alia per. In Aj. 195. D. praesens θηρίζει exhibet. In Eurip. Iphig. T. 459. scriptum olim fuisse pro ληρῇ Marklandus evicit. Vide Valerium ad Phoeniss. p. 216.

337. τὴν σὴν δ' ὁμοῦ ναίουσας. Argutatur Eustathius ad Iliad, p. 216. ambiguum hic statuens esse sensum, quo aliud Tiresias innuit ac videtur. θεοὶ μὲν λέγουσι ὅτι τὴν σὴν ἔργον οὐ κατὰ τὸν νόμον συμφυτὴν εἶναι. ἀλλ' ὡς δὲ λέγει, ἔτι τὴν σὴν ἀλογον οὐκ οἶδας, ἔτι κατὰ τὸν νόμον, ἢ συμφυτῆς. ὅτι οὐκ οἶδας ἐκφάναι, εἴπει τὸ ὁμοῦ ναίουσας ταυτὴν ἐστὶ τῷ ἐμφυτῇ.

341. ἔξω. gl. παραγινώσκειται, φανήσκειται.

345. ὡς ἔργῳ ἔχω. gl. ὡς διάκειμαι ἐνταῦθα ἔργῳ. alia: ὡς ὁμοῦ ἔργῳ. Neutraliter adhiberi ἔχω cum genitivo ostendi ad Comici Rhet. 173.

350. ἔλκεας; gl. ἐλκόμεν. Vide quae notavimus ad Comici Rhet.

51. ὅπερ προήσπας. sic omnino legendum. Supra 223. ὑμῖν προφωνῶ. adose in libris προσιῖσπας, frequenti librariorum errore in verbis cum et πρὸς compositis. Sic in Eurip. Hippol. 499. προσηῖγον pro προήγον e scriptum fuit; in Comici Concion. 31. προσιόντων pro προιόντων.

55. καί που. Sic scribendum. Encliticum hic est που, non adverbium loci quo, ut male vertit Johnson.

58. προὔτρεψω. gl. παρακίνησας.

60. ἢ ἔπειρᾷ λόγων; Aldus et codd. ἢ ἔπειρᾷ λήγων; Glossa in δακτυλίστις καὶ ἐνοχλίστις. In D. εἰς πείραν λόγων προτρέψω. In hoc legisse videtur λήγων nescio quis olim, qui margini adscripsit, ἀπὸ; Corruptam esse lectionem constat, unde nullus exoritur sensus. huius conjecit ἢ ἔπειρῶν λήγεις, vel ἢ ἔπειρᾷς λήγων Neutrum mihi: nec fere magis, quod dedi, etsi illis probabilius sit: *aut servare meum tentas?* id est, *experirisne an iterum eadem tibi similis?* Nullus dubito, quin Sophocles scripserit plano et perspicuo:

οὐχὶ ξυνῆκας; πρὸς τί μ' ἐπειρᾷ πάλιν.

1. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωσίειν. Ad priorem partem interrogationis referet Oedipus, οὐχὶ ξυνῆκας; scilicet ξυνῆκα μὲν, ἀλλ' οὐχ οὕτως, εἰπεῖν ἐγνωσμένον, ὅπερ ξυνῆκα. Ineptissime vertit Johnson.

2. οὐ refertur ad φονία, licet proxime praecedat τ' ἀνδρός. Qua ex structura suboritur aliquid ambiguitatis. Mallem fere legi: φονία καὶ τοῦτον, οὐ ξητεῖς κορεῖν. Sic infra 449. τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν παύει.

3. πικρονάς. gl. λαιδερέας.

4. ὡς μάτην. gl. ἐπὶ ἀκαίρως.

5. σὺν ταῖς Φιλιτάταις. Plurali numero unam matrem innuit. Sic in-

54. Oedipus ait: ξὺν εἰς τ' οὐ χεῖν μ' ἐμὲλῶν, οὐστ' ἔμ' οὐκ ἴδαι; quorum hoc ad solum patrem, superius ad solam matrem refert hoc schema Tragicis valde usitatum, de quo videndus Gatakerus l. I. p. 351.

6. μίᾳς τρέφει πρὸς νυκλός. id est; μία σι νύξ τρέφει. gl. διέλου ἐν ἱνυ διατρέφεις, qui verus est horum verborum sensus. Nemo ignorat im frequentet Sophocles verbum τρέφειν sensu τοῦ ἔχειν, qua de re li Casaubonus ad Athen. p. 549. et Valckenarius ad Hippol. 364.

Quae sequuntur, eorum vera est expositio in scholiis priore loco proposita; altera nauci non est. Male Aldus βλέψαι, errore hypothetae, ut videtur; nam hoc in nullo cod. reperi, ne quidem in T. qui βλέψαι recte habet. Planum, ut opinor, et facilem sensum reddidi; unde ad id quod Oedipus dixit, nemo jam non intelligit, quid Tiresias respondere debuerit. Sequentium versuum absurda sententia est, tam in Graecis, uti vulgo leguntur, quam in Johnsoni versione. Nempe Tiresias plane contrarium dicit illius, quod dicere debuit: οὐ γὰρ με μήτε πρὸς γιγνέσθην. Immo οὐ γὰρ σε μήτε πρὸς γ' ἐμοῦ πιστῶν. In istis γὰρ referunt ad suppressam sententiae partem, facile supplendam: οὐδ' ἂν σε βλέψαιμ'. οὐ γὰρ μήτε ἐπὶ σὶ πρὸς ἐμοῦ πιστῶν. Facile, imperitis descriptibus librariis, pronomina commutari potuerunt. τὰδ' ἐκπαρῆκα δὲ τὰδε τιμαρῆσαι. Quid vero? *Scelus, cuius auctorem investigas, quodque te ipsum patrasse ignoras.* Obscure loquitur Tiresias, ita ut quod is cogitet, non statim adsequi possit Oedipus: sed nobis, qui legimus, perspicua est sententia, modo ulcus lectionis sanetur. Jam olim vitium inolevit, quod ne subodorati quidem sunt veteres critici: recentiores autem interpretes prorsus caecutierunt.

386. τὸ ΤΗΕΛΘΩΝ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιῶν λέγεται, ἵνα τοὺς ἀντιπάλους ὑπάρχουσαι λαθρόεις, ἢ καὶ εὐχαιώτους εὐτὼ πωλεῖται καὶ τασθῇ.

390. ἐπεὶ, *alioqui, si secus est.* gl. εἰ δὲ μὴ, ἄγε ἐπὶ.

391. βαρυσώδεις κύων. Dirisima quaeque monstra canes appellant Graeci poëtae. Eurip. Herc. fur. 1275.

τὴν τ' ἀμφίφρανον καὶ παλινδρασθῆ κύνα
ὑδραν φονεύσας.

Harprias Apollonius II. 289. appellat μεγάλους Διὸς κύνας. Eriophyes in Electra 1387. μετὰδρομοὶ κακῶν πανουργημάτων ἄφρονες κύνεις.

402. ἀγλατῆσιν. gl. ἐμὲ δηλονότι, ἐν λέγεις φανεία εἶναι. Plerisque in codd. ut in Aldina edit. tenui spiritu notatur. At melius asperatur. Eustathius ad Odys. A. p. 1704. τὸ ἀγλατῆσιν παρὰ Σοφοκλεῖ. ἐκείνῳ μὲν τοὶ καὶ δασύνεται παρὰ τὸ ἄγος. Sequentibus haud leniora audit Tiresias a Pentheo apud Euripid. in Bacchis 254.

εἰ μὴ σε γῆρας πολλὸν ἐξερέτο,
κάθ' ἃν ἐν Βακχίαισι δέσμιος μέσαις.

ταλαιὰς ποτηραὶς ἐισάγων.

411. Vide P. Victorii Var. Lect. VII. 22.

413. εὐ, καὶ διδορκαῖς, εὐ βλίπτεις ἢ εἰ κακοῦ. Vulgo εὐ καὶ δίδορκαῖς ἢ βλίπτεις. In uno cod. reperi εὐ καὶ διδορκαῖς καὶ βλίπτεις. Unde lectio-
m concinnavi quam dedi, altera, ni fallor, meliorem. Sic in Aj. 85.

ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ διδορκαῖα.

418. δεινόπους. gl. φοβερά τὴν ἐπιδημίαν.

425. ὅς' ἐξισώσει. Sic recte Marklandus ad Suppl. 594. Vulgo ἃ ε' ἐξισώσει σοὶ τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνους. Intelligerem quidem ἃ ε' ἐξισώσει τοῖς σοῖς τέκνους. Verum ἃ ε' ἐξισώσει σοι absurdum mihi videtur. ἐξισώσει
hic neutrum est, ut παραώσῃ apud Comicum in Vespis 565.

426. τευμὸν εἰόμα. gl. τοὺς ἰμὸνς λόγους. εἰόμα apud Tragicos sae-
pissime *sermone* significat. Sic infra 671. τὸ σὸν ἐπαικτικὸν εἰόμα ἐλπι-
ναι, id est, τοὺς σοὺς λόγους ἐλέους ἀξίους.

433. ἦδη. Sic E. a prima manu. Reliqui codd. et Aldus contra Atti-
corum morem, ἦδεν. Vide doctos viros, quos laudavimus ad Comici
Nub. 329. Attica haec forma saepe a librariis, saepius ab editoribus ob-
literata fuit. In Oed. Col. 944. ubi Aldus ad codd. fidem ediderat ἦδη,
Turnebus reposuit ἦδεν. In Trach. 988. Aldus edidit ἐξῆδης, quod Tur-
nebus etiam mutavit in ἐξῆδεις. Nos genuinam formam constanter reti-
nemus.

434. ἐπιτελάμεν. gl. μεταεπιτελάμεν. Simplex pro composito. ἐτίθειν et
ἐτίθεισθαι hoc sensu frequentat Sophocles. Vide infra 560. Oed. Col. 298.

Antig. 165. Phil. 60. 495.

436. ἔμφρονος. gl. φρένιμοι. Sic codd. omnes veteres et Aldus. Tricli-
nius inepte scripsit εὐφρονος, quod Turnebus praetulit, et ex ejus' edi-
tione in subsequentes permanavit.

438. φύσει σε. gl. δίδει σε, εἶδεν ἐγγενήθης.

439. ἄγαν αἰνιδικά. Sic Aldus et codd. omnes ante Triclinium, qui
πρ inseruit imperite. Ultima in ἄγαν longa est. Vide quae notavimus ad
Comici Nubes 199. et 1120.

442. τύχη. gl. αὕτη ἡ εὐδοκίμησης.

445. τὰ γ' ἐμπεδῶν ἐχλῆς. Minus bene Aldus et Turnebus cum ple-
risque codd. εὐ γ' ἐμπεδῶν. In E. superscripta nostra lectio: γρ. τὰ γ'.
et hoc unicum B. in textu exhibet. τὰ ἐμπεδῶν, τὰ ἐν ποσὶ, τὰ πρὸ

Quae sequuntur, eorum vera est expositio in scholiis priore loco posita; altera nauci non est. Male Aldus βάλψαι, errore typothetae videtur; nam hoc in nullo cod. reperi, ne quidem in T. qui βάλψαι recte habet. Planum, ut opinor, et facilem sensum reddidi; unde quod Oedipus dixit, nemo jam non intelligit, quid Tiresias respondere debuerit. Sequentium versuum absurda sententia est, tam in Graeco uti vulgo leguntur, quam in Johnsoni versione. Nempe Tiresias contrarium dicit illius, quod dicere debuit: οὐ γὰρ με μήρα πιστεῖν. Immo οὐ γὰρ σε μήρα πρὸς γ' ἐμοῦ πιστεῖν. In istis γὰρ ad suppressam sententiae partem, facile supplendam: οὐδ' ἀντιψαμ'. οὐ γὰρ μήρα ἐστὶ σὲ πρὸς ἐμοῦ πιστεῖν. Facile, imperitioribus librariis, pronomina commutari potuerunt. τὰδ' ἐκπρὸς τὰδε τιμωρῆσαι. Quid vero? *Scelus, cuius auctorem investigas, que te ipsum patrasse ignoras.* Obscure loquitur Tiresias, itaque cogitet, non statim adsequi possit Oedipus: sed nobis, quibus perspicua est sententia, modo ulcus lectionis sanetur. Jam oblatum inolevit, quod ne subodorati quidem sunt veteres critici: nos autem interpretes prorsus caecutierunt.

386. τὸ ΤΗΕΑΘΩΝ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιῶν λέγεται τοὺς ἀντιπάλους ἐπιγρῶναι λαθένης, ἢ αὐχμῶτους εὐτὼ παλαιοὶ τασίρεψαι.

390. ἐπεὶ, *alioqui, si secus est.* gl. εἰ δὲ μὴ, ἄγε ἐπεί.

391. βαψφδὲς κύων. Dirisima quaeque monstra *canes* appellat poetae. Eurip. Herc. fur. 1275.

τὴν τ' ἀμφίκρανον καὶ παλιμῶπλῃ κύνα
ὑδραν φονύσας.

Harprias Apollonius II. 289. appellat *μεγάλου Διὸς κύνας*. Eurip. Electra 1387. μεταδρόμοι κακῶν πανουργημάτων ἄφουλοι κύνες.

402. ἀγλατήσιν. gl. ἐμὲ δηλονότι, ἐν λέγεις Φορέα εἶναι. Per codd. ut in Aldina edit. tenui spiritu notatur. At melius Eustathius ad Odys. A. p. 1704. τὸ ἀγλατῆν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐστὶ καὶ δασύνεται παρὰ τὸ ἄγας. Sequentibus haud leniora audire a Pentheo apud Euripid. in Bacchis 254.

εἰ μὴ σε γῆρας πολὺν ἐξερύτο,
κάθησ' ἂν ἐν Βακχῶσι δέσμιος μίσαις.

ταύτας ποτηράς εἰσάγων.

11. Vide P. Victorii Var. Lect. VII. 22.

13. σὺ, καὶ διδορκῶς, εὐ βλίπτεις ἢ εἰ κακοῦ. Vulgo σὺ καὶ δίδορκας βλίπτεις. In uno cod. reperi σὺ καὶ διδορκῶς καὶ βλίπτεις. Unde lectio-concinnavi quam dedi, altera, ni fallor, meliorem. Sic in Aj. 85.

ἐγὼ σκοτώσω βλίψαμαι καὶ διδορκότα.

18. διπόπους. gl. φοβερά τὴν ἐπιδημίαν.

25. ὅς' ἐξισώσει. Sic recte Marklandus ad Suppl. 594. Vulgo ἃ σ' ὡς τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνους. Intelligerem quidem ἃ σ' ἐξισώσει τοῖς τέκνους. Verum ἃ σ' ἐξισώσει σαι absurdum mihi videtur. ἐξισώσει neutrum est, ut *παρισώσει* apud Comicum in Vespis 565.

26. τοῦμόν σίωμα. gl. τοὺς ἰμούς λόγους. σίωμα apud Tragicos saepe *sermonem* significat. Sic infra 671. τὸ σὸν ἐπαικτικόν σίωμα ἐλαλίδ est, τοὺς σοὺς λόγους ἐλέους ἀξίους.

433. ἦδην. Sic E. a prima manu. Reliqui codd. et Aldus contra Atticum morem, ἦδιν. Vide doctos viros, quos laudavimus ad Comici b. 329. Attica haec forma saepe a librariis, saepius ab editoribus obtrata fuit. In Oed. Col. 944. ubi Aldus ad codd. fidem ediderat ἦδην, rnebus reposuit ἦδιν. In Trach. 988. Aldus edidit ἐξηδης, quod Turnebus etiam mutavit in ἐξηδεις. Nos genuinam formam constanter retinuit.

434. ἐπιειλάμην. gl. μετισταλάμην. Simplex pro composito. *ἐτίλλειν* et *ἐπιτίλλειν* hoc sensu frequentat Sophocles. Vide infra 860. Oed. Col. 298. tit. 165. Phil. 60. 495.

436. ἔμφορος. gl. φρόνιμος. Sic codd. omnes veteres et Aldus. Triclinus inepte scripsit *εὐφορος*, quod Turnebus praetulit, et ex ejus editione in subsequentes permanavit.

438. φύσει σε. gl. δείξω σε, ἵδεν ἐγνηθήσης.

439. ἄγαν αἰνυμένα. Sic Aldus et codd. omnes ante Triclinium, qui inseruit imperite. Ultima in ἄγαν longa est. Vide quae notavimus ad Comici Nubes 199. et 1120.

442. τύχη. gl. αὕτη ἢ εὐδοκίμησης.

445. τὰ γ' ἐμποδὼν ἐχλεῖς. Minus bene Aldus et Turnebus cum plerisque codd. σὺ γ' ἐμποδὼν. In E. superscripta nostra lectio: γρ. τὰ γ'. hoc unicum B. in textu exhibet. τὰ ἐμποδὼν, τὰ ἐν πρὸς, τὰ πρὸς

καίμιν, ut recte explicat Thomas M. excitato versu ex Eurip. Phœniss., 718.

ἢ δ' ἴμπεδὼν μάστιγι, ταῦθ' ἔκκα φράσας.

ὀχλῆς. gl. ταράττις. θυθίς, πορευθείς.

448. πρόσσωπ. gl. ἀξίωμα. — εὐ γὰρ ἐσθ' ὅπου, ut Aj. 1046 quem locum vide scholia minora. Sic codd. omnes, nec ulla est causa cur mutetur ὅπου in ὅπως.

456. σκῆπτρον προδικαυός. Intellige τῇ βασιλείᾳ προδικαυός ἐστὶ τὸ πᾶν. Ineptissime haec verba interpretatur Scholiastes — ἴμπεδόντα. gl. ἐκκα τοῦ περιούστου. Compositum hoc pro simplici frequentat Sophocles. V. El. 405. Fr. Inc. LIV. Inde ἴμπαρος viator, Oed. Col. 25, 303. εὐνίμπαρος Trach. 318. ἴμπαρος occurrit etiam hoc sensu apud Eurip. cœst. 1020.

457. συνών. gl. συνπαράχων. ὦν ὁμοῦ ἀδελφὸς καὶ πατήρ.

460. ὁμόσπαρος. gl. ὁμόγχερος.

465. ἀήνητ' ἀήνητων, maxime infanda: ut in El. 849. ἀκαίῳ λαίῳ miserrima: et alicubi ἴσχαν' ἰσχάτων κακά, mala plurima: masima.

467. ὅρα νῦν ἀλλὰ δὴν ἴσπων. Sic omnino scribendus hic versus cum antistrophico congruat, φηγῇ γὰρ ὅς' ἀγρίαν ὕλαν. Quod talis legitur ἀλλοπεδὼν ἴσπων metrica ratio vitiosum esse arguit. Verale quam reponimus, Hesychii auctoritate nititur, cujus glossam in Lexico nostro Sophocleo vide. Interpretem Hesychii nihil moror, qui metrum vel imperitus, vel incuriosus, quid illorum lex requireret, haud servavit. In antistrophico versu codd. omnes, ut Aldus, habent ἀγρίαν: solus Triclinii recensioem exhibens, ὕπαι ἀγρίαν, cum gl. ὕπαι, διὰ τὸ μέτρον. Quod Turnebus dedit, nescio unde, ὕπαι ἀγρίαν ipse sibi habeat.

471. ἀπλάκνυμι. Codd. veteres omnes, ut Aldus, ἀπλάκνυμι. Triclinius et Scholiastes ἀναπλάκνυμι. Ad metri rationem legem omnino ἀπλάκνυμι, quae vox exstat Trach. 120.

492. Aldus et codd. omnes veteres, ἴμαθην πρὸς ὅπου δὲ βασις. ομίσσα voce, quae ad versus integritatem requiritur. Eam in veterum scholiis deprehendere mihi visus sum. Versus

χρησάμενος δὲ βασιάνην

usim antistrophico congruit,

τῇ πλείεσσ' ἤλθι νόημα.

Jon. 361.

πάντ τοῦδ' ἔγωγε χαλεπήν τιμημένη;

um rei aptissimum est, quod e textu in commentarium migrasse opi-
In fine prae. v. male Aldus cum plerisque codd. ἔγωγε, Recte
um elisa ultima vocali ἔγωγ' in C.

6. μισφαιμένων ἂν καταφαίην. id est ἐνῷ ἂν καταφαίην τῶν μισφαι-
νῶν μάντην *Noñ contradicerem illis, qui vatem incusarint, flocci*
ni. Hesych. καταφαίειν, καταπιεῖν.

6. Aldus et codd. plerique πρὸς τ' ἐμοῦ, quod glossatoribus et Tri-
valet πρὸς τι ἐμοῦ. id est, εἰ νεμίζῃ πεπονθέναι τι πρὸς ἐμοῦ. Sed
etquam quod indefinitum τι non sic collocari solet, numquam, nisi
memoria fallit, eliditur. In T. scriptum a prima manu πρὸς γ' ἐμοῦ,
umebus edidit, quod verum est. Locutionem φέρει εἰς τι illustrat
tandus ad Suppl. 295. Gl. φέρει. ἀφορᾷ, ἔρχεται.

13. τῷδε ἔχεις τέλμας πρόσσωπον. ἔχουν ὧδε δραγὺς καὶ ἀναιδὴς εἶ.

14. τοῦδε τάνδρος. id est ἐμεῦ, Saepe αὐτῷ εἶναι nihil aliud valet quam
καὶ αὐτῷ, ut apud Latinos Comicos *hic homo*. Sic in Trach. 305.
nira se ipsam indicat his verbis, τῷδε γὰρ ζῶσιν ἔτι, *me adhuc*
te.

18. ἢ ὥς οὐ γινώσκουμι. Ista non amplius ad verbum ἰδὼν referri pos-
sed aliud ex analogia adsumendum est, ἐπολαβὼν, ἐλπίζων.

19. πρὸς αἰεξοίμην μαθῶν. ἔχουν καὶ, εἰ μάθωμι, οὐ δύνασθαι ἀπο-
τε, αἰμύνησθαι.

23. εἶσθ' ὥς πάσχειν. Perperam Aldus et codd. παύσων. Jamdudum
scribendum monuit Canterus Nov. Lect. VIII, 5. ubi aliam emen-
sam superioris versus 533. proponit, merito explosam. Atticis Poë-
tamiliaris haec formula. Vide Eurip. Hec. 225. Helen. 323. 1253.
1. 452, Jon. 1039. maxime vero Koenium ad Corinthum de Dial.
1. 2. quem si adisset nuperus metaphyastes gallicus, didicisset for-
n istam εἶσθ' ὥς πάσχειν inepte reddi his verbis, *fac sicut noveris*;
expiendam pro πάσχειν, εἶσθ' ὥς, *fac, scin quomodo?*

5. ὥς χρεῖν. Aldus ὥς χρεῖν. Cod. August. ὥς χρεῖ. Reliqui omnes

ὡς χρησι' η', quae omnes scripturae perinde mendosae sunt. Vide Dindorf. Mirr. Crit. p. 332. et quae notavimus ad Comici Lysistr. 113.

557. ἔθ' αὐτὸς εἶμι. Codd. et Aldus ἔτ' αὐτὸς. gl. ὁ αὐτὸς. Benj. dem ad sensum: sed αὐτὸς absque articulo non valet *idem*, quod contendit Abreschius Diluc. Thucyd. p. 737. ὁ αὐτὸς Attice. αὐτὸς, ut ὁ ἀνὴρ ὦν. et sic emendate codd. et Aldus ex Phil. 521.

τότ' οὐκ ἔθ' αὐτὸς τοῖς λόγους τοῦτους φανῆς.

Vide Valckenarium ad Phoeniss. p. 340.

561. μακροὶ παλαιοὶ τ'. gl. ἐπὶ πολὺ διήκουσις καὶ πάλαι ἀρχαῖα.

566. ἔρουν ἐσχισι. gl. ζήτησιν ἐποιήσασι.

570. τὸ εὖν δέ γ'. Sic recte in membr. ut Turnebus edidit. At et quidam codd. τρεῖς δέ γ', cum glossa τοσούτων.

574. εἰ μὴν λέγει τὰδ' ὁ μάντις, αὐτὸς σὺ οἶδας. Seq. v. ταῦτα ἐστὶ κατὰ τὰ αὐτά. Vulgo male rursus exhibetur ταῦθ', ut supra.

583. εἰ διδοῖς σκευὴ λόγων, ἤγουν σκέψιν καὶ διαγνωστικὴν κρισιν. ἐγὼ δ' ἀποδίδωμι. ἤγουν σκέψαι, ὡς ἐγὼ σκέπτομαι. in scholis a Triclinio concinnatis exponitur hic versus, quem verterat pessime. Euripides Med. 871.

ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικέμεθα.

587. Haud dissimili argumento Hippolytus apud Euripidem pro-
men purgat, cujus a noverca falso insimulatus fuerat:

ἀλλ' ὡς τυραννὶν ἢδὲ τοῖσι σώζουσιν.

ἥκιστα γ', εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορα

θνητῶν, ἔσουσιν ἀνδάνει, μοναρχία.

ἐγὼ δ' ἀγῶνας μὲν κρατεῖν Ἑλληνικούς

πρῶτος θέλω μ' εἶναι ἐν πόλει δὲ δεύτερος

ἔν τῷ ἀρίστοις εὐτυχεῖν αἰεὶ φίλοις.

πράσσειν γὰρ εὖ παρίσθι. κίνδυνος δ' ἀπὸν

κρίεσσω δίδωσι τῆς τυραννίδος χάριν.

588. τύραννα ὄρεῖν. gl. βασιλικὰ ποιεῖν, καὶ μὴ βασιλεὺς εἶναι, αὐτὸς ἔχω τὴν. Primitivum pro possessivo, ut alicubi dixit ro-
γὰρ γέροντα βουλεύεις. Haec etiam nimis absurde vertit Johnsonus.
P. Victorii Var. Lect. VI. 4.

598. τὸ γὰρ τυχεῖν ἀπανία, ἐστὶν αὐτοῖς ἐνταῦθα, ἤγουν ἐν ἐμῇ.

re cupiunt ut consequantur, in me positum esse intelligunt. τοῦχ' ἄνω
a quarto casu construitur. Vide quae notavimus ad Eurip. Med. 759.
impla passim obvia.

101. ἐρασῆς τῆςδε τῆς γνώμης. Sic libri omnes. Eruditos Britannos
perinccssit libido litem huic lectioni obmovere, postquam iis in men-
t venit, a Creontis sententia et scopo alienum esse dicere, se hujus
silli ἐρασῆν non esse, quum negare debuisset se illius esse πλάσιν
ἰχθύν. Verum quod ad sensum, perinde est. Nam qui dicit se
lo alicujus rei amore teneri, is certe significat, se nihil inceptare,
rem illam consequatur. Tum phrasis elegantior est, inque primis So-
clea. Frequentat enim noster verbum ἐρᾶν, nomen ἔρας, *pro cupere*,
are, cujusvis rei cupiditate. Vide Oed. Col. 436. 512. Aj. 967.
l. 651. 660. Temerariae sunt istae conjecturae. Voces τῆςδε τῆς γνώ-
μης, quas glossa exponit τοῦτου τοῦ λογισμοῦ, non spectant crimen Creonti
ectum communicati cum Tiresia consilii conferendae in Oedipum noxae
dis Laïi; sed regnandi ambitionem. Infra v. 664. ubi Chorus ait,
ἦτις ἡ ταῦτ' ἔχω, eodem sensu dicere posset, ταύτης τῆς γνώμης ἡ
ἐστὶν ἔφω. Hic autem Creon dicere poterat, ἀλλ' οὔτε τῆςδε τὴν φρο-
νῆσιν ἔχω. Eodem redeunt diversae illae loquutiones.

105. Impressi: ταῦτ'. ἀλλ' εἰάν με — In hac scriptura ταῦτ' ad τὰ
ἐστὶντα refertur. In membr. scriptum ταῦτ' ἀλλ' εἰάν με — gl. συν-
αἰς ἀντὶ συνδισμοῦ. Inf C. ταῦτ' ἀλλ' — cum eadem glossa. In D. ταῦτ'
— gl. ταῦτα δέ. συνδισμός ἀντὶ συνδισμοῦ. Ex his quod verum est
selegisse opinor. Ad ταῦτο μὲν, quod praecessit, refertur τοῦτο ἄλλο.
in Antig. 167. post ταῦτο μὲν sequitur τοῦτ' αὐτίς. In Philoct. 1346.
le εἴτα.

105. χωρίς. gl. μακρὰν ὥστε αἰτίας. Alia, μάτην.

109. μάτην. gl. ἀπεξισταίως.

124. εἰδὼν ἐστὶ τὸ φθονεῖν. Optime hoc exponit glossa in B. οἷός ἐστιν ὃ
εἰς πρὸς σὲ φθόνος. *quum primum ostenderis, quae mea sit erga te
idia*. Sic vertere debebam.

126. τὸ γοῦν ἐμόν. Glossa supplet, συμφέρον εἰς φρονῶ. Ἀλλὰ καὶ τὸ
ἐν συμφέρον ἐξίσου διτ' φρονεῖν σι.

128. ξυνίης. In quatuor codd. ut in Aldina edit. ξυνίης, tono perpe-
tuo notato. ἡς secunda est praesentis: ἡς imperfecti. Antiqua forma

est *ἴσω*, ut *τιθείω*, a librariis saepe oblitterata. In D. T. scriptum est forma vulgari, ut Turnebus edidit. Legitur apud Homerum *Il. E. 111.*
πολλὰν γὰρ μεθυσὶ τε καὶ οὐκ ἐδέϊλες πονίσσας.

Z. 523.

ἀλλ' ἐκὼν μεθυῖς τε καὶ οὐκ ἐδέϊλες —

Librarii cujusdam levitas intrusit *μεθύς* in *Odyss. A. 379.* ubi ad legiorum normam scribendum:

ἢ ἐκὼν μεθυῖς, καὶ τίρπτει ἄλγος πόντος.

Iliad. E. 880.

ἀλλ' ἀνστής, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγάνυτο παῖδ' αἰδῶλον.

In omnibus istis locis tonus etiam perperam notatus. Accuratus est in Hesychii glossa: *συνῆ, συνῆ.* At duo tempora confundit in *μεθύν, ἀμελῆ, ἀφῆκον.* a *θυσιώ* praesens est imperativi *θυσιώ* frequentatum. Formam agnoscit auctor *Etymol. M. p. 612.* *ἐκὼν, καὶ ὁ παρατατικός, συνίσου. ὁ δὲ διώτερος ἀόριστος, σύνισατο.* Pertinet observatio ad Homeri versum *Il. A. 273.*

καὶ μὲν μὲν βουλίαν θυσιῶν, παῖδός τε μύθῳ.

El. 596. ἢ *παῖδων ἰσὶς γλῶσσας.* Ibi tres codd. et Aldus *ῥας*: *ῥας* 1347. *οὐχὶ θυσιῶν.* Quatuor codd. et Aldus *θυσιῶν.* Eadem varietas in locis deprehenditur: nos ubicumque rectam scribendi normam posuimus. Ridicule Eustathius cum alibi, tum p. 1500. l. 51. *ῥας*, *ῥας* *ῥας* de tempore praesenti dici ait *κατὰ ἐναλλομένην χρόνον.* In *Act.* versu quem citat Scholiastes ad *Oed. C. 791.* codex T. sinceram scripturam exhibet *ἰσχυρῶς*, ut demum excudi curavimus.

629. Creontis sermonem abruptit Oedipus: sententiam ille absolutus erat. *ὑπεκρίνον*, vel simile quid.

630. In tribus codd. *μῆτις τῆς οὐχὶ σοῦ —* In T. emendate

καὶ μοὶ πόλις μῆτις, οὐχὶ σοὶ μῆτις.

Hanc lectionem in margine edit. Turnebi jam notatam Aldinae praestitisse debuisse agnosco. Longe melius meo iudicio *πόλις* absolute, *πόλις* *τῆς*.

631. *ὑμῖν.* Sic Aldus et codd. veteres. Turnebus & Triclinio *ὑμῖν*.

637. *εἰ. gl. πορνύση.* Aldinam lectionem hujus versus, quam excidimus, confirmant codd. optimi et vetustissimi.

640. *δυσὶν ἀποκρίνας κακοῖν.* Utrum e duobus malis rex elegerit, eo

it Creon; sed boni ominis, ut videtur, gratia, obscure significat, od supra Oedipus aperte dixit: *Θησκειν, εὐ φηγεῖν σι βούλεμαι*. Absolutus est sermo, nec quidquam extrinsecus supplendum. Ceterum obsequida rara synaloephe in *δυῖν*, quod hic monosyllabum est.

643. *τυμόν σωμα*, id est *μ*. Eurip. Alcest. 647.

οὐκ ἦσθ' ἄρ' ὁρῶς τοῦδε θαύματος πατήρ.

est *ἰμὸς πατήρ*. Ad quem locum alia citantur ex Heracl. exempla.

553. *ἐν ὅρῳ μέγαν*. Magna erat apud veteres jurisjurandi religio, quae ea se obstrinxisset, nefas erat illi fidem negare. Apud Euripidem pro Polyto, qui Deos innocentiae suae testes advocaverat, Chorus ait 1047.

ἀρνούταν εἴπας αἰτίας ἀποστροφήν,

ὅρκους παρασχών, πίστιν οὐ σμικρὰν, θεῶν.

id juranti non adhibebat fidem, is *θεῶν* deorum numen nullum esse credere videbatur. Hinc argute meretrix apud Alciphronem p. 144. *εὐ γὰρ δικούς σου εἶπαι, ἀλλὰ πωλύνομα ὁμνύουσι τοῖς ἱεραιαῖς ὅτι φιλοῦμαι.*

656. *τὸν ἐναγῆ*. gl. *ἐνταῦθα τὸν καθαρὸν φησιν*. Alia, *ἐναγῆς, ὁ θαυμάσιος*. — *σὺν ἀφαντὶ λόγῳ*. gl. *σὺν ἀνεξετάστῳ ὑπολήψει*. Importune inquam a Triclinio particulam *γε* nullus agnoscit veterum codd. *βαλεῖν*. Ius et veteres codd. *ἐμβαλεῖν*, quod compositum retinent etiam in editione hujus loci vulgata scholia. At Suidas, qui ea descripsit in γῆς, simplex habet *βαλεῖν*, quod metri ratio verum esse arguit. Lege videtur antiquus interpres *λέγων ἄτιμον ἐμβαλεῖν*, quod minime cedit. Constructio est, *ἐμβαλεῖν αἰτίᾳ σὺν ἀφαντὶ λόγῳ ἄτιμον*.

660. *οὐ τὸν* — pro *οὐ μὰ τὸν* — Saepissime *μὰ* sic supprimitur, ut n. 1088. Antiqui. 758. El. 1063. Eurip. Ion. 888.

ἀλλ' οὐ, τὸ Διὸς πολυάστρον ἴδος,

οὐκ ἔτι κρύψω λείχας.

661. Vox *θεῶν* in Aldina et veteribus aliquot codd. perperam ommissa

Adgnoscent eam alii praeter T.

668. *κακὰ προσάψαι*. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Glossae: *συζητεῖται. συζηλύσται*. Inepte Triclinius *προσψάψαι*. Digestus est autem hic versus in Membr. ut eum exhibui: trimeter est jambicus catal. ut hic vidit metrorum scrutator Heathius.

674. *παράσῃ*. gl. *διαπαράσῃ*, εἰς πείρας ἔλθῃ.

680. Glossa: *καμίσω, γνούσα τίς ἐστὶν ἡ κατέχουσα αὐτὴν τύχη, ἢ ἡ μάχη*.

684. Aldus, καὶ τίς ἦν ὁ λόγος, pessum dato metro. In D. καὶ λόγος, omisso ἦν, quod in fine versus poni debebat.

686. *φαίνετ'*. Sic in D. ad metri rationem recte. Aldus φαίκετ'.

688. *παμίδς*. gl. *ἐκλύων. καταμεδύνων, ἄθυμον ποιῶν*.

690. Gl. *ἴσθι δὲ διδιδύχαί με παράφρονα, αἰτυχῇ ἐπὶ τὰ συντάξιμα παραλογίζωμαι, ὅσπερ τὴν ἐμὴν φίλην γῆν ἐν πόνοις ἀμνηστούσαν*.

696. *Οὐρίσας*. Sic metro et sententia flagitante legendum, in locis Eustathius ostendit a poeta scriptum fuisse. Ad II. H. ἐκ δὲ τοῦ ἠθδένιος οὐρεν, καὶ ἦμα οὐρίζειν, τὸ ἐξ οὐρίων πλεῖν, Σοφοκλῆς ἐν τῷ, κατ' ὅρθον οὐρίσας. Et sic rursus p. 1452. αὐτὴν οὐρίσαι, τὸ ἀπεκαταστήσαι εἰς οὐρεν, ὡς φαίνεται καὶ κατουρίζειν, ἦμα τραγικῶς. Jam olim mendam comitatus Stephanus Thesauri T. II. col. 1497. οὐρίω significat *mingere*. At secundum ventum significante nec οὐρίω derivatur, nec proprium ullum aliud compositum. Vide quae notavimus ad Comici Rana.

697. *ταῦν τε παμπόρς, εἰ δύναιο, γίγνου*. Sic omnino scribetur versus, ut cum strophico 668. quadret. In Aldina, *ταῦν τε εἰ δύναιο, γίγνου*. Codd. quidam *ταῦν δ'* — In solo T. *γίγνου*.

699. *εἰσησας ἔχουσ*. gl. *εἰσησας*. Ut paullo infra *βεβουλημένος ἐπισιδεύσας*. Vide Fr. inc. LXXXV. et Valckenarium ad Phoenissas *ἐπιδάναί μῆνιν*, nihil aliud est quam *μηνίαν*, quemadmodum *ἐπιδάναί βοῆν* pro *βοῆν*. Nugatur Graeculus in minoribus sub-

701. *Κρίενης*. gl. *ἔνικα*, quod hic subauditur, ut supra *πράγματος*.

702. *εἰ σαφῶς*. Scholiastes haud deterius *εἰ σαφῆς*.

706. *ὅσον κατὰ τὸ εἰς ἑαυτὸν ἦκαν μέρος, ἤγουν κατὰ τὴν ἐκείνου μῆνιν, ὃ μάντις πᾶσαν κακουργίαν λόγων ἀκραιῶς κινεῖ*. Hic, ut alibi, *σέμα* sermonem significat. *πᾶν ἐλευθεροῦ σέμα*, idem est *πάντα ἐλευθεροστομεῖ*. Aeschylus Prom. 180. *ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖ*.

709. *μαντικῆς ἔχον τέχνης*. Vide supra ad v. 345. Eadem obviarum loquutionum, ὡς *εἶχεν ποδῶν*, ὡς *ἐκαστος γνώμης* εἶχεν.

716. ἐν τριπλάκῳ. Codd. aliquot ἐν δειπλάκῳ, quo refertur explicatio in moribus scholiis. Eadem varietas infra v. 730. In numeralibus his vorus libidini multum indulserunt librarii. Sincerum discernendi ratio itores saepe latuit. In Luciani festivissimo Asino cap. 24. Reitzius ex o codice edidisset, ἐπεὶ δὲ ἤκαμον ἔθθα ἐσχίζετο τριπλῇ ὁδῷ, si animvertisset Appuleium ita legisse: *ad quoddam pervenimus trivium*. Sic oque scriptum in Regio codice, quem nuper versavimus.

717. παῖδός δὲ βλαστής. *quod autem ad puerum adtinet. ἐνδύξας νηης παῖδων*. Sic solent Graeci poëtae accusativum pronominis vice geivi jungere accusativo rei. Vide quae notavimus ad Comici Pacem 99. quod schema Latinis poëtis haud inusitatum. Aen. X. 697.

Sed Latagum saxo atque ingenti fragmine montis
occupat os faciemque adversam.

719. πρὸς παῖδός παθῖν. In Aldina θανῖν, cui voci in membr. sucripta praelata nobis lectio. Ex v. 713. repetita videtur vulgata.

719. χρίαν ἐρευνᾷ. Gl. in B. χρίαν ἐμύνης παρίσθην. Locus difficilis editu, quem alii depravatam, alii integrum judicant. In prolatis exationibus acquiescendum mihi videtur; nisi quis malit ἢν pro ἂν le-: ἢ γὰρ ἂν θιὸς χρίαν ἐρευνᾷ. *quam enim rem Deus quaerit*, id , indagari vult, eam ipse facile manifestam reddet. χρίαν, res, otium, πρᾶξις. Hoc sensu occurrit infra 1435. Aj. 740. et aliis in s.

728. ὑποβραφέας. Gl. τῆς προτίρας ἐνδύσσεως. id est: ὑπὸ πείρας φροντίσθαι πρὸς τῆς προτίρας ἐνδύσσεως τοῦτο λέγεις,

731. οὐδέ πω λήξαντ' ἔχμ. Gl. οὐπω δὲ ἔληξαν.

740. φύσιν. Gl. τὸν τοῦ σώματος ὄψιν. In fine seq. versus libri omnes ent ἔχων, ubi, si glossarum auctores audimus, subaudiendum ἦν vel ἔχων, quod prorsus est absonum. Φράζε τίνα φύσιν εἶχον ὁ Λαίος, τίνα κλην ἥως ἔχων ἐνέειχων. Verbum εἶχε duobus substantivis sufficit; requiritur adverbium, quo quaestio ad definitum tempus restringatur. erat aetate τὴν, quando civitati renuntiatum fuit, eum in trioccisum fuisse?

47. βλάστη. Gl. ἀληθής. ἀληθεύων, παρ' ὅσον ὁ τὴν ἀλήθειαν λέγων, πῦ· ὁ δὲ τὰ ψεύδη, τυφλῶτιον ἐστί.

51. λαχίτας. Gl. ὑπερσυνειδής.

763. ἄξιος γὰρ ὁδ' αὐτῆρ. Sic A. B. E. T. August. In C. D. ἴσ' in Perperam Aldus ὡδ' αὐτῆρ. Fejus adhuc Turnebus φδ' αὐτῆρ, quod nuper quidam nugator tueri adgressus est.

766. πᾶσι δὲ. gl. δυνατόν ἐστι τοῦτο. Vide Lexicon. ἐφίση. gl. ἴση.

768. ἐνιδῶν. gl. ἰδῶν. ut εἰσεργῶν centies pro ὀργῶν. Nempe consaeptissimum adhibentur pro simplicibus, praepositione nihil ad significationem vim conferente: et haec maxime fuit causa, cur tam saepe librarii positiones verborum compositorum omitterent, quas sensui innotare judicabant. Vide indicem nostrum in Comicum v. *Praepositiones*.

770. δυστυχῶς ἔχοντ'. gl. βαρύνως διακείμενα. Paullo infra ἐκτελέγον. βαρύνως, χαλεπῶς.

773. διὰ τύχης τοιαύτῃ ἰών. quum hanc fortunam expertus esset potius, quum in tali discrimine verser. διὰ τύχης ἰέναι idem est, ἔν τυχῇ εἶναι. Sic frequentant tragici δι' οὐδύνος βαίνειν, in dolore dolore affici: διὰ φόβου χαλεπῶν, necem intentare, dare: διὰ ἐπιθυμίας ἐλπίδων, desiderare, formidare: aliaque hujus generis multa.

781. βαρυθύς. gl. χαλεπῶς. Rusticus apud Comicum in Nubibus:

πρὶν μὲν, αἰὲν ὅμως ἠννοχόμεν τὸ πρῶτον.
ἔπειτα δ' —

791. χρεῖς. Aldus χρεῖς ἦ, et sic pars codd. Alii χρεῖς ἦ. Notandum ut supra 555. Mirum est nullum exstare hodie veterem librum mendae expertem. Prava scriptura vel Eustathio fraudi fuit, ut in Odys. A. p. 1702. α longum quandoque elidi ostendere volens, plurimum adfert τὸ εἰς χρεῖς ἦ, ἥνουν εἰ χρεῖς ἐπ' ἀρχῇ. Aliquando cum scholiasta nostro ad Oed. Col. 267. χρεῖς pro neutro plurali posuisset, quod tamen perinde falsum est.

792. δηλώσιμ'. Aldus et codd. plerique δηλώσιμ', quod etiam per littera lectione superscriptum in duobus qui δηλώσιμ' exhibent; esse unice verum. De usu et notione futuri optativi vide Dawesii Mssol. p. 103. Sic Eusip. Hippol. 1186.

ἦλθε γὰρ τις ἄγχιος λίγων,
ὡς οὐκ ἔσ' ἐν γῇ τῇδ' ἀναστρέψαι πίδα
Ἰσπόλιτος.

Et Androm. 78.

οὐδ' ἀμφὶ Πηλείας ἦλθεν, ὡς ἦτοι, φάνης;

795. Suidas in *Λογονομία* — Ἀδρίους τιμωρίζεται. ἐπὶ τῶν πατρῶν καὶ ἱερῶν οὐδὲν παρανομήων, καὶ Ἀδρίους σημασινομένων τὰς θίσεις τῶν πατρῶν. Juxta hanc expositionem haud male distinxisse et vertisse videri queam. Nec aliter locum accepit antiquus paraphrastes: πρὸς ἀποῦσας ταῦτα τὴν Κορυθαίαν γῆν κατὰ τὸ ἐπίλοιπον δι' Ἀδρίων μετρούμενος, ἦγον μακρότερον βλίσπων, καὶ δι' Ἀδρίων συμπόλων αὐτήν, ἀπεδήμουν — Verumtamen haud deterior est Heathii distinctio:

τὴν Κορυθαίαν,
Ἀδρίους τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος, χθρὲν
ἔβηνον.

Qua admissa, bene cum eo veritas, et ego, his auditis, *Corinthiam terram exsul dereliquit, astris in posterum cursum dirigena*. Cum ἐκ μετρούμενος subauditur οὐδὲν, quam vocem alii scriptores, proverbiali hac locutione utentes, exprimunt. Lucianus Icaromenippi initio: σφρα, ὡ γὰρ δὲ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, Ἀδρίους ἐκμετροῦσιν τὴν οὐδὲν. Vide Eustathium ad Odys. p. 1535. h. 58.

797. χρηστῶν ἐπίδω. Aldus et codd. plerique vetores χρηστῶν γ' ἐπίδω in D. omitta particula, ut opinor, melius.

805. πρὸς βίαν. gl. βία.

806. τὴν τρεχέλασσαν. gl. τὴν ἡνέχσαν.

807. δι' ὀργῆς, *iracunde*. Vide quae notavimus ad Eurip. Bacchas 433.

808. μίσσην κάρα. gl. κατὰ τὸ μίσσην τῆς κεφαλῆς. Perperam vulgo hic ocus interpunctus. Verba μίσσην κάρα non pendent a τηρήσας, sed a sup-
pressa praepositione κατὰ. Ordo est: τηρήσας, καθύπερθε μου διπλοῦς κί-
ρκης κατὰ μίσσην κάρα. Sic etiam distinguit Gatakerus opp. T. I. p. 108.
ubi μαι pro μου hypothetae error esse videtur. καθυπερθεσιν sensu sociandi
emper cum genitivo constituitur.

810. ἔστη. gl. ἔστη δίκην ἀντίδοτον, ἀντίτιση.

811. ὁπίσθω. gl. ἐπὶ τὰ μεταφρονεῖα.

813. τῷ ξένῳ. gl. τῷ φρονεῖντι. homini illi, mihi incognito. Gal-
lice diceremus *cet inconnu*. Quippe Graeci ejusdemque nomen vel igno-
rant, vel scientes reticent, illum ξένον appellant. Vide Dan. Heinsii Lect.
Theocr. cap. 14.

815. τοῦδ' γ' ἀνδρός. gl. ἐμοῦ: ut supra 534. et mox 549. ἐπ' ἀνδρὶ
τοῦ, ἐπ' ἐμοί.

817. Notanda hypallage: ὃ μὴ ξένον τὸν ἔξιπ' δέχεται δέμας, πρὶν μὴ τὸν ξένον ἔξιπ' δέμας δέχισθαι. Aliter locum expedit Grammaticus in minoribus scholiis.

821. λίγχι. gl. ἤγουν τὴν γυναῖκα.

824. μὴ ἔτι. Sic liquido in B. et in August. Reliqui codd. et Ald. impedita constructione, μήτε. Et hoc etiam est in T. sed superflua nostra lectione, quam exhibet margo edit. Turnebi.

825. ἐμπαύειν παῖδος. Oed. Col. 400. γῆς δὲ μὴ ἔμπαύειν. Pro ἐμπαύειν et ἐπιμπαύειν, quod postremum occurrit Oed. Col. 930. ἔπιμπαύειν χθυσίς.

833. καλῶς συμφορᾶς. Hypallage, seu ἀντίπλοισι: pro καλῶς συμφορᾶς. Sic El. 19. ἄσπερον εὐφρόνη, pro ἄσπερον εὐφρόνης. 758. μέγιστον εὐμενείας σπυδαῖον, pro μεγίστου εὐμενείας διαιταίου σπυδαῖον. Trach. 355. τὴν λατρεύματα, pro λατρευμάτων πόνοι.

838. προθυμία. gl. πρόθεσις. Θάρσος. Alia: τί διανοήθῃς;

843. κατακλίναντες. Sic tres codd. Inter quos T. recte. In iis codd. κατακλίναντες.

845. εἰς γὰρ τις πολλοῖς ἴσος. Aldus et codd. εἰς γὰρ τοῖς πολλοῖς, etiamsi nemini adhuc vitii suspectum fuisse viderim, confidenter tamen Graecum non esse pronuntio. Articulus hic neutiquam locum tuetur, ubi πολλοῖς indefinite accipiendum. Diversa sunt πολλοί et οἱ πολλοί, τῶν: τῆς, τοῖς passim commutantur. ἴσος. gl. ἰσάριθμος.

847. εἰς ἐμὲ μέσση. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Triclinius μίσητε, et ex eo Turnebus ἡμᾶς. Glossa: εἰς ἐμὲ ἀφορῶν. Comicus Plaut. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο μέση.

Ad quem versum vide quae notavimus.

849. ἐκβαλεῖν πάλιν. gl. μεταβαλεῖν. De potestate adverbii πάλιν v. Toupium ad Suidam III. p. 4.

860. σιλοῦνται. gl. μετακαλεσόμενοι, κομιούμενοι, μετασιλοῦνται.

873. Τῶς Φοῖβ' ἐμὲ τύραννον. Erit forte, cui videantur haec verba hypallagen explicanda, ut Erasmo Schmidio viro doctissimo explicavit ista Pindari Olymp. XIII.

ἰθὺς λαντὶ δ' ἀλέξειν ὕβριν, κέρου
ματίερα θρασύμβου.

Quae quidem interpretandi ratio hic aliquanto probabilior est: ἡ τῶς

Ἰδὲν φονεῖν. Quemadmodum Dionysius apud Stobaeum Floril. Tit. XLIII.
ἢ γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἴσθι.

874. ἢν ὑπερπλητῆς. Perperam Aldus cum veteribus codd. εἰ, quod oloecum esset. Recte in T. ἢν. Mendam non vidit Grotius Floril. loco supra citato, ubi εἰ dedit, tametsi Stobaei scriptus liber habet ἢ depravatam ex ἢν.

877. ὄρουσιν ἢν εἰς ἀνάσταν. Pronomen, quod inserui, non minus ad ententiae quam ad versus integritatem necessarium est. Aldus et codd. omnes veteres ὄρουσιν εἰς ἀνάσταν: quo modo versus cum antithetico 867. non quadrat. Solus Triclinius ex conjectura ἀνέρουσιν, pessime. ὄρουσιν hic transitivum est, ut praec. v. εἰσαναβῶσ' , cuius vice in D. glossemata extum invasit εἰσαναβῶσας'. Seq. v. Aldus et codd. omnes veteres ἰθὺς. Triclinius εἰς' οὐ —

879. πάλαισμα non hic notat *callidum consilium et vafrum*, quo ensu fere adhibetur, ducta metaphora a pugilum artificio: sed *simpliciter conatum suscepti negotii absolvendi*. Jusserat Apollo, ut Laïi occisor investigaretur. Ex Jocastae verbis timere poterat Chorus ne ab hac inquisitione rex desisteret, quod ne fieri sinat Deum precatur. Non erat ut in definienda vocis potestate tantum haesitarent interpretes, quam propositam habebant in glossa ab Ant. Francino scholiis addita. πάλαισμα, γυναικὸν τὴν ζήτησιν τοῦ φόνου τοῦ Λαίου.

883. ὑπέρσπιντα. gl. καταφρονητικῶς. Neutrum plurale vice adverbii.

893. ἔξει, id est, διηγήσεται. τίς ἀνὴρ ἔξει αἰμύνην θυμῷ ψυχῆς βέλους; *quis homo poterit arcere ab animo suo conscientiae stimulos?* Pro ἔξει, quod e conjectura reposui, Aldus et codd. plerique exhibent ἔρειται, nonnulli ἔξεταί. Supra habuimus futurum medium ἔξεταί, *cohibebit se, abstinerebit*: statimque ἔξεταί potestate itidem media, *applicabit se*. Librariorum error ex vicinis his vocibus ortus, quarum alii aliam permanere substituerunt. ἔρειται reponit Heathius, quod sententiae tam bene quam metro non accommodatur. Nescio an cuiquam versionem suam approbaturus sit. Super. versu εἰν τοῖςδ' habent codd. omnes veteres cum Ido. Turnebus e Triclinio dedit εἰν τοῖςδ'.

911. χῶρας ἀνακτεῖς. Non soli reges, sed cujuscumque civitatis primores veteribus appellabantur ἀνακτεῖς. Vide Eustathium a nobis laudatum fragm. p. 463. in Ιωνίῃ.

917. ἴσθι τοῦ λήγοντος. Comicus Equit. 860. ὃ δαμύνει, καὶ τοῦ λήγοντος ἴσθι.

920. κατεύγματος. gl. τοῖς καυῶσι ὡς κατεύγμεν τῶν εὐχῶν ἕνεκα τοῦ θυμιάματος καὶ ἀναθήματος.

921. πῦρ. Sic Aldus et vett. codd. plerique, etiam T. a primatu, superscripta prava lectione πῖρος, quam Turnebus praetulit. Supra v. 917. veterum librorum omnium lectio est ἢν φέβους λέγῃ. Totum libidini debetur et λέγει.

923. πῶς. gl. καταδυσμένης. Ordo est: βιάσθης αὐτὸν, ὡς πῶς ἐβλήθη ἐκπεπληγμένη.

930. ποντελάς. gl. τίνας ἔχουσα. V. seq. αὐτὰς, ἀσπύτας.

935. παρὰ τίνος. Sic D. et Aldus. In aliis codd. πρὸς τίνος.

936. οὐξῖα Attica crasis pro ὃ ἔξῖα. Sic quatuor codd. et Aldus minus bene ὃ ἔξῖα — τὰχ' ἂν ἴδω μιν. Perperam Aldus distinxit τὰχ' ἴδω μιν. In D. super μιν scriptum ἂν, videlicet pro glossa. In alio τὰχ' μ' ἂν. Hae librariorum turbae indicium dant genuinae lectionis quam certissima emendatione reposui, τὰχ' ἂν ἴδω. Abesse non potest particula αἶ, qua etiam vitatur insuavis hiatus. At in ἀσχημάτως ἴδω et superioribus repetenda est. Bene glossa, ἀλγῶν δ' αἶ ἴδω.

939. εἰ ὀρχώμεν. Perperam in libris οὐὐρχώμεν. Vide quae notantur ad Comici Ran. 461. Infra 1046, in D. T. emendate scriptum εἰ ὀρχώμεν, ubi reliqui codd. et Aldus, ut hic, mendosi sunt.

948. μὴ ἡμίαν. Sic ad syntaxeos normam legendum. Vulgo μὴ ἡμίαν. In duobus e nostris codd. superscriptum ἡμίαν.

949. πρὸς τῆς τύχης. Sic recte Aldus et codd. veteres plerique. Gl. αἰὲς φουσιᾶν θανάτου. Alii cum Triclinio πρὸ τῆς τύχης.

959. θανάσιμον βεβαιότα. Prius glossae exponunt per τὰρ αἶμα: ἀταρῶν per ἀπιδόνη. In Trach. 874.

βίβας Δυσίμην τὴν πικροτάτην
ὅλῃν ἀπασάν.

Unde hic explicari possit per ellipsin: εὐ ἴσθ' ἐκείνην βεβαιότα θανάσιμον.

971. ξυμβαδόν. Sic in duobus codd. Alii, ut vulgo, συμβαδόν.

977. ὃ τὰ τῆς τύχης κρημνί. Thucydides IV. 62. τὰ δὲ ἀσέβηστα τοῦ μέγιστος ὡς ἐπιπλάσσει κρημνί. Quod sequitur κρημνί δ' ἴσθι καὶ σφῶν cum his Pindari Olymp. XII. comparari potest:

Σύμβολον δ' οὖτω τις ἐπιχθονίαν
 πύλον ἀμφὶ πρᾶξις ἴσ-
 τεμένους εὐρεν διόδου.

979. αἰκῆ. gl. ὡς ἔτυχε. ἀπλῶς καὶ ἀφροσύνας, καὶ μὴ πρὸς μαυρίαν
 ὦσα.

981. Ejusmodi somniorum causam explicat Plato a Cicerone conver-
 sis L. I. de Divinatione cap. 29. *Quum dormientibus ea pars animi,*
vae mentis et rationis sit particeps, sopita langueat: illa autem, in
ua feritas quaedam sit atque agrestis inmanitas, quum sit inmode-
sto tumefacta potu atque pastu, exsultare eam in somno inmodera-
tique jactari: itaque huic omnia visa obijciuntur, a mente ac ratione
acua: ut aut cum matre corpus miscere videatur, aut cum
uoris alio vel homine vel deo, saepe belua, atque etiam trucidare
aliquem, et in pie eruentari, multaque facere impure atque tætre,
um temeritate et imprudentia.

993. ἡ οὐχὶ θιμωρῖν. Aldus et codd. omnes ἡ οὐ θιμωρῖν. In D. ἡ οὐ,
 pia duae voculae in unam coalescunt, quod monere etiam non super-
 edit Triclinius. ἡ οὐ. συνίζουσ. Et sic quidem crurifragio laborat versus;
 iam falsum est quod ineptus ille Graeculus praeterea observavit, me-
 diam in θιμωρῖν hic produci, quod in codice significatum linea super
 ducta, quod signum est productae vocalis. Uno verbo ἡ οὐ, μὴ οὐ apud
 Atticos poetas semper sunt monosyllaba. Istud οὐχὶ millies apud Tragicos
 occurrit, et saepius a librariis metra susque deque habentibus paragoge
 omissa fuit, ut in Eurip. Cyclope 204.

τί βακχιάζει; οὐχὶ Διόνυσος τᾶδε.

Vulgo legitur versu ruente, οὐ Διόνυσος. Hic scriptum oportuit ἡ οὐχὶ,
 ut Oed. Col. 360. μὴ οὐχὶ διὸν ἰμοὶ φέρουτ' ἔτι.

1006. εὐ πρᾶξιαιμί τι. Sic Comicus Pl. 341. χρηστέν τι πρᾶτλαν. Pace
 215. εἰ δ' αὖ τι πρᾶξαντ' ἀγαθόν. Eurip. Herc. Fur. 729. προσδόναι δέ,
 ἡὼν κακῶς, κακόν τι πρᾶξιν. His omnibus in exemplis, quorum similia
 passim obvia, πρᾶτλιν sensu τοῦ πᾶσχαυ adhibetur.

1014. πρὸς δίκης. gl. μετὰ δίκης. Jure, merito, Sic El. 1211. πρὸς
 δίκης γὰρ οὐ σίνεις.

1021. παιδὰ μ' ὠνομάζειτο. Sic libri omnes, absque ulla vitæ suspi-
 cione. Marklandus ad Suppl. 749. emendat παιδὰ μ' ὠνόμαζεν ὅν, quia

ὠνομαζέσθαι est *nominabatur*, non *nominabat*. Sed modum in scirpo quaerit. ὠνομαζέσθαι με παῖδα, vi verbi reciproci plane idem est, quod ὠνομαζέ με ὁν παῖδα. Sunt quidem verba apud Graecos, quae non mutabuntur *hodie* in voce media: sed *hodie* pauca admodum supersunt Aetnae scenae monumenta. Nescimus quantum locutionibus, quae dubiae videntur, accederet auctoritatis, si fabulas omnes scenicarum quales quos novimus, haberemus. Equidem nihil hic contra librorum fidem mutare velim.

1035. δινόν γ' ὄνιδος σπαργάνων ἀπολόμην. Eustathius ad Il. P. p. 1091. versum hunc laudat cum insigni varietate, καλόν γ' ὄνιδος — quod variegato ideo praeferendum, quia his Oedipi verbis amara subest ironia, quae inde acrior redditur. Sensum minime perspectum habuerunt interpretes: σπαργάνων non pendet ex suppressa praepositione ἐκ, quod Scholarius sensit videtur: inepta est Johnsoni versio; *atrox sane dedecus aetbulorum pertuli*. σπάργανα sunt *monumenta*, *crepundia*, ut bene designatus ad Terentii Eunuchum IV. 6. 15. *MONUMENTA sunt, quae Graeci dicunt γυναισμάτων καὶ σπάργανα*. Vide ad eum locum eruditam H. Lindenbruchii notam.

1037. πρὸς μητρός, ἢ πατρός; Glossa supplet, ἴσαθον τοῦτο, τίς ἐρηθύναι τὰ ἄρθρα;

1046. Aldus et codd. εἰδῆτ' ἄν. gl. ἤτοι εἰδελῆττε, quod lectionem nostram confirmat εἰδελῆτ' ἄν. Optativus hic omnino requiritur. Verum et huius formae optativis frequens est librariorum lapsus, qui plerumque offenderunt ad contractionem Atticam εἶπον, εἶπον, εἶμην, εἶτε, scilicet poëtis nostris solam usitatam. In Comici Ran. 1448. codd. exhibebant εἰδελῆμεν ἄν contra metrum et sermonis Attici usum, ubi reponi debuit εἰδελῆμεν ἄν, amoto vulgatorum librorum soloecismo εἰδελῆμεν ἄν. Sic apud Eurip. Helen. 824. legitur εἰδελῆμεν ἄν: in eodem Dramate Andr. 104. εἰδελῆμεν ἄν: Herc. Fur. εἰδελῆμεν ἄν. Graeci sermonis proprietatem ignorant, quicumque promiscuum usum esse credunt optativi et subiunctivi: εἰδῆτ' ἄν plane et putide hic soloecum esset, ut in Eurip. Medea 101. μεθῆς ἄν, quam Mureti conjecturam vir quidam doctus admittere esse nuper contendebat pro vulgato μεθῆς ἄν, quod quidem Musgravi probari potuisse miror, quum ne Graecum quidem sit. Veram lectionem revocavi, non ex conjectura, ut falso obiectum fuit, sed ex fide Florini.

tionis capitalibus literis excusae, *μεθι' αν*. Elisionis signum, seu strophum, in sibilum mutaverat librariorum stupor, quod alibi etiam erratum. In Comici Ran. 437. legebatur *αιρις αν*, pro *αιροι' αν*: in 1140. membr. Reg. *υφελως* exhibent, ubi germanus usus linguae 'λσι' flagitat: in Philoct. 119. pro *κελη' αμα*, codd. dant *κελησ'* κ. Quod autem docti quidam viri statuerunt formam mediam verbi *ημι* cum quarto casu legitime non construi, id merum commentum, quod alibi confutavimus.

1048. *πατοδε*. gl. *αντ' του εδε*. Compositum pro simplice, ut supra 4. *δωπει, αντ' του επει*.

1052. *αμαστωες*. Attica crasis pro *και εμαστωες*. Hac in re saepe a li-
nis peccatum. Vide quae notavimus ad Comici Equites 269.

1054. *τοις*. gl. *συναγεις τῶ τῷ, συμβεβηκεις*.

1061. *αλς ποσειδ' εγω*. Sic bene Scholiastes. Perperam codd. et Al-
1 *ποσειδ' εγω*. In Antig. 547. *αμεισω θνησκουσ' εγω*.

1062. *θαρευ*. Male Aldus et codd. *θαρημ*. Vide Valckenarium ad
oen. p. 22. — *ειν τριτης μητρεις τριδουλος*. Vide Musgravium ad Eurip.
idrom. 637. et confer Eustathium ad Iliad. Θ. p. 725. l. 19. — *κακη
δωγτης*.

1064. *μη δεα ταδε*. Sic in tribus codd. cum glossa, *μη ποει*. Reliqui
m Aldo *μη δεαν*.

1069. *ελδων*. gl. *απιδων*.

1073. Confer Antig. 1244. Trach. 813.

1074. *εξαση*. Perperam Aldus *αιξασα*, Turnebus *αιξασα*, Atticis *ποδ-
εσσω, ετσω* disyllaba sunt. Vide Valckenarium ad Phoen. p. 467.
ασα, εμπεσασα.

1075. *αναμνηξι*. Sic liquido D. E. cum uno e Britannis. Reliqui cum
do soloecce *αναμνηξ*. Particulae *ωπως μη, ου μη*, cum 2or. 1. sub-
nectivo formae vel activae vel mediae legitime non construuntur.

1077. *επιμ' ιδειν*. gl. *γινος γινωμαι*.

1082. *της γαρ* — Recte gl. *ταυτης*. Articulus *ε* pronominis vicem su-
net, pro *ευτος*, quod quidem in feminino genere vitasse postas Atticos
arklandus credidisse videtur ad Supplices pag. 251. Sed falsum eum
isse hic locus ostendit, et infra v. 1466. *ταυτ' μοι μιλεσθαι*, id est
ιτα.

917. ἴσθι τοῦ λέγοντος. Comicus Equit. 860. ἢ δαμῖνος, καὶ τοῦ λέγοντος ἴσθι.

920. κατιύμεσθαι. gl. τοῖς καυτοῖς ὡς κατὰκισσιν τῶν εὐχῶν· ἤνευ τῶν θυμιάμεσθαι καὶ ἀναδημέσθαι.

921. παρῆς. Sic Aldus et vett. codd. plerique, etiam T. a prima manu, superscripta prava lectione πέρας, quam Turnebus praetulit. Supra v. 917. veterum librorum omnium lectio est πρὸς τοὺς λέγοντας. Triclinii libidini debetur εἰ λέγει.

923. πῶς. gl. καταδραμῖνος. Ordo est: βλάπτεις κατὸν, ὡς πῶς καταδραμῖνος ἐκπεπληγμένον.

930. παρτελής. gl. τίμα ἔχοντα. V. seq. αὐτός, ὡσαύτως.

935. παρὰ τίνας. Sic D. et Aldus. In aliis codd. πρὸς τίνας.

936. εὐξίμῳ Attica crasis pro ὁ εὐξίμῳ. Sic quatuor codd. et Aldus. Alibi minus bene ὁ εὐξίμῳ — τὰς ἂν ἴδωμι μίαν. Perperam Aldus distinxit τὰς, ἴδωμι μίαν. In D. super μίαν scriptum ἂν, videlicet pro glossa. In alio cod. ἴδωμι μ' ἂν. Hae librariorum turbae indicium dant genuinae lectionis, quam certissima emendatione reposui, τὰς ἂν ἴδωμι. Abesse non potest particula ἂν, qua etiam vitatur insuavis hiatus. At in ἀσχαλῶς δ' ἴσως, e superioribus repetenda est. Bene glossa, ἀλγῶν δ' ἂν ἴσως.

939. εἰ ἔρχομαι. Perperam in libris εὐπρόχως. Vide quae notavimus ad Comici Ran. 461. Infra 1046. in D. T. emendate scriptum εἰ ἔρχομαι, ubi reliqui codd. et Aldus, ut hic, mendosi sunt.

948. καὶ κλέναι. Sic ad syntaxeos normam legendum. Vulgo καὶ κλέναι. In duobus e nostris codd. superscriptum κλέναι.

949. πρὸς τῆς τύχης. Sic recte Aldus et codd. veteres plerique. Gl. ἀπὸ φυσικῶν θανάτου. Alii cum Triclinio πρὸς τῆς τύχης.

959. θανάσιμος βεβηκότες. Prius glossae exponunt per τεκνὸν ἡλικίαν: altatum per ἀπελθόντα. In Trach. 874.

βέβηκτος Δυμῖνος τὴν παντοφύλακην
ὁδὸν ἀπασάν.

Unde hic explicari possit per ellipsin: εὐ ἴσθ' ἐκείνους βεβηκότες θανάσιμος ὁδὸν.

971. εὐλαβῶν. Sic in duobus codd. Alii, ut vulgo, εὐλαβῶν.

977. ὃ τὰ τῆς τύχης κρατεῖ. Thucydides IV. 62. τὸ δὲ ἀβιάζοντο τοῦ μέλλουσιν ὡς ἐπιτελευτῶν κρατεῖ. Quod sequitur πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδὲν εὐφρόνως cum his Pindari Olymp. XII. comparari potest:

upplebant, ἐν μικρῷ γὰρ ὡς συμβῶναι τῷ λόγῳ. Praepositio ἐν hic, ere alias, abundat. Supra 821. Antig. 962. 1003. Phil. 1160. Ordo τῷ μικρῷ γὰρ ζητέει, καὶ συμμετρώς ἐστὶν ἀνδρὶ τῷδε, nempe τῷ θίφ' ἀγέλας. Scribi etiam potuisset, nec forte deterius, τῷδε ταύτῃ, ita distinctione post ζητέει.

117. ἴγνωκα γάρ. Glossa in B. δὴ. Nempe γάρ pro δὴ hic poni docet. n D. καὶ ante ἴγνωκα suppletum, ne otiosum γάρ videatur. Nihil comminisci necesse est. αἰτιολογικὸν γάρ praeponitur ob inversionem brorum in phrasi: εἰς τὸ ἴσθαι αὐτὸν ἐκείνον ἐρῶν. ἴγνωκα γάρ αὐτόν.

121. δῦρε βλίστω. Sic in Trach. 402. εὐτὺς, βλίσθ' ὤδε. Formula ndae attentionis, Comicis usitatissima, apud Plautum diversimode ata: *Agedum respice ad me. Huc me specta et responde mihi. icedum contra me.*

123. ἢ δούλος. Sic nostri codd. Vide Lexicon in ἢ pro ἢν. — εἶκος ἢ, quem Attici una voce εἰκοστῆς appellabant, quique supra 756. εἰκὺς dicitur. Vocem εἰκοστῆς, quam quis forte putaverit a ta hic adhibitam fuisse, ut Atticis inusitatam damnant Thomas M. et etis.

1130. ἢ ζηταλάξας τι πω. Sic liquido in D. Gl. ἢ συντυχὼν κατὰ τι. membr. ἢ ζητήλαξας. Continuatio est praecedentis interrogationis: ἀρ' ἢ ταῦτα τὸν ἀνδρα τῷδε πον μαθῶν, ἢ ζηταλάξας τι πω; Perperam mpressis ἢ.

1133. ἀγνώστ' ἐστὶν. Gl. ἀντὶ τοῦ ἐπιλαθόμενοι αὐτόν.

1136. ἐπλησίαζιν. Sic legendum esse meridiana luce clarius est: οἶδεν ἡμεῖς κατὰ τὸν Κριταμῶνα ἐπλησίαζεν ἡμεῖς — Codd. omnes et Aldus λπίαζον cum Gl. συνεπισημείωμεν. Versus praecedens totus est διὰ μέ- ρος, seu in parenthesi: supplendum vel εὖν, vel ἐπιπλεονάζον: nominativi nt absoluti ὁ μὲν, ἰγὼ δ' —

1144. ταῦτα τὸ ἔπος, hanc rem. Hoc sensu ἔπος apud Homerum quens.

1146. οὐκ εἰς ὄλεθρον; supple ἀποθνήσκει, vel ἄπει, ut supra 430. micus Nub. 789. Eq. 892. οὐκ εἰς κέρματος ἀποθνήσκει; nonne in ma- m rem ibis?

1158. τοῦδικον, justum, id est verum. Hesych. ἔνδικον, ἀληθές.

1160. ἐς τρεῖς ἑλῶ, eodem sensu quo apud Comicum Acham. 386.

πορίζεις τριβᾶς. Neutiquam placet docti viri apud Heathium interpretari: *recta ad fustuarium tendit*. Alius Britannus pro τριβᾶς legere nūb' θριβᾶς, quam conjecturam sibi servare poterat.

1170. κῆρυγ' ἀκούειν. Perperam codd. et Aldus ἀκούειν, mendamenda. Duobus in locis Valckenario indicatis ad Phoenissas p. 140 et 141 versus citat Plutarchus, recte legens utrobique ἀκούειν, ut etiam hic constat auctorem veteris glossae: καὶ ἐγὼ ἐπ' αὐτῷ ἐμὶ τῷ διαφ. κῆρυγ'.

1174. ὡς πρὸς τί χρεῖας. gl. ὡς ἐπὶ ποίᾳ χρεῖᾳ.

1175. διαφάτων κακῶν ὄνῃ. Sic concinne in D. Tres codd. et Aldus διαφάτων γ' ὄνῃ κακῶν. Idem in T. vocum ordo, omissa particula γ'.

1178. ὡς ἄλλην χθόνα. Sic Aldus et codices omnes veteres. ὡς ἔστιν ἄλλην χθόνα, quandoquidem ab Atticis ea potestate non adhibetur, nec animatae junctum. Sed est pro καθὰ, et subauditur εἰς ellipti per se frequenti: quemadmodum recte haec in glossis explicantur: καθὰ τὸ ἐκείνου ἀποείναι τὸν παῖδα εἰς ἄλλην χθόνα, ἔστιν αὐτὸς ἦν. Temneleclinius veterem scripturam mutavit.

1186. Choricum hunc canticum in duas strophas et totidem antistrophas, undenūm singulas versuum, dividit Heathius: quod si sine ulla interpolatione fieri posset, libens admitterem. Sed eo minus a recte cum fide discedere volui, quo minus intelligo, quid nostra inter antistrophicane an antistrophica haec sint.

1194. λυμὴν αὐτὸς. Perperam vulgo αὐτὸς. Glossa supplet ὅ, ut sit αὐτὸς. Vid. not. ad v. 557. ἤρμισεν codd. omnes habent. Typothetae errore in Aldina ἤρμισεν.

1209. In D. παιδί, πατρί, καὶ θαλαμπεύλη πιστῇ.

1212. ἐδυνάθησαν. Sic B. cum gl. ἐδυνήθησαν. Vulgo ἰδυνάστησαν.

1214. δικάζει. gl. καὶ δικάζει. Reddi poterat *ulciscitur, poenas petit*. Vide quae notavimus ad Eurip. Med. 157.

1219. ἰαχάων ἐκ θιομάτων. Sic optime C. Nomen est adjectivum ἰαχῆος ab ἰαχῇ derivatum. In D. ὠχίων. In reliquis ἰαχέων cum gl. φωνή.

1222. κατενόμισα. Sic liquido B. D. E. T. August. qua de scriptura ne dubitari possit, superscripta in duobus gl. ἀντὶ τοῦ νόμισμα ἀπ' αὐτοῦ. In impressis κατενόμισα.

1234. ὁ μὲν τάχιστα. Operosum esset absque ullo fructu, si conjecturas omnes, quibus male feriat homines Sophoclis scripta emendare

sunt, recensere vellem. Quod permultas ne verbulo quidem attin-
 , nemo opinetur eas mihi incognitas esse. Sed fuitiles nugae sani in-
 i lectoribus nihil nisi taedium adferrent. Quis umquam in animum
 cet in hoc versu scriptum olim fuisse ὁ μὲντ' ἄχθιστος, vel ἰχθιστος,
 nupero editori Britanno τ' ἄχθιστος frigidum videtur? aliis bene mul-
 videtur inprimis opportunum. At quod non videtur solum, sed et
 certissimo haberi debet, istud est: *Atticorum poetarum, quotquot*
unt, nulli vocalem correptam fuisse ante literas κτ, vel, quod
nde est, χθ in eadem voce. Frustra obmovetur Sam. Clarkius, qui
 prosodia Homerica satis perite egit: sed quaecumque ille Homero li-
 se ostendit, nihil ea ad scenae Atticae usum faciunt, cujus ex reli-
 s vel unicum exemplum rem conficere poterat; sed nec exstat, nec
 titit umquam. — εἰπὼν τε καὶ μαθὼν. gl. εἰς τὸ εἰπὼν ἐμὶ δηλονότι,
 εἰς τὸ μαθὼν ὑμᾶς.

143. ἦτ' εὐθύ. Sic recte C. In D. ἦτ' cum gl. ὄρμα — εὐθύ, κατ'
 ἦ. Sed in textu male εὐθύς. In impressis ἦτ' εὐθύ. Vbi ἦμαι
 na producitur in temporibus quae augmentum recipiunt. Sic in An-
 432. ἰέμεθα prima longa. Vide quae notavimus ad Comici Con-
 346. Perperam spiritu aspero notatur in D. Eadem menda in Eu-
 Suppl. 700. ubi scriptum oportuit:

ἀλλ' ἦτ' εὐθύς, λάμπρ' ἀνερπάσας ὄπλα.

144. Glossa: ὅπως δὲ εἰσῆλθαι ἔσω, ἐπιβήξασα, ἥγουν κλείσασα, τὰς
 ας. Vide Eustathium ad Homeri locum quem citat Scholiastes p. 1358.

146. σπινμάτων. gl. παιδων. τουτίσσι τοῦ Οἰδίποδος.

149. ἰγῶγτο. Minus bene vulgo γῶγτο absque augmento, quod Attici
 ittere non solent, nisi metri necessitate coacti. In B. scriptum ἰγῶγτο.
 hic elisio non habet locum, quum praecedens versus in consonan-
 desinat.

150. ἐξ ἀνδρὸς ἀνδρα. Sic D. T. Gl. ἐκ τοῦ Λαίου τὸν Οἰδίποδα. Ceteri
 id. et Aldus ἀνδρας, quod minus placet.

156. γυπαῖναί τε. gl. δηλονότι ἐξαίτων ἀπὸ κοινοῦ. Possis etiam ex-
 uscus arcessere verbum ex analogia: ἐξαίτων ἡμᾶς ποιεῖν οἱ ἴσχυος, καὶ
 οὐκ ἔπειν κίχου —

160. ὑφ' ἡγηγῶν. Sic una voce codd. omnes, recte. Gl. ὑδ' ἡγηγῶν. Per-
 am in impressis, ὑφ' ἡγηγῶν. Subauditur cognatum verbum, ὡς

ὕψηστου τῶς ὑψηλοτάτου αὐτοῦ. Sic supra 966. absolute ὕψηστου. Et Oed. Col. 1588. ὑψηλοτάτος οὐδενὸς φίλου, scilicet πατρὸς, μητρὸς, γυναικὸς.

1262. κλῆθρα. Aldus κλειθρα, ut hic etiam codd. Sed κλειθρα in locis Atticam servant scripturam, quam in v. 1287. repetit Romana scholia.

1264. ἰώρως. In tribus codd. αἰώρως, proba quidem forma, sed metrum hic non admittit. Eustath. ad Iliad. Γ. p. 389. ἀντιπαρατίθεται μὲν τὸ ἐν αἰῶι κείμενον, ἐξ οὗ καὶ ἡ αἰώρα — ὅτι ἡ αἰώρα καὶ διὰ τοῦ ψιλοῦ ἔχει τὴν ἀρχήν, ὡς δαδαὶ οὐ μόνον τῆς γαῖας ἰώρως ἐμπιπλεγμένην, ἀλλὰ καὶ τὸ μετῴως, ὅτι τῆς αἰώρας.

1266. Aldus edidit: ἰωὶ δὲ γῆ ἱκιδ' ὁ τλάμων, δυνά' ἢ ὄρν. quae lectio depravatissima est. In B. ἰωὶ δὲ γῆ ἱκιδ' ὁ τλάμων superscripta glossa ἡ ἀθλίω, quod ineptum est. Aliquanto melius ἰωὶ δὲ γῆ ἱκιδ' τλάμων. eadem superscripta glossa ἡ ἀθλίω. Quod quidem membrum nulla particula connecti debet, saltem particula neutiquam, quae adversativa est, nec hic locum habere potest. In T. pro varia lectione reperi δυνά' γ' ἢ, quae Triclinii emendatio videtur. Inutilis soli, γῆς mentio. Per se satis intelligitur, cadaver modo pensile conspectum fuit, simulac solutus vel abscissus fuit, ut queus, decidisse, et humi jacuisse: verum ex linguae indole videtur potest articulus ἡ. Ex γ' ἢ imperitus librarius eo facilius fecit γῆ, olim: non subscribebatur, quod nec in ullo veterum codd. cōstat, quos ad manum habeo. Eadem socordia concinnum verborum et inverterunt, et ex ἱκιδ' plerique fecerunt ἱκιδ' ὁ. Quantum fecerunt caverunt tragici Poetae in senariis a concursu ejusdem vel soni vocalium in fine versus et sequentis initio. Non scripsisset ἰωὶ δὲ γῆ ἱκιδ' τλάμων, quum scribere posset ἰωὶ δὲ γῆ τλάμων. Sed ex omni parte veram scripturam restituimus: ἰωὶ δὲ γ' ἡ ἱκιδ', δυνά' τὰνδ' ἢ ὄρν.

1271. οὐκ ὄψοντο. Sic liquido vetustissimi et optimi e nostris A. D. ut et T. ex Triclinii recensione, tametsi Turnebus edidit οὐκ ὄψοντο, nulla alterius lectionis facta mentione. Sane nemini non liquet, poetam praeferrī debuisse, quum proxime sequantur duo verba οὐκ ὄψοντο, γινώσκοντο. Alias si primum solum esset, tam bonum esset:

am ὄψοντο, siquidem a neutro plurali pendet ἄφθρα. Est autem οὐκ ἄπο τοῦ εἰς ἴπασχιν, pro οὐκ ὄψοντο εἰς αὐτὸς ἴπασχιν. Vide quae ravimus ad Comici Concion. 1125. Graecis acceptum habent hoc scholae Comici Latini, apud quos frequentissimum est. Sic Plautus Rud. II. 59. *eam veretur, ne perlerit.*

1274. ἰψάαδ'. Quaerit hic aliquis, quī Oedipi oculi, modo nihil iuri dicti, nunc dicantur visuri οὐς οὐκ ἴδαι: quae quum contraria sibi proinde absurda videantur, pro ὀψάαδ' is reponit ὀσσάαδ', quod idem ego longe ineptissimum esse aio. Ut *cogitaret*, ut *imagines sibi geret* Oedipus, minime necessarium erat, ut sibi foderet oculos. Nam elemachus ὀσσόμενος πατὴρ ἰσέλων ἐνὶ φρεσὶ, caecus non erat: acute pro, si quis alius, cernebat Jupiter ille, qui θνητοῖς ἀνδρώπεισι καὶ ντρο θυμῷ. Nisi quis invita Minerva criticam exerceat, antequam locum aliquem veteris poëtae emendare aggrediatur, verborum non singulorum solum vim ac potestatem, sed usum tropicum, idiotismos linguae, et sensum universum perspexisse debet. Ut supra v. 419. βλέψατο σκότων, *cernentem caliginem* tantumdet valet ac *cernentem nihil*: a hic ὀψίσθαι ἐν σκότῳ, *videre in tenebris*, nihil aliud est, quam *non videre*. Dicit ergo Oedipus, oculos suos in posterum *visuros in tenebris* οὐς οὐκ ἴδαι, *quos non oporteat*: quid vero? eos nempe, *quos non oporteat in tenebris videre*: id est, *eorum adspectu privatum iri, uos videre maxime sit jucundum*: scilicet liberos suos.

1275. ἰφθυμῶν. ἦσαν δυσσημῶν. Eustath. ad Iliad. Z. p. 634.

1279. Aldus edidit: ὄμβρος χαλαρῆς αἵματος ἐτίγιστο, sensu nullo et pravo, et metro vacillante. In T. αἵματος τ' ἐτίγιστο. Istud τ' fulgendo versui insertum, superscriptum est in E. a secunda manu. Ceteri odd. in Aldina lectione consentiunt. Aut verbi compositi praepositio excidit, et scribendum ἀπετίγιστο, quod praetuli: aut loco copulae, quae hic locum non habet, inseri debuit γε, ut v. 294.

ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δαίματος γ' ἔχου μέγας.

ita hic legi poterat

ὄμβρος χαλαρῆς αἵματος γ' ἐτίγιστο.

sed prius longe praefero. Est autem χαλαρῆς dativus pluralis, cuius amplexum sustulit librarius membranarum nostrarum, et perspicue subscripto. Nihil hic intellexit auctor veteris glossae, qui ὁμοῦ interpretatus est

συναχῆς. Immo valet σύν. Ordo est: ἀλλὰ μέλας ὄμμος ὅππῃ χαλκῆς αἵματος ἀπὸ τῆς ῥίνας. Diversa sunt μέλας ὄμμος, humor ex oculis emanans, et χαλκῆς αἷματος, grandines sanguinis, id est crebrae sanguinis guttae: opponuntur hae ταῖς μυδιώσεως φέουσιν ὁμοίαις, quae talia quid significant: *Nec lentam tibi sanie[m] mittebant, sed largi[m] lacrimarum imbr[i] mistae sanguinis grandines decidebant.* Veniam est hoc schema quo res augetur, minoris negatione. Sic in Aj. 613.

οὐδ' οὐκ ἔστιν ἄλλος ὁμοῦς ἀνθρώπων
 ἢ σὺ δὲ σὺ μοῖρα· ἀλλ' ὁ-
 ξυτόνους μὲν ὦδ' αἶ-
 θρηνησὺν —

1281. συμμυῖ κακί. Sic libri omnes, non sine vitii suspitione. Et dubito quin scripserit Tragicus συμμυῖ πίδα.

1295. *ειρέψα. gl. θιάσθ.*

1296. ὥς καὶ εἰργάζονται ἰσοκρίτους. gl. καὶ τὸν μεσοῦντα ἱλαῖα. Et
dem sententia in Aj. 924.

ὡς καὶ παρ' ἰσχυροῖς ἄξιος θρόνον τυχεῖν.

et in Tyrone Frag. XV.

καίτην ἀποκαίρμας τις οὐκ αἶρεται ἄν.

1299. ὅς ἔγωγε πρὸς ἑξῆς ἔσθην. Verbum *πρὸς ἑξῆς* fere solet cum tempore casu construi. Hic autem quartus adiungitur. Sic saepe composita verba casum adiscunt quem regit vel simplex verbum, vel praepositio. Dissolvenda phrasis ad hunc modum: πρὸς ὅσον ἔγωγε ἔσθην ἑξῆς. *ἑξῆς πρὸς ἑξῆς, πρὸς ἑξῆς.*

1301. *μακίστεν*. Dorica *μάσταν μακίστες* adhibent Tragicæ pro *μακίστης*. Sic noster Phil. 849. Eurip. Hippol. 826. τὰ *μακίστ'* ἵματιον. Aeschyl. Prom. 634.

μή μου προκήδου μαῖσσει, ἢ ὡς ἱμαὶ γλαυκὺν.

Persis 438.

λίξον τίν' αὖ φῆς τήνδε συμφορὰν σῖρατῳ
ἐλθούῃ, κακῶν ῥέπουσαν εἰς τὰ μέγιστα.

Ibidem 705.

παλὰ μὲν γὰρ ἐκ θαλάσσης, παλὰ δ' ἐκ χέρσου παλαιὰ
γίγνεται θνητοῖς, ὃ μάλιστα βίωτος ἢ ταυτὴ πρόσω.

Ex his exemplis liquet veterem scripturam male immutatam fuisse.

تقسیم

linio; qui *μηρίων* dedit, hosque versus foede interpolavit. Perperam in C. *καρίων*, eadem menda, quam sustulimus in Euripidis loco citato.

303. *δύσαν*. Perperam Aldus *δύσανος*. In seq. v. *δύταμαι ε' εδύλαν* incte exhibet B. In reliquis ut apud Aldum *σε δύλαν*.

310. *πίριαι*. Aldus *διαπίριαι*, sicque pars codd. Alii *διαπίριαι*. is E. *διπίριαι*. Unice verum esse quod dedimus metri ratio arguit cum autem *πίριαι* praetulimus vulgari formae *πίριαι*. gl. *διίριαι*.

320. *φεῖν*. Sic A. B. recte. Alii cum Aldo *φεῖαν*. Vide Valckenae ad Hippol. 316.

324. *φῖν* in Aldina contra metri rationem geminatum est.

330. Aldus edidit, ut in plurimis codd. scriptum est,

ὁ κακὰ τέλῳ,
ἰμὰ τὰδ' ἰμὰ παῖδα.

in membr. et in C.

ὁ κακὰ κακὰ τέλῳ
ἰμὰ τὰδ' ἰμὰ παῖδα.

κακὰ repeti debuit; eam alii librarii omiserunt, alii praepostere ierunt.

343. *τὸν ὀλέθρον μέγαν*. Codd. omnes, ne T. quidem excepto, dant; Aldus, *ἐνέθρον*. Quidam pro *μέγαν* habent *μέγα*. Turnebus recte γῶν.

348. *ἀπαγῶνας περ' αὖ*. Sic plurimi codd. Aldus et membr. *περ' αὖ*.

351. *ἔλυσέ μ' ; ἀπὸ τε φόνου*. Aldus et codd. pars, omisso pronome, quod hic suppressi non debet, *ἔλυσεν ἀπὸ* — In B. *ἔλυσ' ἔμ'* — C. eam scripturam exhibet, quam repraesentavi. Verum sunt is itidem depravatae. Ut metri constet ratio, et hic versus antithese suo 1331: congruat, scribendum *μ' ἔλυσ' , ἀπὸ τε φόνου*. Sic quae duo versiculi, qui paeonici sunt:

κακὰ τὰδ' ἰμὰ | παῖδα
μ' ἔλυσ' ἀπὸ | τε φόνου

175. *ἰφίμερος*, non Aldus solum et codd. omnes habent, sed Tur-etiam editio. In H. Stephani officina operarum incuria excusum fuit *μερος*, quae menda in plerasque subsequentium editionum manavit.

1380. *τραφεῖς*. Perperam Johnsonus vertit *enutritus*: neque hoc vel innuitur amor, quo Thebani Oedipum fovebant, quod anodyno tantum in mentem venit. *τραφεῖς* valet *διατρέφας*, ut recte exponitur glossis. Sic *τροφὴ*, *διατροφή*, *διατρέφει* in Oed. Col. 362.

1385. *τούτους ἔβην*, nempe *τούς Θηβαίους*. In D. T. *τούτας*, *ἔβην* nebus edidit.

1387. *οὐκ ἂν ἴσχομαι*. Perperam Aldus una voce *ἀπεχόμεν*, in veteribus plerisque codd. scriptum est. Alii *ἠπεχόμεν*. — *τὸ μὴ ἴσχομαι*. Haud minus bene scribi poterat sine elisione, ut est in D. *ἀπεκλιῖσαι*. In unam syllabam coalescunt *η α*. Sed utro modo *κλιῖσαι* perinde est. In nullo codice reperi *τὸ μὴ οὐ ἀπεκλιῖσαι*, ut legi esse sibi persuasit nuperus editor Pentalogiae Jo. Burtoni, tamquam in hac loquendi formula voces *τὸ μὴ* non negarent, nisi adscitum negatione *οὐ*. At tamen apud Comicum in Nubibus 1084. legitur

ἴξει τινὰ γνώμην λέγειν, τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι;

ubi si *οὐ* inferciatur, doceri vellem quī in pedes suos dividendus. sula *τὸ μὴ οὐ εὐρύπρωκτος εἶναι*. Permulti sunt versus, ubi saltem et euphonia, *οὐ* inseri posset in hac formula, quod tamen editorum fidem facere nolim. Antig. 27. 236. Aeschyl. Prom. 235. *σάμην βρετούς*

τοῦ μὴ διαρραισθέντας εἰς Αἰδου μολεῖν.

Euripides Alcest. 705.

οὐ γοῦν ἀναιδῶς διαμάχου τὸ μὴ θανέειν.

1392. *ὥς ἴδειξά μὴ ποτε*. Ut tertio ante hunc versu *ὥς ἴδειξαι* esset, ita hic *ὥς ἴδειξά μὴ ποτε*, *ne umquam ostenderem*. *ὥς* valet *ἵνα*, ut recte expositum in glossa. Imperite Heathius *ποτε* *ἂν* inserit. Vide quae notavimus ad Aeschyli Prom. 155. et Euripidis nissas 214. Comicus in Conc. 151.

ἐβουλόμην μὲν ἔτιρον ἂν τῶν ἡδύδων

λέγειν τὰ βέλτισθ', ἢ ἐκαθήμην ἥσυχος.

Idem in Pace 135.

οὐκοῦν ἐχρῆν σε Πηγάσου ξυῖξαι πλεόν,

ἔπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος.

1394. *πάτρια*. gl. *πατῶνα*. De harum vocum differentia et uso miscuo vide Luciani interpretes ad Soloecistam p. 561.

1396. κάλλος κακῶν. gl. ἔχον τῶν κακῶν, ἥγουν περιφανὲς κακόν. Eustathius ad Iliad. P. pag. 1097. Παροιμιῶδες τὸ, κακῶν δὲ καὶ φέρτερον εἶη, ἀντὶ τοῦ ὡς ἐν κακοῖς κάλλιον. ἐντεῦθεν Σοφοκλῆς παραξίνας ποιῶν τὸν Οἰδίπῳ λέγοντα περὶ αὐτοῦ, ὅτι κάλλος κακῶν ὑπουλον ἐξετέραφεν, ἀντὶ τοῦ ἐν κακοῖς μέγα καὶ περιφανές. εἴη δ' ἂν ὁμοίον τι καὶ τὸ, καλόν γ' ὄντιδος παργάνην ἀνιλόμην. Vereor ut haec bene acceperit Eustathius. Equidem κακῶν malim cum ὑπουλον jungere, ut sit ὅσον ἂν ἐμὲ κάλλος ἐξεδίψατε ὑπουλον κακῶν, id est ὑπὸ τὸ προφανόμενον κακὰ πάλαι κρύψον.

1402. ὑμῖν. gl. παρ' ὑμῖν.

1403. ὦ γάμοι, γάμοι. Hunc locum citat Longinus de Sublimitate XXIII. isto exemplo observationem illustrans, ὅτι ἔσθ' ὅπου προσωπίδι τὰ πληθυντικὰ μεγαλοβήμευσίμα, καὶ αὐτῷ δοξαζομῶνθῃ τῷ ὄχλῳ τοῦ κριθμῶ. — Deinde prolatis sex versibus addit: πάντα γὰρ ταῦτα, τὰ μὲν ἐν ἡμῶν ἐσθιν, Οἰδῖπους, ἐπὶ δὲ θανάτων Ἰσκάσθη. ἀλλ' ὅμως χυδαῖς εἰς τὰ πληθυντικὰ ὁ ἀριθμὸς συνεπλήρυσται καὶ τὰς ἀτυχίας. Confer not. ad v. 366.

1405. ἀντίτε. Secunda pluralis aor. 2. εἰ in τε mutato, pro ἀντι. Sic in tertia plurali occurrunt ἀνέϊσαν, καθῆϊσαν, μεθῆϊσαν, παρήϊσαν. In Eurip. Ione 1189. legendum ὡς δ' ἀνέϊσαν ἡδονήν: ut in Bacchis 684. καθῆϊσαν κόμας. Priore in loco perperam edidit Musgravius ἀνῆϊσαν.

1414. μὴ δέισσῃ. Vide P. Victorii Var. Lect. V. 4.

1415. πλὴν γ' ἐμοῦ. Sic recte D. In reliquis libris media particula omīssa, quam inserere amant Attici poëtae ante εἰ post syllabam longam non desinentem. πλὴν γε frequentissimum est.

1422. Codd. alii εὐδ' ὡς γελῶντος — εὐδ' ὡς ὀνειδιῶν. Alii εὐδ' — εὐδ' — Membr. Aldo consentiunt, quem sequimur.

1434. πρὸς σοῦ, εὐδ' ἐμοῦ. e re tua, non mea. Dicam quae tua poris quam mea intersit fieri. Sic Trach. 479. θεῶ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνῳ λέγειν. Comicus Vesp. 647. μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι. Lucianus T. I. 12. 255. τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις.

1438. ἴδραρ' ἂν, εἰ τοῦτ' ἴσθ' ἂν. Sic distinctum est in libris omnibus recte. Euripides Med. 940.

οὐκ εἶδ' ἂν, εἰ πείσαιμι· πειρᾶσθαι δὲ χρεῖ.

Alcest. 48.

λαβὼν ἴθ'· εὐ γὰρ εἶδ' ἂν, εἰ πείσαιμί σε.

In his ἂν pertinet ad εἶδαι, non ad εἶ.

1453. ζῶντι. Sic bene Toupius Cur. nov. in Suid. p. 103. Libri ceteri mendose ζῶντι.

1454. οἱ μ' ἀπαλύνων, qui me perdere voluerunt. Verba superius tam actionem significant, quam consilium seu voluntatem agentium. El. 310. πρᾶσσαν Scholiastes exponit ἐπιχειρῶν πρᾶττεν. In Oed. Col. 111. ἀλύνει, occidere velit. In Comici Pace 212. ἐκάλειν παλάκας τῶν ποιοῦντων, id est ποιεῖν ἐπιθυμούντων.

1459. ἀρσίαν. Sic recte in B. D. E. T. Perperam in reliquis, ut Aldina, ἀρρίαν.

1466. ταῦν μοι μέλειται. Sic bene scriptum in D. Glossa tantum Aldus et reliqui codd. mendose αἴν. Vide supra ad 1082.

1474. ἐκγότων ἐμῶν. Sic bene scriptum in B. Vulgo ἐγγόνων ἐμῶν παίδων. Vide quae notavimus ad Comici Equites 786. et hanc par. ad Phoen. p. 390.

1477. τέρψην, ἢ ε' εἶχιν πάλαι. Sic scriptum in B. E. T. Augustinus A. D. ἢν εἶχιν πάλαι, ut Aldus edidit. In C. nescio quid fuerit, textus mutilus est et desinit in v. 1458. Turnebus edidit, πρὶς εἶχιν πάλαι. Lectio nihil aliud est quam nostrae interpretatio.

1493. τίς οὗτος εἶσαι, τίς παραμύψαι, τέκνα. In E. τίς οὗτος εἶσαι, ὅς παραμύψαι, τέκνα. Pessime vertit Johnsonus, *Quis ille erit, quem abjiciat liberos? τέκνα* vocativus est, et παραμύψαι absolute additum, ut fere solet παραβάλλεσθαι, et ἀναμύψαι, subaudito πένοντι. *Quae ei projecta erit audacia?*

1494. ἃ τοῖς ἐμοῖς ἐστίν, γονεῦσι σφῶν θ' ἐμοῦ δηλήματα. In B. ἃ τοῖς ἐμοῖς γονεῦσιν εἶσαι σφῶν θ' ἐμοῦ δηλήματα. Nec diversa est scriptura. At ex ista lectione nullus rectus sensus elici potest. Quis enim sibi vult haec Johnsoni versio? *quae meis parentibus tunc simul adhaerent nocumenta.* Quorsum hic Oedipus mentionem parentum suorum, quum suimet ipsius maxime meminisse debet? Recte glossa, ἃ γονεῦσιν ἐμῶν καὶ ἐμῶν ἐμοῦ. Deinde cur futurum de re quae jam existit, et certissime cognita est? Interpretes ex v. 1493. *adhaerent non adhaerebunt* vertit. Poëtae manum rescribere mihi videtur, et sensum adsecutus fuisse: ἃ τοῖς ἐμοῖς εἶσαι, καὶ πρᾶγμασι, vel ἐγγίνεσι: γονεῦσι σφῶν θ' ἐμοῦ δηλήματα, pro γονεῦσι σφῶν. Dativus pro genitivo, quod frequens est. Vide quae notavi Eurip. Phoen. 85. Apollonium III. 862. Comici Thesmoph. 1054.

1501. *Φθαρήται* male vertit Johnsonus *mori*. *Φθείρεσθαι* significat *πλάττειν*, quod ipse Oedipus statim ostendit, quum quarto post versu ubjicit *μή σφε περιδης ἀλωμένας*. Hoc sensu occurrit *Φθείρεσθαι* apud Iuripidem in Helenae versu quem citavimus supra 67. In Electra 234.

οὐχ ἔνα νομίζων Φθείρεται πόλεως νόμον.

t passim. Vide Abreschium ad Aeschylum p. 207. et nos ad Comici onction. 248. Eleganter Lucianus in Pseudologista p. 176. *παραδούς ταυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ σίρατιώτῃ, συμπεριΦείρου πάντα ὑπηριτών*. Vim ubi non cepit metaphrastes vertens, *cum illo corruptus fueris*.

1505. *μή σφε περιδης*. Certissima est Dawesii emendatio, quem vide Lucell. crit. p. 268. *περιιδεῖν* est *spernere*, *negligere*, quod flagitat sententia. Depravate libri omnes *παριδης*, claudicante versu, nec satis ene ad sententiam. Nihil frequentius apud quosvis scriptores Graecos erilis *περιιδεῖν*, *περιεῖν*, *περιόπλισθαι*. Exempla satis multa e Comico tulit Dawesius. In Lys. 1019. *νῦν δ' οὐν οὐ σε περιόψομαι γυμνὸν ὄνθ' ἴσας*. Lysias edit. Reiskii p. 145. *αἰσχρὸν περιιδεῖν οὕτως ἀνόμως καὶ αἰῶς ὑβρισθέντα τὸν νεανίσκον*. p. 163. *μή με περιιδῆτε ἐκ τῆς πατρίδος ἄκας ἐκπειρόντα*. p. 184. *μή περιιδῆτε ἐπὶ τούτῳ γυρόμενον*.

1512. *νῦν δὲ τοῦτ' εὐχισθί μοι*. De veritate lectionis dubitandum non est, quam temere docti simul et indocti homines sollicitarunt conjecturis: dignis quidem, quibus immoror; pessime autem reddiderunt interpretes. Tenendum quod in minoribus scholiis traditur, *εὐχισθι* hic passim sumi. *τοῦτ' εὐχισθί μοι, ταύτης τῆς εὐχῆς τυγχάνετε ἀπ' ἐμοῦ*. Raro *εὐχισμαι* adhibetur, nec forte alterum exemplum proferri possit. Sed notor, si quis alius, in verbis Sophocles, apud quem plurima occurrant, ceteris omnibus poëtis indicta: et haec ratio est cur tam multa eo enotarunt veteres Grammatici.

1517. *εἴθ' εἴθ' ὅς εἰν εἰμι*. Sic scribendum. *εἰμι* hic valet *πρηνύσσομαι*. 11. et impressi *εἰμί*. Glossa in B. supplet *ἐνθυμήμασι*. In D. *ἥγουν ὅς ἔχω τὴν ἐμὴν δίκαιοσαν*. Prava scriptura falsae interpretationi locum dedit. *εἰπὶ* cum dativo conditionem notat, *εἰπὶ τούτοις*, *hac lege*, *conditione*: *εἴθ' ὅς, qua lege, qua conditione*. Comicus in Pluto 68. *εὐκῆν εἰπὶ τούτοις εἰσέω*. Vide ibidem 1000. 1141. Lysistr. 251. n. 589.

1518. Perperam Aldus ἀπ' οἴκου, ut est in membr. a prima manu, superscripta sincera lectione: γρ. ἄψαυτον. Pars codicum male ἀπὸ τοῦ οἴκου.

1519. Διῶς γ' ἔχθιστος. Sic membr. Mendose Aldus αἰχμητής. In codd. γ' omittunt.

1522. ταύτας. Sic codd. omnes. Perperam Aldus πάντας. Codd. quot ἔλθῃς.

1524. Codd. omnes ultimos hos versus Choro adscribunt. Falsè Choriastes opinabatur eos ab Cedipo recitados fuisse. λένειτ', Male in codd. λένειτ'.

1525. ἦδη. Male codd. et impressi ἦδε. Vide Valckenarium ad Ecl. librum XXII. p. 55.

1528. Frequentissima apud Tragicos sententia. Euripides Androm.

χρὴ δ' οὐποτ' αἰπιῶν οὐδέν' ἔλθῃν βροτῶν,
πρὶν ἂν θανόντος τὴν τελευταίαν ἴδῃς,
ὅπως περὶ αὐτῆς ἡμέραν ἤξῃ κάτω.

Troasin 513.

τῶν δ' εὐδαίμωνων
μηδὲνα νομίζειτ' εὐτυχῶν, πρὶν ἂν θανῇ.

Vide Tyndarei fragmentum p. 31. Ovidius Metam. III. 133.

Ultima semper

expectanda dies homini iudicique beatus
ante obitum nemo supremaque funera debet.

Ausonius in ludo VII. Sapientum:

Spectandum dico terminum vitae prius,
tum iudicandum, si manet felicitas.

FINIS NOTARUM IN OEDIPUM REGEM

NOTAE IN OEDIPUM COLONEUM.

De loco cui nomen Κολωνός, videndus Meursius in Pagis Atticis, et liquorum Atticorum cap. VI. maxime vero Cicero in suavissimo exordio libri V. de Finibus, ubi *mollissimum carmen* appellat versus istos edipi requirentis quemnam in locum pervenisset.

V. 7. *χὼ μακρὸς ξυνὼν χρόνος*. Euphoniae ergo vocum ordinem invertitur vulgo *χὼ χρόνος ξυνὼν μακρὸς*. Perperam in T. pro *ξυνὼν*, *παρὼν*.

11. *ὡς πυθαίμιθα*. Codd. et Aldus soloece, *πυθαίμιθα*.

13. *χ' α' ἂν ἀκούσωμεν*. Membr. et Aldus copulam male omittunt.

15. *ὡς ἀπ' ὀμμάτων πρόσω*. Sic excusum mallet, sublata distinctione. Verba melius quam in editis scholiis exponuntur in veteri glossa: *α' ἀπ' ὀμμάτων πρόσω τίςιν. valde ab oculis, a conspectu, procul*

17. *ὡς* saepe occurrit pro *λίαν* adverbis junctum. Sic El. 1437. *ὡς ἴας, λίαν πράως*. Vide Lexicon in ΩΣ.

19. *εὐστραμῶσι*. Glossa, *καλῶς ἔδουσι*.

19. *κάμπτειν κῶλα, γένν*. *Sedere, quiescere*. Vide Aeschylum Prom. 1096. Apollonium Rhod. I. 1174.

23. *ἔπου καθέσταμεν*. Sic Vaticanus cod. teste Orvillio ad Charitonem 119. quod praeferendum videtur codd. nostrorum et Aldi lectioni *ἔπου*, et hoc non prorsus sit damnandum. Latet enim in verbo *καθέσταμεν* alius significatio. Sic in Eurip. Bacchis 180.

ποῖ δ' εἴ χερεῦειν, καὶ καθίσταται πύδα;

25. Hunc versum membr. cum Aldo Antigoniae continuant: alii perperam Oedipo eum tribuunt. Libri omnes *ταῦτον ἡμῖν* mendose. Esset enim c pronomen ad *χωρὶν* referendum, quod falsam efficeret sententiam. Num enim locum nesciat qui sit, dicere non potest se de eo a quovis more certiore factam fuisse. Proinde legendum cum Heathio *ταῦτό*, scilicet *Athenas hand longe abesse*.

27. *εἴπερ γ' ἐστὶν ἐξοικήσιμος*. Membr. et Aldus *εἴπερ ἔστι γ'* — Alii dd. particulam *γ'* prorsus omittunt. Nescio quid somniabat auctor notae ad hunc versum in nova editione Pentologiae Jo. Burton. In Aldina

liquido excusum ἔλαττεται. Proinde mirum non est a nullo editum observatam fuisse lectionem quae ibi non comparet. Si vero ἰσχυρὰ in Aldina legeretur, operarum errori tribuendum id esset, nedum recte deberet, contra metri legem, quae pyrrichium pro jambe non ad a Lectorum patientia abutuntur, qui talibus ineptiis molem librorum augent.

28. Aldus ut A. B. αὐτὸν ἔστι μὲν ἀκατρός. In T. μὲν γ' — scribendum erat, ut edidimus, ἔστι μὲν —

32. οὐκ ἀντὶ ὅδε. In codd. ἀντὶ sine articulo, sollemni librorum errore.

33. ἀκούων. Sic Aldus et vetres codd. Imperfectus est sensus oblique abruptus. Triclinius perperam ἀκούων.

36. πρὶν νῦν ταῖ — Sic membr. et Aldus. In B. πρὶν ὅ ταῖ —

39. ἱμφοβαί. gl. ἤγουν αἱ Φοβεραί.

40. Σκότω. In B. Σκότους.

41. Perperam vulgo post τίνας interrogationis signum positum, quod in fine versus poni debebat.

42. Vulgo legitur soloecae, ὅ γ' ἐνθάδ' ὦν εἴπω λυγρὸν. Optime εἴπω absque particula ὦν hic stare non potest: est autem participium prorsus otiosum. Manifestus est librarii error. — νῦν pro αὐτῶν. Soluta damnatur temere et imperite. Accusativus est utriusque nominis generum. Vide Valckanarium ad Hippol. 1253.

44. τὸν ἰκίτην. Sic legendum, ut infra 284. 487. 1008. Aldus et codd. τὸνδ' — Idem cum membr. ἴσως mendose. In duobus aliis codd.

48. τί δὲν. In B. T. τί δὲν. ut etiam Scholiastes legisse videtur: deterius est. Bonus ille hospes rem ad populares deferre vult ἵνα, ut sciat quid facto opus sit. Praegnans est phrasis: πρὶν γὰρ δείξω τοῖς δημόταις, ὥστε βουλεύσθαι αὐτοὺς τί δεῖαίεν.

52. τίς ἔσθ' — Perperam in libris τίς δ' ἔσθ' —

57. χαλκίωους ἑδᾶς. Perperam vulgo ἑδᾶς. Vide Scholiastam v. 1590. et Lexicon in Ὀδῆς.

58. αἱ δὲ πλεῖσται γύναι. Sic recte B. T. In membr. ut in imperperam, αἱ δὲ πλεῖσαι γύναι.

59. τὸν ἰσώστην. In libris τὸνδ' ἰσώστην perperam, eodem librarii errore, quo supra 44. τὸνδ' ἰκίτην. et 52. τίς δ' ἔσθ' —

61. ὠνομασμένοι. Mendose vulgo ὠνομασμένοι, quod quidem etiam exhibent a prima manu, sed superscripta nostra lectione.

71. *καταρτύνει* *μαλιν*. Sic membr. et Aldus cum Suida in *καταρτύνει*. Perperam ceteri *μολιν*, quod e sine praec. versus a supino librario re-
 itum.
74. *ὄρντα*. Tropice, *caligine non obvoluta, perspicua, ὄρματα*, saepe activam verbi formam pro passiva adhibet Sophocles, ut infra
104. *πατρός δρώντας*, pro *δρωμένων*. Trachin. 196. *τὸ ποδῶν*, pro *τὸ δυνάμεν*. Oed. T. 968. *κύνει*, pro *κυνέεται*.
87. *ἰξίχην*. gl. *ἰμασιλεύει*.
90. *Σιμωνί θιαί*, κατ' ἐμφανισμὸν, αἱ Εἰρωνίαι, ὥσπερ αἱ αὐταὶ καὶ μηδὲς ἱκαλοῦντο. ἦσαν δὲ τρεῖς. *Σιμωνί θιαί*. εὐταὶ καλοῦσθαι Ἀθηναίους Εἰρωνίαις. Photii Lex. Ms.
91. *καμψεν*. Membr. et Aldus *κάμασιν*. gl. *καταλύσαι, τελεῖσθαι*.
92. *εἰκασίαι*. Sic Aldus et codd. omnes. Turnebus edidit *εἰκασίαι*.
94. *παρηγύα*. Perperam Aldus, ut membr. a prima manu, *παρηγύα*.
97. Schol. Ms. *κατὰ διαίαν*, *φρον*, *ἐξ ὑμῶν ἐνταῦθα ἀφύγμαι*. *πλε- γὰρ, τὴν πλίρωσιν τῆς διαίαν*, ἢ εἰσπόν. Aliud: *Πτερόν*, ἢ εἰσπόν, ἢ ἱρώς τῆς ἱμης διαίαν.
99. *πρώταισιν ὑμῶν*. Sic bene legitur apud Suidam in *Νηφελίης θυσία*, perperam in codd. nostris, ut in impressis *ὑμῶν*. Quin pejus adhuc in *πρώταισιν ὑμῶν*.
101. *ἀντιπαρῶν*. gl. *ἀξίον, ἀκαθάρτων*. ὡς καὶ αὐτὸ (19.) ἔφθ, *ἢ ἀξίον πύθρον*.
102. *ἐμφάς*. gl. *μανθία*. — *πίρουν, τελεῖσθαι*.
111. *ὧδε δὲ τῶς* — Sic B. T. in membr. *εἶδε δὲ*, ut Aldus edidit. *ὧδε παλαιά*. gl. *γίγοντες*.
113. *κρύψει με πόδα*. pro *πόδα μου*. Vide ad Oed. T. 717.
121. *λύσεις τις*; interrogative. Aldus et membr. *λύσεις αὐτῶν*. Alii *λύσεις αὐτόν*. Perperam, ut ex antistrophico versu liquet.
122. *προφθίσχον*. In B. T. *προφθίσχον*, quod haud deterius est.
134. *λόγος οὐχ ἄχθῃ*. Basis anapaestica, ut antistrophicus versus 166. *ὧν ἢ τὸ ἔχουσιν*. Unde liquet vitiosam esse vulgatam lectionem *οὐδὲν ἔχον*, quam agnoscit tamen Eustathius p. 694. Triclinius inepte, sed eo metro, *οὐδὲν ἄχθῃ*.
138. *ὄρα*. *Video*, id est *percepto*. Verbis videndi, quum sit is sem- p. omnium nobilissimus, reliquorum sensum perceptiones declarantur.

1518. Perperam Aldus αὖ' εἶκον, ut est in membr. a prima manu, superscripta sincera lectione: γρ. ἄπασαν. Pars codicum male πέρφρ.

1519. Θαις γ' ἔχθιστος. Sic membr. Mendose Aldus αἰχθιστος. Ceteri codd. γρ. omittunt.

1522. ταύτας. Sic codd. omnes. Perperam Aldus πάντας. Codd. aliquot ἔλφρ.

1524. Codd. omnes ultimos hos versus Choro adscribunt. Falso Scholiastes opinabatur eos ab Oedipo recitatos fuisse. λένετ'. Male in B. D. λένετ'.

1525. ᾗδῃ. Male codd. et impressi ᾗδῃ. Vide Valckenarium ad Iliadis librum XXII. p. 55.

1528. Frequentissima apud Tragicos sententia. Euripides Androm. 100.

χρὴ δ' εὖ ποτ' εἰπεῖν οὐδέν' ὀλβίον βροτῶν,
πρὶν ἂν θανόντος τὴν τελευταίαν ἰδῇ,
ὅπως περὶ αἵματις ἡμίραν ἤξῃ καίω.

Troasii 513.

τῶν δ' εὐδαιμόνων
μυδένια νομίζετ' εὐτυχίῃν, πρὶν ἂν θανῇ.

Vide Tyndarei fragmentum p. 31. Ovidius Metam. III. 135.

Ultima semper

expectanda dies homini iudicique beatus
ante obitum nemo supremaque funera debet.

Ausonius in ludo VII. Sapientum:

Spectandum dico terminum vitae prius,
tum iudicandum, si manet felicitas.

FINIS NOTARUM IN OEDIPUM REGEM

NOTAE IN OEDIPUM COLONEUM.

De loco cui nomen Κολωνός, videndus Meursius in Pagis Atticis, et Reliquorum Atticorum cap. VI. maxime vero Cicero in suavissimo exordio libri V. de Finibus, ubi *mollissimum carmen* appellat versus istos Oedipi requirentis quemnam in locum pervenisset.

V- 7. *χὺ μακρὸς ξυνὼν χρέος.* Euphoniae ergo vocum ordinem inverti. Legitur vulgo *χὺ χρέος ξυνὼν μακρὸς.* Perperam in T. pro *ξυνὼν, παρὼν.*

11. *ὡς πυθώμεθα.* Codd. et Aldus soloecē, *πυθώμεθα.*

13. *χ' α' ἢ ἀκούσωμεν.* Membr. et Aldus copulam male omittunt.

15. *ὡς ἀπ' ὀμμάτων πρόσω.* Sic excusum mallet, sublata distinctione. Verba melius quam in editis scholiis exponuntur in veteri glossa: *λίαν ἀπ' ὀμμάτων πρόσω εἶναι. valde ab oculis, a conspectu, procul sunt.* ὡς saepe occurrit pro *λίαν* adverbis junctum. Sic El. 1437. *ὡς πείρας, λίαν πρόως.* Vide Lexicon in ΩΣ.

18. *εὐθείας.* Glossa, *καλῶς ἄδουσι.*

19. *κάμπτειν κῶλα, γίνε.* Sedere, quiescere. Vide Aeschylum Prom. 32. 396. Apollonium Rhod. I. 1174.

23. *ὅπου καθίσταμεν.* Sic Vaticanus cod. teste Orvillio ad Charitonem p. 119. quod praefendum videtur codd. nostrorum et Aldi lectioni *ὅπου*, licet hoc non prorsus sit damnum. Latet enim in verbo *καθίσταμεν* motus significatio. Sic in Eurip. Bacchis 180.

ποῖ δὲ χειρεύειν, ποῖ καθιστάναι πίδα;

25. Hunc versum membr. cum Aldo Antigonae continuant: alii perperam Oedipo eum tribuunt. Libri omnes *τούτων ἡμῖν* mendose. Esset enim hoc pronomen ad *χωρὸν* referendum, quod falsam efficeret sententiam. Quum enim locum nesciat qui sit, dicere non potest se de eo a quovis viatore certiore factam fuisse. Proinde legendum cum Heathio *τούτῳ γ'*, scilicet *Athenas hand longe abesse.*

27. *εἴπερ γ' ἐστὶν ἐξακμήσιμος.* Membr. et Aldus *εἴπερ ἐστὶ γ'* — Alii codd. particulam *γ'* prorsus omittunt. Nescio quid somniabat auctor notae ad hunc versum in nova editione Pentologiae Jo. Burton. In Aldina

Sic Aeschylus S. Th. 103. *αὐτὸν δίδραμα*. Alexis Comicus apud Aldum p. 134. A.

Τοῦτο γὰρ νῦν ἐστὶ σε
ἐν ταῖς Ἀθήναις ταῖς καλαῖς ἐπιχώριον·
ἅπαντες ἐρχοῦντ' εὐδύς, ἢν οὖν μόνον
ὁσμὴν ἴδωσιν.

144. οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι πρώτης. ἦγουν οὐ τῆς πρώτης τῶν εὐδαιμονιζομένων. ἀλλὰ δηλαδὴ τῆς ἐσχάτης. Eustathius p. 479. huius schematis plurima exempla profert, quibus utitur Galienus Op. T. I. p. 215.

153. ἀλλ' οὐ μὲν ἐν γ' ἐμῶ. Sic Aldus et codd. veteres. Verum ἐμῶ legendum ἡμῖν, ut metra congruant. Versus antithetici sunt:

λεύσεις νιν; προσδέμεν.
ἀλλ' οὐ μὲν ἐν γ' ἡμῖν.

161. τῷ, quocirca. Aldus et membr. τῶ. In B. τῶν, utrumque adosum.

167. Perperam in Aldina ἀπ' ἀβάτων ἀποδοίς, metro corrupta.

172. ποικ ἀκοντας. Mendose in Aldina ἀκούοντας.

175. πωλίουςας. Vulgo σοὶ πωλίουςας. Pronomen a mala manu adiectum non agnoscit B.

189. εὐσιδίαις ἐπιδοίοντες. Id est, interprete Eustathio p. 713. ἐυσιδοῖντες. Sic Euphroni, Hippol. 215. μακίας ἔποχος λόγος, est ἐπὶ λόγος. — ἵν' ἂν, ὡς ἂν, ὅπως ἂν cum subunctivo passim sunt, ut significantia. Pessime Turnebus ἔποικον, ἀκούοντες conservato πολυμῶμεν. Ridicula est Britannii editoris conjectura π' ἀντὶ τοῦ.

192. ἀντιπείτρου. gl. τοῦ ἱσοπείτρου χαλκοῦ. ἀντὶ πέτρας γὰρ χαλκοῦ.

195. ἢ ἐστῶ; Nihil interest hoc modo scribatur ne, an cum est ἢ ἐστῶ, quod Aldus e veteribus codd. expressit. In unam syllabam lescent ἢ ε. Turnebus edidit ἢ ἐστῶ, quod, etiamsi ne graecum quod sit, posteriores tamen editiones omnes invasit. Alteram lectionem diastae memoratam, ἢ ἐστῶ; an stabo? mihique, huius iudicium satis considerate amplexo, potiore visam, non ita multo post falsam esse et rejiciendam. ἐκλάζειν sedendi significationem obtinet supra 19. κάμπτειν κῶλα. Tum in actione huius fabulae non alteri sedens exhiberi potuit Oedipus. Ab hoc versu usque ad dramaticum

iando ad locum pergit ubi fatale est eum mori et sepeliri, semper inena sedet.

201. *πρόκλονον*. Aldus et membr. *προκλίνας*. In B. *προκρίνας*. In T. *προκλονον*. Si *προκλίνας* legas, sensus erit suspensus, interpellante Oedipus; unde nihil video huic loco commodi aut venusti accedere.

205. *τίν' ἄν σου πατρίδ' ἐκπυθαίμαν*. Nemo non videt particulam *ἄν* in saepe a librariis omissam, necessario hic requiri, ut v. 41. 42. hoccecum est, quod vulgo legitur.

208. *τί τοῦτ' ἀπινίπεις γίρον*; dimeter jambicus. Perperam Aldus et add. *τοῦτ'*.

212. Versus est anapaesticus. Perperam Aldus et codd. *τί τοῦτ' ; —* *τοῦτ'* in B. T. Choro tributum, recte.

214. *γεγώνω*. Sic Eustathius p. 709. l. 43. Verbum est barytonum. Vide Aeschylum Prom. 193. 790.

216. Versus est anapaesticus. Contra metri rationem, quin etiam fri-de legitur vulgo *τίκνον ἰμόν*.

217. *ἐπ' ἔσχατα βαίνεις*. Sic liquido scriptum in T. Ceteri *μίνεις*, quod quidem facile erat emendatu. *μ* et *β* in antiquis codd. fere eamdem habent formam: *αι* et *ε* passim confunduntur: hinc ortus error. *βεί-εις* scriptum fuit pro *βαίνεις*.

222. *Οιδιπόδαν*. De hac forma vide Valckenarium ad Phoeniss. p. 306. tale in B. *Οιδίποδας*.

226. Versus est anapaesticus. Recte in T. scriptum *πέρσω*. Ceteri in Aldo contra metri rationem *πέρσω*, gl. *πέρρω*.

233. Basis anapaestica. Perperam Aldus *σὺ δ' ἐκ τῶνδ'* — addita inutili praepositione, ut supra 167.

235. *χρεῖος* ob metrum legendum. Perperam vulgo *χρεῖος*. In membr. item versus digesti, ut eos exhibui.

238. *γεγρόν*. In quibusdam exemplaribus diversa erat lectio *ἀλαόν*; quod Scholiastae observatum. Neutra carere voluit Triclinius.

242. Versus est anapaesticus. Insigni librariorum errore vulgo legitur *κλίμαδ'*. In Oed. T. 1508. *ἀλλ' οἴκιστον σφᾶς*. Vide infra 556. Trach. 12. 855. 897. Passim hoc verbum occurrit.

243. *τοῦ μου*. Aldus et membr. *τοῦ μόνου*, quod praeferrī debebat — *το οὐκ ἀλαός*, veteri lectione, eaque optima, Turnebus e Triclinio

peissime dedit οὐ καλοῦς. In codice syllabae κα superducta linea, quae ineptus ille Sophoclis interpolator significabat α produci, cuius prodiæ apud Atticos poëtas non unicū exstat exemplum.

247. Vulgo ἐν ὑμῖν γάρ, ὡς θεῶ. A mala manu insertum fuit γάρ, quod metro officit. Nec γάρ in γε mutandum. αὐτὸνδεῖται amat affectum — ἐν ὑμῖν κείμεθα, ut Oed. T. 314. ἐν σοὶ ἴσμεν.

251. ἢ τέκνον, ἢ λέχος. Vulgo ἢ λόγος, sine ullo sensu. Ingegnis conjectura Tragicæ manum certissime restituit Reiskius. λέχος, enim Quæ significatio apud Tragicos frequens. Dejanira in Trach. 87. λέχος Ἡρακλῆος κτείνεν συνδύναμι se ait. Tecmessa Ajacis λέχος δοριόλοπον vocat. In genere conjugem notat. Pro marito occurrit apud Euripidem Dem.

γυνὴ γὰρ ἐξελθεῖσα πατρὸς δόμον,

οὐ τῶν τεκνόντων ἴστιν, ἀλλὰ τοῦ λέχους.

252. βροτόν. Sic bene in T. Quod ceteri habent, βροτῶν metri lex non

260. εἰ τὰς γ' Ἀθήνας. Sic legendum, id est εἰ γε τὰς Ἀθήνας. Interam in membr. ut Aldus edidit, τὰς γ' —

261. τὸν κακούμενον ζῖνον. Perperam Turnebus a Triclinio delinens καλούμενον.

266. χρεῖν. Aldus χρεῖ' ἢ. Vide notas ad priorem Oed. 555. 751.

277. εἴτα τῶν θεῶν ὥραν ποιῆσθαι μηδαμῶς. Sic certissime emendandum præferente Valckenario ad Herodotum p. 476. Quod librarius edidit, est depravatissimum. Aldus et membr. habent εἴτα τοὺς θεῶν ὥραις ποιῆσθαι μηδαμῶς. B. T. cum Turnebo μοῖραν. Neutra phrasæ ex sole Graecæ linguae est. ὥρα curam significat. Infra 386. ὥρα μοῖραν curam habere: τῶν θεῶν ὥραν μηδαμῶς ποιῆσθαι, Deos nihil fore spernere, εὐλογεῖν. Alciphron Epist. 27. σὺ δὲ οὐδὲμίαν ὥραν ἔχουσιν, ubi perperam ὥραν excusum. εἴτα inter participium et verbum velat dat, vel, ut hic, per tamen redditur. Vide Koenium ad libellum de Dialectis p. 62.

286. τὸ δυσπρόσωπον, scribere potuit τὸ δυσπρόσωπον, ut El. 465.

πίμλαι τὰδ' αὐτῇ δυσπρόσωπον ὀνείρατα.

288. ἔταν δὲ κύριος. Sic recte T. Ceteri cum Aldo, ἔταν ὁ κύριος.

293. πολλή' ἔτ' ἀνάγκη. Sic Suidas in Τερψίῳ, quod alibi ὀφείλει significat; hic vero, τιμῇ. Membr. et Aldus, πολλή' ἔτ' ἀνάγκη, et accipiendum esset pro πολλή' γὰρ. In B. T. πολλή' γ' ἀνάγκη.

294. *βραχίσι*. gl. *ἐντελίσιον*. Hujus significationis duo exempla suppetat Reiskii index in Demosthenem.

298. *ἔπιμψιν*. Sic B. T. In membr. ut Aldus edidit, *ἔπιμψιν*.

300. *κράνους ἐλθῶν πέλας*. Sic recte Turnebus edidit ex metri lege: lus cum tribus codd. *ἀπώνας τ' ἐλθῶν*, claudicante versu.

307. *καὶ βραδὺς ἔργω*. Scripti et impressi libri, *καὶ βραδὺς εὐδω*, quod ge ineptissimum est. Quis enim vel *βραδὺς* vel *ταχὺς* dormit? Hoc xere debebat nugator ille, qui vulgatam lectionem defendit; non vero mpilis probare, quod cuivis notissimum est, *dormientem quempiam omno excitari posse*. Nec mihi soli istud *εὐδω* alienum visum est. m de eo sensisse video Ericum Hubertum van Eldik, qui alia con- tura, eaque non minus probabili, librarii errorem corrigit, *καὶ βρα- πτωδω*. Glossa, *εἰ ἀναπαυόμενος βραδύνω*.

313. *ἡλοσίτηρς κυτὴ πρόσωπα Θεσσαλὶς μιν ἀμπεύχῃ*. ὃ ἐστὶ, *ἐκείνῃ αὐτῇ καὶ Θεσάλῃ κυτὴ σμιάζουσαι τὸν ἥλιον, ὡς μὴ κατακαίῃν τὸ πρόσω- πον*. Eustathius p. 803. ubi perperam *μιν* legit, quod Tragicis inusitatum.

319. *Φαῖδρά γεῦν ἀπ' ὀμμάτων*. Minus eleganter in T. *Φαῖδρὸν οὖν ἀπ' ἰατρῶν*. Non animadverterat Triclinius *Φαῖδρά* neutrum esse plurale pro *ερβίο*. Pro *σαίνε* membr. et Aldus *σημαίνει*.

331. *ὦ τῆσδε κἀμοῦ* — Patris querelam intercipit Ismene, ipsiusque sororis miseriae comitem se adjungens, sententiam absolvit, *δυσμέρου ἰμοῦ τρίτης*. Absurdissime vulgo Oedipus interrogat *ἦ τῆσδε κἀμου;* pondente Ismene *δυσμέρου δ' ἰμοῦ τρίτης*. Egregiam Marchlandi emen- tionem recepi, quem vide in Explicationibus Supplicibus subjectis 247. extrema: Aldus et membr. *δυσμέρου δ' ἰμῆς τρίτης*.

333. *καὶ λόγων ἀντάγγελος*. Sic recte in T. Ceteri cum Aldo *καὶ λόγους ἀντάγγελος*.

335. *πῶν*. Male vulgo *πῶι*. Subauditur verbum *εἶσι*, *sunt*. ὃ δὲ ἀνδρό- μοι νανίας πῶν εἶσι τοῦ παντῶ. Id est, *ἐν πῶι πόνῃ εἰσὶν; τί ποτεσὶν;*

336. *δεινὰ τἀκαίνοις τανῶν*. Sic recte scriptum in B. T. Aldus edidit *καὶ δ' ἐν καίνοις τὰ νῶν*. In membr. *δεινὰ δ' καίνοις*. Scribere debuit libra- rius *δ' ἐκείνοις*, ut est in Romana scholiorum editione. *τανῶν* una voce icum est pro *τῶν*.

349. *νῆλσιππος τ' ἀλωμένη*. In B. *ἀνῆλσιππος ἀλωμένη*. In T. *ἀνῆλσιππος ἐλωμένη*. Veram lectionem esse credo *ἀνῆλσιππος τ' ἀλωμένη*, et ita

edidisse vellem. Hanc formam adgnoscut grammatici omnes: et vero accuratissime tradidit Theocriti enarrator ad Idyll. IV. 55. **ΑΙΠΟΣ**. ἤγουν ἀνυπὶδης. ἤλψ γὰρ, τὸ ὑπὶδῆμα, παρὰ τὸ ὀπίσσω πίδα, ἰξ οὐ καὶ πίδαλον, τὸ ὑπὶδῆμα. ἀνέλιπες δὲ ὡσεὶ ὁ μὲν τὸν πίδα.

362. **Ζητοῦσα τὴν σὴν, ποῦ κατακίη, τροφήν.** Id est, ζητοῦσα κατακίη ἢ σὴ τροφή. ἤγουν διατριβή, διαίτα, διαγωγή. Lectorum praedidimus, exhibent B. T. In membr. **ποῦ κατακίη στροφήν.** Improbabilem, **ποῦ κατακίης τροφήν.**

367. **ἦν ἴρας.** Libri omnes ἦν ἴρας, quod series narrationis saltem ostendit, et a librario huc retractum fuit e v. 372. Acutissimus Thomas Tyrwhitt, cujus tot praeclarae exstant in Euripidem emendationes, conjecturam recepi, qua nihil certius mihi videtur. Sic huius currit iuxta 436. Euripid. Phoeniss. 631. Alcest. 1101. Supplic. Iphig. A. 813. et passim. Vide notata ad prioris Oedipi v. 601.

371. **καὶ ἀλειτουργὸν Φρηνός.** Sic bene scriptum in T. Glossa, **ἀλὲν, μιαιφας.** In duobus aliis, ut in Suida, et ut Aldus edidit, **ἀλειτουργὸν Φρηνός**, claudicante versu. Codicum auctoritate firmatam nem recepi, quam sinceram esse et genuinam affirmo. Nam in ceteris sentiunt omnes; unus autem, ceteris hac in parte emendatior, **ἀλειτουργόν.** Quippe opinioni non accedo, Tragicos poetas numquam ad istos in paribus senariorum sedibus adhibuisse. Non alium decantandi canonis fideiussores cognosco praeter Hephaestionem, qui tamen omnino adsevit. **Τὸ ἱαμβικὸν μέτρον δέχεται κατὰ μὲν τὰς περιόδους ἱαμβόν, τρίβραχυν, σπονδαίον, δάκτυλον, καὶ ἀνάπαιστον· κατὰ δὲ τὰς ἀφαιρέσεις ἱαμβόν, τρίβραχυν, καὶ ἀνάπαιστον· τοῦτο δὲ τὸν ἀνάπαιστον μὲν τοῖς κωμικοῖς συνεχῶς· παρὰ δὲ τοῖς ἱαμβωτικοῖς καὶ τραγικοῖς.** **ΝΙΩΤΕΡΟΝ.** Satis est ad tuendam nostram lectionem, fateri Hephaestionem Tragicos nonnumquam, licet rarius, Comicorum licentia fuisse. Quod autem de veteribus jambographis ait, id falsum est. Unicum quod mihi occurrit exemplum, mendosum esse est et certa conjectura in integrum restituo. Versus est in Simonidis in dissimo carmine de mulierum ingeniis 43. ubi legebatur:

τὴν δ' ἔκ τε σπονδῆς καὶ παλιντριβείας ὄνον.

Nos autem non ita pridem edidimus:

τὴν δ' ἐκ σποδῆς τε καὶ παλιντριβίος ὄνου.

ὅξ σποδῆς glossema est. Scripserat antiquus ille Simonides:

τὴν δ' ἐκ τιφρῆς τε καὶ παλιντριβίος ὄνου.

Iesychius: τιφρὸν, σποδὸν, φικίον, πολύν. Quibus autem persuasum est anapaestum in pari loco senarii tragici ferendum non esse, iis egregie cupius ad Suidam II. 168. emendasse videbitur,

νῦν δ' ἐκ θιῶν τοῦ καλντηρίου φρενός.

375. Πολυνείκη. Aldus, ut in membr. scriptum est, edidit Πολυνείκη, quod, ut magis Atticum, retineri debebat. Jonicam terminationem accusativi *ια* Attici in *η* contrahunt. Sic apud Comicum *Αντιθήνη*, *Κλειθήνη*, *Σαπρήνη*.

377. πλῆθύων. In B. T. πλῆθύων.

380. Aldus sic hoc versus edidit:

ὡς αὐτίκ' Ἀργος ἢ τὸ Καδμείων πίδαρ

τιμῇ καδίξων, ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν.

In membr. scriptum Καδμείων et καδίξων. Postremum quidem recte omnino: nam Ἀργος, ad quod participium illud refertur, neutrum est. Sed utrius remanebat ulcus. Particulae disjunctivae ἢ, quas Scholiastes ridicule pro καὶ accipiendas esse ait, locum hic habere non possunt, quum duo membra sibi invicem non opponantur; quin vero alterum ex altero equatur. Sed ille in huius loci explicatione nihil nisi ollas lippit. Palam tamen stoliditatis sibi vindicat Johnsonus, cujus versionem videsis. Prius ἢ mutari debuit in δὴ. ὡς δὴ *tamquam scilicet*, sensu ironico: posterius vero in καί. καὶ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν, nempe αὐτίκ', τὸν Πολυνείκην.

387. ταῖς νῦν γ' — Postrema particula in T. omissa.

390. εὐσείας. Unice hoc verum superscriptum est in T. pro varia actione. Ceteri, ut Aldus, male εὐνείας. Vide lexicon.

393. ἀνὴρ. Vir, κατ' ἐξοχήν. Sic apud Comicum Equit. 391.

ἀλλ' ὅμως οὗτος τοιοῦτος ὢν ἀπαῖα τὸν βίον,

κατ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι. — ibid. 1254.

μίμνησ' ὅτι

ἀνὴρ γεγένηται δι' ἐμέ.

393. εἰς νίξας πίσι. Sic Aldus et codd. omnes: quo magis miror qui urnebus ediderit *πίσι*, quod soloecum est. Aeschylus S. Th. 259.

400 IN OEDIPUM COLONEUM.

μοχθηρόν, ὥσπερ ἄνδρας, ὡς αὐτὸ πτόλιν·

Ubi vide quae notavi. Idem in Jaculatricibus apud Plutarchum:

τίς γε γυναικὶς οὐ με μὴ λαΐδῃ φρίγῃ
ὀφθαλμοῖς, ἢ τις ἀνδρὸς ἢ γεγενημένη.

Eurip. Med. 519.

ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρεὼν μὲν, ὅς τίς αἰσῶλος ἢ,
τεμνέρι ἀνθρώπων ὥσπερ σαρῇ —

Noster in El. 770. — οὐδὲ καὶ κακῶς

πάντασι μῖτος ὡς τίς περὶ γίγνεται.

His in exemplis, quibus alia multa addi possent, vides subjunctivum adhiberi, non optativum. φλαυρόν in hoc versu, nec αἰδύων, nec χλωρόν significat; sed *εὐταλὲς*, *vile*, *futile*.

397. βαυῶν, κούχι, μύριον. Reduplicatio, ut in priore Oedipe 54.

402. τύμβος δυστυχῶν *Tumulus infelix*, id est, *tumulus in peregrina terra*. Pars enim quaedam felicitatis esse videbatur, si quis pro mortem patrio conderetur solo. Sic quidem recte exponit Scholiastes. Heathius vero: *Illis quidem sepulcrum tuum, si eo frustrantur, prodest est futurum*. Non satis videat qui hic sensus e Graecis elici possit, etiam δυστυχῶν per enallagen accipiatur pro δυστυχῶν. Hoc si voluisset potius scribere poterat:

καί τις ὁ τύμβος ἀπετυχῶν εἰς βαυῶν.

403. Perperam vulgo in fine hujus versus interrogationis signum posuit. τις indefinitum est. *Me etiam mortuum illis infensum fore praeston, si me non siverint in patria terra sepelli, vel non monent Deo quivis facile intelligat*. Nulla hic interrogatio est, quod vel intelliget, quod nulla subjicitur responsio.

405. μηδ' ἢ ἂν εαυτοῦ πατρίδος. Libri omnes πατρίδος soloece. ἢ ἔτι valet ὅπου, quod non intellexit Johnsonus, qui pessime vertit, *ne tui juris sis*. Sensum tamen expediverat Scholiastes: *μηδὲ τίθιναι εἰ ἐν πατρίδος ἂν εαυτοῦ: non vero te locare, ubi tui juris esse possis*.

406. πατρισῶν. gl. θάψουσιν. Vide ad priorem Oedipum 138.

408. οὐ μὴ πατρίσεως. Soloece vulgo πατρίσεως, quod ne codicum quidem omnium auctoritas tutari posset. In T. vulgatae lectioni nostra superscripta. Vide ad priorem Oedipum 1075.

417. ἄμφω γ' — Sic B. T. In membr. et apud Aldum ἄμφω γ' —

τὴν δ' ἐκ σποδῆς τε καὶ παλιντριβίος ὄνου.

Vox σποδῆς glossema est. Scripserat antiquus ille Simonides :

τὴν δ' ἐκ τιφρῆς τε καὶ παλιντριβίος ὄνου.

Hesychius : τιφρὸν, σποδὸν, φαῖον, πολύν. Quibus autem persuasum est anapaestum in pari loco senarii tragici ferendum non esse, iis egregie Toupius ad Suidam II. 168. emendasse videbitur,

νῦν δ' ἐκ θιῶν τοῦ κελτηρίου φρενός.

375. Πελυνείκη. Aldus, ut in membr. scriptum est, edidit Πελυνίκη, quod, ut magis Atticum, retineri debebat. Ionicam terminationem accusativi *εα* Attici in *η* contrahunt. Sic apud Comicum *Αγασθίη*, *Κλαστίη*, *Σακραίτη*.

377. *πληθύων*. In B. T. *πληθύων*.

380. Aldus sic hoc versus edidit :

ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον

τιμῇ καδίξων, ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν.

In membr. scriptum *Καδμείων* et *καδίξων*. Postremum quidem recte omnino : nam *Ἄργος*, ad quod participium illud refertur, neutrum est. Sed tetrins remanebat ulcus. Particulae disjunctivae ἢ, quas Scholiastes ridicule pro καὶ accipiendas esse ait, locum hic habere non possunt, quum duo membra sibi invicem non opponantur; quin vero alterum ex altero sequatur. Sed ille in huius loci explicatione nihil nisi ollas lippit. Palam tamen stoliditatis sibi vindicat Johnsonus, cujus versionem videsis. Prius ἢ mutari debuit in δὴ. ὡς δὴ *tamquam scilicet*, sensu ironico: posterius vero in καί. καὶ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν, nempe αὐτὸν, τὸν Πελυνίκη.

387. ταῖς νῦν γ' — Postrema particula in T. omitta.

390. εὐσείας. Unice hoc verum superscriptum est in T. pro varia lectione. Ceteri, ut Aldus, male εὐνοίας. Vide lexicon.

393. ἀνὴρ. Vir, κατ' ἐξοχήν. Sic apud Comicum Equit. 391.

ἀλλ' ὅμως οὗτος τοιοῦτος ὡς ἀπαύσια τὸν βίον,

κατ' ἀνὴρ ἴδοξεν εἶναι. — ibid. 1254.

μείμησ' ὅτι

ἀνὴρ γενέσθαι δι' ἐμέ.

393. ὅς τίς πύσθ. Sic Aldus et codd. omnes : quo magis miror qui Turnebus ediderit πύσθ, quod soloscum est. Aeschylus β. Th. 259.

402 IN OEDIPUM COLONEUM.

474. *πρόκειται*. Perperam in B. T. *πρόκειται*. Pejor lectio in hoc superscripta *πρωτεύει*.

475. *οἷς νεότης ποτόν μαλ' βαλόν*. Mendose in Aldina editione, ut in membr. *ποτόν*. In duobus aliis pessime *οἷπόν μαλ'* *λαβόν*. Quorum verborum ultimum ex frequenti librariorum lapsu in permutandis *λαβόν* et *βαλόν*. Libri omnes habent *οἷς καμῶς*, quod mendosum esse titubans metrum arguit. In voce *καμῶς*, media corripitur, nec ulla ratione produci potest. Non placet subditum ab Heathio fulcrum legente *οἷς γι καμῶς*. Elegans est et docta Valckenarii conjectura quam praenito suo recepimus, *οἷς νεότης*. Genuinae vocis locum invasit *οἷς* Hesych. *νεολῶς*, *νεότης*, *καμῶς*, *πίας*, *πρωτὶ γυναικείας*.

478. *χίω τὰδε*. In B. T. *τὸδε*.

479. *τρισεάς γι*. Perperam Aldus et membr. *τρισεάς τε*.

491. *θαρσύν*. Perperam Aldus et codd. *θαρρύν*. — *παρασάμην*. Sic emendate scriptum in B. Ceteri cum Aldo *παρασάμην*, quae forma nequaquam quidem est.

499. *τὰδ' ἐκλίνουσιν*. Sic omnino legendum cum Cantero Nov. Lect. V. 25. invitis etiam codd. qui in mendosa impressorum lectione consentiunt, quam inepte Scholiastes interpretatur.

504. Legitur vulgo, *τὸν τόπον δ' ἵνα χρηΐσται μ' ἐφευρίν*. In B. *χρηΐσται μ' ἐφευρίν*. Ceteri nihil variant. Absurda lectio. Nihil expedit Scholiastae explicatio, ad *χρηΐσται* tantum pertinens, eaque falsa. Enimvero vera esset, remaneret adhuc vitium in *ἐφευρίν*, verbo activo, cuius debet nomen rei inveniendae. Perspicua est sententia ad quam revocanda verba: *Locum autem, ubi res quibus usus est inveniam, hoc deus volo. τὸν τόπον δ' ἵνα τὰ χρηΐσται ἐφεύρω, τούτο βούλομαι μαθεῖν*. — *τα χρηΐα, τὰ χρησίμα*. Nomen est adjectivum *χρηΐς*, *utilis*, quod *indignum* notat, ut apud Eurip. Herc. Fur. 51. 1340.

511. *ἐπεγίγιν*. gl. *ἀνακινεῖν*.

515. *ἀνείξης*. Sic libri omnes optime. In eadem perstat metaphor. Aperiantur enim, *ἀνέγεται*, id est, palam fiunt, quae excitantur, et *ἐπεγίγινται*. Vim verbi declarat Scholiastes: *μὴ ἀναπίνδης μου τὰ ἀίχμη ἔργα*. Cave verbum elegans cum *ἀνείξης* commutes, quae futilis est Gallici interpretis conjectura.

519. *εἰρήξεν*. Schol. Ms. ἤγουν πρόσδεξαι αὐτὸν ἀλλοτρίῳ λίγῳ, καὶ μὴ ἀποσφραγῆς τὴν αἰτίαν εἰπεῖν.

525. κακῇ μὲν ἐν εὐνῇ πόλιν οὐδὲν ἴδεν. Vulgo κακῇ μὲν εὐνῇ πόλιν οὐδὲν ἴδεν. Quod ad μὲν adinet, menda manifesta est: ἴδεν defendi possit.

528. ἔπλησας. Sic scriptum in B. Ceteri cum Aldo ἐπλήσων. In T. superscriptum ἔπλησαν, quod nihil aliud esse videtur quam nostrae lectionis depravatio.

531. δύο δ' ἄνθρωποι. Sic unice in T. et in membr. a prima manu, superscripta Aldi lectione, γρ. ἄνθρωποι.

534. καὶ τὸ ἄρ' εἶπ' — Sic membr. et Aldus. Id est καὶ τοὺς ἄνθρωπους. Bonam lectionem diversimode depravarunt librarii. In B. αὐτὸν ἄρ' εἶπ'. In T. αὐτὸν εἶπ'.

537. Aldus hunc versum Oedipo tribuit, legens ἐπισφραγῆς; sequens autem verbum ἔπαυσε Choro. In nullo codice persona huic versui praefixa conspicitur, sed praecedenti continuatur, in A. T. Choro: in B. Oedipo, cui, ob personarum confusionem verba ἐπὶ δῆτος tributa fuerant. In tribus verbo ἔπαυσε praefixa est persona Chori. Has turbas composuimus, vera restituta lectione, ἐπισφραγῆς, ut legendum esse jam viderat eruditus Britannus apud Heathium.

547. καὶ γὰρ ἄγνος ἐφόνευσεν. Vulgo legitur nimis absurde, καὶ γὰρ ἄλλος ἐφόνευσεν, quod non video quī juxta Heathii interpretationem significare possit, *Alios, ut putabam scilicet, non patrem*. Vere, ni fallor, emendat acutissimus Tyrwhittus, ἄγνος, *inocius*.

550. ἀποσπαστὴς πάρος. Sic recte Turnebus edidit. Aldus et codd. mendose ἀποσπαστὴ πάρος. — κατ' ἐμφάνειν. gl. κατὰ τὴν προαγόρευσιν.

552. διαφθοράς. Nullo novandi consilio in majore editione reliqui διαφθοράς, quod mihi oscitanter describenti in calamus forte venerat.

557. θίλω σ' ἔρως. Perperam Aldus, ut in membr. θίλω τι ἔρως.

565. ὥστε ξένον γ' αὖ οὐδὲν ἐκπρωσίμην. Mendose in omnibus libris ξένον γὰρ — Nihil hic est intricati, nullum hyperbaton. Nihil aliud erat quam turpis soloecismus facile eximendus. γὰρ alienum est a sententia, et ἐκπρωσίμην sine αὖ stare nequit. In membr. γὰρ est a secunda manu: scriptum primo fuerat γι. At certum est, si quid aliud, a poeta γ' αὖ relictum fuisse. Heathio fraudi fuit forte prava Triclinii lectio in seq. v. μὴ οὐ συνεκρίθη σ' ἐπὶ — Pronomen σι inepte intrusum fuit: illud

edidisse vellem. Hanc formam agnoscunt grammatici omnes: etymon vero accuratissime tradidit Theocriti enarrator ad Idyll. IV. 55. ΑΝΑΛΙΠΟΣ. ἤγουν ἀνυπόδητος. ἤληψ γὰρ, τὸ ὑπόδημα, παρὰ τὸ ἰλίττω τὸν πόδα, ἐξ οὗ καὶ πίδαλον, τὸ ὑπόδημα. ἀνήλπισ δὲ εἶναι ὃ μὴ ἰλίττω τὸν πόδα.

362. Ζητοῦσα τὴν σὴν, ποῦ κατοικίη, τροφήν. Id est, ζητοῦσα ἔσω κατοικίην ἢ σὴ τροφήν. ἤγουν διατριβήν, δίκαια, διαγωγή. Lectionem quam dedimus, exhibent B. T. In membr. ποῦ κατοικίης εἰροφῆν. Impressi autem, ποῦ κατοικίης τροφήν.

367. ἢ ἔρως. Libri omnes ἢ ἔρως, quod series narrationis falsum esse ostendit, et a librario huc retractum fuit e v. 372. Acutissimi viri, Thomae Tyrwhitt, cujus tot praeclarae exstant in Euripidem emendationes, conjecturam recepi, qua nihil certius mihi videtur. Sic ἔρως occurrit infra 436. Euripid. Phoeniss. 631. Alcest. 1101. Suppl. 139. Iphig. A. 813. et passim. Vide notata ad prioris Oedipi v. 601.

371. καὶ ἀλειτουργοῦ φρονός. Sic bene scriptum in T. Glossa, ἀμαρτωλῶν, μαρτῶς. In duobus aliis, ut in Suida, et ut Aldus edidit, καὶ ἀλειτουργῶ φρονός, claudicante versu. Codicum auctoritate firmatam lectionem recepi, quam sinceram esse et genuinam affirmo. Nam in καὶ consentiunt omnes; unus autem, ceteris hac in parte emendatior, dat ἀλειτουργοῦ. Quippe opinioni non accedo, Tragicos poetas numquam anapaestos in paribus senariorum sedibus adhibuisse. Non alium decantati hujus canonis fidejussorem cognosco praeter Hephaestionem, qui tamen id non omnino adseruit. Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον δέχεται κατὰ μὲν τὰς περιτλάς χῆμας ἰαμβον, τριβραχυν, σπονδαῖον, δάκτυλον, καὶ ἀνάπαιστον· κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους ἰαμβον, τριβραχυν, καὶ ἀνάπαιστον· τοῦτον δὲ τὸν ἀνάπαιστον παρὰ μὲν τοῖς κωμικοῖς συνεχῶς· παρὰ δὲ τοῖς ἰαμβοποιοῖς καὶ τραγικοῖς ΣΠΑΝΙΩΤΕΡΟΝ. Satis est ad tuendam nostram lectionem, fateri Hephaestionem Tragicos nonnumquam, licet rarius, Comicorum licentia usos fuisse. Quod autem de veteribus jambographis ait, id falsum esse opinor. Unicum quod mihi occurrit exemplum, mendosum esse comperi, et certa conjectura in integrum restituo. Versus est in Simonidis in lepidissimo carmine de mulierum ingeniis 43. ubi legebatur:

τὴν δ' ἐκ τῆς σπουδῆς καὶ παλιντριβίος ὄρου.

Nos autem non ita pridem edidimus:

εὐδὲ κατθανεῖν πρὶς. Lectionem praetuli quam exhibet Philostratus in vita Apollonii p. 353. ubi versus hi citantur.

617. καλῶς τὰ πρὸς σέ. Menda manifesta in librorum omnium lectione καλῶς τε πρὸς σέ: quod Heathius inepte defendit. Crediderunt librarii articulum τὰ male repeti, quia τανῦν in praecedenti v. pro duabus vocibus accipiebant, quarum prior esset articulus: sed τανῦν Atticis una vox est, nihil aliud significans quam *nun*.

620. διασκεδᾶσιν. διασκεδᾷουσιν. Vide ad Oed. T. 138. ἐκ σμικροῦ λόγου. Inepte in B. T. ἐκ μακροῦ χρόνου. Melior lectio in T. alteri superscripta. In membr. ἐκ σμικροῦ χρόνου. et supra γρ. λόγου.

630. γῆ τῇδ' ἀνὴρ ὅδ'. Perperam libri omnes γῆ τῇδ' ὅδ' ἀνὴρ. Perduxerat me olim Valckenarii viri longe doctissimi auctoritas in eam opinionem, poetas Atticos pro lubitu primam in ἀνὴρ corripuisse vel produxisse, quod postmodo falsum esse comperi. Sophocles et Aristophanes nomen ἀνὴρ non aliter adhibuerunt quam prima brevi. Apud Euripidem in Phoenissis v. 1650. editionis Valckenarii duorum codicum ad fidem legi debet αἴταφος ἀνὴρ ὅδ' — non vero αἴταφος ὅδ' ἀνὴρ. Plurimi versus apud Comicum, in quibus hoc nomen occurrit, emendandi sunt.

632. ὄρω. Sic recte legitur apud Suidam in Δορυξίνας. Sophoclis exemplaria scripta et impressa perperam habent ὄρω. In seq. v. lectione, ποιεῖ πρὸς ἡμῖν, cum Suida consentiunt membr. et Aldus. Inficeta est Triclinii lectio ποιή τ' αἶψ' ἡμῖν.

644. ἢ δέμους — Accentus in membr. et in Aldina perperam notatus, ἢ δέμους. In B. T. εἰς δέμους.

648. ἐμμενέ. In B. T. ἐμμένει. Henr. Stephanus, nescio unde, ἐμμένει.

649. οὐ σε μὴ προδῶ. Perperam Aldus προδῶ. Est prima persona aor. 2. qui cum particulis οὐ μὴ constructus potestatem futuri habet. τοῦδ' γ' ἀνδρὸς valet ἐμοῦ γε.

658. Aldus edidit:

πολλὰ δ' ἀπειλαί, πολλὰ δὲ μάτην ἔπη

δυμῶ κατηπείλησαν —

Nec variant codd. nisi in interpunctione, qua in parte haud multum eis tribuendum est. Locus mendosus est, quod verissime decernit Toupius in Suidam III. 16. ubi legit:

παλαι ὃ ἄπειλός, παλαι δὲ μέτη ἴση
 θυμῷ καταπύλησαν.

Verius ego, ni fallor, et elegantius:

παλαις ὃ ἄπειλός, παλαι δὲ μέτη ἴση
 θυμός καταπύλησαν.

668. Plutarchus in Tractatu *An seni sit gerenda Resp.* Σοφιστῶν ἢ
 λίσσεται μὲν ὑπὸ τῶν υἱῶν παρανοίας δίκην Φεύγων, ἀναγνώσκει τὴν ἐν Οὐ-
 πιδῃ τῇ ἐπὶ Κολωνῷ παράδω, ἣ ἴσιν ἀρχή,

Εὐίσπων, ξίσι, τᾶσδε χώρας
 ἔου τὰ κρᾶτιστᾶ γὰρ ἴπαυλα,
 τὸν ἀργῆτα Κολωνόν,
 ἴσθα λίγισα μνύμεται
 θαμίζουσα μάλιστα ἀνδρῶν
 χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις.

Θαυμασιῶν δὲ τοῦ μέλους φανίτης, ὥσπερ ἐκ διαίτην, τοῦ θαυμασιότητος τῆς
 συμφορῆς μετὰ κρότου καὶ βοῆς τῶν παρόντων.

671. μνύμεται. Aldus et membr. mendose μύμεται.

674. ἀνίχουσα, colens, incolens. Compositum pro simplici. Fallis
 est Scholiastae explicatio.

676. ἀνέλιον, ἀνιήμενόν τε πάντων χυμῶνων. Ex Homero in Odys. E.
 haec adumbrata esse observat Eustathius p. 1547.

Τοὺς μὲν αἶρ οὐτ' ἀνέμων διαίαι μένος ὕγρον αἶντον,
 οὐτ' αὖ πύλος Φοῖβον ἀνίσταν ἱεράων,
 οὐτ' ἑμῆρος περάσσει διακωπυρίς.

Doricam formam ἀνέλιον e cod. T. sumsi.

681. οὐρανίας ὑπ' ἄχρας. ὑπὸ τῆς ἀρίστης. Eustathius p. 492.

687. Κηφισῶ. Sic codd. omnes recte. Variam lectionem Dornov., cu-
 jus nescio utrum Scholiastae ipsi, an excerptoris errori mentio deberet.
 praetuleram perverso iudicio. Haud sane veram eam credidissem, si ne-
 moriae minus fidens topographiam Atticae regionis inspexissem. Cephissus
 non longe ab Eleusine in mare defertur. Qui Athenis Eleusinem via sua
 ibant, Cephissum ponte in quem exstat Simonidis epigramma, transi-
 tebant. Fluvius est perennis, nec umquam deficiens, cui proinde Ie-
 gicus noster vere κρήνας αἰώνους tribuit. Fallitur Strabo fluvium hunc
 confundens cum rivo qui occidentalem partem urbis adinebat, et ut

Phalericum sinum demittebatur. Hujus erroris ut et meae allucinationis testem profero virum antiquitatis peritissimum, qui loca adiit et curiose inspexit, Jacobum Sponium. Vide narrationem itineris editam Lugduni a. 1678. T. II. p. 276. Ab opposita seu orientali urbis parte, longe a Colono, ab Eleusine longius, fluebat Iliissus, cujus hic nulla fieri debuit mentio.

689. ἰπινίσσαι. Aldus et membr. ἰπινίσσαι. Hoc verbum Reiskius censebat ad κρόκος referri.

692. οὐδέ γ' ἄ χρυσάνος. Aldus et membr. οὐδέ χρυσάνος. In B. οὐδ' ἄ χρυσήνος. Triclinius invenuste οὐδ' αὖ ἄ χρυσήνος. Lectionem nostram ad metri et euphoniae rationem concinnavimus.

697. Πέλωρος πῆλε βλαστήν. Membr. et Aldus πώποτε, syllaba redundante.

700. μέγιστα. Sic recte scriptum in T. Gl. μεγίστως. Neutrum est plurale vice adverbii. Perperam Aldus μεγίστα, quod metrum non admittit. Versus constat e duabus penthemimeribus jambicis:

ὃ τῶ | δε θάλ | λει | μέγισ | τα χῶ | ρα.

Idem est metrum versus 702.

τὸ μὲν | τις οὖ | τε | νίος οὖ | τε γῆ | ρα.

Quem sic in pedes suos divisi, ut quisvis perspicere possit, Heathium falli, quum ait ad metri rationem legendum esse οὔτοι νίος. Sive οὔτοι, sive οὔτε legas, perinde sanus et integer est versus. Sed οὔτε flagitat sermonis indoles, et nititur codicum consensu. Perperam Aldus et A. B. οὔτε νερός.

703. χερῖ. Aldus et codd. contra metri rationem χερῖ.

704. ὃ γὰρ ἴσαιεν ἑρῶν κύκλος. Aldus et membr. ὃ γὰρ ἴσαιεν κύκλος. In duobus aliis, ὃ γὰρ ἴσαιεν ἑρῶν — Ut metrum cum antistrophico versu congruat, legendum ἴσαιεν.

715. ταῖσδε κλίσας. Sic recte in T. a secunda manu. Ceteri et Aldus, ταῖσδ' ἐκλίσας.

717. χερσὶ παραπλεαμένα πλάτα. Sic liquido in T. In duobus aliis, ut apud Aldum χερσὶ παραπλεαμένα. Restituta genuina lectione, nunc demum congruunt antithetici versus:

ὃ γὰρ ἴσ | αιέν ὃ | ρῶν κύκλος.

σὶ πωρα | πεπλεαμέ | να πλάτα.

At non video qui congruerent, si ex Heathii sententia legeretur

ση παρα | πλομένα | πλάτα.

παραπλομένα glossema esse videtur, quod genuinae voci olim adpositum, ab oscitante librario in textum illatum fuit. Scilicet auctor glossae παραπλομένα accepit, tamquam si esset a παραπλάμαι, quae deinde Grammaticorum auctoritate non destituta est. Videsis in Koenii notis auctores de Dialectis p. 310. observationem e Lexico Ms. quam edidit ministravit Ruhnkenius, cui tot similia debemus. Verum significationem istam huius loci sententia, nec verborum structura admittit. παραπλομένα, est a παραπλάτνυμι.

725. ἐξ ὑμῶν ἤδη φαίνεται ἄν. Nunc tempus est, quo mihi apparere possit salus. Sic exprimi debuit vis optativi potentialis, non enim est optativus proprie dictus. Quippe is eam significationem habet a qua denominatur, id est votum enuntians, particulam ἄν nunquam adsumit. Vide quae notavimus ad Comici Equites 400.

726. εἰ γέρον κυρῶ. Sic tres codd. Scholiastes legebat εἰ γέρον κυρῶ.

728. ἐβγνίς, id est αὐτοχθονίς, quod sibi laudi maxime esse dicebant Athenienses. Libri omnes εὐγνίς, ex sollemni harum vocum permutatione.

731. ὅν μήτ' ἐκνεῖτε. Perperam in B. T. ὅν μήποτ' ἐκνεῖτε. At tamen recte μήτ' ἀφῆτ' — Male in impressis μήτ' ἀφῆτ', contra scriben- tium consuetudinem, quem rectissimum statuit Thomas in Mñ. Scilicet cum imperativo constructur verborum praesentis temporis, μὴ εὐπτε, non μὴ πτε, et cum subiunctivo verborum temporis indefiniti, ut in exemplo profert ex Aristide: μηδ' ἀπείχου μὲν ὡς φίλων, πρόη δὲ ὡς πλεονέκτην. Cui simillima est huius versus constructio, μήτ' ἐκνεῖτε, μήτ' ἐκνεῖτε. Vide Indicem nostrum in Aristophanem in Mñ.

735. τηλικόσδ' — Aldus et membr. τηλικένδ'. In duobus aliis membr. τηλικόν, quod tamen alteram lectionem firmat. Sed τηλικόσδ' quin potest sit, nullus dubito. γέρον μὲν εἰμι, ἀλλὰ τηλικόσδε — ἐπιτέλειαν. Ceteri, ut Aldus, male ἀπτετέλειαν.

736. Καδμεῖον πίδον. Sic membr. In aliis libris Καδμείων.

737. ἀσίων ὕπο. Sic B. T. recte. Alii ἀνδρῶν ὕπο.

739. τὰ τοῦδε πενθιῖν πῆματι πλεῖστον πόλεως. Sic scribendum pro- μαιτ', ἢ πλεῖστον. Mutatum ab aliquo qui metro frustra metuebat, si-

a non curabat. *Markland* ad Suppl. 481. Sic etiam eruditus alius tannus apud *Heathium*.

741. In duobus codd. *Καδμείος*, superscripta altera lectione *Καδμίων*, se praestat.

744. *πλίον*. Vulgo *γίρον*, quod nihil aliud est quam fartura, et ver-
fulcrum. Recte *Eldikius* in conjecturis mecum communicatis legit
ισ. ὅσῳ πλίον ἀλγῶ τοῖς σοῖς κακοῖς. — ἐκ δὲ τῶν. id est ἐκ δὲ τού-
των, τῶν *Καδμίων*, ἐγὼ μάλιστ᾽. Pessima est *Turnebi* lectio, quam ta-
n aliquanto tolerabiliorem dedit, quam eam in codd. invenerat, in
ibus est:

ἐκ δὲ τῶν πάντων ἐγὼ.
ὅσῳ περ εἰ μὴ πλείστον ἀνθρώπων ἔφυν,
μάλιστ᾽ ἂν ἀλγῶ τοῖς σοῖς κακοῖς γίρον.

Aldina *κάκιστος* adsumsit: in ceteris etiam poterat eam sequi, nisi
phoclem, novitatis studio, prorsus interpolatum edere constituisset.

749. ἥδε δύσμορος. In B. T. ἥδ' ἢ δύσμορος.

757. *κρύψον*. Sic membr. et *Aldus*. Nescio quo sensu, nec quo aucto-
re, *Triclinius* *κρύψον*.

759. ἢ οἶκον πέλις. id est *patria*.

769. Post hunc versum vulgo legitur inepte huc retractus versus 438.
em ex hoc loco ejiciendum esse jamdudum monuit *Valckenarius* ad
opol. 1029.

775. καὶ τοι τίς αὐτῇ — interrogative. Sic liquido in B. T. ut legen-
m esse vidit *Tyrwhittus*. In aliis καίτοι τοσαύτῃ sensu nullo.

778. ὦν χρήζεις. Codd. *χρηζεις*, mendose. Structurae lex et temporum
io flagitant omnino verbum optativi modi, ut in *El.* 629.

πρὸς ἐργὴν ἐκφέρῃ, μεθεῖσά μοι
λίγην ἂν χρῆζοιμ'.

780. τῇσδ' ἂν ἥδονῃς. gl. *χάριτος*. In B. T. τῇσδ' ὃν ἥδονῃς. Librarium
endit forte repetitio particulae ἂν, quae sic geminata millies occurrit.

785. πάραυτον. gl. *ἀγρότην*.

786. τῇσδ' — Perperam libri omnes τῷσδ'. Supra 605. ὅτι σφ' ἀνάγκη
ἔστι πληγῆναι χθονί. *Aldus* recte, ut membr. *ἄνατος*, quod compositum
ab ἄτη, βλάβῃ. Alii *ἄνατος*.

790. τοσοῦτό γ' — Sic cum *Valckenario* lego. Vulgo τοσοῦτον.

792. ὄφρα καὶ σφισίρην κλύω. Male in B. T. ἐκ σφισίρην. Verbum κλύω cum genitivo absque praepositione construitur, ut infra 1117. τοῦδε χρη' κλύειν. El. 877. ἴσθι τοῦτ' ἰμοῦ κλύουσ'.

797. οἶδα γὰρ σι ταῦτα μὴ πείθων. Nescio qua incogitantia praeversionem priorum interpretum retinueram. Vertendum erat: *Quamquam scio me tibi haec non persuadere*. Scilicet quae tibi praediximus, et maxime, fore ut plus damni quam commodi percipias ex hoc tuo sermone.

808. καὶ τὸ τὰ καίρια. Tres codd. καὶ τὰ καίρια, ut in impressis. Sed quanto melius Suidas καὶ τὸ καίρια. At verum est καὶ τὸ τὰ καίρια, quod jam acute viderat Toupius Emendat. in Suidam III. 316. In B. T. et in T. Scholion integerrime habet καὶ ἄλλο τὸ τὰ ἀναγκαῖα καίρια. Legitur etiam in Turnebi editione. Priorem articulum in Romanorum editione omissum restituiamus. Sequentem versum ita scriptum omnes exhibent:

ὥς δὲ ἐν βραχεία, ταῦτα δ' ἐν καίρῳ λέγεις.

Nullus hic locus adversativae particulae δέ, sententia copulativa. Nihil verius Toupii emendatione, quam recepimus. ὥς hic valeat.

813. πρὸς γε τοὺς φίλους. Sic recte B. T. in aliis πρὸς δὲ τοὺς. Hic vulgo male interpunctus.

820. οἶμαι. Libri ὅμαι. Promiscue ista adhibentur. At ex Graecis responso perspicitur prius hic poni debuisse. οἶμαι — τάχα μάλιστα ξύς. Sic in El. 788.

οἶμαι τάλαινα· οὐ γὰρ οἰμῶξαι πάρα.

825. οὔτε πρόσθεν εἴργασαι. Libri perperam οὐδ' εἰ πρόσθεν. Oratio ex male accepta voce τανῦν, quae nihil aliud est quam οὐν. ὅστις καὶ παλαιά κλισία, οὔτε πρόσθεν εἴργασαι. Sic infra 853. οὔτε οὐ καὶ οὔτε πρόσθεν εἴργασω. In B. τανῦν scriptum una voce. Vide Eodem libellum de Dialectis p. 50.

831. ὦ γῆς ἀνελίς. Vide ad Oed. T. 911.

841. προῖαθ' ὦδε, βᾶτι, βᾶτ' ἐντροπον. Ex antistrophico versu perspicuum est sic legendum esse. In Aldina προῖαθ' ὦδ', ἐμῶντι, ἐντόπων.

844. ἀφίλαμαι δούλητος. Sic T. Ceteri et Aldus ἀφίλαμαι ὡς δούλητος.

849. εἰδωπορήσεις. Sic emendate in B. T. Soloece vulgo εἰδωπορήσεις. Vide supra ad v. 408.

153. αὐτὸς αὐτόν. Sic B. T. In membr. et in Aldina minus eleganter ὅς σκυτόν. Tribus personis servit αὐτοῦ et valet ἱμαυτον, σταιρουῦ, τοῦ. Infra 930. αἰσχύνης πόλιν τὴν αὐτὸς αὐτοῦ. Trach. 451. τί δ' αὐτὸς ἐν ᾧ παιδευεῖς. Vide not. ad Comici Nubes 1455.

156. ἐπίσχεις αὐτοῦ ξῆνι. *Hic resiste hospes.* Verba sunt Chori manum indentis in Creontem. Meras nugas hic agit Heathius, cujus versionem, *eum manum injice*, non admittit Graeci sermonis proprietas. Ista id. omnes Choro tribuunt recte.

157. ταῦνδε, ut paullo inferius ταύταιν μόνων. Libri omnes ταῦνδε.

158. ῥύσιον, proprie *pignus*, quod aufertur ob rem debitam. Eustathius ad Il. A. p. 877. τὸ δὲ ῥύσια δηλοῖ τὰ ἀντὶ τινῶν ῥυέμενα, ὃ ἔστιν ἰέμενα, καὶ ἀντὶ τῶν προαρπασθέντων ἀρπαζόμενα. ὥστε ῥύσια ἱλαύτιον, ἱρυσιάζων καὶ λαμβάνειν ἀνταρπαγμάδια ἥγουν ἐνίχυρα χρίους. Proinde ζῶν ῥύσιον θήσεις πόλιν significat, *facies, ut tuae civitati mox aliquod ejus pignus a me auferendum sit: quippe non solas illas puellas vi ducam, sed alium etiam: quocirca major erit praeda, ob quam actam civitas tua ultionem a me sumere volet, et mea vicissimolari.* Tot verbis uti necesse habui, ut vim vocis ῥύσιον declararem, et usum loci, quem neutiquam exprimit Johnsoni versio: *Majus igitur temtionis pretium urbi statim conflabis.*

863. ψαύεις. Perperam Aldus et membr. ψαύεις.

865. Aldus et codd. θιῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε γῆς, ἀρᾶς ἔτι. manifestatio. Neminem latere poterat librarii error saepissime observatus in permutatione literarum T Γ. Nihilque proclivius erat emendatione, qua facile sanatur lectionis ulcus τῆσδε τῆς ἀρᾶς. Mihi tamen vix probabilem hujusmodi mendam omnes invasuram fuisse codices, nisi aliquid conditius olim scriptum fuisset, quod librarios turbasset, persuasique hi Sophoclem reliquisse, θιῖέν μ' ἄφωνον σοί γε τῆσδ' ἀρᾶς ἔτι. Phrasis regans est, sed paullo rarior, qualia sunt ista Comici: in Lysistr. 530. [γ', ὦ καταράδιε, σιωπῶ γώ; In Ranis 1134. ἐγὼ σιωπῶ τῆδ'; Et sic quidem ipsum videtur Scholiastes interpretatus fuisse his verbis: μη βυγος γινόμενι εἰς τὸ καταρασθῆναι σε.

868. εἰ τ' αὐτόν. Aldus et membr. mendose εἰ καί τέν. In B. T. nullo melius εἰ γ' αὐτόν. Copula hic desideratur, εἰ τι αὐτόν, καὶ γίγνεται τὸ σῶν.

880. Versum hunc Stobaeus in excerpta sua retulit, Floril. Tit. XI sic interpolatum:

ταῖς τοι δίκαις χρῶ. βραχὺς νικᾷ μέγαν.

882. Hic versus senarius esse debet, ut is qui ei in strophe respondet

839. Clausula librariorum culpa deficit, quod et indicavit Triclinius in nota λίσσι. Putidum mihi videtur Burtoni supplementum, σὺ δ' ἐκ δόδας, γέρον. Istud forte Sophoclis colorem magis referet: σὺ δ' ἐκ δόδας ἴσι.

884. ἰὼ γᾶς πρόμοι. Sic Aldus et veteres codd. Copulam infensam Triclinius inepte, ἰὼ γᾶς τε πρόμοι, ut versus cum strophico connectat. 841. in quo male legebat ἐντόμοι, ubi nos recte edidimus ἴντοι — πρόμοι. gl. πρόμαχοι.

886. περιῶσθι ἥδη. Aldus cum duobus codd. περιῶσι δὲ. Triclinius περιῶσι δῆτα.

889. ὡς εἶδῶ. Sic B. T. recte. Vulgo ὡς ἴδῶ.

900. ἀπὸ μύτηρος. Sic Aldus et codd. veteres. Soli Triclinio δὲ ἀπὸ ἀπαι. Vide ad Oed. T. 847. At sensum locutionis σπεύδειν ἀπὸ μύτης bene exposuit. ἦγουν ἀπὸ μιᾶς ὀμῆς. ἀντὶ τοῦ, ὡς ἔχουσιν ἐκαστοὶ σχήματα εἰρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν διακόντων τινὰς εἰρατωτῶν, καὶ πάλαι καὶ χαλόντων, ὥστε ταχύτερον φέρεσθαι. μύτηρας γὰρ τοὺς χαλόντας φασί, καὶ τὰ ὑποδήματα, ὡς τὰ σχήματα λέγει. Significat *effusus habenis currere et festinare*: exemplis eam illustravit P. Wesselingius observat. L. 30.

902. γέλως δ' ἐγὼ — Sic B. T. melius quam in membr. γέλως δ' ἐγώ.

907. τὴν δ' οὐσπερ — Perperam libri omnes ὥσπερ.

908. In B. T. τοῦτοις κοῦκ ἄλλαισι.

915. τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρι' — Male Aldus τὰ τῆσδε γῆς. Perperam in membr. τὰ τῆς γῆς. Integra lectio est in B. T.

916. ἄγεις δ' ἂν χρέζεις καὶ παρίσσαι. Sic tres codd. ut Aldi et Triclinii editiones. Opusculum errore, ut videtur, in Stephani editione excusum fuit ἄγεις τὰ χρέζεις καὶ παρίσσαι, quod in subsequentes fere omnes emanavit: adeo parum curae iis adhibitum fuit ab imperitis hominibus, ut ne paratis quidem subsidiis uti sciebant. Nam praeter illas, quas memoravi, duas editiones, Suidas etiam in Παρίσσαι sinceram lectionem exhibet.

918. καὶ μ' ἴσεν. Sic in B. T. scriptum per crasin Atticam, quam vulgo καὶ μ' ἴσεν.

919. οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν. Pessime Johnsonus: *atqui te Thebae non docuerunt malum*. παιδεύειν τινὰ σοφόν, γιναιῖον, κακόν, eodem modo dicitur quo διδάσκουσιν. Vide Musgravium ad Eurip. El. 379. et Hemterhusium ad Plutum p. 4.

922. βίη pertinet ad ἄγοντα: non autem ad συλῶντα, multoque minus ad τῶν θιῶν. Pessime vulgo hic locus interpunctus.

928. ξῖνον. Aldus et codd. ξῖνον.

930. πληθύνων. In B. T. πληθύνων, ut supra 377.

940. οὐτ' ἄεκυλον, ὡς σὺ φῆς. Nihil tale Theseus criminatus fuerat; si Creon si stricte responsurus fuisset, dicere debuerat, οὐτὶ δούλην. Sed artificium hujus responsionis a Scholiasta jam fuit observatum.

942. αὐτοῖς ἐμπίσει. Aldus et codd. mendose αὐτοῦς.

944. ἦδη. Sic veteres codd. et Aldus. Turnebus e Triclinio male ἦδιν. Vide notam ad Oed. T. 433. unde liquet quarto post hunc versu, libris tiam invitis, scribi debuisse ἐξῆδη.

946. ἀνέσιον τέκνων. Scholion: παρόσον αὐτός ἐστὶ τέκνον μητέρα γυναικώς. Haec nota in Romana scholiorum editione non comparet. In T. reposita est scholio ad versum 939, quod hujus notae tamquam continuatio est.

947. Ἀρεός. Non alia forma utitur Sophocles. Vide Antig. 125. El. 1423. Allitur Koenius ad Gregorium p. 286. Ἀρεός hic semel a Sophocle positum fuisse ratus ob versum. A recto Ἀρης, Atticis usitato, non alius sumari potest genitivus, quam Ἀρεός. Ab Ἀρεός est Ἀρεώς. Vide Eustath. 518. quem jam laudavimus ad Comici Aves 835.

954. οὐδὲν ἐστὶ γῆρας ἄλλο. Sic ordinatae voces in membr. Vulgo οὐδὲν γῆρας ἐστὶν ἄλλο.

960. τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς τ' εἶδε; id est κατὰ τίνος δοκεῖς ὑβρίζειν τ' εἶδε;

966. αὐτόν, id est ἐμαυτόν. Vide notam ad v. 853.

972. ὡς οὐ τι βλάβειας πῶ. Aldus ὡς οὐτε βλάβειας πῶς. In solo B. πῶς in accentu scriptum. οὐ τι πῶ scribi debuit, ut 1370. Haud infrequens haec particularum aggregatio.

981. θέμει hic sermonem significat. Vide ad Oed. T. 425.

985. ἀλλ' ἐν γ' αἶ' οὐν. Minus bene vulgo ἐν γὰρ οὐν. In his particulis libendis saepe peccarunt librarii.

986. δυσέμοιῖν. Perperam impressi διέμοιῖν. Codd. minus bene δυσέ-

414 IN OEDIPUM COLONEUM.

μῖν. Scribendum *δυσσπομῖν*, ut *δυσσπεῖς*, *δύσπεσιν*, aliaque similis compositionis.

1007. *τιμαῖς τιτίζεν*. Sic recte Turnebus. Codd. et Aldus *τιμαίς* — *τοῦθ' ὑπερφίμω*. Sic membr. a prima manu. Vulgo *τοῦθ' περπερῶν*. *τίμω* construitur cum dativo rei qua quis alios antecellit, vel cum accusativo adjuncta, vel subaudita, ut hic, praepositione *κατά*. *τιμῶν* κατὰ *τοῦτ' αὐτῶν*. Mendose in Aldina *τι* δὲ *τοῦθ'* —

1009. *αὐτὸν τ' ἰχίρου*. Male vulgo divisaes voces *αὐτὸν* *τ' ἰχίρου*.

1014. *αἱ δὲ συμφοραί*. Sic tres codd. In impressis *συμφοραί*.

1018. *ἀφαιρῶ*, id est *ἀφαιρῶ*. Perperam in libris nostris *ἀφαιρῶ*, voces et alibi commutatae.

1019. *παμπῶν δ' ἰμοί* — Hanc scripturam sensus manifesto *παμπῶν* Male in libris nostris *παμπῶν δὲ μοί*.

1024. *οὐ μὴποτε ἰπιύξωνται*. Sic legendum ad linguae normam, quod saepe observavimus, cum futuro indicativo formae activae ut *ἰπιύξωνται* construitur. In B. T. *ἰπιύξωνται* a secunda manu: a prima *ἰπιύχωνται* membr. et apud Aldum *ἰπιύχωνται*, pejore menda: nam nihil tantum est, quam futurum tempus hic requiri. Eadem fere sententia in Comici Thesmoph. 710. Mnesilocho ait:

ἀλλ' οὐθ' ἤξεις ὅθιν ἤκεις,
φύλλως τ' ἀποδράς οὐ λήξεις
εἰς δόξας δειδύς ἔργον.

1028. *εἰς τὰδ'*. Sic B. T. Alii *εἰς τὰδ'*. Sensus est, si quid video, spicuum, qualem eum in versione expressi: *neque alium habebis* tibi opituletur, *εἰς τὰδε*, in peragendis his meis mandatis. *ἀλλ'* licus interpres, eo quo est acumine, ad nomen *δέλφ* refert in presenti gnome; quae relatio ut manifestior sit, conjicit legendum *εἰς* sicque latine vertit: *non alium habebis dolum in hoc*.

Euge, euge, lepide! laudo commentum tuum.

1031. *πιστός*, id est *πίστευος*, *πιστωδής*. — *ἴδρας τὰδε*. Sic rursus B. In aliis *τοῦδε*.

1039. *πιστωδής*. Aldus et membr. *πιστηδής*.

1043. *πρωμυθίας* Aldus et Turnebus ediderunt recte. Stephanus rae male excuderunt *πρωμυθίας*, quod in subsequentes editiones pernavit.

1049. *σιμνὰ τέλη*. Sic legendum, Male vulgo *σιμναί*, quo modo verus antistrophico non congruit.

1054. *τὸν ἐγρεμάχων*. Diversa lectio scholiastae memorata *τὸν ὀρεμάχων*, est in membran. et in Aldina editione.

1056. *ἀδελφεάς*. Sic recte T. Alii *ἀδελφεάς*, ut Aldus, contra metritionem.

1061. *Οἰάτιδος*. Hoc nomen diversimode Grammatici veteres accipiunt. ide Lexicon. Scholiastae explicatio probabilior videtur.

1064. Perperam vulgo post *ἀλώσται* distinguunt — *δινὸς ὁ* — Triclinius *γι* inferisit, ob metrum scilicet, quia in strophico versu *σιμναί* gebat.

1078. *εὐρεῖσθαι πρὸς ὁμαίων πάθη*. Sic legendum: vulgo *πρὸς αὐδοίων*, syllaba redundante.

1085. *ἰὼ θιῶν παντάρχη Ζεῦ*. Aldus et duo codd. *ἰὼ Ζεῦ παντάρχη θιῶν*. T. ὦ Ζεῦ τε παντάρχη θιῶν.

1089. *εὐαγρον τελεῖσθαι λόχον*. Aldus et codd. *τελειῶσαι*. Antithetici vsus, ut eos edidimus, examussim quadrant. Asynarteti sunt e dactyla et jambica syzygia.

εὐρεῖ | σται πρὸς ὁ | μαίων | πάθη.

εὐαγ | ρον τελε | ῶσαι | λόχον.

1094. *εἰρήνω*, rogo, oro, amanter precor. Sic Latini verbo *amo* untur. Plautus Men. II. 3. 71. *Sed scin' quid te amabo, ut facias.* l. 3. 1.

*Menaeache, amare te ait multum Erotium,
ut hoc nunc una opera ad aurificem deferas.*

1099. Membr. et Aldus, ὦ πάτερ, ὦ πάτερ.

1105. *σῶμα βασίσσαι δότι*. Sic Aldus et codd. veteres bene. In T. *θιάσαι* τέδε, cum glossa *θελήσαι*: quod ineptissimum. *βασίσσαι* hic let *ψηλαφῆσαι*. Vide Suidam in voce.

1109. *δυσμῶρου γι*. Perperam libri omnes *δυσμῶρου τι*.

1113. *κἀναπαύσαστον*. Aldus et membr. minus bene *κἀναπαύσαστον*. Pesne Triclinius *πλευρὸν ἀμφὶ δεξιὸν ἐμφῶσα*. Ad postremam vocem illius haec est, quam suo loco omisi: *Τὸ ΕΜΦΥΣΑ, πρὸς τὴν μίαν τῶν ἰδῶν νοητίον, ἢ εἴη τὸ ΣΑ βραχὺ διὰ τὸ μέτρον, ἐπὶ καὶ πρὸς τὴν κν ποιῆται τὸν λόγον, λέγων ὦ παῖ, ποιήσατε τέδε. αἱ δ' ἐπὶ τῶν δύο*

416 IN OEDIPUM COLONEUM.

δουκῶς εἴπαις, οὐκ ὀρθὸν εἶπαι τὸ μέτρον. Sed merae nugae ista sunt, et disputationis πρὸς κατωῦ σκιᾶς. Vera lectio est ἐμφῦται. In seq. v. membra habent τοῦ πρόσθεν ἑρήμου — Mox καί μοι dedi pro eo quod est in libris omnibus καί μοι.

1118. Vocula ὧς in Aldina perperam ommissa.

1120. τέκν' εἰ φανέντ' αἰλῶτα. Sic recte in B. T. In aliis τίνα ἰδοῦντ' — τέκνα φανέντα accusativus est, vel, si mavis, nominativus absolutus. Vid. ad Oed. T. 101. αἰλῶτα, neutrum plurale pro adventu. Ordo est: εἰ μηκύνω λόγον, τῶν ἐμῶν τέκνων αἰλῶτως φανέτω.

1148. Hic versus sic in Aldina et in codd. legitur: χῆπως μὲν οὐτος ἤρεθῃ, τί δὲ μάτην — prorsus ἀμίτῳς. Legendum:

χῆπως μὲν ὄδ' ἀγὼν ἤρεθῃ, τί δὲ μάτην —

Voculae ὄδ' superscriptum glossema οὐτος in versum irrepsit. Mithras ut Heathio, legendum videbatur, χῆπως μὲν ὧν ἤρεθῃ — Atque blanditur postmodo nata conjectura.

1150. λόγον, *rem*, πρᾶγμα: quod de ἔπος observavi supra 443. *nuntium*.

1153. οὐδὲν ἄνθρωπον. Perperam in libris οὐδὲν ἄνθρώπων. Sensus est: ἄνθρωπος οὐδὲν πρᾶγμα ἀτίθειν δίδω. Seu ἄνθρωποι ὄντα οὐδὲν πρᾶγμα ἀτίθειν δίδω. Vide Marklandum ad Suppl. 19.

1155. ὥς μὴ εἰδόςτ' — η *u* in unam syllabam coalescunt, ut *eu*, *u* *o*. Vide Antig. 263. 535. Trach. 321. Μὴ ante diphthongum *u* vocalem longam cum ea coalescit, numquam eliditur. Corrigendus B. leius ad Menandrum p. 30.

1162. πλείων. Sic codd. In impressis πλέον, neglecto Atticismo, et aliis in locis etiam restituimus. Vide Antig. 721. Aj. 1150. πλείων currit Phil. 1074. pluralis πλείων Aj. 1112.

1165. ἀπειθεῖν τ' ἀσφαλῶς. Copulam a librariis omissam, quae in constructione abesse non potest, bene reponit Heathius. φασὶν αὐτῶν τιῶν ἰλθεῖν μελόντα σοι εἰς λόγους, καὶ ἀπειθεῖν — Sic infra 1288. ὡς ἐμοί, λίσσαι τ' ἀκούσαι τ' ἀσφαλῆ ζῆν ἐξόδω.

1169. ὦ φίλτατ' ἐπίσχες οὐπερ εἶ. Haec est librorum omnium lectio, et optima, quam anapaesti in secunda sede metu alii aliter deperitum iverunt, temere omnes, partim vero imperitissime. Iis quae observavi ad Eurip. Hecub. 832. ubi ostendi ἰσχυς ne graecum quidem esse.

ddam in Menandri fragm. apud Stobaeum, in Floril. Grotii p. 115. v. 2. r auctoritate Regii cod. legendum esse:

τοῦ δὲ γ' εὐτυχίῃ αἰδ

παράσχῃς αὐτὸν τοῖς ἑρῶσιν ἄξιον.

num Jo. Burton affirmantem viderem se *Florentinae Editionis* auctoritate reposuisse ὃ φίλτατ' ἵσχυς οὐπερ εἴ, indagavi quanam illa esset Florentina Editio, cujus mihi nullum indicium dabat Fabricii Bibliotheca. Nullam tum aliam noveram praeter illam, quam anno MDXXII. inciderunt heredes Phil. Juntae, in qua liquido conspicitur nostra lectio ἵσχυς: vixque mihi temperabam quin crederem notulam illam ab homine male sobrio scriptam fuisse. Tandem multo post tempore in notulam meam venit, supellectilique meae libariae accessit alia Florentina litio anni MDXLVII. in eadem Juntarum officina excusa, quae reverentionem a Burtono indicatam exhibet, ὃ φίλτατ' ἵσχυς. Sed illius tanta non est auctoritas, ut barbarismum in Sophoclis poësin invehamus.

1172. ὅν ἂν ἐγὼ ψίξαμι τι. Perperam codd. ὅν γ' ἐγὼ ψίξαμι τι. posterius impressi ψίξαμι τι. Particulam ἂν reposuimus, quae salva constructionis lege abesse non potest.

1174. ἐξανασχάμεν. Non vacat praepositio, cujus vim senties, si verba sic ordines: οὐ ἐκ πάντων ἀνδρῶν ἀλγιστὰ ἐγὼ ἀνασχάμεν ἂν κλύον γυν.

1180. μή σῃ. Sic tres codd. Perperam in impressis μή μῃ.

1189. μᾶδὲ θρῶνται. Perperam in libris μήτι. Mendose etiam quae sequuntur scripta τὰ τῶν κακίστων δυσσεβιστάτων. Toupii emendationem, certissimam et elegantissimam, recepi, quam protulit ad Suidam II. τὰ τῶν κακίστων δυσσεβιστάτων. Neutrum est plurale κακίστα, vice verbi, ut supra 700 μέγιστα. Pro glossa superscriptum fuerat κακίς, quod in κακίστων mutatum, textum invasit. In σί γ' εἶναι, elegantius abundat verbum, ut in τὸ νῦν εἶναι, ἐκὼν γι εἶναι. Vide auctorem Celli de Dialectis §. XXIX. de Dial. Attica, et Piersonum ad Moerium p. 364.

1192. ἀλλ' εἰ ὕπν. Sic scriptum oportuit pro ἀλλ' εἰς αὐτόν, at *misere fac*. Perperam in impressis et codd. ἀλλ' αὐτόν, vel αὐτόν. De loco egi ad Comici Ranas 1243. Parisiorum hominum quos ibi innuere obiecturae longe sunt futilissimae, nec quibus refellendis immeror dignae.

1196. ἀπαθης, una voce scribi debuit, e duabus conflata ἀπαθῆς. Fit crasis vocalium α ε in α, quod ideo producit, ut τὰμα ex τὰ ἰμά. ἄγω, ex ἄ ἰγώ. aliaque hujus generis infinita, quae divisione cudi solent cum elisionis signo, male. Nulla in his est elisio, sed vocum coalitio. Mirum est Henr. Stephanum hic offendisse. In versu gēi.

ἰγὼ τὰ μὲν παθῆμαθ', ἀπαθῆν, πατίρ,

contra fidem editionum Aldi et Turnebi edidit ἀ ἴπαθῆν, ingrato huius, qualem in scena non ferebant Athenienses.

1197. Codd. et impressi habent κῆν κίῃα λύσῃς, quod sensu prorsus cassum, manifeste depravatum est. Reiskius conjecit κῆν κίῃ ἄλῃς Toupius, κῆν κίῃ ἰάσῃς. Absurde uterque. Nam haec si nihil est, vel nam haec si omittas, plane contrarium est ejus quod sententia, quodque ex sermonis serie Antigonen cogitare liquet. Prochordus emendatio, literulam reponendo, quae librariorum culpa exciderat κίῃα λύσῃς. Id jamdudum ipse videram, et postmodo lubens et mecum sentire virum ingeniosum et perquam sagacem Thomam Tyrwhittum ejus in schedis mecum benigne communicatis ista reperi: *Legit κίῃα λύσῃς. Sensus est: Ne respicias ad illas calamitates &c. Quas illas spectes, intelliges etc.* At vero λύσῃς scribendum in aoristo, κίῃα λύσῃς in praesenti.

1199. In codd. ut in impressis legitur ἔχεις γὰρ οὐ βίαια τὰνδὺμήματα. Quod Johnsonus vertit: *Habes enim argumenta non per obtrusa.* Absurdam versionem ex absurdis Graecis et foede corruptam consentaneum erat. Locum depravatum esse vidit Heathius, sed amplius: inepta est ejus conjectura, totaque quam dedit hujus locutio, inficitissima est. Nos verissime poetae manum restituimus:

ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τὰνδὺμήματα.

Vide Lexicon in Βαιόν. Inde orta depravatio, quod quum librariorum pro οὐχὶ scripsisset, alius postmodo, ne titubaret versus, βίαια scripsit pro βαιά, de sententia minus quam de metro sollicitus. In οὐχὶ prologogen saepe omiserunt librarii, quod observavi ad priorem Oedipum g.

1210. σῶς ἴσθ' — Sic bene Jos. Scaliger, teste Valckenario ad Ep. pol. 304. Subauditur participium, quicum imperativus ille ἴσθι coniungi solet, ut in Oed. T. 1181. ἴσθι δὲσποτμος γυγώς. Codd. et impressi σῶν ἴσθ' — Inepta glossa in T. ἦσαν σῶν ἴσθ'.

1219. ὅποτε γ' ἂν τις. Sic legendum metri gratia. Aldus ὅτ' ἂν τις.

1225. Hanc sententiam antiquae fabulae Sileno tribuebant, qui quum a Mida captus esset, hoc ei muneris pro sua missione dedisse scribitur: docuisse regem, *non nasci homini longe optimum esse: proximum autem, quamprimum mori*. Ita Cicero Tuscul. I. 48. ad quem locum vide quae collegit Jo. Davisius. Perperam in libris ἰσὶ φανῇ.

1236. Eustathius ad Il. K. p. 790. χαλεπότητις δὲ γῆρας ἱτεροῖαί τε φαίνονται, καὶ ὁποῖαν δὲ ἐκλίδεται Σοφοκλῆς Θράσας οὕτω. Ἀκρατίς, ἀπερ-
σεύμιλον γῆρας, ἀφίλον, ἵνα, τούτῳ ἐστὶν ὅπου, πρόσκαιρα κακὰ κακῶν ξυνο-
κῇ. ὡς ἐν λέγει, καὶ τὸ ἀπὸ τῶν οἰκίων ἀμειψέσθαι τὸν γέροντα. δριμύτως δὲ
AKPATEΣ ἐκείνος γῆρας φησὶν, οὐ τὸ ἀκόλαστον, ἀλλὰ τὸ ποιῶν πάρεσιν,
ὡς μὴ ἔχον τὸν γέροντα κρατεῖν ἑαυτοῦ.

1259. γέρον πίνος. Sic legendum esse apud eruditos constat, non πό-
νος, quod codd. nostri juxta impressos exhibent. Infra 1597. ἔλυσεν δυ-
σπνοῖς θηλάς. Hoc post alios monuit etiam Toupius, Addend. in Theo-
critum p. 394. ubi in sup. v. legendum esse statuit.

ἐσθῆτι σὺν τοιᾷδε γ', ἧς ὁ δυσφίλης —

Quia vulgatum τῆς ab Atticorum auribus alienum est. Scilicet ille le-
gem Atticismi comprobata volebat, quam condiderat Jo. Piersonus Ve-
risimil. p. 74. Verum commentum hoc jamdudum merito explosum fuit.
Attici poëtae articulum praepositivum vice articuli relativi, ὁ pro ὃς,
τούς pro οὓς adhibent passim. Vide Marcklandum ad suppl. 858. et nos
ad Aeschyli S. Th. 37. Persas 776. Tanta est apud Sophoclem exemplo-
rum copia, ut res extra omnem dubitationem posita sit. Vide supra
304. 747. Oed. T. 1055. 1379. 1427. Antig. 1086. Trach. 47. 728.
Phil. 14.

1263. Σπεσθήρια. Hoc nomen plerumque mercedem altoribus debitam
significat, hic vero, ipsa alimenta.

1264. ἄγαν ἐκμανθάνω. In B. T. inserta particula γα. Vide ad Oed.
T. 439.

1266. τοῦτο μὴ ἔ᾿ ἄλλων πύδῃ. Sic ex vi sententiae legendum. Vulgo
τάλλα μὴ ἔ᾿ ἄλλων πύδῃ. Aldus mendose πύδῃ, nullo addicente e no-
stris codd.

1270. προσφορά, *exprobratio*. Hanc vocem perperam interpretantur
Scholiastes et Heathius.

1277. *δυσπρόσωπον*. Perperam in B. T. *δυσπρόσωπον*.

1278. Quam dedimus ex Turnebo, horum versuum lectionem habent sine ulla varietate codd. omnes. Perperam Aldus, *ὡς μήτ' ἄνθρωπος οὕτως μὲν ἀφ' ἑ*.

1282. *καταλλίσαντα*, significatione transitiva, *misericordiam mouens*: ut *δυσχειρανία*, *molestiam creantia*, *offendens*. Pro *τίρψαντα*, Turnebus perperam e Triclinio *τίρψαντα*.

1287. *τῆσδε τῆς γῆς*. Aldus et membr. *τῆσδε γῆς*.

1300. *ταύτην κλύω*. Sic B. T. in aliis *κλύω* male. In T. diversa lectio adposita *ταύτην*, quod nihili est.

1301. *Ἀργος Δωρικόν* est Peloponoesus, quam supra 696. appellat *Ῥίδα νῆσος*, quae & priscis incolis *Ἀργία* dicta fuit. Vide Eustathius ad Periegetam 419.

1305. *ἐς Θηβας*. Sic B. T. ut rursus 1325, quo posteriore loco etiam membr. etiam habent.

1323. *ἐγὼ δ' εἰ σέ*. Articulus hic ex indole linguae adesse debet. Male in libris *ἐγὼ δὲ σέ*.

1326. *ὅς ε' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς ἱκετεύομεν*. Pessime John. vertit: *qui te pro filiis horum et salute supplicamus*. ἀντὶ idem est, quod *πρός* in obtestationibus: et *παίδων τῶνδε* ad nullas alias penitus referri potest, quam ad praesentes Oedipi filias: *per hasce tuas finas et tuam salutem*.

1329. Perperam in plurimis editionibus excusum video *τοῦτο πρὸς κασιγνήτου*. Crasis est *τοῦμου* ex *τὸ ἐμεῦ*. At cum elisione *τῷ μου* et *τοῦ ἐμου*.

1333. *πρὸς θεῶν ὁμόγνοιον*. Eurip. Androm. 915.

ἀλλ' ἄντομαί σε, Δία καλοῦσ' ὁμόγνοιον.

Vide Lexicon.

1337. *ἐξυλαχέτης*. Sic cum Valckenario lego, quem vide ad Hippolytum p. 251. Mendose in libris *ἐξυλαφότες*.

1340. *ξυμπαρσίνηται*. Turnebus ex Triclinio perperam dedit *ξυμπαρσίνους*. Atticam formam, quam ubique reponimus, hic forte in codice suo repererat, pro qua Aldus dedit *ξυμπαρσίνηση*. In membr. *ξυμπαρσίνης*. Verbum activum est et transitivum *συμπαρσίναναι*, quod exstat apud Pindarum Olymp. VI. 72.

τᾷ μὲν ὁ Χρυσόμας πρᾶν μὴ-
τὴν τ' Ἐλευθὴ συμπαρίστανεν τι Μοῖρας.

Hic vero neutralis significatio obtinet, quae soli formae mediae inest.

1341. ξὺν ὄψῳ καὶ χρόνῳ. Sic B. T. et membr. a prima manu, superscripta altera lectione, quam Aldus praetulit, καὶ πόνῳ.

1347. ἔκπεμψαι. In B. superscriptum ἔκπεμψον, nescio utrum pro varia lectione, an pro interpretamento. Sane praestat ἔκπεμψαι, *dimitte a te*. Eadem est vis verbi medii in Eurip. Androm. 826.

τίκνον, κάλυπτε στήθεα, σύνδεσαι πέλους.

Ubi in antiquissimo cod. scriptum σύνδεσον, quod non aliter probari possit, quam si legatur σύνδεσον πέλους.

1348. τῆσδ' ὁ δημοῦχος. In omnibus libris, articulo perperam omisso, τῆσδε δημοῦχος.

1351. οὐδ' ἂν ποτ' — id est οὐδέ ποτ' ἂν — Male in libris οὐτ' ἂν, quod qui retinnerunt, accipere saltem debuerunt pro οὐ τῷ ἂν.

1360. κλαυθιά. Turnebus e Triclinio, κλαυτά. Vide Lexicon in *Ακλαυσίος*.

1361. Libri omnes ταῦδ', ὥσπερ ἂν ζῷ. Johnsonus inepte, *sed mihi ferenda, sicut vivo*. Quod in membr. glossae loco superscriptum est, non significationem tantum particulae declarat, sed ipsissima est Sophoclea lectio. ἵως ἂν. Legendum itaque ταῦδ', ὥσπερ ἂν ζῷ — Numquam adhibuerunt Attici poëtae ὡς pro ἵως. Paucissima quae in contrarium adferuntur exempla, mendosa sunt, et facillime in integrum restituntur. Vide quae notavimus ad Eurip. Phoen. 89.

1367. αἱ δ' ἐμοὶ τροφαί. Sic bene Aldus. In membr. τροφαί. In T. αἱδ' ἐμοὶ τροφαί. In B. ἐμοὶ τροφαί.

1368. τὸ συμπονιῖν. Sic tres codd. Aldus *ξυμπονιῖν*.

1370. εἰσορᾷ. Sic membr. et Aldus. In aliis γὼν ὀρᾷ.

1373. κείνην ἐρείψεις. Sic Turnebus nescio unde: in Aldina et tribus nostris codd. κείνην ἐρεῖ τις. Bona est emendatio.

1375. Occasionem priorum imprecationum Oedipi narrat Scholiastes, prolato testimonio ex parva Thebaide. Res aliter narrata erat in Epico Cyclo, cujus versus ad hanc historiam pertinentes servavit Athena em L. XI. p. 465.

Αὐτὰρ ὁ διογνήης ἥμεως ξανθὸς Πολυνείκης,

πρῶτα μὲν Οἰδίποδι καλὴν παρέθηκεν τράπεζαν
 ἀργυρίην Κάδμω διέφρονος. αὐτὰρ ἔπειτα
 χρύσειον ἔμπλησεν καλὸν δίπας ἡδύος οἴνου.
 αὐτὰρ ὃ γ' ὡς φράσθη παρακείμενα πατρός ἰοῖο
 τιμῆντα γέρα, μέγα οἱ κακὸν ἔμπισσι θυμῷ.
 αἰὶλα δὲ παῖσιν εἴσι μετ' ἀμφοτέρωσιν ἐπ' ἀρχῆς
 ἀργαλίας ἤρατο. θεὸν δ' οὐ λάνθαν' Ἐρινύν.
 ὡς οὐχ οἱ πατρώα γ' ἐν φιλέτῃ δάσαντο,
 ἀμφοτέρωσι δ' αἰὶ εἰεν πόλεμοι τε μάχαι τε.

1379. τοιῶδ' ἔφουτο. Mendose in Aldina τοιῶδ' —

1382. Δίκη ξυνίδρος Ζηνός. Pindarus Olymp. VIII. 28. σῶμα, Δὴ
 ἔνιεν παρίδρος Θέμης. Ad quem locum vide Schmidii notam. Supra
 Αἰδώς dicitur Jovis adsidere solio.

1402. οὐδὲ φωνῆσαι τι. Sic optime Tyrwhittus, eodem sensu
 Polynices ipse infra 1429. οὐδ' ἀντιλαύμεν φωνῆσαι. Mendose vulgo
 φωνῆσαι τινα.

1407. Aldus et membr. sic hunc versum exhibent:

μή τοι με πρὸς θεῶν σφῶν γ' ἂν αἰ τοῦδ' ἀραι —

In B. σφῶν γ' ἂν αἰ τοῦδ' ἀραι. Turnebus e Triclinio dedit, σφῶν αἰ
 γ' αἰ τοῦδ' ἀραι. Quae lectiones perinde sunt mendosae. σφῶν de
 buum Atticis poetis prorsus inusitatum est. Veram lectionem minima
 tatione restitimus, σφῶν ἰάν γ' αἰ τοῦδ' ἀραι — Pronomen σφῶν
 dat, ut saepe μοι, σοι. Si vobis patris hujus dirae perficiantur. Id
 si quando patris hujus diras eventu comprobatus videritis.

1417. σί τ' αὐτόν. Perperam in omnibus libris σί γ' αὐτόν. Per
 est harum particularum confusio. Initio seq. versus Aldus edidit
 οὐχ οἶόν γε pro οἶόν τε. Ferri potuit v. 1310. αὐτός γ' ἱμαντοῦ.

1418. Libri omnes soloece, πῶς γὰρ αὐθις αὖ πάλιν σφράττου' ἄγωνι—
 optativus potentialis particulam αὖ comitem requirit, et πῶς cum opta-
 tivo sine αὖ graece non adhibetur. Tam putidum soloecismum nimis
 lida patientia tulerunt Sophoclis editores. Vide indicem nostrum in An-
 tophanem voce αὖ.

1424. ἐς ἑρδὸν ἐκφίμης. Sic cum Tyrwhitto lego. ἑρῆς οὐτ' ὡς ἐκφί-
 ἐς ἑρδὸν τὰ μαντιύματα τοῦδε, ὅς — In libris ἐκφίμης sensu nullo
 pravo.

1426. *χρήζω, χρησμευδῆ*. Subscribi non debuit, juxta auctorem Etymol. M. in *χρήζω*. Sed nescio an differentiam quam statuit veteres observarint. Verbum *χρήζω* ea significatione adhibet Euripides Helena 524.

1443. *ἦν σου εἰρηθῶ*. Sic ad linguae normam legendum. Soloece libri omnes exhibent *εἰ σου εἰρηθῶ*. Probum esset *εἰ σου εἰρηθῆσομαι*. Verum subjunctivus modus particulam *εἰ* respuit.

1445. *σφῶν μή ποτ' ἀντῆσαι κακόν*. Sic bene in T. In aliis *κακῶν*. De-terius in B. *μή ποτ' ἀνυσῆναι κακῶν*, et ex emendatione, *μή ποτ' ἀν εἶναι*.

1455. Aldus et membr. *ἐπεὶ μὲν ἴτερά ταῦτα πῆματ' αὐθις αὐξὼν ἄνω*. At in B. *τὰδ' ἐπ' ἡματ' αὐθις*, quod depravatum videri possit e lectione quam e Scholiasta eruit Canterus Nov. Lect. VII. 11. *τὰδε παρ' ἡμαρ αὐθις*. Forte verius esset *ταῦτ' ἐπ' ἡματ' αὐθις*.

1458. *δύρο Θεοῖα πόροι*. Sic codd. omnes et ipse Triclinius. Imperite Turnebus versus sustentandi gratia *ἄν* inseruit, *Θεοῖ' ἄν πόροι*. Scilicet ignorabat α finale accusativi nominum in *εὐς* apud Atticos semper produci. Vide Etymol. M. in *Βασιλεύς*. Suidam in *Αγρία*. Clarkium ad Il. A. 263.

1463. Male Aldus contra metri rationem *κλύπος ἄφατος ὄδι*. Male etiam seq. v. *εἰς δ' ἄκραν*. Languidum sermonem reddit istud *δεῖ*, qui per asyndeta longe melius procedit. Versus est dimeter paeonicus brachycatal. Strophicum interpolavit Triclinius: *παρά γ' ἀλαοῦ ξίνου*. Quae facillima erat aequandorum metrorum ratio, eam non vidit hominis stupor.

1464. *κλύπος Διόβολος*. Eustathius ad Il. H. 479. *Ἐκ τοῦ Ζηνὸς σμερδανία κλύπειων, λαβὼν ὁ Σοφοκλῆς ἔφη τὸ, Μείγας κλύπος, ἄφατος, Διόβολος. ἐν αἷς δ' ἀλοῖ ἐκείνης, καὶ ἐπὶ βέλη Διὸς, οὐ μόνον κεραινοὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ καὶ βρονταί. ὁμοίως καὶ τοὺς βαγδαίους υἱοὺς, καὶ μάστιγας τοὺς χιμμερίους, τοιαῦτα λέγει δυσμετρεῖα βέλη λέγει.* (Antig. 358.)

1469. *δεῖδρα δ'*. Sic recte T. et Turnebus ad metri rationem. Aldus perperam *δεῖδρα τὸδ'* —

1470. *οὐδ' ἄνω*. Sic bene Heathius. Male in libris *οὐκ ἄνω*.

1474. Et hunc versum pessime interpolavit Triclinius:

πῶς οἶσθαι τοῦτο; τῷ δὲ συμβαλὼν ἔχεις;

1481. *ἀφελγής*. Perperam in scholiis legitur *ἀφελγής*, sicuti scriptum est in B. T. prava lectio ex interpretatione *ἄβρηγεν* orta.

1482. *ἐνασίω δὲ συντύχοιμι*. Sic Aldus et veteres codd. In T. *ἐνασίω*

Apud Suidam *ἐναυσίμω*, in Kusteri editione: Mediolanensis habet *ἐναυσίμω*. Illud tuetur Toupius I. 133. sed ei nequaquam ausculto. Verbum compositum saepissime casum adsciscit, quicum simplex construi solet. Vide quae notavimus ad Eurip. Or. 1891. cujus rei aliud illico se offert exemplum: *ἀνερδὴ χάριν μετασχεύω*, pro *ἀνερδὸς χάριτες*. Vel, si *ἐναυσίμω*, *μετασχεύω* positum est pro *σχεῖν*, et *ἐνυλίσχω* pro *τύχαιω*.

1486. *ἀνὴρ ἰσχυρὸς ὄνῃ*; Perperam libri omnes contra metri et sententiae legem, *ἀνῆρ*. Dixi supra vocem *ἀνῆρ* non aliter a Sophocle adhibitam fuisse, quam priore correpta. Praeterea *ἀνῆρ* sine articulo hominem quemcumque significat, ut si gallice diceres *y a-t-il un homme qui dicit?* sed quando de viro definito sermo est, linguae indoles articulum abesse non patitur. Olim voces plene, absque unius literae elisione pronuntiabantur. Ubicumque ad pronuntiandi rationem scribimus *ὄνῃ*, *ὄνῃ* in antiquissimis Sophoclis exemplaribus exaratum fuerat *O ANHP, O ATTOE*, pro quibus senioris aevi minus docti librarii, ista perperam legenda esse ignorantes, exararunt *ἀνῆρ*, *αὐτὸς*, omisso articulo, quod tamen in codd. nostris saepissime glossae loco adscriptus conspicitur. Quod autem dixi, certam et definitam personam non aliter nomine *ἀνῆρ* indigetari, quam si ei adjungatur articulus, id verum esse nulla pagina ostendit pagina, ubi casus obliquos articulus semper comitatur, *τὸν ἄνδρα*, *ταὐτὸς*, *ταὐτῇ*. Sic passim *τὸν αὐτὸν*, *τοῖς αὐτοῖς*, *τοῖς αὐτοῖς* reperias pro *eundem*, *iisdem*, *eisdem*; numquam vero pronomen hoc sensu sine articulo. Quod in obliquis non admittitur, id in recto locum habere posse nemo sibi persuadebit. Optime in Eurip. Medea 769. *οὗτος γὰρ ὄνῃ*, quod retinere debebam, ut et ejusdem dramatis v. 687. edere,

σοφὸς γὰρ ὄνῃ, καὶ τρέφει τὰ τέκνα.

In Rheso 122. sinceram scripturam exhibet cod. Florentinus teste Valentinario ad Phoen. p. 274.

αἰῶνα γὰρ ὄνῃ, καὶ πᾶν ὅσα θάνατον.

Frequens est in Sophoclis exemplaribus haec menda, qua ne foedaretur haec editio, sedulo cavi.

1488. Hunc versum Aldus perperam Choro tribuit.

1490. *ἦναι τὴν χάριν ὑπερχέμεν*. Notanda hypallage, pro *ἦναι τὴν*

ὑποσχομένος. Vide Eustathium ad II. Δ. p. 505. et Koenium ad libellum de Dialectis p. 35.

1491. ἰού, ἰού. Has voces Triclinius addidit, ut antistrophe numero versuum par esset strophæ.

1493. ἐπ' αἰγιαλόν. Sic bene Heathius. Libri omnes ἐπὶ γύαλον. Nec idcirco, ut nupero editori Parisino videtur, scribi debuit ἄκρον, quia αἰγιαλόν generis est masculini. Nam ἄκραν non magis ad αἰγιαλόν refertur, quam ad γύαλον, quod et ipsum generis est neutrius: sed ordo est, εἴτε ἄκραν βούδυτον ἐστίαν ἐπ' αἰγιαλὸν ἀγέλις.

1496. Soloeca videtur oratio, ὃ ξένος ἐπαξιοῖ σὶ παρασχοῖν χάριν. Ex communi loquendi more dicere videtur debuisse, παρασχοῖν σοὶ καὶ πόλυσματι καὶ φίλοις χάριν. Post ἐπαξιοῖ distinguendum est commate: ἐπαξιοῖ σὶ καὶ πόλυσμα καὶ φίλους, ὥστε παθὼν παρασχοῖν δικαίαν χάριν. Perperam scripti et impressi libri παθῶν.

1498. σπιῦν. Hanc vocem non agnoscunt veteres codd. in quibus hic versus mancus cum strophico non congruit. Defectum supplevit Triclinius.

1506. τῇσδ' ἴθνηι τῆς ὁδοῦ. Sic voces ordinandas esse nemo non videre poterat. Inconcinne vulgo ἴθνηι τῇσδε τῆς ὁδοῦ. Attici rarissime augmentum omittunt, quo nulla hic poëtam adigebat necessitas.

1514. αἱ πολλὰ βρογαὶ διατελεῖς. Sic tres codd. Male Aldus αἱ πολλαί. Nec melius Turnebus τὰ πολλαί. Neutrum plurale πολλαί, ut saepissime, adverbii vicem sustinet. Glossa recte καταπολύ. Seq. v. εἰρήνηα dedi ex emendatione Jo. Pierisoni Verisimil. p. 139. Male vulgo εἰρήνηα.

1517. καὶ ψευδέφημα. Perperam in B. T. ψευδέθυμα, quod mendose scriptum pro ψευδέμυθα; estque hoc glossema genuinae vocis.

1519. γήρως ἄλυσμα, non significat ἄλυσμα ἕως γήρως, ut perperam Scholiastes interpretatur, sed ὑπὸ γήρως μὴ λυπηθῆσόμενα: quæ senium nunquam sentient, quæ nullo consenescent ævo. Sic bene accipit Heathius, et miror a quoquam aliter accipi potuisse.

1526. ἃ δ' ἐξάγιστα. Huc pertinet Hesychii glossa: Εξάγιστα. πάντα τὰ ἱερὰ καὶ ἀφωτισμένα, ἃ οὐχ οἶόν τε ἐκπομίζεσθαι τῶν ἱερῶν. ἔνιοι δὲ ἀγνὰ ἀπίδοσαν. Erudita sunt, nec tamen usquequaque vera, quæ de hac voce disputat Abreschius ad Aeschylum pag. 347. Animadvertere

poterat ei Sophoclem significationem diversam tribuisse ab ea, qua Aeschylus verbum *ἐξαγίζην* adhibuit, quaque ipsum verbale ab aliis adhibetur. *ἐξαγίσις* hic valet *valde sancta*, praepositione significationem intendente, ut recte Meibomio observatum. Nemo sibi facile persuadet in hoc versu, *αἱ δ' ἐξαγίσις, μηδὲ πανίται λόγῳ*, negationem ad verbum *πανίται* pertinentem, repetendam esse cum *ἐξαγίσις*. Prolata exempla nihil probant, quum in eorum nullo sit particula *μηδὲ*, quae non negativa solum, sed etiam adversativa est, proinde non eo quo vultur modo in prius membrum retrahi potest.

1531. *ἀφικνῇ*. Sic membr. et Aldus. In aliis *ἀφικῇ*.

1532. *ὁ δ' αὖτις τῷ πόντῳ δεικνύτω*. De potestate adverbii *αὖτις* in huiusmodi formulis vide Valckenarium ad Herodotum p. 353. et inde corrige errorem Mosis *Du Soul* hanc vocem ut otiosam Plutarcho eximam, interpretesque laudanti, quod eam omiserint. Militum, qui a Cannae pugna fuga evaserant, senatus jussu in Siciliam deportatorum, Marcellus opera uti volens a senatu veniam petiit ex iis continue exentia supplendi, donec omnes in legionem transcripti fuissent; *αὐτεύμας ἰα τοῦτων αὖτις τῆς θηριαῖς τὸ ὑπολαῖπον ἀπεπληροῦν*.

1535. *οἰκῇ*, pro *διοικῇ*.

1560. *λίσσονται μὴτ' ἐπιπύου*. Sic recte codd. veteres et Aldus. *ἐπιπύου* neutrum plurale pro *ἐπιπύως*. Versus dimeter est trochaicus carminis ad quam metri formam antistrophicus revocandus est. In T. scriptum *ἐπὶ πόντῳ*; ut in scholiis legitur.

1562. *ἐξακύνται*. Vulgo ineptissime *ἐκλανύσαι*. Scholiastam *ἐξακύνσαι* legisse, ex ejus explicatione perspicuum est: nec aliter scribere potuit Tragicus, qui *ἀνύειν* et composita eodem, quo hic modo, saepius usurpat. Antig. 505. *τὸν παύλοισιν ὅθ' ὅρῳ θάλαμους τῆνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουται*. Aj. 606. *κακὰν ἐλπίδ' ἔχων ἔτι με περ' ἀνύειν τὸν ἀπείροπον αἰδῶσαν Αἰδαν*. Loquendi forma elliptica est: plene *ἐξακύνσαι ὁδὸν εἰς τὰν νεκρὴν πλάκην*. Vide Marklandum ad Eurip. Supplices, ubi similis est locutio v. 1142. *περγὰ δ' ἦνυσαν τὸν Αἰδαν*.

1571. *κνυζῆσθαι*. Sic B. T. In aliis *κνυζῆσθαι*.

1572. Aldus edidit *ἀδῶμαστον Φύλακην παρ' Αἰδῶν*. In B. *ἀδῶμακτος Φύλακην παρ' Αἰδῶν*. Prope verum accedit Triclinii lectio, quam sprevit Turnebus, licet Aldina meliorem, *ἀδῶμαστον Φύλακην Αἰδῶν*. Legendum

I metri rationem ἀδάμαλον φύλακ' Αἶδα. Sicque versus hic, ut strophias, dimeter est trochaicus catalect.

1574. ὦ Γᾶς παῖ καὶ Τυφιάρου. Juxta Hesiodum Theogon. 306. natus erat Cerberus ex Echidna et Typhone. Initio versus ἐν referendum videatur ad personam quae in versu qui ante hunc excidit, invocabatur: ametsi ad ipsum etiam Cerberum referri potest.

1578. τὸν αἰὲν αἴνυτον. Sic codd. veteres et Aldus., quod et postulat iam metri quam sententiae ratio. Cerberus enim invocatur, qui semper nominis fuisse fingitur. Triclinius a sententia aberravit, sed metri rationem habuit legendo τὸν αἰὲν ἔνυτον, quod ex mente Scholiastae interpretatur τὸν αἰὲν κοιμώμενον θάνατον. Scholiastae lectionem αἰένυτον agnoscit Eustathius p. 1201. quae metro plane repugnat.

1581. οὐθ' ὁ μῦθος. Sic B. T. et membr. etiam a secunda manu. Primo scriptum fuit οὐ τῷ, ut Aldus edidit.

1588. ὑφηγητῆρος. Sic una voce in veteribus codd. scriptum. In T. ut in Aldina divisim ὑφ' ἡγητῆρος. Vide ad priorem Oedipum 1260.

1590. ὀδόν. Asperatur haec vox in veteribus codd. ut et apud Eustathium, qui hujus loci meminit p. 156. Οἱ δὲ οὐδὲς παρὰ τὸ ὀδύνεσθαι, ὡς εἴρηται, γίνεται, δηλοῦσι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Οἰδίποδι τῷ ἐπὶ Κολωνῶν παλὰ τῶν ἀντιγράφων, ὀδὸν δίχα τοῦ ὑ γράζοντα τὸν οὐδὸν ἐν τῷ, Καταράπλην ὀδὸν χαλκοῖσι βάρησι γῆθεν ἐβριζωμένον. Sed certum est eam tenuari debere. Vide Lexicon in Ὀδός.

1592. Κελεύθων ἐν πολυσχίστων μιᾷ. Perperam libri omnes πολυσχίστων.

1595. Corrupta est hujus loci in libris omnibus scriptura. Sic eam exhibuit Aldus:

ἐφ' οὗ μέσου εἰς, τοῦ τε Θορκίου πέτρου,
κοίλης τ' Ἀχέρδου, καὶ τοῦ λαίνου τάφου,
καθίδειτ'. εἰς ἔδουσι δυσπινύς σιολάς.

Quatuor hic indicantur puncta, quorum in medio subtitit Oedipus, et desedit; κοίλης κρατῆρ, πέτρα Θορκίη, κοίλη Ἀχέρδης, λαῖνος τάφος. Juxta vulgatam lectionem stetit Oedipus simul super quatuor his locis, quod absurdum est. Proinde nihil juvat Canteri emendatio legentis καὶ τοῦ λαίνου τάφου. Quin legendum omnino:

ἀφ' οὗ μέσος εἰς, τοῦ τε Θορκίου πέτρου,
κοίλης τ' Ἀχέρδου καὶ τοῦ λαίνου τάφου,

καθ' ἑστ' αἵτ' ἔλπει δυστυχίης σφαιράς.

Ceteras Aldinae lectionis mendas jam sustulerant alii editores. καθ' ἑστ' Turnebus dedit: ἔλπει Stephano debetur. Utrumque repraesentant codices nostri B. T. ΑΧΕΡΔΟΣ utrum nomen sit appellativum, an loci cuiusdam proprium, sunt qui dubitent. *Pirum silvestrem* significat, et κατ' ἀχιδὸς *sepem*, αἰμασίαν notare possit, qua locus ubi substituit Oedipus una ex parte claudebatur. Vide Eustathium p. 1748. l. 47. Locus in Atticae pagos recensetur Αχιρδῶς, cujus gentile Αχιρδούσης. Sed illud patrius casus esset Αχιρδέντης, non Αχιρδῶν. Suidas in Αχιρδῶς κατὰ λαῖνον γὰρ τούτου.

1600. τῷ δ' ἔ. Sic bene T. et Scholiastes: quod etiam in B. super scriptum vulgato τῷ — Perperam in impressis τὰδ' — Cererem, quae cum epitheto εὐχλαον distinguit, Athenienses colebant Κλόης appellatæ, cuius mentio apud Comicum in Lysistr. 835.

1606. ἐκδύπηται Ζεὺς χθόνιος. Eurip. Hippol. 1212.

ἔνθεν τις πῆλ' ὡς, χθόνιος ὡς βροντὴ Διὸς,
βαρὺν βρόμον μεθῆκε, φρυγῶν κλύειν.

1619. Aldus edidit τὸν λαῶν ἥδη βίοντι διακρίτων, metro ruente ob syllabae defectum: nec aliter scriptus est hic versus in tribus codd. Turnebus e conjectura, ut videtur, αὐτὸν inseruit, quod nihil est. Bona Wesselingius Observat. p. 97. reponit εὐ. *Vult enim pater, filias, et misero liberatas, tandem feliciter aerum acturas.* Verba sunt apud viri doctissimi. Sic autem ista cum praecedentibus cohaerent: κατὰ τὴν δυσπρόνοιαν ἔξειτ' αὐτῷ ἰμοὶ τροφὴν. Wesselingio obloquitur nuper Parisinus editor, qui quum αὐτὸν tuetur nulla auctoritate invecum, non animadvertit se nebulam pro Junone amplecti.

1622. οὐδ' ἔτ' ὁρώμεν βοή. Sic emendate scriptum in tribus codd. Aldus, Turnebus et Stephanus ediderunt. Prava lectio et prava distinctio recentiores editiones invasisit, οὐδ' ἔτ' ὁρώμεν βοή.

1624. θάωξεν αὐτόν. Exemplum hic habemus omissi augmenti in Aristoteli, quod rarissimum est apud poetas Atticos, nec tamen mendosum. Sic in Trach. 767.

ἰδρὼς ἀνῆλθε χροῖ, καὶ προσπύσσειτο.

Vide quae notavimus ad Euripidis Androm. 955. Bacchas 1123. et ad Aeschyli Persas 414. Ridicule Heathius legendum pronuntiat ἰθώωξεν.

1639. ἀφανῆς χερσίν. Male vulgo ἀφανῆς. Has voces jam supra amutatas vidimus v. 1018.

1640. τὸ γοναῖον. Subauditur πατὴρ. Perperam in B. T. pro φρονεῖν φέρειν.

1641. μηδ' αὖ μὴ δέμῃς. Sic legendum esse jam viderat Henr. Stephani, qui ita scriptum esse in quibusdam codd. observavit. Id e nostris habet B. a secunda manu.

1651. χεῖρ' ἀντίχοντα κρατὶς. Male in B. T. ἔχοντα χεῖρα κρατὶς.

1662. γῆς ἀλάμπιον βᾶθρον. Codd. et impressi ἀλύπητον. Alteram mentionem Scholiastae memoratam praetuli, cujus significatio huic loco ior est. Nec qui regulis analogiae repugnare vox ἀλάμπις Pierisono risimil. p. 165. videri potuerit, satis intelligo. Sane a verbo λαμπναιatur ἀλαμπής, quod exstat Trachin. 691. unde ἀλάμπις. Postremum hoc legitur in veteri epigrammate in Heraclitum apud Diogenem tertium, et in Analectis nostris T. III. p. 259.

Μὴ ταχὺς Ηρακλῆϊ του ἑμφαλὸν εἶλο βίβλον
τοῦ Φοῖβου· μάλα τοι δύσβατος ἀτραπιτός.
ὀρφνὴ καὶ σκέτος ἐστὶν ἀλάμπις· ἢν δὲ σε μύσθης
εἰσαγάγῃ, Φανερῶ λαμψέτι' ἡλίου.

Personi conjecturae fuitiles sunt, nec referri dignae.

1663. ὦνῃρ. Perperam in libris ἀνῃρ.

1674. εἴχομεν. Male contra metri anapaestici legem Aldus et codd. teres εἴχομεν.

1676. ἰδέντι καὶ παθεῖναι. Sic in B. T. In ceteris παθεῖναι, minus exanter. At Sophoclem scripsisse opinor ἰδέντι καὶ παθεῖντι.

1678. Ista personis aliter dividi possent. In T. ita distributa sunt, ea exhibemus. In vet. codd. ut in Aldina versus 1679. et tres sequentes Choro tribuuntur. In membr. ex librarij oscitantia Chori persona tea inferius quam oportuit notata fuit, nempe ante versum 1682. qui vsui 1679. subjectus est, quia in illo codice versus in singulis paginis et tres columnas digesti sunt in eadem transversa linea se invicem expientes. Hanc personarum distinctionem secutus est in versione Vitus Rinseminius; nostram Georgius Ratallerus. Erudito Britanno in nova editione Pentalogiae Jo. Burtoni tertia placet: nempe βίβλων absque interigatione Antigoniae continuari, reliquamque versus partem cum quatuor

430 IN OEDIPUM COLONEUM.

sequentibus Choro tribui. — εἰς πρόθρον λάβεις. Vulgo εἰ πρόθρον. Cantabrigiae legendum conjecerat εἰν πρόθρον λάβεις. Elegantior est nostra lectio, quia ob oculos probabile est habuisse librarium codicis T. in quo scriptum est prima manu εἰ πρόθρον.

1683. Versus dimeter est iambicus, ut antistrophicus 1710. Proinde τράλαινα non est in duali.

1688. Hic versus et quatuor sequentes in Aldina et veteribus codd. Antigonae continuantur.

1693. Recte in Turnebi editione excusum, ὦ διδύμα τέκνον ἔργον. Nam hic duo adjectiva numero duali posita sunt, ut ex antistrophico versu 1720. liquet.

1694. τὸ φέρον. Temere sollicitatur haec lectio ab eruditissimis viris, quibus legi placet τὸ παρόν. Quod fors fert, τὸ φέρον ἐκ θεῶν. Sicut et in Phorm. I. 2. 88.

Quod fors feret, feremus aequo animo.

Palladas in Epigr. Analectorum nostrorum T. II. p. 482.

Εἰ τὸ φέρον σε φέρει, φέρε καὶ φέρον.

Hic φέρον accipi debet pro φερόμενον, activum pro passivo, ut in exemplis quae protulimus ad v. 74.

1695. In hunc et sequentem versum mala manus alienas voces interfersit, quas ipsa metri ratio spurias esse ostendit. In Aldina et veteribus codd. legitur: φέρειν χρεὶ, μηδ' ἄγαν οὕτω φλέγισθον. οὐ τοι κατὰ μέτρον ἔσθον. Antistrophici autem versus in iisdem libris sic leguntur: οὐ τοῦδ' ἄχους. κακῶν γὰρ δυσάλωτος οὐδεὶς. In his legitima metri forma aliter concinnari potest, quam si, recisis insitiitiis, ad hunc modum disponantur:

χρεὶ φέρειν, μηδ' ἄγαν φλέγισθον.
οὐ τοι κατὰ μέτρον.
λήγιστον τοῦδ' ἄχους, κακῶν γὰρ
οὐδεὶς δυσάλωτος.

1696. καὶ γὰρ ὁ μηδαμᾶ δὴ φίλον, ἢν φίλον. Versus est dimeter trochaica, ut strophicus 1671. Proinde legi debet, ut eum exhibuit Aldina. In veteribus codd. καὶ γὰρ ὁ μηδαμῇ δὴ τὸ φίλον φίλον. In T. scriptum est, et adposita inepta glossa, λίσπει διδούς. In Aldina, καὶ γὰρ ὁ μηδαμῇ τὸ φίλον φίλον. Quibus in lectionibus nec metri nec sententiae

abita ratio. De *μηδαμὰ* ultima brevi vide quae notavimus ad Aeschylī
ersas 429.

1703. *καὶ τὰδε μὴ κυρήσεις*. Perperam vulgo *καὶ τὰδε*, metro et sen-
tentia reclamante: male etiam *κυρήσεις*. Recte in T. *σὰδε* cum glossa
ῖδε: in membr. a prima manu *κυρήσεις*.

1704. *ἔπραξεν ὅλον ἦθις*. Sic in Aj. 967.

ὦν γὰρ ἡράσθη τυχεῖν,

ἐκλήσαθ' αὐτῷ, θάνατον, ὅσπερ ἦθις.

1708. *ἄκλαυτον*. Sic bene membr. Vulgo *ἄκλαυτον*.

1710. *δακρυον*. Triclinius nescio qua socordia dedit *δακρυόρροον*. Intel-
exit verum esse dimetrum jambicum, sed non meminit observationis
uam ipse fecit ad priorem Oedipum 1515.

1719. *πατέρος*. Libri omnes *πατρός*.

1725. In membr. *ὡς τί μέζομεν*. Quae scriptura si probetur, hic ver-
iculus cum praecedenti in unum contribuendus, qui senarius erit; sic-
ue duo primi antistrophes in unum coalescent:

Φίλοι τρέσῃτε μηδέν. Ἀλλὰ ποῦ φύγω;

ς, ut finale significans, saepe cum futuro indicativi construitur. Vide
Eurip. Med. 1316. nostrae editionis. Alcest. 74. ubi juxta veteres libros
mnes legendum:

σείχω δ' ἐπ' αὐτὴν, ὡς κατάρχομαι ξίφει.

Androm. 717.

ἔπαιε στυγὴν, ὡς ἐγὼ, καίπερ τρέμων,

πλεμνὸς ἱμάντων σιροφιδας ἐξανήσομαι.

Iaud minus bona videtur ceterorum librorum lectio, *ὡς τί μέζομεν*; sic
supra 398. *ὅπως τί δράσῃ*.

1727. *τὰν χθόνιον*. Sic B. T. recte. Vulgo *τὰν χθονίαν*.

1728. *τάλας ἐγὼ*. Perperam in libris *ἔγωγε*.

1739. *ἀπιφύγιτον*. Male in libris *ἀπιφύγιτον*.

1749. *ἐλπιδον γὰρ ἐς τίν' ἡμᾶς*. Sic legendum esse, tam structurae
quam metri ratio arguit. De se et sorore loquitur Antigone, *ποῦ μέλω-*
μεν. Tum, quemadmodum strophicus 1735. versus hic trochaicus dimeter
esse debet. Perperam in libris *ἐλπιδον γὰρ ἐς τί με*.

1751. *παύειτε θρήνον*. Sic in scholiis legitur, ut primus edidit Henr.
Stephanus. Codd. *παύειτε θρήνον*. Hos versus male Choro tribui in libris

432 IN OEDIPUM COLONEUM.

cum Tyrwhitto et Heathio censeo. Vulgo claudicante versu *ἐνχαί-
κισται*.

1754. *προσπίτταμεν*. Male in veteribus codd. ut in Aldina, *προπείτ-
μεν*, solemnī librariorum errore in hac forma. *πίττειν* prima brevī fre-
quenter adhibent Tragici, ubi metri lex syllabam longam verbi *πίττειν*
non admittit.

1755. *τίνας χρίας*. Libri omnes *χρίας*, contra structuræ legem. *τίνας
χρίας ἀνύσαι θίλουσαι*; verbum *ἀνύσαι* cum quarto casu semper con-
struitur.

1758. Aldus et codd. omnes habent *ἀλλ' οὐ θάμνον καὶσι μολύν*. Tur-
nebus *σα* infersit. Melius nos *καὶσ' ἐστὶ μολύν*.

1773. *καὶ πάντα γ' ὅς' ἄν*. Aldus et membr. *καὶ πάνθ' ὅσα εἰς B*
B. καὶ πάνθ' ὅς' ἄν.

FINIS NOTARUM IN OEDIPUM COLONEUM ET TOMI PRIMĬ

